

Євген ГОЛИБАРД

ЗЛОЧИННА РУКА РОСІЇ В УКРАЇНІ

*Фрагмент сучасного літопису
(1994 – початок 2015 рр.)*

Події, особи, коментарі

Київ ● Фенікс ● 2015

Росія завжди була, є і буде джерелом небезпек для всього людства. На жаль, світова спільнота не хоче цього усвідомити і продовжує гратися з Росією у «партнерство».

Війна, що її розпочала Російська Федерація навесні 2014 року на території суверенної України фактом агресії і захоплення Криму та частини Донбасу російськими військами, для багатьох була цілковитою несподіванкою. Проте насправді, ця війна стала лише логічним продовженням традиційної, незмінної впродовж багатьох століть, загарбницької політики Москви...

Ця книга — на прикладі України — про підступну політику Росії, яка шанує лише право сили, хоче відновити свою імперію і панувати у цілому світі. Зокрема Росія, перед усім її політичне керівництво, та й — що гріха таїти — значна частина Росіян, не визнають української державності, не хочуть визнати незалежної, суверенної України.

Зрештою, Російська Федерація займає таку позицію не лише щодо України, а й стосовно Польщі, країн Балтії, деяких держав на Балканах, стосовно всіх народів, які обирають дорогу демократії і шанування людської гідності. Російська присутність, а по суті — втручання Росії в усі сфери життя в Україні — в інформаційну, культурну, економічну галузі, тощо — вже стали настільки звичними, що часом навіть не викликають здивування.

Не зважаючи на те, що Україна од грудня 1991 року стала незалежною державою, Росія продовжувала нав'язувати Україні свою політику, свою модель державного устрою і організації життя суспільства.

Росія не лише хоче, а й впродовж тривалого часу багато робить для того, аби знову перетворити Україну в свою колонію у власних російських, імперських інтересах. У цьому Росії допомагають певні сили в Україні, які не хочуть бачити Україну вільною, суверенною, сучасною, цивілізованою державою, незалежною від Москви.

Автор впродовж тривалого часу, виконуючи свій професійний обов'язок журналіста, нічого не вигадуючи, занотовував події, що були ініційовані Росією щодо України, попереджав про серйозні загрози з боку Росії.

На жаль, попередження автора не було почуто...

Тому ця повчальна книжка, яка побудована виключно на фактах, про які автор своєчасно інформував читачів у численних публікаціях, зацікавить не лише патріотично налаштованих громадян України, а й громадян інших держав, зокрема у братній Польщі.

Бо агенти Росії активно діють не лише на території України...

Автор сподівається, що ця книга допоможе читачам краще зрозуміти причини і наслідки явищ, які відбуваються у Центрально-Східній Європі, допоможе відкинути ілюзії щодо Росії і Росіян, котрі насправді і цілком реально загрожують існуванню миру між усіма народами світу.

Замість передмови

Коли вже (і якщо) ми говоримо про **незалежність**, то завжди треба пояснити: незалежність від кого? Бо незалежність — сама по собі — не існує. У даному випадку йдеться про незалежність від Росії, яка саме цієї незалежності України у жодному варіанті розвитку подій не передбачає.

До того ж, на розгляд архиважливого російського питання в Україні давно і міцно накладено табу. Тобто хвалити, виславляти і пропагувати вищість Росії і Росіян, вищість їх мови, культури, величність їх імперії — можна; натомість критикувати будь-кого, будь-що і будь-коли пов'язане з Росіянами і Росією — зась!

Чи може взагалі не варто піднімати це російське питання в Україні (й щодо України)? Може невдоволення Українців з приводу періодичних «вибриків» Росії не має підстав?

Може не варто було реагувати на агресивний фокус Росії щодо українського острова Тузла в Азовському морі або на демонстраційну висадку російського десанту морської піхоти біля Феодосії, на бензинову кризу, організовану методом одночасної зупинки *«на ремонт»* п'яти нафтопереробних заводів, що розташовані на території України, але з *«легкої руки»* президента України **Л. Кучми** належать Росіянам?

Може це невдоволення є лише проявом *«екстремізма націоналістическі настроєнних елементов в западних областях»*, як це пояснюють російські медіа, в тому числі й ті, що виходять в Україні?

Якщо вірити російським засобам масової інформації й заявам МЗС Росії, а надто словам президента РФ **В. Путіна**, то немає ніякої війни, розв'язаної проти України російськими агресорами, котрі у першій половині 2014 року спочатку окупували Крим, потім значну частину Донбасу і зосередили військову потугу на всій протяжності російсько-українського кордону...

Звичайно, можна сперечатися стосовно слухності різних точок зору, які де-факто існують щодо українсько-російських і російсько-українських стосунків. Можна розглядати ці стосунки в історично-му аспекті та в сучасності, можна підходити до їх оцінки з наукових

позицій чи з позиції пересічного громадянина, співати осанну *єднанню слов'ян та спільним* економічним, енергетичним, інформаційним тощо *просторам* задля протиставлення «*імперіалістическої агресії Запада і США*» — як це трактує російська пропаганда — і т. д. і т. п.

Але це ніяк не наближає нас до чесної, совісної відповіді на ряд гострих і актуальних запитань, на які повинна відповісти Росія, її керівництво і, певною мірою, її народ — Росіяни. І не лише відповісти, а й залагодити справу відповідними діями.

Цей ряд питань дуже великий, як і велика історія антиукраїнської «*роботи*» Росії, але щоб зазначити напрямок думки, поставимо хоча б деякі з них:

1. Коли Москва визнає факт фальсифікації нею Березневих статей (Переяславських угод) 1653 року?

2. Коли Москва визнає факт військово-комуністичної агресії проти Української Республіки, починаючи од 1919 року і потім тривалої окупації України аж до 1991 року, після чого Кремль розпочав «*ринкову*» експансію на терени України за допомогою новітніх інформаційних, психологічних, фінансово-економічних і навіть виборчих технологій, що часом нагадували кримінальні? Коли виплатить компенсацію за агресію, загарбання національних багатств, окупацію і експансію?

3. Коли Москва визнає факт голодомору 1932–1933 років, організованого в Україні кремлівським керівництвом? Коли Москва компенсує Українському Народові втрати, завдані цією рукотворною трагедією?

4. Коли Москва визнає масовий і тривалий факт злочинної діяльності органів ЧК–НКВД–КГБ проти Українців, зокрема й факти особливої жорстокості проти місцевого населення на теренах західних областей України впродовж 1939–1941 та 1944–1953 років? Коли вибачиться за мільйони Українців, угроблених в енкаведистських казематах та гулагах?

5. Коли Москва поверне українську частку золотовалютного запасу ССРСР та грошові вклади, нахабно вкрадені нею з особових рахунків громадян України в Ощадбанку?

6. Коли Москва збирається повернути історичні цінності, вивезені в Росію з музеїв та приватних колекцій України?...

Подібних питань — сотні. За цими питаннями — мільйони драм, трагедій та гори людських кісток, що залишилися від Українців, котрі безневинно згинули від рук функціонерів московсько-більшо-

вицького, російсько-комуністичного режиму, який завжди був імперіалістичним і залишався кримінальним, який завжди визнавав і зараз визнає лише право сили, методи підступу, закони брехні.

Не можемо ігнорувати також і той (в тому числі й багаторазово історично підтверджений у величезній масі випадків) факт, що Українці, стикаючись з проявами російського нахабства у будь-якій ситуації й на будь-якому рівні — чи на офіційному, чи на рівні випадкових перехожих — переважно бояться образити своїх візаві, а отже дозволяють ображати себе.

Француз чи Китаєць, Італієць чи Мексиканець ніколи не поспішає переходити зі своєї рідної мови на іншу, коли до нього звертаються іншою мовою, яку він навіть знає. А Українці, чи не у переважній масі випадків, одразу переходять на російську, коли до них звертаються Росіяни. Неначе не Росіяни в Україні, а саме члени Титульної Нації являють собою національну меншину у власній Батьківщині.

До заглибленого у власні думки чоловіка, котрий йде собі Софіївською площею, раптом голосно і вимогливо звертається грубезний парубок: *«Папаша! Где тут у вас уборная?»* Чоловік зупиняється від несподіванки і, не одразу второпавши про що йдеться, перепитує: *«Мабуть Ви, добродію, шукаєте туалет? Зараз, зараз...»* — на мить замислюється чоловік.

«Мушціна! Давай мне нормально, по-русски, без етих зараз!» — зі злістю вигукує молодик, ставлячи наголос в останньому слові на останньому складі.

Чоловік якусь хвилику зі здивуванням мовчки дивиться на розлючене обличчя, а потім тихо запитує: *«Коли приїжджаєте до Лондона, Ви також вимагаєте у перехожих, щоб вони розмовляли російською?»*

Молодик сторопів лише на секунду. Бо одразу по тому видав такий шалений водоспад брудної лексики і погроз, що чоловіка мабуть врятував лише його похилий вік та перехожі, що приступилися ближче до місця події...

Мова — як відомо — це відображення *способу мислення*, тобто *ментальності*. І тому, коли мислення (зокрема його підсвідома складова, в тому числі на рівні вазомоторних реакцій) починається з добровільного відкидання шанобливого ставлення до власних коренів, із підпорядкування себе чужим традиціям, звичкам і мане-

рам чужомовної особи, тоді про жодне партнерство, що завжди будеться на взаємній пошані, не може бути й мови.

Бо у більшості випадків перехід на іншу мову у себе вдома означає відмову від рідної, а отже є фактом самоприниження, визнанням своєї особистої вторинності по відношенню до співрозмовника та фактом ствердження недосконалості культури своєї Нації, свого Народу.

Всі солідні й дуже переконливі твердження про справді величезний пласт української національної культури можуть втратити своє значення в один момент, коли на практиці, під час спілкування, Українець переходить на російську мову. Бо він у такий спосіб поступається своїми переконаннями, втрачає гідність не лише в очах співрозмовника, а й у власних.

Щодо Росіян, то вони визнають лише право сили. Насилля, в тому числі вміщене у грубому, злому, вульгарному слові — це характерна для них упродовж століть форма самовираження. Як у побуті, так і в державній політиці.

Не закликаю Українців бути такими злими, вульгарними і нахабними, як Росіяни.

Закликаю бути повсякчас сповненими власної гідності, як своєї частки гідності Великої Української Нації.

Запропонований тут *мікролітопис*, або — як винесено у заголовок — *Фрагмент сучасного літопису*, відбиває епізоди подій у період двадцяти років: од жовтня 1994 до кінця 2014 року. Упродовж цього періоду сталися події визначальні для сьогодення і для майбутнього; було закладено основи для ліквідації української незалежності. Ця ліквідаційна робота ще й нині продовжується силами Російської Федерації, хіба що чимдалі набуває вигадливіших форм, з використанням досконаліших методів приховування намірів агресора.

Для реалізації своїх підступних планів в Україні агресор залучає *безхребетних кон'юнктурників*, *нахабніших колаборантів*, *рішучіших космополітів* та *хитріших конформістів*. Їх гасло — «*Русский язык — ДА!*» — це лише вершечок потужного айсберга поставленого Москвою на шляху українського державного корабля.

Чи нині змінилося щось на краще в суті російсько-українських відносин од 8 жовтня 1994 р. — дня опублікування статті, якою відкривається основний зміст цієї книжки? Мабуть ні. Бо й сьогодні, як і двадцять років тому, йдеться про історичний шанс та потребу сьогодення. Бо й сьогодні все ще дебатуються питання: *Чи можлива вільна Україна?*

Бо й сьогодні дехто у керівництві України намагається укласти з Росією ганебні для України договори та приховані від Українського Народу домовленості.

Бо й сьогодні ми так само неухильно наближаємося до національної катастрофи, бо багато Українців досі не усвідомлюють необхідності єднання на Національній Ідеї та будівництва економіки, культури і політики на національній основі.

Зрештою, нехай висновки робить читач. Автор лише фіксував події, чітко дотримуючись сформульованого ним основного правила управління: **У добре організованій системі працює мораль, раціональні методи і факти; у поганій — характери, емоції і припущення.**

Тому всі події, факти, коментарі та оцінки представлено так, якими вони були у тому часі й на той момент, про який йдеться. А отже автор не коригував минуле і не допасовував його до сьогоднішнього.

Рік 1994-й. Чи можлива вільна Україна?

Мета і реальність

Воля, вільна Україна — одвічна мета українського народу, який один з останніх на Землі став на шлях національного самовизначення. Щоправда, не всім це подобається.

«При єдиній дії пролетарів великоруських і українських — вільна Україна можлива. Без такої єдності — про неї не може бути й мови». Це заявив **В. І. Ленін**. Сказано по-більшовицькому категорично, без будь-яких можливостей сумніву у слушності цієї засади, з явним абсолютизмом вислову і відкиданням інших можливих варіантів.

Написано як на скрижалях і розповсюджено у десятках мільйонів примірників, в тому числі на постаменті пам'ятника **Леніну** навпроти Бессарабського ринку у Києві. Читали і слухали це Українці кількох поколінь, але практично нікого не турбувала ця типово ленінська фраза, яка стала наріжним каменем ідеології, політики і економіки советсько-російської імперії.

Досі майже нікого не ображав той факт, що у центрі української столиці стоїть пам'ятник чоловікові, нога якого ніколи на Україну не ступала, але який робив усе, щоб остаточно сплюндрувати сподівання і волю українського народу до побудови суверенної держави і цивілізованого життя.

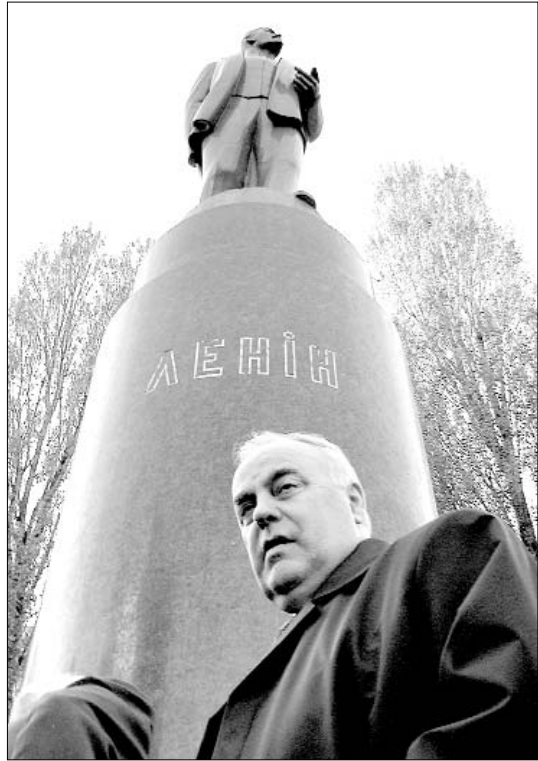
Нікого не ображав принизливий напис на пам'ятнику. Цей напис можна зрозуміти тільки так: *«Українські йолопи, якщо хочете якось жити, то тримайтеся Росіян, бо тільки у цьому випадку будете якось жити. Інакше матимете великі неприємності...»*

Російські більшовики на чолі з **Леніним** бачили Україну вільною тільки в обіймах російського, як вони казали, *«старшого брата»*. Ленінська погроза Українцям, подана як попередження в ультимативній формі, не була марним словом. За цим словом на Україну у 1919 році йшла бандитська армія **Муравйова**, кінна армія **Будьонного**, продовольчі загони балтійських матросів, а потім російські

організатори колгоспів, Голодомору та боротьби з *«українським буржуазним націоналізмом»*.

Дехто з них дожив до зруйнування берлінського муру і падіння комуністичної імперії зла та добре пам'ятає свої *«подвиги»*. Живуть. А з ними живе справа комуністичного вождя, який не тільки заклав теоретичні основи і практичний фундамент концтабірної імперії, але й організував масове отруєння людей безсовісною комуністичною мораллю, вклавши у їх свідомість нужденну і паскудну концтабірну психологію з деякими привілеями для *«пролетарієв великоруських»* і значними обмеженнями для *«українських товарищей»*.

Символ московського панування стояв у столиці України заперукою подальших перемог брехні над правдою.

Серед цих привілеїв-обмежень є таке: можна бути *«великоруським націоналістом»* (тобто по суті російським шовіністом, що подається як російський патріотизм), але боронь Боже, не можна бути *«українським буржуазним націоналістом»*. Звичайне слово *націоналіст* — патріот своєї Нації — стало рішуче осудливим у політико-ідеологічному російсько-советському лексиконі, який волею *«пролетарієв великоруських»* формував характеристики, біографії і людські долі Українців.

А щоб зменшити кількість нормальних людей, які нормально розуміють це слово у буквальному тлумаченні (як відданий своїй Нації, Національній Ідеї суверенності й державотворення для свого народу), московські *«великоруси»* додали ще слово *«буржуазний»*.

До речі, це слово з'явилося у практиці комуністичної пропаган-

ди тоді, коли вже не тільки не було буржуазії, а й тих, хто хоча б добре щодня наїдався. Щоправда, на обов'язкових політзаняттях пояснювали, що націоналісти — це ті, хто живучи в Україні, взяли на озброєння *«прогнівшую буржуазну мораль»* І. Мазепи, С. Петлюри *«і других отщепенцев, оказавшихся за рубежом»*.

Явно натякали на українську діаспору, але тоді таке слово не вживалося, бо залізна завіса проходила також через мовно-філологічну галузь, оберігаючи нестійкий розум *«пролетарієв»* від зайвої (а тим більше — спокусливої) інформації. А все для того, щоб *єдині у дії* пролетарі великорускіє і українські мали єдине *великоросійське* пояснення фактів історії України і єдиний великоруський, тобто московсько-російський світогляд.

З цією метою на всіх ура-советських малюнках, починаючи від букваря і читанки до грандіозних картин і панно площею 50–70 квадратних метрів, Україна зображалася як така собі усміхнена дівчина у віночку зі стрічками, яка несе хліб-сіль *«старшому брату»*, тобто кремезному парубкові *«с открытым рускім лицом»*.

Формування комплексу неповноцінності серед Українців було важливою частиною єдиної дії пролетарів *«великорусскіх і українскіх»*. Воно знайшло своє повсякденне втілення в кадровій, мовно-культурній, економічній, демографічній і т. п. політиці.

Врешті-решт Москві вдалося-таки зробити так, щоб Українці перестали відчувати себе народом, Нацією, Українцями; щоб у великої кількості людей вмерло почуття національної гідності. Щоб вони перетворилися у населення колонії при московській метрополії. Отож на початок 1994 року логічно мали те, що мали: а) переконаність частини Українців про неможливість розвитку України без Росії; б) керівну політику комуноманкуртів, спрямовану на поневолення України Росією.

Історичний момент на зрізі 1994-го абсолютно точно повторював ситуацію, яка була в Україні на початку двадцятих років: ще біли українські військові частини, але вже не дуже патріотичні й не дуже боездатні; ще тривали виступи інтелігенції за національне відродження, але практичне наростання тиску Москви примушувало декого тікати у нову діаспору на Захід.

Ще тільки-но розгортався процес побудови власної національної економіки, але уряд уже підписував угоди, які орієнтували українське господарство на першочергові потреби *«пролетарієв великорусскіх»*. Ще «Просвіта» була у колокол національної свідомості, але вже телебачення і преса існували переважно для *«читаючих на*

русском языке». Слабеньке сяйво волі над Україною почало 1994 року затьмарюватись потужною хмарою зі Сходу.

Нам би тоді личило сильно образитися. Не на когось, — на себе. На своє безпам'ятне невігластво, на нікчемність власного самопри-ниження. Нам би встати, нарешті, на повний зріст і сказати, вигукнути на весь світ: «*Ми у себе вдома!*».

Саме так зробили народи Балтії, а тому вони вільні. І так само мали б зробити Українці, щоб нормально жити в нормальному домі, тобто у своїй власній Українській Державі, щоб розмовляти і творити українською мовою і шануватися своїм походженням, своєю Батьківщиною, бути готовими її захищати і переконати про це всіх інших, у інших державах.

Треба, щоб Українці, нарешті, почали себе любити так, як себе люблять Росіяни.

1994-й і наступний рік можуть стати для України початком національної катастрофи, якщо не усвідомимо собі необхідності єднання на *Національній Ідеї*, якщо відмовимося від будівництва економіки, культури і політики на *національній* основі, якщо підпишемо ганебний договір з Росією і повернемося до *єдиної дії з пролетарями великоросійськими*.

Якщо підпишемо нерівноправний договір, то це означає, що Росіяни сильніше від нас люблять наші Карпати, наші метали, олію, цукор, борошно, виноград і берег південного моря. Це означатиме, що ми станемо зайвими у власному домі, а тоді прийдуть хазяї від «*старшого брата*» і знову дадуть нам волю у своїх обіймах.

«*Мой адрес не дом и не улица, мой адрес — Советский Союз*» — співали ми цю пісню манкуртів до створення власної Української Держави. Ну нехай тоді не розуміли. Але ж тепер розуміємо, що можемо втратити свою Батьківщину, яка тільки-но починає разом із нами і через нас усвідомлювати можливість і необхідність стати на власні ноги, як держава, як суверенна особа світового товариства, а не як колоніальна «*окраїна*» з комплексом самопринизливості її народу.

Ніколи не буває на душі так гидко і сумно, як це може бути від власної глупоти. Не ми, а якісь інші замість нас можуть зробити майже все. Крім одного — стати замість нас патріотами-націоналістами. Німеччину побудували Німці, Японію — Японці, Польщу — брати-Поляки.

Отож Україну мають побудувати Українці. Бо якщо ми — патріотичні громадяни України всіх національностей — не візьмемося, нарешті, будувати власну Національну Державу, тоді патріоти з

іншої країни знову почнуть ставити в Україні пам'ятники своїм ідолам з принизливими для Українців написами.

Аби цього не сталося, треба щоб кожен сам собі спокійно і розважливо відповів на запитання поставлене у заголовок. Щоб потім не було на душі гидко і сумно. Бо вільна Україна можлива лише за умови патріотичної єдності Українців між собою.

Газета «Вечірній Київ», 08.10.1994 р.

Хроніка манкуртизації

Манкурт — це людина, котра не має історичної пам'яті свого народу.

Великий тлумачний словник сучасної української мови (К.: — Ірпінь, ВТФ «Перун», 2007) так трактує слово **манкурт**: *людина, що забула минуле, відмовилась від національних традицій, втратила моральні орієнтири, цінності свого народу.*

Відповідно, **манкуртизація** — заходи спрямовані на перетворення свідомих громадян на **манкуртів**. У середні віки в деяких азіатських країнах використовувались варварські методи фізичного перетворення полонених на манкуртів, котрі ставали ідеальними рабами.

Потім з'явилися методи виховного і організаційного перетворення дітей захоплених у ворога на нову різновидність манкуртів — **яничарів**. Зокрема **яничари**, виховані у турецькій неволі з полонених українських дітей, були грізною ударною силою війська Османської імперії. Подальше удосконалення *методів манкуртизації* відбувалося у сфері державної політики з застосуванням інструментів психоінформаційного зомбування і набуло значного розвитку на рубежі ХХ–ХХІ століть.

Нижче наведено факти цієї *злочинної політики* у стосунках Росії до України починаючи од підписання Богданом Хмельницьким сумнозвісного українсько-російського договору 1654 року (Березневі статті).

Рік 1686: Насильницьке приєднання Київської метрополії Української Церкви до Московського патріархату, якому надано право контролювати культуру, освіту і релігію в Україні.

Рік 1689: Заборона Києво-Печерській Лаврі видавати книги без дозволу Московського патріархату. Рік 1709: Указ Петра I про впровадження цензури на українськомовні видання.

Рік 1720: Указ Петра I про заборону публікації нових книг українською мовою та переклад існуючих на російську «дабы особливого наречия в оных не было».

Рік 1721: Знищення Чернігівської друкарні та переслідування друкарів.

Рік 1764: Інструкція Катерини II князю В'яземському про посилення русифікації України і Смоленщини та Указ про ліквідацію гетманського правління в Україні.

Рік 1769: Указ синоду про вилучення у населення українських абеток та українських текстів і релігійних книжок.

Рік 1775: Маніфест Катерини II *«Об уничтожении Запорожской Сечи и причислении оной к Малороссийской губернии»* та про закриття українських шкіл при полкових козацьких канцеляріях.

Рік 1783: Указ Катерини II про закріпачення селян Лівобережної України.

Рік 1786: Указ про обов'язковість *«чистого російського язика»* у Київській академії. Заборона церковної служби українською мовою, встановлення російської артикуляції церковнослов'янських текстів. Чергова заборона Петербурзького синоду на видання книг українською мовою.

Рік 1800: Указ імператора Павла I про будівництво в Україні церков у московському синодальному стилі й заборону церковного будівництва у стилі козацького бароко.

Рік 1817: Закриття Києво-Могилянської Академії.

Рік 1831: Скасування царським урядом Магдебурського права на українських землях.

Рік 1862: Закриття українських недільних і безплатних шкіл для дорослих.

Рік 1863: Циркуляр міністра внутрішніх справ Росії Валуєва про заборону друкування книг українською мовою в Російській імперії.

Рік 1876: Емський Указ Олександра II про заборону видання, друкування, перекладання та ввезення на територію Російської імперії книг українською мовою, встановлення монополії російського правопису, заборона вживання української мови на сцені, у публічних виступах та під час виконання співів, вилучення з бібліотек українських книг та українських текстів до нот.

Рік 1881: Заборона вживати українську мову в церковних проповідях.

Рік 1888: Указ Олександра III про заборону вживання українсь-

кої мови в офіційних установах та хрещення дітей українськими іменами.

Рік 1895: Заборона українських книжок для дітей.

Рік 1908: Указ Сенату Російської імперії про шкідливість культурної і освітньої діяльності в Україні, *«могущей вызвать последствия, угрожающие спокойствию и безопасности»*.

Рік 1910: Циркуляр прем'єра Столипіна про заборону створення «инородческих товариществ, в том числе украинских и еврейских, независимо от преследуемых ими целей».

Рік 1914: Заборона царським режимом святкування 100-річчя від дня народження Тараса Шевченка. Указ Миколи II про заборону української преси. Заборона вживати усне і друковане українське слово на окупованих росіянами Галичині й Буковині, розгром товариства «Просвіта», знищення бібліотеки наукового товариства імені Т. Шевченка, депортація Українців до Сибіру, ув'язнення 30 тисяч галичан та буковинців у російських концтаборах.

Рік 1919: Утворення совецького Українського фронту і наступ більшовиків на Україну. Постанова ЦВК Росії про поширення на територію України декретів і розпоряджень уряду Росії. Резолюція ЦК РКП(б) про радянську владу в Україні.

Рік 1920: Рішення ЦК РКП(б) про примусове вилучення і вивезення з України до Росії 40 залізничних ешелонів хліба протягом травня.

Рік 1926: Постановою ЦК КП(б)У визнано особливе значення російської мови.

Рік 1928: Рішення РНК ССРСР про достроковий збір усіх податків із селян.

Рік 1929: Арешти діячів української науки, культури і Церкви. Початок масової колективізації та «розкуркулення».

Роки 1931–1932: Організований Москвою Голодомор в Україні. Постанова про припинення «українізації». Початок виходу обласних і республіканських газет та видань офіційних органів російською мовою.

Роки 1937–1938: Масові репресії проти відомих діячів української науки, культури і освіти, ліквідація всього складу українського уряду і керівництва.

Роки 1939–1941, 1944–1948: Масові репресії совецької влади на теренах Східної Польщі, окупованих російською Червоною Армією згідно з пактом Молотова–Ріббентропа, а після 1944 року перетворених на західні області України.

Роки 1949–1969: Московський тиск на Україну під приводом «боротьби з українським буржуазним націоналізмом».

Роки 1972–1983: Чергова хвиля репресій в Україні. Посилення тенденцій русифікації, заходи Москви спрямовані на утвердження монополії російської мови в ССРСР.

Роки 1994–2012: Майже монопольне захоплення українського інформаційного простору, книжкового і телерадіо простору російськими і російськомовними компаніями. Надання на сценах в Україні особливого режиму сприяння гастролерам з Росії.

Роки 1997–2013: Надання громадянам Росії у власність українських стратегічних підприємств, створення на теренах України потужних російських фінансово-промислових груп. Періодичне створення в Україні кризових ситуацій, організованих Москвою та російськими трейдерами за участю українського керівництва.

Росія, її керівництво завжди вчиняли дії спрямовані на ліквідацію Української Нації, української мови та прагнень Українців до побудови власної суверенної демократичної Української Держави. Минали десятиліття й століття, приходили нові самодержавці на російський трон, але жоден з них не приховував своєї патологічної ненависті до України, до української мови, до Українського Народу.

А тим часом народ упродовж цих століть переважно терпів, зносив знущання, тугу ховав у тяжкій праці і виливав своє горе у думках та піснях безнадії, формуючи спосіб підпорядкованого мислення, яке потім набуло мало не офіційної назви — *особливої української ментальності*.

Ментальності, яка на думку багатьох має якщо не виправдовувати, то хоча б пояснювати довготерпіння цілого народу в центрі Європи. У кожному разі, впродовж історично тривалого часу, Українці демонструють довготерпіння, за яким часом приховується нездатність до боротьби за свої Богом дані права, банальний переляк і боягузтво раба перед колонізатором.

Рік 1995-й. Москва продовжує дурити

Хто кому підіграє?

Три головні тенденції визначають стабільний негативний стан справ у нашій державі:

а) значною мірою ігнорування першочерговості національних інтересів України та її громадян з боку владних структур України;

б) намагання кабінетних «фахівців» прибюджетного апарату розв'язати всі проблеми України виключно шляхом валових макрорівневих заходів;

в) бездіяльність уряду у сфері економічного реформування і піднесення виробництва;

г) байдуже ставлення посткомуністичної влади до конкретики інтересів на мікрорівні щоденного життя та праці абсолютної більшості людей.

Природно, що тільки невелика і переважно малосуттєва частина видимих наслідків зазначених тенденцій проявляється на політичній сцені та у глядачевій залі «театру» суспільно-економічних подій. Самі ж події, як правило, на сцену не виносяться, а здебільшого проходять за лаштунками, тобто у найближчому оточенні *драматурга, режисера, директора, диригента оркестру і головного художника-декоратора*.

Тому важливішими для розвитку п'єси є зміст і тон телефонної розмови між президентами України і Росії — **Л. Кучмою** і **Б. Єльциним** 17 квітня, а також розмови віч-на-віч між нашим в. о. прем'єра та їхнім президентом 18 квітня.

Ми, рядові громадяни, дізнаємося про чергові етапи розвитку кризи зненацька і значно пізніше, коли відповідний урядовий коментатор сюжетної лінії вже добре підготувався, щоб пояснити нам, чому чергове погіршення нашого життя є логічним і нормальним, а отже — правильним.

Зовнішній борг України в 6,5 млрд дол. дорівнює зараз третині

валового внутрішнього продукту, очікуваного у цьому році. З них 2,5 млрд дол. нашого боргу Росії виникли у період прем'єрства **Л. Кучми**, а за 8 місяців президентства зовнішня заборгованість збільшилася додатково приблизно на 2,0 млрд, не рахуючи відсотків по боргах та прострочених платежах.

З усього видно, що Росія (не без участі українських посадовців) знайшла новий спосіб на визискування нашого господарства в своїх інтересах.

Оптимістичний лемент урядовців у Києві про те, що вдалося домовитися з Росією щодо реструктуризації боргів, має причини тільки для радості Москви та РАТ «Газпром», які дістали додаткові можливості, щоб щільніше надіти фінансове яромо на Київ, зокрема через право участі в українській приватизації, де шансів у російського концерну значно більше, ніж у вітчизняних хазяїв.

Те, що у підсумку чекає Україну на такому шляху *«реформ»*, можна вже побачити на прикладі нашого сусіда за Дністром, який, не маючи змоги оплатити російські векселі на суму 500 млн дол., готується підписати документи про передачу «Газпроміві» частини майна Молдови і створення підприємств з російським капіталом на своїй території.

До речі, Україна заборгувала «Газпроміві» нині близько 480 млн дол. Зрештою, розширення сфери російських інтересів в усіх ВНД (відносно незалежних державах) відбувається за однаковою схемою: перекриття економічного кисню з опорою на місцевих колаборантів, які не хочуть, та невігласів, які не можуть дати ради власним багатючим ресурсам.

Затим стагнація виробництва і прискорення інфляції; потім організація боргів під виглядом фінансової стабілізації і, нарешті, запускання волохатої російської руки у кишеню національної майнової власності чергової ВНД, ігноруючи інтереси її народу.

Створена Росією на території суверенної Молдови так звана Придністровська республіка — є таким самим політичним плацдармом для агресії Росії, як Автономна Республіка Крим в Україні.

Отже, процес подальшого відродження так званої *великої Росії*, з урахуванням її малоросійських інтересів щодо України, буде відбуватися через Крим доти, доки Крим буде надзвичайною республікою з двозначним статусом держави в державі Україна, а не звичайнісінькою собі областю унітарної України.

Чому вже кілька місяців головна фабула політичної п'єси, що її грають головні особи української держави, обертається навколо

приїзду російського президента **Б. Єльцина** до Києва? Сором чути і бачити, як наші шановані і відповідальні державні сановники відверто принижуються перед пихатими і самовпевненими московськими урядовцями.

Явний комплекс неповноцінності, що його переважно виявляє своєю поведінкою українська сторона перед так званим «старшим братом», на сьогодні вже не має жодного раціонального пояснення.

«Вечірній Київ», 22.04.1995 р.

Росії потрібен невеличкий папірець

Державна делегація України відбула на політичне шоу в Сочі для підписання документів стосовно військової бази Росії на території України. Проте керівництво Росії вже давно вирішила для себе подальшу долю Чорноморського Флоту, Севастополя і Чорного моря з нафтоносним українським шельфом.

Зараз Росії потрібен невеличкий папірець, що надає Росії право на тривалу оренду нашого Севастополя взамін за обіцянку дещо відсротчити остаточне поневолення України.

Абсолютно очевидно, що три коротких відрізки кордону російської імперії з НАТО в районі Кенігсберга, Білорусі і Причорномор'я є недостатніми для виконання агресивних планів Росії, неодноразово висловлених **п. п. Козирєвим і Грачовим**.

Ці плани наразі успішно реалізуються в Чеченії і на Балканах. Отож Севастополь для Росії є вузловою точкою опори для завершення розпочатої Москвою побудови нової геополітичної системи і нової військово-стратегічної дислокації сил. Тим паче, що вчора у Варшаві підписано надзвичайно важливу угоду про науково-технічне і інформаційне співробітництво між США та Польщею у військовій галузі.

А це означає:

а) для світу і Європи — фактичне закріплення кордону між Москвою і Вашингтоном на лінії Брест–Гродно (підготовкою до чого з російського боку був нещодавній аншлюс Білорусі);

б) для України — необхідність якнайшвидшого визначення своїх справжніх партнерів, зближення з Польщею і прискореного переходу до зміцнення всіх складових справжньої держави: економіки, армії, кордонів і національної єдності.

«Вечірній Київ», 10.06.1995 р.

Скільки ще Севастополь Україна віддасть Росії?

Згідно з умовами угоди між Урядом України та російським акціонерним товариством «Газпром» «Про засади врегулювання заборгованості України...», створюється спільне українсько-російське підприємство «Газтранзит»

Засновниками АТ «Газтранзит» виступили українське АТ «Укр-газпром» та російське АТ «Газпром», як зазначено у документах, — «на паритетних засадах», тобто згідно з принципом рівності і справедливості.

Проте насправді тут немає жодного паритету, бо українська сторона вносить до статутного фонду створюваного товариства реальне майно у вигляді двох підземних газосховищ (з трубопроводами, арматурою, системами регулювання, управління, блокування тощо). Натомість «в оплату частки ПАТ «Газпром» зараховуються суми пені за затримку Україною платежів по поставках російського природного газу в 1994 році.

Причому, як свідчать документи, російська сторона *«не погоджується з оцінкою майна, що буде вноситися українською стороною»*, а тому ще остаточно не вирішила, яким має бути механізм та форма оплати своєї частки. Тому зараз проекти установчих документів, підготовлених українською стороною, розглядаються в Москві.

Спочатку недолугі (?), а точніше, злочинно безвідповідальні і підступні керівники Української Держави і економіки організують систему ошукування, що її дехто делікатно називає *«неадекватним товарно-грошовим обміном»*.

Потім на шкоду Україні і на користь Росії влазять в борги, а потім допомагають Росії на піні від цього *«пива»* (на фактично нічому — на пені!) будувати спільне підприємство, втягуючи в нього реальні промислові фонди України і запобігливо готуючи для російського партнера установчі документи.

А російський партнер, навчений капловухими і аморальними українськими партнерами, тільки крутить носом, подумки вже підраховуючи, через скільки місяців Україна віддасть Росії черговий економічний Севастополь.

Отож, згідно з Угодою «Про засади врегулювання заборгованості України...», Уряд України 18 березня 1995 року зобов'язався на

погашення боргу випустити облігації на суму 1,4 мільярда доларів США і до 1 вересня 1995 року передати ці облігації у власність російському «Газпрому» для того, щоби цей російський «Газпром» міг за ці облігації придбати акції підприємств, що приватизуються в Україні, на аукціонах згідно з офіційним курсом карбованця до долара США.

Угодою передбачено, що вже у 1995 році російська сторона має за ці облігації придбати на Україні майно на суму не менше 200 млн дол., а також матеріально-технічні ресурси на суму ще 200 млн дол., і далі розписано до 1997 року. Українська сторона також зобов'язується своєчасно погашати поточну заборгованість за газ *«без врахування погашення пені»*. Ось тут з'являється, як бачите, цікавий комерційний прийом, за допомогою якого Росія стає власником українського майна на рівному місці.

Причому, як читаємо в угоді, *«українська сторона гарантує, що майно АТ «Газтранзит»... не буде підлягати націоналізації і ревізії»*. А нам ще кажуть, що ми будемо в Україні національну державу. Та ми з волі аморальних поводитирів наших створюємо в Україні російське національне майно, що не підлягає українській націоналізації. І ви хочете, щоб Росія потім не захищала своє майно на нашій території, виступаючи проти нас?

Цікаво, що за російську сторону вказану угоду підписав маловідомий читацькому загалові голова РАТ «Газпром» **Р. Вяхірев**, а за українську — відомий голова українського уряду **Є. Марчук**. Зрівнялися.

Цікаво також і те, що Фонд держмайна України своїм листом від 10 лютого 1995 року № 10-21881 запропонував Росії перелік українських підприємств для приватизації за участю російського «Газпрому».

Тоді Росія у протоколі переговорів між делегаціями від 15–16 лютого запропонувала Україні подати додаткову інформацію про підприємства із вказаного вище переліку: балансову вартість основних фондів, рівень використання виробничих потужностей, показники фінансово-господарської діяльності, якості продукції тощо. Цей протокол підписали від української сторони **І. Мітюков** і **С. Осика**.

Без особливих коментарів можна сприйняти все це як величезне ярмо на шию Українського Народу, який... а, може, так і треба? Бо з народом можна зробити тільки те, що він дозволить з собою зробити.

Російські товари...

Історія поки що триває, а тому згідно з логікою подальших подій маємо перед собою «Учредительний договір» про створення закритого українсько-російського товариства «Газтранзит», що працюватиме на наших фондах та на їхній пені наших неплатежів (такий собі вічний економічний російський двигун за український кошт) і має бути зареєстрованим держадміністрацією Старокиївського району Києва за юридичною адресою: 252001, Київ, вул. Б. Хмельницького, 6.

Чи не тому **Б. Хмельницький** на одному з київських майданів досі показує нам булавою у бік Москви. Та тільки, на жаль, не скаже нічого. Та й не треба, бо ми самі вже давно мали б зрозуміти, зробити висновки та й дотримуватися відповідних засад взаємовідносин щодо Росії.

У цій ситуації, коли уряд не може дати ради власному народові і не вміє організувати нормального життя в державі, найраціональнішим і найпростішим для народу України було б зробити так, щоб такі мудрі керівники залишили народ у спокої, різко обмежили імпорт, залишили б один податок від обсягу реалізації і, таким чи-

ном, дали б можливість зрушити власне виробництво, власні товари за власними цінами і власну зарплату для нормального власного життя.

Чи варто українським громадянам брати участь у приватизації через сертифікатні аукціони, якщо у будь-який момент на аукціон можуть прийти Росіяни з облігаціями на будь-яку суму, котра гарантує їм контрольний пакет акцій на підприємстві?

Питання ставлю не я, а штучно створена безглузда економічна ситуація.

Як ви думаєте, з якої причини виникає і чому зростає наш борг, — з некомпетентності керівників чи з їхньої підступності? Так от, хочете ображатися, хочете ні, а я вам скажу: головне, він береться з байдужості Українців, що дає можливість нашим керівникам виявляти некомпетентність і підступність.

Доти, доки комуністична номенклатура керуватиме країною, а народ мовчатиме, доти ми будемо наймитами у себе вдома, будемо колонією Росії під проводом місцевих колаборантів, котрі вже зробили, здається, все, щоб показати, як вони конкретно наплювали на долю власного народу.

«Вечірній Київ», 20.06.1995 р.

МММ: методика московських махінацій

Завжди своєчасно повідомляємо та заздалегідь остерігаємо киян і наших читачів по всій Україні про сучасних махінаторів та махінації на ринковому ґрунті. Майже щотижнево повертаємося до сумнозвісної трастової афери, і все ж кожного дня телефонують до редакції чергові потерпілі... І тому знову і знову доводиться про це писати.

Особливі застереження ми висували щодо фінансових кампаній, пов'язаних з інтересами Москви в Україні, давали докладні роз'яснення причин, через які бажано не мати справи з російськими лихварями. Зокрема у числі «Вечірки» від 19.07.95 вже повідомлялося про відновлення діяльності структурного підрозділу російської компанії МММ у Києві, прямо на Софійському майдані, та про нашу точку зору з цього приводу.

Днями редакція отримала повідомлення від представництва МММ (КДМ), котре інформує про добрі наміри за два тижні до кінця цього року почати виплату грошей *«не полученных по акціям і біле-*

там АО МММ в період с 01.02.94 по 09.05.95». Але не поспішайте думати, що ваше діло вже влагоджене.

Бо спочатку, (якщо у вас досі збереглися акції і білети МММ) треба зараз же зареєструватися за адресою МММ у Києві (вул. Володимирська, 20). Потім, майже через півроку, зможете, як написано у вказаному повідомленні, *«вернуть свої дньги»*. Чи повернуть вам *«свої»*, тобто *ваші* гроші — це ще велике питання, але крок до повернення маєте зробити саме ви, а не компанія МММ.

З цією метою вам доведеться пережити деякі незручності і зробити додаткові інвестиції у справу повернення власних грошей, бо, як написано все в тому ж повідомленні, *«место произведенія виплат — г. Москва»*.

Тобто, для того, щоби дістатися до *«места произведенія»*, треба, крім придбаного вами рік тому *«білета»* МММ, придбати додатково ще один залізничний квиток, тільки тепер подвійний: туди і назад, якщо, звичайно, вам хочеться повернутися на місце збирання грошей, а не залишитися біля *«места произведенія»*, тобто у Москві.

Таким чином, за сприятливих обставин, заплативши за катання до Москви і назад місячну зарплату, ви зможете отримати за один *«білет»* вашої *рідної* МММ гроші у сумі до 125000 рос. руб., котрих, правда, не вистачає на білет залізничний.

Але в разі, якщо ви все-таки поїдете, нехай вас зігриває почуття пролетарського інтернаціоналізму до російських залізничників, зарплату яких ви тепер фінансували зі своєї кишені, розвиваючи попередній ваш успіх у грі з МММ. Тим паче, що тепер ваш особистий досвід українсько-російських відносин у сфері фінансування їхніх намірів нашими грошима перетворюється з індивідуального у загальнонаціональний.

А тут ще надійшло повідомлення, що наш Нацбанк дав дозвіл російському «Тверьуніверсалбанку» на відкриття окремого кореспондентського рахунку в електронній системі платежів України — увага! — без реєстрації банку як юридичної особи. Народний депутат України, проф. **Василь Костицький** так прокоментував цю подію:

«Це дозвіл на фінансову інтервенцію в Україну. Оскільки податкова система Росії сприятливіша порівняно з українською, нашим підприємцям стає вигіднішим переводити свої рахунки у філіали російських банків; таким чином, наш капітал вливається у російський обіг і починає працювати на сферу російських інтересів. В результаті — менше коштів надійде до бюджету України. А ко-

ли врахувати, що це вже реалізується через фінансову структуру, котра не підлягає нашій юрисдикції, то плакали наші грошики».

А ви кажете, що плакали тільки ваші грошики, шановні українські вкладники російського МММ. Виявляється, що ваші особисті експерименти з акціями та «білетами» МММ — це була проба сил, катання на тренажері. Для того, щоби грати «по крупному» на сучасному рівні, треба допустити Росію влізти в електронну систему фінансових розрахунків України!

Цікаво, яке повідомлення надішле нам через рік «Тверьуніверсалбанк» і де він призначить нам «*місце вироблення*»? Бажано, щоб не на Колимі...

Три тижні тому, розмовляючи з генеральним директором представництва МММ в Україні **п. Фомінім Д. П.**, спитав його, на що він розраховує, адже всі розуміють, що зібрані у Києві грошики українських громадян попливуть в Росію.

На що **п. Фомін Д. П.** рішуче заявив: «*Етот денежный фонд создаются, чтобы работать только на Украине*». Ну от, бачите, — тепер їдьте до Москви. Вповзаючи на український ринок, гаспада фоміни роблять ставку на те, що дурнів у нас на їх вік вистачить. Невже й справді?..

«Вечірній Київ», 08.08.1995 р.

Нам пропонують хвіст від співробітництва

Знаємо ще зі школи: «*Два тіла взаємодіють одне з одним прямо пропорційно їхнім масам і обернено пропорційно квадрату відстані між ними*».

Що стосується *відстані*, то вплив цього фактора легко зрозуміти, помінявши географічними місцями Україну і Францію, якою та була ще на початку XII століття. Тоді французькому королю довелося б десь на периферії засновувати Москвіль, а невдовзі після Переяславської угоди в 1654 році, династія Людовиків припинила б своє існування, щоб через триста тридцять п'ять років їхні нащадки, об'єднані у товариство «*ФранцПросвіта*» на чолі з **Пабло Мовчане** боролися за відновлення сплюндрованих прав французів пишатися своєю французькою мовою, як державною.

Що стосується *маси*, то вона визначається не мірою ваги, а мірою самоповаги та любові до ближнього. Бо любов дає можливість прощати (чим Українці впродовж вказаного вище часу переважно займаються), а самоповага (якої Українцям переважно не вистачає) не

дозволяє сідати собі на голову. Фактом є, що, як сказано у класика, «більший меншого тусає та ще й б'є, затим, що сила є».

...Після нещодавнього підписання договору про співробітництво між Харківською і Московською областями, у Харківській облвинконком «*поступіл каталог інвестиційних проєктів із Подмосков'я*». Цікавий документ, який переконливо ілюструє справжню суть російських інтересів щодо партнерів в Україні. Читаємо:

«1. Поваровський машинобудівний завод, Московська обл. Під реалізацію проєкту — виробництво занурювальних електронасосів — необхідні інвестиції у сумі 600 тис. дол. США.

2. АТ «Електросталь», Моск. обл. Для організації виробництва засобів вологого бриття потрібні інвестиції в сумі 16,8 млн нім. марок.

3. АТ «Московське ВО алмазного інструменту». Для створення лінії виготовлення високоякісного алмазного порошку необхідно інвестувати 20 млн дол. США.

4. Російсько-італійське СП «Совокрім» потребує 1,5 млн дол. США для освоєння випуску машин по виробництву кукурудзяної та соняшникової олії.

5. Дубненське АТ «АПЕКС» потребує 400 тис. дол. США для виробництва нових дитячих колясок...»

І так далі. Відповідно, ця інформація супроводжується заохочувальними обіцянками успіху в разі вкладання українською стороною українських грошей в розвиток російської економіки. А тепер врахуйте і порівняйте:

1. Занурювальні електронасоси на світовому рівні інженерних рішень виготовляє Бердянський завод Запорізької області. Близько половини цієї продукції купує Росія, забезпечуючи нам велику суму валютних надходжень.

2. Таку продукцію, виробництво якої хоче організувати російська сторона у підмосковному місті Електросталь, виготовляє українське об'єднання «Дніпроспецсталь».

3. Алмазний порошок давно виготовляє завод Київського інституту надтвердих матеріалів і ще дехто в Україні.

4. Виробництво олії міститься там, де згідно з агротехнічними та кліматичними умовами можна вирощувати олійні технічні культури, тобто — в Україні. І що це за примітивні фокуси: спочатку створили російсько-італійське СП на папері без капіталу, а тепер давайте їм український капітал під російські наміри(?!).

5. У Києві дитячі коляски випускає спеціалізований завод та авіаційне об'єднання. А ще є крім Києва...

До чого я веду? До того, що дивне співробітництво нам пропонує російська сторона: *«Давай будемо любити одне одного, щоби я за твої гроші побудував собі можливість задавити тебе конкуренцією і відрізанням тебе від ринків збуту твоєї вітчизняної продукції (в тому числі у тебе вдома), та й ще потім водитиму тебе на повідку».*

А що, хіба українські капітали вже не здатні працювати в Україні на її благо? Чи українські підприємці можуть працювати тільки на Москву? Або в Україні немає проблем у сфері виробництва?

До речі, по багатьох позиціях поставлено термін окупності 3–5 років. За цей час, як казав **Ходжа Насреддін**, або ішак здохне, або мулла вмере. І чи повернуться ці гроші в Україну, відпрацювавши на створення в Росії антиукраїнського бізнесу, так само, як *«повертаються»* гроші, інвестовані працею українських громадян у створення Чорноморського флоту, котрий міститься на території України, але чомусь належить Росії, яка не приховує своїх намірів забрати і саму територію?..

З Францією, на жаль, місцями не поміняємося і все одно мусимо взаємодіяти зі свого нинішнього місця на земній кулі. Але результат взаємодії саме з Росією визначатиметься не *масою* капіталів і не *відстанню* між партнерами, а рівнем нашої національної самоповаги, тобто — патріотичністю громадян України.

В тому числі й *«патріотичністю»* керівників України, котрі сприяють тому, щоб різні форми і методи сепаратної співпраці окремих українських областей, підприємств і підприємців з російськими працювали проти інтересів нашої держави.

«Вечірній Київ», 16.08.1995 р.

Як їхня газета відзначила наше свято

Напередодні святого для всіх Українців Дня Незалежності України газета *«Комсомольская правда»* на першій шпальті вмістила замітку **С. Фролова** *«Кохаються чорноброви, та нє з москалями».*

Для українського читача публікація є цікавою тим, що серед достатньо великого за обсягом і багатого за своєю палітрою інформаційного бруду, вже вилитого *«старшим братом»* на Україну, саме у цій невеличкій замітці розміром у 45 газетних рядочків побито рекорд лицемірства й зневаги до нас в розрахунку на один квадратний сантиметр газетної площі.

Безперечно, у складі творчого колективу газети знайдуться порядні

люди, яким буде соромно за статтю свого колеги, але ж фактом є, що все-таки РЕДАКЦІЯ вирішила ТАКЕ надрукувати! Відверто жовчна стилістика та лексика статті побудована на свідомому невігластві:

«...этот день навсегда останется серим — іменно с об'явлення української «НЕЗАЛЕЖНОСТІ» (так подано у статті. — Є. Г.) начался четыре года назад развал некогда могучей страны. Тяга к независимости понятна: кому не хочется иметь свою армию, свои деньги, свои посольства за рубежом? Мечта, выраженная в фразе: «Хватит кормить москалей!» исполнилась. Теперь у ЖИТЕЛЕЙ Украины есть все атрибуты суверенитета, но стали они от этого счастливей?»

І далі: *«мощный флот потіхоньку режеться на металолом», а «продукти українцям приходитьсь возить в Москву, даби виручить хоть немого «москальських грошей».* Наприкінці газета із удаваним сумом зауважує: *«будем жить порознь, раз такова воля руководителей».*

Отож, шановні Українці, відзначивши наше найголовніше свято, не забуваймо і уважно пильнуймо, бо поряд є сусіди, котрі з ностальгічним сумом згадуючи *«розвал некогда могучей страны»* і погоджуючись на словах *«жить порознь, раз такова воля руководителей»*, не можуть погодитися у власній свідомості з тим, що від них пішла дійна корова. Вони свідомо паскудять волю, багатівікове прагнення до незалежності і БОРТЬБУ НАРОДУ (а не *«жителів некогда могучей»*, як відображається у статті).

Комуністична позиція газети, котра зберігає, як бачимо, не тільки комуністично-союзну назву, але й імперіалістичну ідеологію, передбачає всіх борців за свободу називати перекручено, закриваючи очі на історичні процеси і зводячи все до елементарної лайки на адресу народних героїв.

Тому Поляків, які, виборюючи свою незалежність, вцент розбили Першу кінну армію **Семена Будьонного** 1920 року під Варшавою, Росіяни почали зневажливо називати *пілсудчиками*; українських народних героїв — ненависно — *«українські буржуазні націоналістами»*, бійців чеченської визвольної боротьби презирливо називають *дудаєвцями*.

Дивні люди — Українці. Чи не найбільша вада — відсутність належної шляхетності до самих себе, самоповаги і гонору перед обличчям супротивників. Давно треба взяти приклад з прибалтів; з їхньої спокійної і мовчазної переконаності і презирства до своїх ворогів.

Росіяни не стають менш паскудними від того, що вміють улесливо посміхатися і навіть «співчувати» нам отакими статтями саме у той час, коли їхніми власними руками *«мощный флот режеться на*

металолом», причому «потіхоньку». Словом, знущально-насмішкуватої публікації не вийшло. Вийшла невдала спроба зловтіхи крізь неприховану ненависть до втраченої «*хохляндії*», як частенько називають Україну подібні націонал-патріоти (тобто шовіністи) «*великої і невідомої*».

І хоча український класик давно попередив про те, що там, де починається українське питання, одразу закінчується російська демократія і будь-який гуманізм, все-таки інколи хочеться сподіватися на здоровий глузд та добру волю у російському журналістському середовищі! Як свідчить багатуший історичний досвід і підтверджує досвід сучасний, патологічна безпідставна ненависть певної частини Росіян до всього українського та провокування вияву подібних почуттів в інших державах, зокрема в Україні, слава Богу, викликає у серцях порядних людей нормальну протилежну реакцію.

А ортодоксальним фроловим, грачовим та іншим шовіністам, далеким від справжньої християнської моралі, можна тільки поспівчувати, бо Україна, слідом за Балтією, так само як Чеченія і Хорватія, інші вільнолюбні країни і їхні народи, — все одно будуть вільними державами, а вказані *гаспада* залишаться з'їденими іржею власної злості.

«*Вечірній Київ*», 29.08.1995 р.

Тенета проросійської підступності та комуністичної зради

Завжди байдуже проскакував повз специфічних російськомовних бабусь, котрі досить наступально розповсюджують комуністичні газети. Днями все-таки придбав цей екзот — орган ЦК КПУ, газету «*Комуніст*» № 40/81 і побачив на власні очі ту реальну загрозу, котру несе для України підступна комуністична організація.

Українське найменування газети ще ні про що не говорить, бо загальна площа матеріалів, надрукованих у ній російською мовою дорівнює 70%, а якщо не враховувати цілу сторінку телепрограм та титул, то публікації українською мовою становлять 16% від обсягу газети.

Вже з першої сторінки дізнаємося, що зустріч президента України з представниками фракції комуністів у ВР відбулася за ініціативи президента **Л. Кучми**. Хто при цьому командував парадом, також можна зорієнтуватися, бо комуністи «*обратілі вніманіє Пре-*

зидента», «напомнілі єму», «підтверділі принципіальную позицію партії», — у тому числі з питань мови (російська має бути офіційною) та державної символіки (не може бути ніякої жовтоблакитності й тризубості).

Комуністи також попередили Президента про те, що *«вхожденіє в НАТО окажется губительным для Украины»* (далі пояснюється чому — бо суперечить інтересам Росії(!), котра подається як наш стратегічний партнер).

Воно й зрозуміло — Україна завжди була для Росії джерелом «стратегічної» сировини: зерно, овочі, фрукти, олія, цукор, баштанні, м'ясо, метал, важке машинобудування, вугілля, уран, велика хімія і... буфер на межі з триклятим, але дуже потрібним для Росії Західним Світом. Бо саме очевидні успіхи демократичних країн Заходу завжди стимулювали поступове удосконалення концтабірної системи у комуністичних країнах.

Саме тому *«товарищ»* (тобто комуніст) **Є. Мармазов**, вийшовши на трибуну Парламентської Асамблеї Ради Європи, промовив не як депутат і син України, а так, як має виступати член президії ЦК КПУ, котра бореться проти власного народу в інтересах *«старшого брата»* — тобто Росії.

Зокрема він наголосив: *«мнение большинства народа Украины — установить с Россией тесные, братские связи»*. Хоча не тільки народів України, але вже всьому світові відомо: протягом трьохсот років ці *«связі»* настільки є *«тесніє»*, що Україна у тій тісноті вже дихати не може. *«У российской делегации есть мнение (і це говорить член українського парламенту!), что Совет Европы при рассмотрении их (тобто Росії. — Є. Г.) заявки на вступление проявляет двойной стандарт»*.

І далі **тов. Мармазов** намагається переконати всіх, що Росія творить мир у Чечні, що відбувається демократизація російського суспільства, що російські власті хочуть провести чесні і праведні вибори, що треба зробити для Росії поступку і прийняти її у Раду Європи. Над цією публікацією — велике фото: охоплений пожежею Білий дім у Москві з написом *«Если у соседа загорел дом, подумай о собственном»*. Комуністичний натяк.

А щоб читач комуністичного органу мав остаточно правильну думку про співробітництво України і НАТО, газета подає *«Рис. П. Егорова. Опасное сотрудничество»*. На малюнку у стилі 70-х років зображено товстеного американського генерала з сигарою-ракетною у зубах, котрий тримає в руках ще одну ракету-кийок, що на

ній теліпається бірка з написом «*Военные учения по программе НАТО*», а за тую бірку вчепилося якесь опецькувате створіння з автоматом і в касці з написом «*Украина*».

Як же треба ненавидіти нашу Батьківщину, якою кісткою поперек горла вона має стояти *таваріщам* егоровим і мармазовим, щоб отак, зловтішатися? Ну, нехай з так званими «*рускоязычними*», — все зрозуміло; їхнє гасло просте, як цеглина: «*Де я, — там Росія!*».

Але ось вам шедевр редакційної пошти цієї газети — з листа **В. М. Кучеренка**: «*Порівняно з велетнями Розуму і Духу, до яких належить і Ленін, ми — карлики*». Хоч стій, хоч падай! Курс КПУ на «*восстановленіє СССР*» — є не просто програмним положенням, а легальною технологією зрадницької діяльності цієї організації.

Велика біда України полягає у тому, що всі наші одноосібні партії, зокрема Рух, КУН, ХДПУ, УРП, солідарні і вільні профспілки, інші національно-демократичні організації разом узяті, котрі ось уже впродовж чотирьох років імітують діяльність одноманітними заявами, відозвами та зверненнями, фактично тупцюють на місці, а отже нічого не варті проти однієї КПУ, яка тихо і надійно завершує створення загальноукраїнської антиукраїнської мережі.

Враховуючи її агресивність, гадаю, що до підпалення українського рейхстагу залишилося не так багато часу.

«Вечірній Київ», 31.10.1995 р.

Рік 1996-й. Примітивне хитрування російських «миротворців»

Привчають до зради Батьківщини?

Українські громадяни мають відповідним чином приготуватися до задалегідь оголошеного приїзду Президента Росії, котрий, як й інші члени його команди (так само, як і його політичні супротивники та конкуренти у передвибірній боротьбі за місце у Кремлі), не приховує своїх відверто експансіоністсько-загарбницьких планів щодо України.

Українське телебачення вже починає готуватися і готувати нас до «правильного» сприйняття факту перебування глави РФ у столиці нашої незалежної держави, щоб створити необхідний ґрунт, або, як кажуть сучасною мовою, — режим найбільшого ідеологічного сприяння, максимально наближаючи суть російських задумів і намірів та традиційні методи їх реалізації до українського глядача.

Можливо, саме з такою метою в суботу вдень по УТ-1 продемонстровано дуже просвітницький совєцький художній фільм «Р.В.С.», дубльований українською мовою з російської вже у період української незалежності, можливо для кращого усвідомлення Українцями його комуністичної суті.

Просвітницька сутність фільму полягає не стільки у тому, що московських окупантів України зразка 1919-го року у фільмі показано героями, не тільки у тому, що бійців загонів української самооборони висвітлено жорстокими дурниками, котрі знущаються над дітьми, а ці загони названо *бандами* (всіх, хто бореться проти Московської Імперії, відстоюючи свою незалежність і державність, Москва завжди називає *бандитами*, або *бандформуваннями*).

І справа не тільки у тому, що на весь екран розгорнуто транспарант «*Да здравствует Красная Армия!*» (хоча й це є провокаційним елементом психологічної обробки громадян України в порядку підготовки до святкування російсько-більшовицького свята 23 лютого).

Справа передусім у тому, що фільм має чітку антиукраїнську виховну спрямованість на молодь і підлітків, котрі протягом п'яти-шести останніх хаотичних років, не маючи серйозних можливостей усвідомити собі жодних переконливих патріотичних орієнтирів, раптом дістають потужну ін'єкцію рафінованого більшовизму в його найбільш лицемірно-привабливому «художньому» виконанні.

У нещодавньому інтерв'ю газеті «Вечірній Київ» український президент Л. Кучма закликав «наповнювати Національну Ідею реальним змістом». Це дійсно слушне твердження і кожен громадянин держави має сумлінно забезпечувати це наповнення на своєму місці. А особливо ті, хто інформаційно-просвітницьки впливає на свідомість українських громадян. Натомість кадрові висуванці цього самого Л. Кучми, як бачимо, наповнюють цю Ідею таким змістом, щоб в Україні нічого українського не залишилося.

В одному з фінальних кадрів фільму бідна дитина, обнімаючи більшовицького комісара, схлипує від радості: «Це ж вони, наші!» І тоді вилітає з лісу ескадрон під червоним прапором з шаблями наголо, звучить переможна пісня московських кіннотників, котрі воюють проти української незалежності в українських степах...

А потім цей «наш», тобто російський, комісар видає українському хлопчикові... довідку про благонадійність, за якою його приймуть до школи взамін за класичну зраду своїх співвітчизників. Отака вона просвіта і таке «наповнення Національної Ідеї реальним змістом». До речі, цей фільм було показано в рамках телефестивалю під претензійно-принадливою назвою «Золоте курча». Як бачимо, незважаючи на свій дитячий вік, це «курча» вже несе російські шовіністичні яйця антиукраїнської пропаганди.

«Вечірній Київ», 13.02.1996 р.

Колишній «соціалістичний табір» тепер називають «зоною»

Політика Росії завжди базувалася на простій формулі: «хто не з нами, той проти нас». Теоретично у Кремлі розуміють, що всі імперії рано чи пізно розпадаються згідно з волею народів, котрі стають на шлях власного національного розвитку на власній землі.

Але практично Росіяни добивають Чеченців в їхній Батьківщині, на їхній рідній землі, у їхніх домівках, бо Москва визнає тільки пра-

во сильнішого, а брехню — засобом переконання. У передачах головного російського телеканалу ОРТ цілком нормально звучить: *«попиткі бандитов взять Грозний провалілись»*. З точки зору Москви, кожен, хто прагне мати *«в своїй хаті свою правду і силу, і волю»* дуже просто оголошується бандитом, а на його землю за наказом Кремля обрушуються танкові колони, літаки та установки *«град»*.

А хіба щось принципово змінилося з того часу, коли *«попиткі бандитов атамана Петлюри взять Київ провалілись»*? Так само досі російська пропаганда називає ворогами українських патріотів, котрі до останнього подиху самовіддано боролися за Українську самостійну соборну державу на власній землі, у своїх домівках...

Бо Москва *«слезам не верит»*, а визнає тільки силу. І як би не було сумно згадувати хіросімську трагедію, на емоціях навколо якої Кремль останнім часом знову активізував антиамериканську інформаційну кампанію, але фактом є, що саме тією демонстрацією невірогідної атомної сили у серпні 1945-го США зупинили даліше поширення московсько-більшовицької силової експансії у світі.

Теоретично у Кремлі відхрестилися (у буквальному розумінні також!) від червоного паскудства більшовизму, але практично в Росії відбулася лише зміна кольорів, зміна влади та значне отвердіння політики на підставі оновлення й акцентації націонал-імперських, шовіністичних пріоритетів.

Класичний осучаснений російський комуніст **Зюганов**, класичний совєцький прем'єр Росії **Рижков** і класичний російський націонал-шовініст **Говорухін** сформували потужний лівий політичний центр тяжіння для консолідації всіх проімперських сил не тільки в Росії, а й у межах так званого СНД. Нині у Москві відбувається гарячкове переформування владних ешелонів та осіб на найвідповідальніших посадах, а відповідні силові структури виводяться на новий рубіж політичної атаки.

Фактичні співлідери російської держави **п. п. Лебєдь, Примаков** і **Черномірдин** вже почали інформаційну підготовку, яка досить прозоро розкриває найближчі агресивні плани і наміри Кремля. Навряд чи українське МЗС в особі міністра **Г. Удовєнка** поінформує про це українську громадськість.

Натомість чільний російський посадовець **п. Черномірдин**, виступаючи нещодавно перед російськими дипломатичними представниками з інших країн, вже заявив: *«СНД — це зона життєво важливих інтересів Росії. РФ сьогодні своїм політичним положенням, економічним потенціалом, військовою потугою об'єктивно є своє-*

рідним полюсом тяжіння всього СНД. Росія має зіграти в СНД роль стабілізуючої сили».

В найближчих намірах «стабілізуючої сили» — силове розчавлення національно-визвольного руху в Чеченії, потім силову «стабілізацію» має бути перенесено в чергову точку «зони життєво важливих інтересів», де вже немає нормальної армії, зате є черво-на п'ята колона.

Звичайно, добре, що нарешті, наприкінці п'ятого року існування незалежної України, її Президент (він же — Головнокомандуючий) на флагмані «Сагайдачний» вперше вивів український загін кораблів на навчання. Добре, що про це розтрубили на весь світ і самі себе похвалили, добре, що хтось повірив словам про величезне значення цього історичного факту.

Тільки погано і сумно стає від усвідомлення того, що цей флагман є звичайним сторожовиком попереднього покоління, що словосполучення «українська ескадра» досі не повернулося до нашого лексикону після затоплення в 1919 році, а до словосполучення «український флот» треба тільки починати рости.

Добре, що в останні тижні вище керівництво держави почало звертати увагу на стан і розвиток Збройних Сил України. Тільки погано, що стан цей реально виключає серйозне сприйняття поняття «сил», котрі попереднім п'ятирічним «розвитком» доведені до нижньої межі військової і моральної доцільності їх існування.

Добре, що в Україні після всіх роззброєнь все-таки ще є армія. Тільки погано, що **Україна не має сил, тобто таких Збройних Сил, які б забезпечували необхідне шанобливе ставлення до нашої країни.** Тому періодичні втручання депутатів Державної думи Росії у внутрішні справи України, влаштування на нашій території антиукраїнських мітингів та проведення російських державних свят з салютами на честь російської зброї тощо, на жаль, будуть продовжуватися доти, доки Україна не матиме нормальних сучасних Військових Сил.

Це добре, що найвизначнішим досягненням п'ятирічного періоду новітньої незалежності України є мир і співіснування різних Націй та соціальних груп з дуже суперечливими інколи інтересами.

Тільки погано, що за ці п'ять років Україна в обмін на «поганий мир» вже, здається, повіддавала все. Але чим більше віддавала, тим більше набувала репутації країни, якій можна диктувати чужу волю.

«Вечірній Київ», 10.08.1996 р.

На що розраховує Кремль

«Кто кого будет кормить в новом Союзе» — таку статтю п'ять років тому надрукувала московська комуністична газета *«Правда»* від 12.10.91. З того часу в життя ввійшло нове покоління, а у стосунках між Україною і Росією, поки що, потепління не очікується.

Росія вже й газовий кран нам перекривала, військову силу демонструвала, глузувала з нашої незалежності, постійно шантажувала, висловлювала територіальні претензії, провокувала антиукраїнські настрої, підтримуючи напівукраїнських червоних і російських сепаратистів в Україні, намагалася — інколи досить ефективно — в'язати нашу економіку не дуже дотепними прийомами і наступальною дипломатією, заохочувала експансію російських підприємців, фінансистів і власників у майновій і іншій діловій сфері України, поступово зміцнюючи російські впливи не тільки в економіці, але й у політиці, культурі, військовій справі, засобах масової інформації тощо.

Процес широко зрозумілої русифікації триває і Україна дійсно перебуває в небезпеці. Черговим кроком до задоволення московських апетитів в Україні є створення так званих фінансово-промислових груп та корпорацій з російським капіталом.

Незалежно від того, хто увійшов, чи ще проходитьиме у Кремль після (і без!) президентських виборів, призначень або інтриг, Росія й надалі сприймає Україну за сферу своїх економічних, політичних і територіальних інтересів. Тому нам, в Україні, варто періодично звертатися до російських першоджерел в оригіналі.

Отож подаємо фрагменти згаданої вище статті двох докторів економічних наук **А. Адамеску та В. Кистанова:**

«Ведь нефть, газ, лес, металлы, другое уникальное сырье, а также мощные ресурсы производственного и научно-технического потенциала (которые есть только в России и представляют большой интерес для всего мира) придется передавать отколовшимся от СССР республикам — членам экономического союза на льготных условиях (по «согласованным» ценам и т. п.). А взамен Россия получит, в основном, лишь обыденные товары весьма невысокого качества.

Выходит, «малые» народы за счет такого обмена будут процветать, не испытывая экономических трудностей, а «большие» — выступать в роли распорядителей почти бесплатной «помощи». Не справедливее ли дать таким республикам почувствовать свою независимость самим, без всяких внешних, искусственных подпорок? (...) Необходимо искоренить психологию вечных просителей у «старшего брата».

Впродовж п'ятнадцяти років незалежної України ми бачимо на українських площах і вулицях промосковських агітаторів за відновлення ССРСР, тобто за ліквідацію незалежної України. Українська влада на ці антиукраїнські провокації реагує мовчанкою. Мовчання — знак згоди?

*Если руководствоваться системным подходом к складывающимся взаимоотношениям республик, то экономический Союз следует заключить одновременно с **политическим** Союзным договором, и их содержание должно быть тесно взаимосвязано. Заключение экономического Союза изолированно от политического даже в переходный период может вызвать большие осложнения для России.*

Чтобы этого не произошло, двухуровневый подход в экономических взаимоотношениях субъектов представляется совершенно иным, а именно: первый уровень — республики (государства), подписавшие Союзный (политический) договор; второй — не вошедшие в него».

Ця невеличка стаття, на яку мало хто тоді звернув увагу, виявилася, по суті, генеральною концепцією СНД та основою для побудови поточних і стратегічних економічних стосунків Росії щодо України як держави «второго рівня» (читай: політично непідпорядкованої Москві).

Тепер, у контексті п'яти минулих років, читачі можуть до цього додати своє власне бачення позиції московських «миротворців» щодо створення проблем навколо Криму, Севастополя і Чорноморського флоту, розрахунків за енергоносії, двостороннього україно-російського договору, приїзду російського президента до Києва тощо.

Згадаймо, хто ввів свої війська в республіку Ічкерію (Чеченію) після проголошення нею незалежності, щоб після півторарічної війни та винищення значної частини чеченського народу, демонструвати зараз світові своє миролюбство...

Але для нас важливіше не стільки те, що було, скільки те, що буде. І тут не треба ніякого ворожіння на кавовій гущі про те, що і чи станеться, а краще чітко визначити власну позицію у п'яту річницю нашої незалежності й активно її відстоювати в інтересах суверенної Української держави.

«Вечірній Київ», 29.08.1996 р.

Наведена інформація, а також зазначені вище тенденції, набули ще більшої актуальності пізніше, на п'ятнадцятому році незалежності України (2005–2006 рр.), коли прагнення московських «миротворців» підпорядкувати Україну шляхом втягування її у так званий СЕП — *Єдиний Економічний Простір* (з одночасною ізоляцією від ЄС і НАТО), стали одним із головних напрямків антиукраїнської політики Кремля.

Рік 1997-й. Політичне підґрунтя економічних перспектив

Змінити вектор інтересів

Твереза і логічна оцінка історичних стосунків України з Росією, не виключаючи їхнього новітнього п'ятирічного етапу, переконливо свідчить про хибність україно-російського стратегічного партнерства, яке по суті залишається «*партнерством*» мухи з павуком.

Досить кинути оком на нинішню мапу Європи, щоб переконатися не тільки у якісно новій геополітичній ситуації, але й в тому, що Україна цю сприятливу ситуацію, м'яко кажучи, слабо використовує у своїй зовнішній і внутрішній політиці.

Балто-Чорноморський, а фактично польсько-український пояс не тільки давно поділив Європу на цивілізовану і ординську, не тільки перетворився у конкурентне поле змагань стратегічних інтересів двох найбільших військових потуг, — США і Росії, взявши на себе функції розвалені берлінської стіни, але й, перед усім — став КУХНЕЮ ЕКОНОМІЧНОЇ І ПОЛІТИЧНОЇ ПОГОДИ у стосунках Схід-Захід.

Північно-Західна частина цього пояса — Польща — однозначно, чітко і послідовно прямує до структур цивілізованого світу. Натомість південно-східна частина, тобто Україна, — демонструє невизначеність своєї позиції, небезпечно кокетуючи зі своїм східним сусідою, майже навколішки випрошуючи у нього підписання договору про дружбу.

Україна власними руками затягує зашморг боргів перед російськими кредиторами і з впертістю, гідною кращого застосування, не бажає використовувати всебічні переваги польсько-українського альянсу, через територію якого реалізуються всі комунікації Росії на Захід.

Варто нагадати хоча б історію з трубою, що її Росія повним ходом

зараз прокладає на захід в обхід України. України, яка по суті відмовилась від польської пропозиції щодо поєднання інтересів проти російських газпромівських зазіхань. А про те, що такі зазіхання прогресують, свідчать зволікання російської сторони щодо підписання договору на поставку газу Україні в 1997 році.

У добре організованій системі працюють методи і факти, у поганій — характери і припущення. З ким поведешся, від того й наберешся.

Якщо Київ перестане дивитися на Москву так, як дивиться кріль на удава, та розглянеться навсібіч своїх кордонів у пошуках більш раціональних варіантів розміщення своєї руки і серця, тоді наша країна не зможе надалі ігнорувати очевидні факти рівня економічного розвитку своїх сусідів. Наприклад, середня погодинна оплата праці в промисловості (доларів США, 1995 рік): Угорщина — 1,7, Румунія — 0,55, Туреччина — 1,2, Росія — 0,6, Білорусь — 0,55.

В Україні цей показник за різними джерелами коливається навколо 0,61 дол/годину, тоді як у Польщі, в середньому — 2,09, а у її західних воєводствах до 4,3.

І зрозуміло чому. Адже у західного сусіда Польщі, тобто в Німеччині, цей показник є одним з найвищих у світі — 31,88 дол/годину, а всі економіки сусідів завжди розвиваються з більшим чи меншим урахуванням ефекту сполучних судин. Бо з ким поведешся...

Для Росії, для подальшого реалізації російських інтересів у світі зараз настав момент стратегічної альтернативи: або коштовно розвивати цивільний морський та повітряний флот для незалежності від переходу через польсько-українське пасмо, або методами повзучої експансії на засаді *«поділяй і владарюй»* розширити і закріпити за собою дешеві польські та українські наземні коридори з Росії в Європу.

Для України двозначність її позиції, як буферної держави, з усіх точок зору є ризикованим і нестійким варіантом існування, котрий породжує внутрішню непевність її громадян та посилює існуючі суперечки між різними силами і прошарками суспільства.

У цій ситуації російська меншина в Україні набуває небезпечних ознак більшості.

Слід також врахувати, що традиційне в Україні, хибне російсько-орієнтоване уявлення про раціональний економічний вибір на горизонталях типу Москва–Париж може успішно конкурувати на вертикалях типу *«з варяг у греки»*, тобто: Скандинавія–Мала Азія–Близький Схід.

Але для успіху цього вертикального напрямку треба знову-таки,

відкинути ілюзії попереднього «*стратегічного партнерства*» та безпідставні упередження типу інспірованого Москвою «*страхи на ляхи*», щоб відкрити широку дорогу для максимального використання в Україні багатющого польського досвіду стабілізації господарства і монолітизації суспільства, котрий для нас є тим ціннішим, що сформувався в умовах гіршого порівняно з Україною ресурсного забезпечення.

Навіть без банального посилення на відомі копалини для важкої промисловості, варто нагадати, що в стабільний період 1986–1988 рр. обсяг продукції сільського господарства України дорівнював обсягові сільськогосподарського виробництва Білорусі, Узбекистану, Грузії, Азербайджану, Молдови, Латвії, Киргизії, Таджикистану, Вірменії, Туркменістану РАЗОМ УЗЯТИХ.

І треба було виконати дійсно велику руйнівну «*роботу*», доводячи міждержавний обмін в СНД до прикладів злочинного абсурду (типу «*цистерна бензину на цистерну олії*» — Донецьк, 1994 р.), щоб посилити в українському суспільстві комплекс власної нікчемності і безпорадності.

Щоб увільнитися од залежності від Росії, треба спочатку УСВІДОМИТИ обов'язковість і безальтернативність такого кроку. Бо справа тут зовсім не в ресурсах. Наші борги Росії — це результат не дефіциту ресурсів в Україні, а факт неадекватного обміну в умовах самоприниження з боку Києва.

Отже, конче необхідно змінити три речі: ВЕКТОР ПАРТНЕРСТВА, ПАРТНЕРА і ТОЧКУ ВІДЛІКУ стратегічних інтересів України.

«Вечірній Київ», 15.01.1997 р.

Захисники «отчєства» чи своєї Батьківщини?

У суботу я зайшов до філії Залізничного відділення Ощадбанку № 5445/0350 і, розкладаючи розрахункові папери та гроші перед віконцем комунальних платежів, раптом почув:

— *Завтра большой празднік — день заштітніков Отчєства.*

Я підняв голову і побачив повновиду жінку, що сиділа за сусіднім віконцем і, нудьгуючи за браком відвідувачів, дивилася просто на мене. Мабуть, на моєму обличчі відобразилося велике здивування і зацікавленість (хоча, чесно кажучи, ніяк не міг второпати про що йдеться), бо ця жінка — **А. Палкіна** (так було написано на табличці) знову повторила своє твердження.

Мало того, що промосковські комуністи України досі відкрито святкують злочинний державний переворот (що його вони досі називають «Великої Октябрьської революції»), який поклав початок знищенню десятків мільйонів Українців, так вони ще й втягують невинних і невідомих дітей у це провокаційне дійство.

Цілком спонтанно у мене вирвалося:

— Цікаво. Я працюю в газеті, а ми про це нічого не знаємо...

— *Гочень плохо, потому что вас должно касаться всё, а это — в первую очередь!*, — винесла категоричний вердикт мадам Палкіна.

Зауваження слухне; дійсно — газети стосується все, а особливо те, що викликає у людей такі форми рішучого обурення щодо подій в Україні на державному рівні — йдеться ж бо про СВЯТО. Але знаючи природну схильність частини жіноцтва до дискусій у формі кухонних суперечок, я зібрав до купи всю свою стриманість і ввічливо запитав:

— *Пробачте, яке Отечество ви маєте на увазі?*

І тут мені пані за віконцем видала виступ, в якому дійсно було все, всі наші негаразди, «нещасні пенсіонери», «українські западнікі», «неблагодарніє, получили образование — где? в Союзе!», «наші

мужья служили в советской армии», «что это за украинское государство такое»... — відверта ненависть до всього українського водо-спадом слів викидалася з її уст.

До обуреної пані приєдналася ще одна її молодша колега, потім заговорила на знак солідарності й третя. Моє коротке зауваження про те, що *«советской армії давно немає, в Україні є свято власного війська, а колесо історії не повернути назад жодними криками»*, — потонуло у лексиці антиукраїнського ансамблю, до якого долучився ще один відвідувач.

Я спокійно записав те, що встиг протягом кількох хвилин, поки зі мною розраховувалася службова пані за моїм віконцем і вийшов на вулицю. За мною — той чоловік, до якого одразу кинулося двоє малих:

— *Папа, почему ты так долго?*

На що папа злісно процідив крізь зуби:

— *Да вот разбирался тут с аднім бальним...*

Як бачимо, Росіяни в Україні вважають патріотичних громадян України *бальними*, тобто хворими. Я ніяк не відреагував на цю провокаційну брехню, але подумалося, що цей *«папа»* також тепер не забуде дати своїм дітям *«правильні»* російсько-совецькі шовіністичні роз'яснення щодо України і *«отечества»*.

На превеликий жаль, цей епізод є досить типовим для столичного життя і для всієї України, де з усіх Націй і Народностей тільки агресивне нахабство *«русских»* і зрусифікованих *«українцев»* час від часу виривається вулканом з постійного внутрішнього неприйняття ними факту і процесу формування української Національної Держави.

І тут вже давно є потрібним не двозначне загравання навколо теми про вільний розвиток всіх Націй, а чітке дотримання конституційних норм!

«Вечірній Київ», 27.02.1997 р.

Москва знову шантажує газом

У благословенний час живемо! Благословенний, очевидно, для тих, хто називає себе політиками (хоча й політики серед них є також). Що хочуть, те й роблять, не кажучи вже про те, що говорять. Бо говорять кожен про своє — байдуже, що не знають способів реалізації своїх нескінченних *«програм»*, *«концепцій»* та *«невідкладних заходів»*. Відповідальності ж бо — ніякої!

Через те й висловлені оцінки діяльності уряду на той момент, який на Заході називають закінченням урядової кризи (а у нас — продовженням лінії реформ), переважно не додають радості. А тут ще російський «Газпром» (така собі кланово-елітна приватна держава в наддержаві, яка вже неодноразово відзначалася політичним тиском на сателітів за допомогою економічних методів) як би між іншим повідомив про припинення постачання газу в Україну.

Таке привітання на адресу щойно призначеного голови українського уряду є досить типовим проявом московського інтересу. Причому, воно знову-таки не вирізняється жодною оригінальністю від подібних попередніх. Це чергова вимога: терміново розрахуватися по боргах, про «існування» значної частини яких в «Укргазпромі» вперше дізналися отримавши листа з Москви за підписом заступника голови російського «Газпрому» **О. Пушкіна**.

Не вперше Києву сприймати подібні факти раптовості (вживати слово несподіваності у давній історії стосунків з Москвою вже недоречно) в серії безглузвих і безпідставних вимог.

Ще десять років тому такий фінт було б сприйнято як прелюдію до виклику «*на килим*» в кремлівське Політбюро. Зараз, у значно динамічніший час, коли в обороті знаходяться великі гроші, а Україна опинилася в центрі світових інтересів, чисто політичні причини Росія намагається приховати під бізнесовими. Тобто гіркі політичні цукерки з'являються у привабливій комерційній обгортці.

Тому київська урядова команда на чолі віце-прем'єром **С. Тигіпком**, яка збирається до Москви, вже отримала основний пункт схеми переговорів за московським сценарієм. Розмова піде про харчі. І нехай не здивуються наші урядовці, коли російська сторона настійливо вимагатиме розрахунків (за будь-що) зерном і олією.

Ще місяць тому європейська преса повідомляла про невисокі оцінки цьогорічного врожаю західніше Бугу. Тепер, після повеневої катастрофи в центральній Європі, не випадковим був нещодавній інтерес брюссельських експертів до української пшениці в Запорізькій області.

Відповідний бізнесовий інтерес має і Росія, адже світові біржові ціни на зерно різко пішли в гору, а Москва навряд чи відмовиться від нагоди «використати» Україну. Отже, і грається газом і нафтовим кранами. Бо добре знає ступінь відповідальності (тобто безвідповідальності) українських політиків від економіки.

«Вечірній Київ», 18.07.1997 р.

Росія накладає мито на український цукор

Чим ближче збиральна кампанія — тим активніші російські спекуляції. Зрештою, це їхня внутрішня справа — захист свого цукровиробника. Але захист буває різний. Як повідомив начальник управління українського Міністерства зовнішніх економічних зв'язків **О. Самодуров**, російська сторона запропонувала взагалі «*викреслити*» цукор з переліку українських товарів, що не обкладаються митом. А це означає, що щорічні \$600 млн, котрі отримувала Україна від продажу цукру Росії, остання не хоче цього разу віддавати. Тобто робить вигляд, що цукор їй не потрібен.

Поки що наші фахівці з Міністерства зовнішніх економічних зв'язків продовжують переконувати російських колег в абсурдності митного бар'єру. У свою чергу, російські цукровари на словах прагнуть встановлення квоти для українського цукру на трьохрічний період, а на ділі вимагають від свого уряду встановлення мита на український цукор розміром 25% від вартості товару.

А це означає для українських продуцентів: хочеш продати, — знижуй ціну.

Отже торговельна війна на зіткненні інтересів українських виробників і російських оптових посередників набирає обертів, а асортимент товарів, що потрапляють у сферу конфлікту, поступово розширюється. Найближчим часом слідом за газом сюди і цукром «туда», мабуть, настане черга зерна, олії, вершкового масла, м'яса...

Багаторічний досвід вказує нам на доволі чітку тенденцію липнево-серпневих намірів з боку північно-східного сусіда: загострити стосунки, збити ціну, а потім «*погодитись*» на купівлю в повному обсязі за демпінговими цінами, котрі начебто шкодять їхньому виробникові.

А тим часом українські підприємці чекають 1 серпня. З цього дня, як очікується, українські митники припинять стягувати двадцятивідсоткове мито на українські товари, що вивозяться до Росії. Угоду про скасування мита підписано ще 31 травня ц. р. під час візиту російського президента **Б. Єльцина** до Києва.

Не дарма кажуть: від угоди до угоди — довгий час варіння води.
«*Вечірній Київ*», 27.02.1997 р.

Хіба не було відомо нашому Президенту?

Сьогодні президент **Л. Кучма** виголошує, що «*торговельну війну з Росією не вдалося зупинити*» (з виступу на III з'їзді ФПУ 21.10.97р.). Але хіба про справжні наміри Росії — про її неухильний постійний тиск на Україну, її експансіоністську політику протягом тривалого часу і брехливість її лідерів та про антиукраїнську (російську!) п'яту колону в Україні — не було відомо нашому президентові тоді, коли підписуючи чергові принизливі для України документи, він переконував нас усіх, що «*Росія — наш стратегічний партнер*»?

І тут у нас не має бути суперечності, а тільки одна чітка позиція. Але її немає. Товарооборот з Росією протягом останнього року зменшився на 18%, наш експорт скоротився на 28%, а від'ємне сальдо становить 1,2 млрд дол. США.

Хіба це не є логічним наслідком нерішучої, якщо б не сказати — догоджувальної, політики керівництва України щодо відверто антиукраїнської незмінної політики Москви?

Нещодавне введення Росією ПДВ (податку на додану вартість) — це лише одна з багатьох верхівок цілої системи антиукраїнських айсбергів, що їх розставлено на шляху нашого економічного корабля. У цьому контексті, абсолютно невипадковим є «*внутрішнє*» щойно прийняте антиукраїнське рішення про введення ПДВ в нашій державі, яке доповнює російське.

Зараз (раптом?!) наші урядовці здійснюють шторм у склянці води з приводу підвищення цін на бензин, роблячи здивовану міну обличчя. А що, запроваджуючи податок, ви цього не знали, шановні економічні радники Президента?

У кожному разі, введення ПДВ в Україні слідом за Росією є наслідком тиску з боку Кремля і фактом посилення залежності України.

«Вечірній Київ», 23.10.1997 р.

Московський стиль не варто запозичувати

Час від часу доводиться чути і читати про те, нібито в Україні відбувається те саме, що й у Росії, тільки з деяким запізненням. А дехто з моїх колег у ЗМІ навіть проштовхує тезу, що особливо відчутною така тенденція випередження України Росією помітна у

сфері економічного реформування: мовляв, те що в Москві собі зроблять, — потім і в Києві впроваджують.

Що стосується економіки, то міг би серйозно заперечити, а от що стосується плетива кримінальних мереж та організації підступних акцій, то тут мушу погодитись, бо сумнозвісна волохата *«рука Москви»* час від часу не забуває нам нагадувати про своє існування.

Як свідчить черговий випадок вбивства в Києві, виконавцем за попередніми даними (фото подано телебаченням) був імпорнтний *«фахівець»* з Москви, а його *«штурманом»* — офіцер Служби Безпеки України. За словами прокурора Печерського району Києва **С. Щотки**, злочинця безперечно було б затримано, якби не зрада працівника спецслужби.

Отже, старе питання — хто на кого працює? — в період формування демократичної національної держави стає чимраз актуальнішим. Бо фактом є, що проросійська п'ята колона в Україні діє. І саме її представники, котрі завжди дотримувалися тези — *«там де я, там Росія»*, найактивніше розповсюджують плітки про неспроможність українських функціонерів зробити щось путне без кремлівських стратегів.

Хоча й те правда, що славнозвісне українське добросердя, котре в оцінках московських обіцянок часом межує з наївністю, часто дійсно стає на заваді проведенню позитивних перетворень в Україні. Тут нам, знову-таки не вперше, мала б бути прикладом для наслідування рішуча позиція керівників Чеченії.

Президент Республіки Ічкерія **А. Масхадов** заявив позавчора, що припиняє переговори з Москвою, оскільки *«Росіяни не дотримуються раніше підписаних угод»*. **Про недотримання Росіянами раніше підписаних ними угод упродовж останніх семисот років(!) можна було б скласти відповідну енциклопедію.** А в ній, безперечно, однією з головних тем була б тема української довірливості і нездатність Києва зробити логічні висновки з сумного досвіду українсько-російських стосунків, де *«брехня і підступ»* з боку *«старшого брата»* були й надалі залишаються найвизначальнішими засобами політики Москви.

На сьогодні немає переконливих свідчень того, що ситуація змінилася на краще, а тому гра краниками на газовій і нафтовій трубах та демонстрація російського окупаційного нахабства в Севастополі лише зайвий раз мають нагадати нам про перманентні загострення хронічної імперської хвороби.

«Вечірній Київ», 31.07.1997 р.

еСеНДе — це де?

Ото було б нещастям, якби раптом, посеред Франції, вдарив потужний нафтовий фонтан, який за 10 хвилин вдалося б приборкати і щохвилини наливати повну цистерну! Або ще краще, аби французи раптом зібрали подвійний врожай винограду.

Кажу: нещастя, бо за українськими офіційними мірками — як було за соціалізму, так оце й зараз, при тих самих соцкерівниках, немає більшого нещастя, як великий врожай, та ще й на дефіцитну у світі сільськогосподарську культуру.

Бо коли є великий щорічний попит на дефіцитну сільгоспкультуру, про яку всім відомо, що в Україні вона добре родить, тоді саме напередодні збирання врожаю на передній план виступають інтереси Росії, підтримувані українськими чиновниками від економіки.

Так було й цього року, коли двадцятивідсотковий ПДВ, встановлений Москвою на український цукор, викликав неабиякий переляк на Печерську: що робити?! Та те треба робити, що Кувейт робить з нафтою. Правда, Кувейт не проголошує нікого своїм стратегічним партнером і навіть на США — свого покровителя — не дивиться так, як мав би дивитися кролик на удава. Країни-експортери нафти колективно встановлюють ціни та квоти на продаж свого чорного рідкого золота і потім мають за що вчити своїх дітей в найкращих університетах світу безоплатно.

Україна, здавалося б, знаходиться у ще кращому становищі, адже стосовно цукру і олії їй не дуже є з ким домовлятися про ціни та квоти, бо немає серйозних конкурентів-виробників. І це стосується не тільки вказаних двох продуктів, по яких наша країна є переважно монополістом. Але, як бачимо, не це у нас визначає рівень добробуту народу і наповнення бюджету держави, а переважно те, чи «*соблаговолит*» Кремль за півціни купити оце наше біле та жовте рідке золото.

На позавчорашній нараді керівників держав *еС-еН-Де* (тобто інспірованої Москвою так званої Співдружності Незалежних Держав) у Кишиневі, не було підписано жодного документа, а тільки вилито чергову патоку московського лицемірства на аргументоване обурення лідерів тих незалежних *Де*, де вже розуміють безперспективність як СНД, так і слідування у фарватері російської економічної політики.

Сумно було дивитися на принизливо-догідливі посмішки представників України на тлі неприхованої пихатості російських. Я ро-

зумію — форма не завжди відображає зміст. Але ж і з економічного змісту нерівноправних стосунків України з Росією досі не зроблено наших внутрішніх висновків.

Бо основна проблема залишається — принципово хибна внутрішня економічна політика керівництва України, що не дає можливості виробникам збагачуватись за рахунок економії власних коштів, а отже, ставить нашу державу в залежність від підступних стратегів нового переділу товарних ринків. Щоправда, саме така нинішня політика найкраще сприяє збагаченню корупціонерів в Україні.

У кожному разі, не на безмежних просторах СНД слід шукати причин нашої економічної безпорадності, а у себе вдома, на Печерську, де багатьом не вистачає олії в голові, щоб зберегти дари власної землі і примножити багатство Нації.

«Вечірній Київ», 25.10.1997 р.

Українці дозволяють себе ображати

Софія Київська — цей всесвітньо відомий символ України завжди був і залишається взірцем історичної правди. І тому до цього собору щодня йдуть і йдуть звідусіль, не тільки з релігійних мотивів, а й щоб побачити на тлі історичних мурів нову суверенну Україну, відчути кроки українського відродження.

І що ж вони (ми!) бачимо на цьому тлі? Прямо перед входом до собору — золотом на мармуровій дошці вибито облудне твердження більшовиків про те, що кияни одностайно схвалили рішення на віки вічні носити московське ярмо. Оця одна мармурова дощечка перекреслює всі наші гарні і величні слова про суверенність, бо сповіщає кожному Українцеві і будь-кому іншому про існування ПРИСЯГИ НА ВІРНІСТЬ РОСІЇ.

Тим паче, що не було тоді ніякого одностайного рішення, бо не було механізму демократичного волевиявлення у приснопам'ятному 1654-му, а лише політичні міркування козацької старшини. А слово «присяга» взагалі тут недоречне, бо, наприклад, я ніякої присяги Росії не давав.

А ви кажете, що сякий-такий московський мер **Лужков** приїжджає до Криму і там вдається до образ на нашу адресу. Але ж він правий, бо у своїй поведінці виходить з музейних ФАКТІВ і ДОКУМЕНТІВ, зокрема з такого факту і документа, яким є меморіальна дошка на найбільшій святині України! Він-бо вірить у тую клятвую

«присягу», що й зараз історично (і істерично!) кричить про ярмо на нашій шії.

Хоча, чесно кажучи, це не єдина дошка, що підтверджує пасивну згоду на збереження ярма. Не треба далеко ходити від Софії, бо на тій самій Володимирській вулиці можете побачити дошку на будинку СБУ. Гадаю, що серце кожного українофоба (а надто імперсько-московського) радіє, читаючи на цій дошці російський текст — «*Служба безопасности Украины*», як доказ виконання ПРИСЯГИ НА ВІРНІСТЬ РОСІЇ. І це на будинку установи, яка більше від інших відповідає за суверенність і незалежність України.

На жаль, приклад СБУ — не єдиний. Російськомовний текст вікіки бачимо на будинку українського енергодобувного міністерства. Можливо він відображає зв'язок між українською енергетичною кризою і російськими забавами з постачанням енергоносіїв в Україну. Цей зв'язок непрямий, але не менш переконливий, бо впливає на наше енергетичне господарство через антипатріотичне самоприниження вугільних апаратників перед східним сусідом.

І це зовсім не дрібниця, якщо врахувати, що Україна стала на шлях входження до ЄС і НАТО, де офіційними мовами є англійська і французька. Засилля і підтримка нашими державними службовцями російської мови та російсько-імперської ідеології постійно утримує в свідомості Українців сумнів щодо права й можливості суверенного існування.

Поясніть мені, як я маю сьогодні сприймати вісім(!) російських двоголових орлів на дзвіниці Софії? Чи це має свідчити про збереження російського тавра на нашій власності (тобто, вже не дуже нашій), чи про єдино вірну канонічну підпорядкованість Української Церкви Москві, а чи може про новітнє схвалення сьогоднішнім офіційним Києвом російського православ'я як опори новітнього російського самодержавства?!

Чи можна щось доладне пояснити іноземцеві, що зупинив мене на вулиці запитанням: «*З якою метою ви зберігаєте символи комуністичної та імперської доби?*» Адже це абсолютно очевидно, що більшовицький серп з молотком на багатьох фронтонах будинків (як от на заводі «Київприлад») мають щодня нагадувати нам: «*Ми ще повернемося у вашу хохляндію!*»

Дозвольте демократично-плюралістичне запитання: чи хтось бачив у Москві коли-небудь Тризуб — Герб України? У тлумачному словнику читаємо: «*Символ — це предмет або дія, що являє собою уособлення якоїсь ідеї*». Дуже добре! Тоді яку ідею уособлюють всі наве-

дені приклади антиукраїнської символіки? Чи скинути ідола навпроти Бессарабки, тобто пам'ятник Леніна — цей найвищий символ антиукраїнської ідеї — можна лише з височайшого дозволу Москви?

Хтось з мудрих сказав: «Символи формують патріотів». Патріотів чого (чи кого) формують тоталітарні символи у столиці України? На всі поставлені тут питання треба давати відповідь вже сьогодні! І вживати відповідних заходів!

«Вечірній Київ», 13.06.1997 р.

До теплої весни ще далеко

Мільйонери поки що сидять в ложі сценариста і режисера, виходити на публіку особливо не поспішають, але інформація про їхню організаційну діяльність вже з'являється в мас-медіа. Зокрема, ось вже двічі за останній місяць на телеекрані фігурують підсумки поточної оцінки суспільної думки щодо можливих результатів виборів до Верховної Ради. На першому місці — хто б ви думали — комуністи!

І зрозуміло чому, адже вони виступають за відновлення ССРСР зі «старшим братом» на чолі. А ось днями нас порадували своїми висновками Київський міжнародний інститут соціології і кафедра соціології Києво-Могилянської академії, зазначивши, що тільки 13,5% опитаних громадян України вважають, що відносини з Росією мають бути такими ж рівноправними і незалежними, як і з іншими державами (кордонами, візами і митницями); натомість 53,2% хочуть, щоб відносини між Україною і Росією були фактично такими, які були за часів Союзу, а близько 30% опитаних начебто висловилися за те, щоб Україна з Росією об'єдналися.

Отаке вам, панове патріоти і демократи, маємо політичне підґрунтя до економічних перспектив. Дивним збігом обставин, подібні оцінки кожного разу з'являються тоді, коли органи влади в Україні мають прийняти якесь важливе рішення, від якого залежить те, який зиск з цього матимуть органи влади Росії. В тому числі, — на перспективу.

Про те, що значна частина майна і капіталів в Україні вже контролюється Росією, особливо дискутувати не доводиться, як і про територіальні претензії та активну діяльність п'ятої колони в Україні. Звідси й зволікання з остаточним оформленням «широкомасштабного» договору про дружбу й співробітництво між двома дер-

жавами, який Росію влаштовує рівно настільки, наскільки він обмежує справжню суверенність України.

Тому одностайність, з якою спікери українського та російського парламентів узгодили чергове відкладення остаточного оформлення угоди щодо Чорноморського флоту, має заповідати нам, що недовзі кримське питання знову набуде ваги козирної карти в руках «північного ведмедя».

Чекати залишилося недовго, адже з 1 січня Росія збирається переглядати питання цін на енергоносії. Отже, влітку — здешевлення нашого цукру, взимку — подорожчання їхнього газу. *Спершу на тобі поїжджу, потім ти мене повозиш.* Слабенькі спроби України унезалежитись від «братніх» об'ємів одразу блокуються нашими внутрішніми колаборантами, як, наприклад, у справі будівництва одеського нафтового терміналу.

Тим часом народні умільці з того самого зневіреного електорату, у свій спосіб, намагаються допомогти співгромадянам, організувавши виробництво електрولیчильників, котрі вміють накручувати кіловат-години назад. Як повідомляє ТСН, ціна такого лічильника на базарі у Львові — \$40 і він користується великим попитом. Цей попит великою мірою є результатом втрати віри громадян в обстоювання владою українських інтересів.

Про втрату віри свідчить також намір керівників НПГУ (профспілка гірників) вивести шахтарів знову на страйк з вимогою погашення заборгованості по зарплаті.

А тут ще масла у вогонь підлило повідомлення інформантів про Приазовське родовище танталу і цирконію та ще дванадцяти рідкоземельних елементів. Фахівці оцінюють прибуток від його експлуатації на величину такого зиску, що його можна отримувати від рентабельної експлуатації півсотні вугільних шахт — цілого басейну (дай нам, Боже, дати раду тим шахтам, що є). Родовище, як прозора натякають, чекає інвестора. Звичайно — іноземного. Найближчий з них — Росія. А зима тільки починається.

«Вечірній Київ», 04.12.1997 р.

Кого виховуємо: патріотів чи колаборантів?

Упродовж останніх двох років чітко окреслилась одна важлива тенденція — чим свідомішим стає українське суспільство і чим відповідалішим щодо своєї Вітчизни стають громадяни України,

тим більше сатаніють ті, хто не хоче справжньої незалежності нашої молоді держави.

Давайте називати речі своїми іменами: в Україні існує значний прошарок населення, який все розмаїття можливих приводів для невдоволення буде на ненависті до української незалежності від Москви. Саме в період незалежності України з'явилося досить цікаве двозначне визначення — «українское русскоязычное население», з фактів поведінки якого («населенія») абсолютно чітко вилазять червоні роги п'ятої колони.

Оцінку цієї ситуації нещодавно дав Президент України: «ЦК КПУ розіслав директиву... Українські комуністи працюють на компартію Росії». Але це стосується не тільки комуністів, бо в той самий день 11.12.1997 р. коли Л. Кучма сказав ці слова, газета «ФАКТЫ» публікує статтю «Я русский би виучил. Но скоро будет

Цей знімок зроблено 2005 року в Києві біля пам'ятника Леніну, де знову бачимо «піонерів-ленінців». Їх під комуністичними прапорами організували і привели сюди «добрі дяді», які вже закладають в юні душі ненависть до незалежної України.

негде», де читаємо: *«Завдяки титанічним зусиллям управління освіти в Києві порушуються права людини... Багатьох класиків, з Пушкіним включно, дітям намагаються викладати українською мовою. Це нонсенс»*.

Про те, що українська мова — це нонсенс взагалі, висловлювалося багато видатних Росіян. Але ось голові російської «общіни» Києва піддакує і «наш» професор національного університету **Олесь Белодєд** (так в публікації):

«Нам не треба поділяти терени. І перекладачі не потрібні... На українському відділенні філфака розмовляють російською. Якщо раніше до пам'ятника Шевченку студенти прагнули прийти, незважаючи на ризик впасти в немилість, то зараз на покладання вінків доводиться їх закликати. Я гадаю, що реально — це залишити українській мові статус державної, а російській надати право офіційної».

А заступник міністра освіти України пані **Александра Савченко** «по поводу заявлення русской общіни» теж «заявила», що *«ізоложеніє в ньом факти визивают обеспокоєнность... Ми обсудім ситуацію...»*

Не без участі **п. Савченко** організаторам антиукраїнського лементу в цитованій статті було надано статистику (унікальний сам по собі випадок, коли Міносвіти щось надає!), що начебто має підтвердити сумний для українофобів факт: в Україні *«образовательная сєть* (тобто освітня мережа. — Є. Г.) *інтенсивно мєняєт язиковую орієнтацію»*.

Простіше кажучи — кількість шкіл з російською мовою навчання в центральних, західних областях і в столиці поступово входить в рамки завдань будівництва незалежної Української держави, її національних інтересів. Але ж саме так і має бути у кожній державі, яка себе шанує і піклується про своє майбутнє, про те, щоб всі її громадяни відчували себе справжніми братами по крові і духу, а передусім — патріотами.

Цікаво, як ви собі уявляєте, панове україноненависники, подальшу долю сьгоднішніх першокласників у школах з російською мовою викладання? Вони, мабуть, вступатимуть до університетів Росії — чи не так? Підступність і брехня тут вилазять білими нитками, так само, як політичний підтекст замовників, які не приховують свого обурення *«насільственної українізації»*.

Ну не хочуть, не хочуть вони визнати, що Україна має право на державну і національну самостійність! А тому подають як обурли-

вий нонсенс і той факт, що в столиці України залишилося тільки 18 шкіл з російською мовою навчання. Знову брехня, бо це стосується тільки перших класів, а якщо поступово доходимо до одинадцятих, то там майже суцільна русифікація, що тягнеться шлейфом з сумнопам'ятних комуністичних часів боротьби Москви проти «українського буржуазного націоналізму».

Цей шлейф — це наш сором, бо молоді люди виходять зі школи у самостійне життя з суржиковою (в кращому разі) мовою і «*русско-українським*» безкореневим світоглядом, в якому на місці патріотизму часом бачимо хаотичне поєднання проімперсько-совецької ностальгії і відвертої шароварщини.

Сумно, але фактом є, що далеко не всі молоді люди, котрі мають сьогодні йти в українську армію, усвідомлюють собі необхідність захищати Україну як свою Батьківщину проти будь-якого агресора.

Хоча всім відомо, що **територіальні та інші претензії до України має тільки одна країна — Росія**. От з цієї міри відповідальності за долю Вітчизни й слід було б відповідати на питання, винесене в заголовок, а також оцінювати «*обеспокоєнность*» заступника міністра української освіти.

«Вечірній Київ», 19.12.1997 р

Річ відома, елементарна, очевидна й впродовж тисячоліть багато разів експериментально підтверджена: щоб перетворити людину в раба, треба відібрати у неї рідну мову. Ще у сиву давнину нормальних людей перетворювали в манкуртів, блокуючи їх мовні центри мозку за допомогою шкіри новонародженого теляти.

Щоб перетворити у рабів цілий народ, треба також щось змінити у його головах, щоб цей народ перестав вірити в себе, у свою здатність бути вільним. Треба забрати у народу його книги, здатність до творчості рідною мовою, треба переписати історію народу так, щоб він не знайшов у цій історії підстав для самоповаги й утвердження Національної Гідності.

Рік 1998-й. Московські верховоди тягнуть ковдру на себе

Чого насправді хоче «друг» московський?

Ну от ми й обрали до Верховної Ради тих, кого обрали; кому віддали голоси своєї надії, подекуди — віри й навіть любові. Перенесли нашу відповідальність на відповідальність обраних нами. Чи вони тепер відповідатимуть? Чи перетворять наші сподівання на конкретні позитивні зміни в нашому житті? Невдовзі побачимо.

В усякому разі, маємо бути свідомими того, що однією з першочергових тем обговорення нового складу ВР буде, безперечно, проблема міждержавних стосунків України і Росії. Ще не відомі остаточні підсумки виборів до українського парламенту, але давно відомо, що в Москві цих результатів очікували з не меншим нетерпінням і зацікавленістю, ніж у Києві. **Оговтавшись після періоду «перестройки і гласності», у керівних колах Росії все частіше лунають голоси, які вимагають «прибрати до рук» Україну.**

Справжня незалежна Україна — це велика втрата для Кремля, передусім, з позицій економічних. Бо Росію в Україні цікавлять лише прибутки, дивіденди, товари, майно, послуги і власні вигоди. З цих позицій в Москві постійно ведеться велика злочинна політична гра, в яку втягнуто також деяких не дуже патріотичних політиків Києва.

Про це свідчить стенограма (фрагменти якої подаємо нижче) українсько-російських парламентських слухань у Держдумі РФ на тему, так званого великого Договору, що відбулися 3 березня 1998 року в Москві за участю делегації ВР України.

Світлана Горячева, заступник голови Держдуми, керівник парламентських слухань:

«...Все-таки духовні, культурні питання, котрі є між нашими країнами, зрозуміло, що вони повинні і можуть бути. Є й інша точ-

ка зору — про те, що треба відкласти ратифікацію договору, або зовсім його не ратифікувати і вести діалог з інших проблем, зокрема територіальних і так далі і тому подібне. Мабуть, обидві точки зору мають право на існування.

Отже, заступник голови Держдуми РФ вважає, що у сфері відносин між нашими країнами має право на існування така точка зору, за якою стоять певні територіальні претензії Росії до України.

Анатолій Чехов, заступник голови Комітету Держдуми у справах співдружності незалежних держав і зв'язках із співвітчизниками:

«Становище тяжке. Бо це у нас 12 мільйонів Росіян, котрі в Україні раптом перетворилися на національну меншину, яка не має права на розвиток своєї власної мови. Це проблема Севастополя, проблема ЧФ, проблема Криму (...). Я доповідатиму тільки те, що ми напрацювали — судження, загалом Комітету, що його схвалено абсолютною більшістю.

...У міждержавних стосунках Росії й України (...) ми настільки віддалилися одне від одного кордонами, митницями, податками, що будь-які заяви про дружбу й співробітництво (...) є не більше, ніж політичний галас, розрахований на довірливого Росіянина й Українця, котрі свято вірять у непорушну дружбу народів».

Тут одразу хочу звернути увагу читачів на типово імперську лексику цього керівника-координатора «у справах співдружності», який вважає, що становище тяжке — у НИХ, тобто Росіян, але на НАШІЙ (очевидно, вони так не вважають) Україні.

Цікаво, що таке судження, як і інші наведені, схвалила абсолютна більшість членів цього Комітету у справах співдружності. Але про яку співдружність може йти мова між сусідами, з яких один вважає справедливим втручатися у суверенні справи іншого? Тим паче, що як ми бачимо, він і кордонів між державами не хоче визнавати, і його визнання суверенності держави-сусіда взагалі є дуже умовним.

«Далі. Проблема територіальних складнощів. Питання, що скільки б ми його не заганяли у глиб, не ретушували, все одно рано чи пізно постане. Мається на увазі Крим і Севастополь. (...) Хто буде там забезпечувати тоді порядок — Росія, Україна чи НАТО?

Про довіру до лідерів. Прочитаю витяг з одного інтерв'ю, прошу уважно послухати: «Стратегічний курс (мається на увазі курс Росії. — Є. Г.) накреслює шляхи й можливості втручання у внутрішні справи країн СНД через захист прав росіян, активі-

зацію ідеологічного тиску, шляхом забезпечення російського теле- і радіомовлення на ближнє зарубіжжя, підтримка просування російської преси у цей регіон... використання російського рубля як резервної валюти».

Ось в чому звинувачують Росію! Питається: хто звинувачує? Президент Кучма у своєму інтерв'ю українською мовою, хоча нещодавно, ми бачили, він клявся в дружбі й братерстві і загубив свої українські акценти тут, у Росії.

Ми не вправі забувати про те, — тут я повторюю і ще хочу підкреслити, — що в Україні мешкає 12 мільйонів Росіян і ми не маємо права погоджуватись з їхнім статусом нацменшини, не маємо погодитись зі статусом вторинності російської мови

...Закріплення територіальної цілісності України, по суті, дає їй можливості безперешкодно перетворити свої достатньо партнерські, дружні стосунки з НАТО у більш близькі, аж до членства в НАТО. (...) Де гарантія (...), що завтра, згідно з Конституцією України, не буде порушено питання про виведення ЧФ, а точніше, його російської частини, з Севастополя?».

Послухавши і проаналізувавши цей виступ, маємо зробити чіткий підсумок: у своїй боротьбі проти України, політики Росії роблять ставку на антиукраїнську активність російської п'ятої колони, тобто тієї частини російськомовних українських громадян, які не ототожнюють себе з українським етносом, не несуть у собі української патріотичної ідеї, вважають себе вільними від обов'язків щодо держави, в якій вони мають громадянство.

Є й інша категорія. Це люди, які ще не визначилися, вони ще в пошуках себе, своєї національної, культурної, громадянської позиції. До таких людей, котрі плавають у сфері невизначеності і малодоцільних компромісів, належать також деякі «державні мужи України».

Отакі наші (дійсно наші!) справи, дорогі патріотичні громадяни України. Тож, врешті, відкиньмо всілякі ілюзії. Бо кремлівські верховоди вважають за необхідне якомога довше торгуватися навколо питання про «закріплення територіальної цілісності України», з тим, щоб якомога довше не було визнання цієї самої цілісності з російського боку.

Поки там парламентарії і політики Києва та Москви ведуть душевні (і не дуже) розмови з висвітлених тут питань, громадяни України (і то не з гірших категорій населення) тікають до тих країн, де не стоять питання територіальної цілісності, присутності інозем-

них військ і п'ятої колони з російської меншини, котра вимагає собі привілеїв в Україні. Чисельність наших громадян, які виїхали до Німеччини на ПМП (на дошках пишуть — ПМЖ) давно перейшла за десятки тисяч...

Борис Пастухов, перший заступник міністра закордонних справ РФ:

«...Ми вийшли на цей Договір після того, як значною мірою було врегульовано деякі великі проблеми,... перед усім мова йде про російський Чорноморський Флот, який мінімум на 20 років, у зв'язку з підписаними угодами, зберігає свою основну базу в Севастополі.

...Договір без сумніву (...) підводить базу під нашу роботу, спрямовану на забезпечення захисту прав і законних інтересів Росіян і російськомовних в Україні. (Читай: інтересів Росії. — Є. Г.).

...Можу стверджувати, що кожна така зустріч (маються на увазі офіційні зустрічі керівників держав. — Є. Г.) активно використовується російськими представниками, керівниками Росії для того, щоб ставити перед українською стороною насущні питання, пов'язані з місцем російської мови в Україні, як викладання російської мови, як існування російських шкіл і дошкільних установ, як можливості для наших радіо та телепередач в Україні, розповсюдження різних видань і російської літератури...»

Отже, як бачимо, так званий великий Договір і різні інші угоди фіксують факт підтримки урядом України тенденції просування Росії на нашу територію. Про це свідчить і збереження Севастополя як основної бази російського ЧФ «як мінімум» на 20 років, і знову «підводить базу» під подальший інформаційний, освітньо-виховний, ідеологічний та культурний наступ Росії на Україну під прапором захисту вже не тільки Росіян, а й всіх російськомовних.

У цих питаннях захисту російських інтересів в Україні обидві бази — військова і мовно-ідеологічна — працюють як міцні точки опори агресивної політики Росії. Причому, виходячи з офіційної лексики (наведено висловлювання професійного дипломата!), Москва веде мову так, неначе йдеться про якусь нічийну пустелю, а не про територію суверенної держави, де діють свої закони, котрі необхідно враховувати, як і інтереси цієї держави, рахуватися з ними.

Плювали Росіяни на наші інтереси. А чого ж їм не плювати, коли «кожна така зустріч активно використовується російськими представниками... для того, щоб ставити перед українською стороною...»

Що саме *ставлять* їхні *представники* і що їхні щоразу отримують, — бачимо. А от що *ставлять* і отримують наші *представники*, а тим паче — ми, патріотичні громадяни України?!

Ніколай Біндюков, член комітету Держдуми у справах СНД (фракція — комуністи Росії):

«Варто висловитися за ратифікацію у майбутньому за певних умов... Доцільно при цьому... зробити особливу заяву... про необхідність подальшої роботи, спрямованої на інтеграцію Росії і України...»

Юрій Никифороенко, голова Підкомітету Держдуми з проблем інтеграції слов'янських народів (є й такий Підкомітет! — Є. Г.):

«Крим перебуває у складі братньої держави... Нам потрібна не просто окрема частка України, нам потрібна вся Україна, щоб... можливо, за життя нашого покоління, ми знову воз'єдналися в єдину державу — Союз»...

Юрій Кузнєцов, заступник голови Комітету Держдуми РФ у справах національностей:

«Ми не схильні ратифікувати цей Договір... Поясню, стаття 2 — «Непорушність кордонів». Яких кордонів?!... Так звані Українці називають себе Українцями, можуть називати себе ким завгодно. У нас в Сибіру є Німці, котрі розмовляють російською, пишуть російською. Те саме в Україні, пише російською, розмовляє російською, при цьому в паспорті у нього — «Українець»...

Політики можуть називати нас як завгодно: Скабарями, Вятськими, Українцями, Росіянами. Як завгодно, але ми єдиний народ... Моя фракція... має рішення не ратифікувати Договір». (Оплески).

Ну от, і оплесків дочекалися. А ви, мабуть, досі думали, що ви Українці?

Років із тридцять тому ходив по Києву такий анекдот: *«Папа, а хто это такой?»* — питає маля, вказуючи на пам'ятник **Богдану Хмельницькому** в центрі Софіївського майдану. *«А это, синочек, когда-то здесь жили Украинцы, так это был их царь».*

А десь двадцять років тому, повертаючись до Києва з Білорусі рейсовим теплоходом, коли ми стояли на верхньому б'єфі перед воротами шлюзу на Київському морі, мав *«приємність»* слухати на палубі виступ капітана першого рангу, викладача Київського Вищого військово-морського політичного училища; зміст його постаново-вальяжних з апломбом роз'яснень зводився до одного ключового поняття: *«Україна — это окраина России».* Це говорив учитель вчителів.

І ось вам тепер, знову, черговий етап їхніх чужинських роз'яснень. Але що з цього приводу думають *свої*?

Олександр Чупахін, секретар Комітету ВР України з питань оборони і національної безпеки, фракція соціалістичної і селянської партії (виступає російською, подається тут в перекладі. — Є. Г.):

«Я ... як секретар Комітету... повинен приймати рішення, як маю чинити у випадку, коли мої племінники служать у збройних силах. Рідні брати: один у збройних силах України, другий — у збройних силах Росії.

Я є ініціатором від нашої соціалістичної партії роботи по входженню України в союз Білорусі і Росії. Я не кажу, що немає проблем, в тому числі, з російської мови. І мені, як депутату, скажімо, від східних областей України, практично щодня доводиться стикатися з ними. Але я досі не знаю, що таке в перекладі з української на російську «панчохи», можливо, Світлана Петрівна мені скаже (Світлана Горячева — заступник голови Держдуми РФ, яка веде засідання. — Є. Г.). Але тим не менше, це не заважає мені сьогодні працювати як народному депутату України». (Голоси в залі: «Це не перекладається»).

Доводиться черговий, можливо, п'ятдесят п'ятий раз, звернути увагу читачів на чи не найголовніше питання для існування Української держави: *хто на кого працює?*

Ви ж розумієте, що коли особа на посаді секретаря Комітету ВР України з питань оборони і національної безпеки має такі переконання, то про яку оборону і про яку національну безпеку нашої держави може бути мова?

Я вже не кажу про цей анекдотичний вислів з «панчохами», за який кожній культурній, інтелігентній людині мало бути б соромно, навіть без зв'язку з сумнівним напівнатяком у зверненні з трибуни до жінки. І все це *«не заважає... сьогодні працювати як народному депутату України»!*

Чи може хтось собі уявити, щоб, наприклад, депутат польського Сейму офіційно хизувався за кордоном тим, що його рідні служать в арміях протилежних сторін, одна з яких висуває територіальні претензії до країни, в якій він офіційно має піклуватися національною безпекою, не володіючи державною мовою?!

Як тут не згадати старе французьке прислів'я: *зраджують тільки свої*. Що воно за *свої*, — можна не деталізувати. Але в кожному випадку зараз, коли перед Україною постало чергове кардинальне питання — бути чи не бути — чи не найважливішим є виз-

начити: хто йде з нами, а хто — проти нас. І зробити певні висновки.

Нагадаємо, що після підписання президентами **Л. Кучмою** і **Б. Єльциним** так званого великого Договору про дружбу і співробітництво між Україною і Росією, Верховна Рада України ратифікувала цей договір і спрямувала його до Держдуми Росії. Натомість Держдума відмовила в ратифікації і призначила парламентські слухання, на які було запрошено делегацію від ВР України. Отож продовжимо розглядати стенограму цих слухань.

Як свідчить стенограма, обговорення поступово набуло гостроти, основною причиною якої є, по суті, небажання депутатів вищого законодавчого органу Росії визнати державність, суверенність і територіальну цілісність України.

Ба більше, з російського боку починає формуватися чітка думка і відповідні висловлювання: якщо буде ратифіковано міждержавний Договір між РФ і Україною, це означатиме офіційне визнання України як держави, включаючи непорушність кордонів України. Саме цього не хочуть законодавці РФ.

Олег Румянцев, заступник відповідального секретаря парламентських зборів Союзу Білорусі і Росії:

«Сьогодні Україна, устами голови її держави, приєднується до альтернативного економічного утворення ГУАМ — Грузія, Україна, Азербайджан, Молдова, що має яскраво виражений геополітичний характер і вже сьогодні спрямований, як це не прикро, проти інтересів Російської Федерації.»

...Стратегічне партнерство між нашими державами (Росією і Україною. — Є. Г.), очевидно, є можливим лише в рамках Союзу держав... Договір про Союз Білорусі і Росії — ось де стратегічне партнерство!

...Так, на Україні 1 грудня 1991 року було проведено референдум про незалежність... (але)... Гадаю, що час ратифікувати... Договір не настав, стратегічне партнерство ми повинні готувати... готувати всі умови для розширення учасників нашого Союзу...» (Оплески).

Як бачимо, Росія словами своїх провідних функціонерів від геополітики чітко дотримується вічного імперського критерію: все, що робиться Росією і з Росією — вірне і корисне. Натомість все те, що будь-хто робить без Росії або без врахування її інтересів, — є шкідливим і неправильним. А над усе є неправильним відмова від будь-якого возз'єднання з Росією. Так вони вважають. І певні, що це возз'єднання з часом, все одно відбудеться.

Міхаїл Ненашев, голова громадської ради «Триста років російському флотові»:

«Згадайте, як був пленум ЦК КПСС чи ЦК РСФСР, коли Хрущов передавав Крим Україні. Тоді також переконавали, що ми одна країна, один організм, нічого страшного не станеться. Подивіться, що зараз вийшло. Катерина II: тоді Росія була в дуже тяжкому стані, давайте ось кілька десятків мільйонів доларів отримаємо за Аляску, рушимо справу і так далі... Горбачов: виведемо війська з Німеччини, отримаємо 10 мільярдів марок, збережемо армію і отримаємо гроші. Ні армії, ні грошей...»

...Я розумію деяку частину комуністів, котрі підтримують, бо можливо, переможе голова соціалістів Олександр Мороз в Україні. Але ви згадайте комуніста Квасневського. Переміг у Польщі. Перший крок, що він зробив, — це подав заяву до НАТО. Чи є у вас гарантія, що Україна (Оплески) після зміни влади не поводитиметься іншим способом? У кого є гарантія, скажіть мені? Російські ми люди, Росіяне, чи знову ми — в угоду комусь?...

...Яка там дружба?!.. Навіть білоруський народ, який налаштований до нас по-дружньому; але білоруський народ при Шушкевичу — це один народ, а при Лукашенкові — це інший. Де гарантії, що після виборів 1999 року Україна не займе антиросійської позиції? Де? Це нова Польща. Вона все, буквально чиним все так робить»... (Оплески)...

Комуністичний вождь **В. Ульянов-Ленін** написав цілий том творів «О правє націй на самоопредєленіє». Час від часу совєцька комуністична пропаганда ризикувала навіть використовувати додаток «с полным отдєленієм». Остання лексична форма застосовувалася особливо добре тоді, коли про борців за національне самовизначення ніхто й не згадував, наприклад, наприкінці 50-х — початку 60-х років або й на початку 80-х (брежнєвських). Тоді все було чітко: українські патріоти — вороги, американці — вороги, НАТО — загроза миру в Європі, а «наші» підводні човни — це ядерний щит.

Тому нікому не спадало на думку хоча б звернути увагу на очевидну абсурдність перших слів державного гімну російської совєцької комуністичної імперії — ССРСР: «Союз нерушимий республік свободних навєкі сплотіла велікая Русь...»

Бо якщо союз непорушний, то яким чином республіки в ньому можуть реалізувати практично своє право на свободу і «самоопредєленіє»? Особливо, якщо якась, нехай навіть дуже «велікая», «сплотіла» різні народи «навєкі».

Оця реальна *безвихідність*, за наявності лицемірної теорії «*виходу*» і обов'язкова неминучість бути «*сплочьонними навекі*» за допомогою вічно «*великої*» Росії у «*нерушимом*» Союзі, одразу впадає у вічі кожній демократично налаштованій людині.

Адже наведена формула — фактично головна теза і зміст імперських інтересів Росії і її кремлівських верховод, котрі кожного разу самі вирішують, який Народ має право на прихильне ставлення з боку Москви, а який — ні.

Як бачимо, навіть одна й та сама Нація може кваліфікуватися і оцінюватися Москвою з точністю до повного навпаки: з таким лідером — цей народ правильний, а от з цим — підлягає остракізмові. Поки Польща з її керівництвом була сателітом Росії, вона була правильною. Як тільки Республіка Польська почала проводити незалежну політику, одразу потрапила в число ворогів Москви.

Ясно, що з точки зору Кремля, Український Народ — при лідерах, котрі підтримують його прагнення державності, — це поганій народ (так само, як і будь-який інший). Поганій, бо не хоче працювати на інтереси Росії, та ще й має нахабство пробувати формувати власну політику, створювати свої блоки, входити до НАТО без дозволу Росії тощо.

Останнім часом все більшого поширення серед російських політиків набуває переконання, що «*відхід*» України від «*нерушимого*», — це явище тимчасове, оскільки залежить від того, «*при кому*» перебуває народ: при одному — один народ, при іншому — інший.

Перший крок до сприятливого для Москви «*при*» вже зроблено: до новообраного українського парламенту за активного сприяння імперських і проімперських сил (і засобів!) вдалося провести небезпечно велику (небезпечно для українського народу) кількість прихильників «*Союза нерушимого*». Тепер залишилося провести відповідну підготовчу роботу і зробити другий крок: обрати президентом України чергового **Богдана Хмельницького**, який підпише з Росією чергове «*навіки разом*».

Тоді в Києві стане одним пам'ятником більше, але анекдоти про нього з'являться лише через триста років.

Небезпека перетворення України на колонію Росії не є перебільшенням. Ця загроза абсолютно реальна, бо процес перетворення вже відбувається, ми це бачимо, писали і пишемо про це майже постійно. Але повернімося до стенограми.

Після виборів до ВР, питання стосунків з Росією та права Ук-

раїни на власну зовнішню і внутрішню політику набуло ще більшої актуальності. Зрештою, це добре видно з фрагментів стенограми.

Марія Поддубная, депутат Верховної Ради Криму (громадянка України, виступає російською, подається тут в перекладі. — Є. Г.):

«Шановна Росіє, дорогі співвітчизники! Порушено закон. Ви — суб'єкт, ви правонаступник ССРСР, ви, будь ласка, захистіть нас, щоб справедливість було відновлено, або хоча б надати нам провести референдум про незалежність Криму, за що ми зібрали необхідну кількість підписів.

...Завтра ми можемо стати об'єктом знищення. ...У мене дуже багато матеріалів, але у мене вже не вистачить часу сказати, як нас знищують. ...Сьогоднішні керівники української держави в ратифікації Договору з боку Росії бачать лише можливість забезпечити юрисдикцію України над Севастополем і Кримом і остаточно забрати від Росії...

...Більш як 60 відсотків Росіян, 50 відсотків Українців і більш ніж 40 відсотків Татар, котрі мешкають в Криму, характеризують відношення України до Криму як колоніальне.

...Україна рветься до НАТО. На черзі — Сі-Бриз-98...»

Не знаю, як ви, шановні читачі, а я не можу собі уявити, щоб в українському парламенті могло відбуватися таке саме дійство, але «в дзеркальному відтворенні» — тобто щоб якийсь російський громадянин української національності, та ще й депутат якоїсь автономії РФ, звертався до нас з подібними провокаційними закликами, щоб ми втрутилися і допомогли їм провести референдум про відділення їхньої області від Росії і приєднання до України(!).

А що про це говорить Конституція України? Ст. 24: «Громадяни мають рівні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними та іншими ознаками».

Чи оті українські громадяни, від імені яких **п. Поддубная** волає до Держдуми РФ про захист, мають якісь обмеження в правах? Чи щодо них вчинено якісь порушення ст. 24 нашої Конституції? Якщо в цьому випадку і варто говорити про якісь порушення, то тільки про такі, котрі є дискримінаційними щодо інших громадян України, зокрема Українців.

Бо це тільки для українських громадян російської національності влада створює винятковий режим сприяння і їх не притягають

до відповідальності за порушення Конституції, зокрема ст. 37, де йдеться про заборону утворення і діяльності «*організацій, програмні цілі або дії яких спрямовані на ліквідацію незалежності України, ... порушення суверенітету і територіальної цілісності держави, підриє її безпеки...*» тощо.

У Криму, який є невід'ємною частиною України, створені й відкрито діють за підтримки органів і провідних функціонерів влади Росії десятки організацій і осередків, спрямованих на ліквідацію незалежності, порушення суверенітету і територіальної цілісності України.

Російське прислів'я: «*Коготок увяз — всей птічкє пропасть*» якнайкраще відповідає моделі розкручування штучно створеної «*кримської проблеми*». Адже всім відомо, що абсолютно на рівному місці, без будь-яких особливих причин, рядовій області України, з неглибокого «*мудрствування*» тодішнього можновладця України **Л. Кравчука**, було раптом надано статус Автономної Республіки. А далі, знову за російським прислів'ям: «*Назвался груздьом — полезай в кузовок*», тобто у кошик.

Якщо назвали «*Республіка*», то, відповідно, має бути парламент, а отже — і Конституція, а далі ... референдум і ... «*непотопляемий атомний авіаносець — полуостров Крим всегда будет бастионом Росії на Чорном морє*», — як сказано на одному із зібрань «*Союза советских офицеров*». Зрештою, ця теза (і тема) з варіаціями досить часто з різних трибун повторюється як у Криму, так і в Росії. Ось одна з цих варіацій, прямо зі стенограми парламентських слухань в Москві 03.03.1998.

Сергій Сокуров, повноважний представник конфедерації російських спільнот Західної України (також громадянин України, виступає російською, переклад мій. — Є. Г.):

«Чи треба підписувати договір із сусідньою державою? Безперечно треба, якщо на її теренах панує спокій. Чи так відбувається в Україні?»

Майже 10 років на території України продовжується агресія галиційської ментальності і пасіонарної енергії з-за Збруча на терени Східної України. Ця енергія вже виливається також в Росію. Вам відомо, що в Чечні вже існують у вигляді шкіл кілька бандформувань УНА-УНСО. Ось з такою державою ми повинні укласти такий Договір.

...Україна, котра є за своєю суттю федеративною, повторюю — федеративною за суттю своєю, а ще точніше — це російсько-ук-

раїнська держава, — вона себе зараз на історичній арені хоче за-свідчити як унітарна.

Таким чином, держава, що в ній зараз відбувається ця агресія... повинна бути піддана нашому старанному обмірковуванню, як нам себе далі з нею поводити...»

Невірогідно, але факт: все це говорить громадянин України! Можна було б зрозуміти, якщо б ці слова було сказано десь у дуже секретному російському відомстві, устами якогось значущого функціонера російської розвідки, під час обговорення чергової антиукраїнської підривної акції.

Але це говорить чоловік, котрий після цього спокійно сідає в поїзд і повертається додому в Україну(!), щоб проти цієї самої Української держави «працювати», все більше перетворюючи її на «російсько-українську», борючись проти «агресії галиційської ментальності» (тобто проти відновлення української мови і всієї національної культури) у східних, великою мірою зрусифікованих областях України.

Факт порушення ст. 37 Конституції України тут є очевидним!

А чого варта ця теза про федеративність, яка, по суті, є відображенням відомої схеми розчленування Української держави на окремі автономії, серед яких першими очікують сприятливого приводу донецько-луганський та харківсько-полтавський регіони, де все українське витіснено майже до рівня резервацій?

Про можливість успіху в цьому напрямку свідчить щоденний розвиток подій у Криму, де п'ята антиукраїнська колона цілком планомірно і легальне розширює свій проросійський плацдарм. Але повернімося до стенограми.

Алексей Митрофанов, голова Комітету Держдуми з геополітики:

«Ви знаєте наше ставлення до розвалу СРСР, до можливості відтворення на теренах колишнього СРСР або на частині колишньої території СРСР — нової держави. Виходячи з цього, укласти Договір про дружбу, співробітництво з Україною просто недоцільно. ...Тому визнавати нам кордони України, а отже і визнавати нам державність України — це означає повністю сказати: ми підписуємося під Біловезькими угодами (що засвідчили ліквідацію СРСР. — Є. Г.). ...І тут не тільки проблема Криму, хоча проблема Криму є гострою, відчутною для російського серця. А Київ, а Харків?»

А Київ — мати міст російських, я хочу сказати. Б'ється наш Юрій Михайлович за Севастополь, але не тільки у Севастополі

справа. Справа у неприйнятті принциповому. Немає держави Україна; немає для суспільства, є тільки для президента, для прем'єра. От вони нехай і спілкуються. ...Так що думайте». (Оплески в залі).

Оце — «думайте» — у першу чергу має стосуватися всіх справжніх патріотів України, для яких було б смерті подібно й далі сидіти склавши руки, марно сподіваючись на те, що хижак колись може стати вегетаріанцем.

Польське прислів'я говорить: «Добрий сусід — кращий за родича». І справді, ціна стосунків із сусідами завжди є вищою. Дуже б не хотілося, але, на жаль, сумна історія сусідських стосунків України з Росією знову ризикує повторитися. На це, зокрема, вказує стенограма парламентських слухань у Держдумі Росії.

Насіма Столярова, член Комітету Держдуми у справах СНД:

«Коли знищували нашу велику державу ССРСР, то її знищили всупереч волі народу... Сьогоднішній Договір, який ми розглядаємо, він є якби продовженням знищення нашої держави...»

...Ось українські товариші-депутати виступають за ратифікацію цієї угоди, вони вже її ратифікували. Я їх розумію, тому що їм, їхній державі це вигідно. А чи вигідно це Росії?»

...Між Україною і Росією існує договір 1990 року. Так, ми підтверджуємо кордон України і Росії, але в кордонах ССРСР, там так і сказано.

...Було підписано Хартію Україна — НАТО (...) нас лише закликають бути друзями і кажуть, що в Договорі (між Україною і Росією. — Є. Г.) передбачено буцімто взаємні наші інтереси, але згідно з цією Хартією, Рада Безпеки чи Америка вирішуватиме — тримати Росії ЧФ (у Севастополі. — Є. Г.), чи виводити звідти». (Оплески).

Іван Симоненко, депутат ВР України, голова депутатського об'єднання «Союз»:

«Не треба нас дурити. Це договір про кордони. 73-я стаття Конституції України дозволяє вирішити ці територіальні питання і парламент України це знає... й ще 138-а стаття Конституції України, котра дозволяє вирішувати ще й кримську проблему. Є така можливість, і згідно з Конституцією України треба це вирішувати. Але ви, ратифікувавши це (тобто міждержавний Договір. — Є. Г.), не дасте нам цього зробити». (Оплески).

Цікава ситуація, якщо б не сказати — паскудна. Ну нехай вже **п. Насіма**, громадянка іншої держави, піклується, шукає контрар-

гументи міжнародному праву, «забуває» про те, що Росія підписала і ратифікувала документи ОБСЄ про безпеку і співробітництво в Європі. Але свій, наш рідний депутат українського парламенту, — чим він займається?!

А він шукає для наших російських, м'яко кажучи... опонентів, котрі відверто не визнають за Україною права бути незалежною державою, вигідні для них статті в нашій Конституції, що мають їм допомогти відпанахати Крим від України цілком легітимним шляхом.

Тут я не буду цитувати названих статей, а лише прошу читачів самостійно, крім ст.ст. 73 і 138, прочитати також і ст. 134 Конституції України: *«Автономна Республіка Крим є невід'ємною складовою частиною України...»*

Богдан Горинь, народний депутат України, член Комітету з питань прав людини, нацменшин і міжнаціональних відносин:

«Не доводитиму панам Митрофанову, Кузнецову, Румянцеву та іншим, що Українці — це окрема Нація, так само, як і Росіяни; це відомо цілому світові. Тільки треба докладніше вчитуватися, а не замикатися лише у своїх якихось вузьких інтересах.»

Стосовно цього маємо ширший погляд. Ми вільно читаємо російськи і все, що ви пишете, ми читаємо. А все те, що ми пишемо, ви не читаєте, бо не знаєте української і не хочете її знати, так само, як багатьох інших мов своєї Федерації. Але це вже ваші проблеми. Спинюся на актуальних питаннях.»

В першу чергу болісне питання про НАТО... Так, Україна співпрацюватиме з НАТО. Так, Україна зацікавлена в нормальних стосунках з НАТО не менше, ніж зацікавлена Росія. А питання, хто більше співробітничав, а хто менше, нехай це аналізують політологи.

...Найближчим часом Україна вже матиме своїми сусідами країни НАТО. Це Польща, Угорщина, Чехія, а згодом — Румунія та інші. І ми не хочемо, щоб з нашими сусідами були ненормальні стосунки. І Росія не захоче цього. Цілком можливо, що в майбутньому заради власної безпеки Росія захоче стати членом НАТО і, можливо, стане першою, а за нею Україна.»

...Друге питання — це російська мова. Я не знаю у світі такого демократичного закону про національні меншини, як той, що його прийняв український парламент.»

...Поки що маємо а Україні 50 відсотків школярів, котрі навчаються російською мовою, хоча деякі промовці тут вважають, що

цього мало, бо треба, щоб дві третини або й усі вчилися російською. Але так не буде. Українська держава й надалі розвиватиме українську мову, і Росіяни, що займають 22 відсотка від загальної чисельності населення, матимуть й відповідну кількість шкіл.

Ми не ставимо питання так, як його ставить Німеччина, Франція, щоб нацменшини, яких вони визнають, мали тільки не-дільні школи. Ми робимо на підставі свого мізерного бюджету, чого не робите ви. І цей перекіс у пропорціях стану Українців в Росії і Росіян в Україні треба буде усувати.

Третє питання... Коли постійно говорять, що ми маємо спільну долю, то я завжди згадую розмову з наглядачем, який казав мені в Мордовії, що ми разом у концтаборі — і ти, і я. Так, кажу я, ми разом у концтаборі, тільки ти — наглядач, а я в'язень.

Так, у нас спільна історія — в метрополії і колонії. Але з одного боку — метрополія, а з другого — колонія. Україна незалежна, і це — назавжди. Треба вам звільнитися від старих стереотипів і усвідомити це. Треба більше думати, що робиться в самій Росії (ми знаємо, що відбувається в Росії, бо уважно читаємо російську пресу), а не над тим, щоб вважати Україну за свою губернію...» (Галас обурення в залі)...

Світлана Горячева: «Прошу всіх заспокоїтися... Тут вам, Богдане Миколайовичу, ніхто не казав, що Україна — колонія... тож давайте не будемо».

Богдан Горинь: «Колишня колонія».

Голос із зали: «Тут казали, що України взагалі немає».

Сергій Бабурін, заступник голови Держдуми Росії:

«... Коли кажуть, що Договір дає поштовх економічному співробітництву, то я одразу згадую виступ колишнього... голови уряду пана Гайдара під час ратифікації Біловезьких угод, який казав: Ратифікуйте, тому що з України йдуть ешелони з хлібом і салом; все, ось вони вже йдуть, тільки ратифікуйте» (Сміх у залі).

Едуард Балтін, колишній командуючий Чорноморським флотом Росії (цитую документ):

«Всі наші зустрічі з керівництвом Росії мають бути спрямовані на те, щоб, незважаючи на неможливість сплати боргів, ми змогли б отримати всі необхідні енергоресурси для України.

...Нам треба підняти всі політичні, економічні, міжнародні можливості, щоб начебто надати Севастополь в оренду Росії. Тим самим ми нібито робимо крок доброї волі до народу Росії і в той самий час Росія визнає, що це наша земля. Ми надаємо її в оренду, а

оренду завжди можна переглянути... Із запропонованого видно, що надаючи в оренду Севастополь, ми отримуємо його навечно.

...Крім того, важливішим нашим рішенням має бути й те, щоб всі політичні сили в Росії, котрі прихильні до нас, підтримали президента Єльцина, тому що він нам зараз потрібний не менше, ніж президент України» (Бурхливі оплески).

Е. Балтін: «Дякую. Це витяг із запису закритого засідання Ради безпеки України».

Владімір Волков, член Комітету Держдуми РФ з оборони:

«...Дорогі друзі! Якщо ви піднімете документи першого російсько-го перепису, то ви побачите там ось що: великоросів — стільки-то мільйонів, малоросів — стільки-то мільйонів, білорусів — стільки-то мільйонів (і далі) — всього росіян. Ми люди одного кореня. Нас штучно поділяють... (із залу: «Правильно!») Тому ми будемо останніми дурнями, якщо дозволимо від імені російського народу й надалі розділяти нас. Оце усе, що я хотів вам сказати». (Із залу: «Правильно!» Оплески).

Георгій Тихонов, голова Комітету Держдуми РФ по СНД та зв'язках із співвітчизниками:

«...Я був комуністом і ним залишуся, як говориться. Але я ніколи не буду ворогом народу. Того, хто сьогодні розділятиме наші народи, діти назвуть ворогами. Ми один народ і неподільний. (Оплески). ...в цьому Договорі, де обмежується, розумієте, російська мова, де немає дружби між народами, а тільки дружба між двома президентами, вчитайтесь в нього ... У мене є дуже проста пропозиція, поки тут є українська делегація, поки вона не поїхала (читає):

«Ми депутати Державної думи Росії... і Верховної Ради України робимо заяву щодо проведення референдуму Російської Федерації і України про державну єдність (підкреслення моє. — Є. Г.) народів Росії і України. (Оплески в залі). Ми, депутати Росії і України..., виходячи із загальнодержавних інтересів Російської Федерації і України вважаємо доцільним провести референдум... з питання державної єдності народів Росії і України. Ми звертаємося до ... Тут є підписи депутатів ... нашого парламенту». (Е. Балтін йде до народного депутата України **Б. Гориня**, щоб вручити йому документ).

Б. Горинь: «Це провокація!». (В залі — галас, оплески).

Г. Тихонов: «Хто з вас керівник? Прошу прийняти і хто захоче з української делегації підписатися, прошу підписатися...» (передає документ в руки **В. Яценка**).

Г. Тихонов: «А щодо провокації. Ви тут в гостях і поведіть себе

культурно, а то (подаю в оригіналі. — Є. Г.) *вышвырнем к чертовой матери!*» (Галас у залі, оплески).

Б. Горинь: «Провокатора треба називати провокатором!»

С. Горячева: «*Георгій Іванович! Я роблю Вам офіційне зауваження. Я роблю Вам офіційне зауваження.*»

Г. Тихонов: «*Ви зробить зауваження своєму другу, а потім мені (...)* Ви почніть з **Гориня**, тоді і я поводитиму себе так, як належить. А то запросили (надаю в оригіналі. — Є. Г.) *чорт знает кого сюда*». (В залі вигуки: «*Правильно!*» Сміх, оплески).

С. Горячева: «*Ось дивіться, шановні колеги, і думайте в цій ситуації. Чи можемо ми хоч трішечки миритися після цього, чи примириться з іншим народом, коли ось так себе поводять...*»

Г. Тихонов: «*Какого народа?*» (Голос із зали: «*Ізвінісь перед Українцями!*»).

Г. Тихонов: «*Вибачайтеся за себе... я тямлю що я, і за кого повинен. Ви за себе вибачайтеся.*»

Читачі напевне розуміють, що на жаль, неможливо дати повний виклад, а тим паче — всю стенограму, яка має обсяг близько 70 сторінок машинопису.

Але, навіть, якщо б ми спромоглися подати в газеті всю стенограму, навряд чи це допомогло б відтворити на 100% ефект присутності нашої мирної делегації у далеко не мирному (якщо б не сказати — **відверто ворожому**) оточенні. Треба ще бачити вирази облич, міміку, жести, чути всі нюанси, зміни інтонацій і сили звуку, щоб зрозуміти просту і давно відому істину: в природі існують речі, котрі за нормальних умов не є сумісними.

Можна скільки завгодно говорити про дружбу народів, але як тільки це стосується відносин з Росією, всі загальноприйняті норми і правильні слова про рівноправне партнерство розбиваються о залізобетонний мур добре відомої протягом століть російської підступності.

Скажіть, будь ласка, чи можете пригадати хоч один такий хамський випадок у будь-якому парламенті світу, коли його депутати отак би паплюжили іншу державу, інший Народ, його повноважних представників-гостей і його національні та державні символи?

Чи вже забули, як на подіумі Держдуми кілька років тому один з її депутатів показово пошматував прапор України на очах у всього російського парламенту? А скільки і яких слів чули від **В. Жіріновського**, за яким стоять десятки мільйонів Росіян, підтримка офіційного Кремля і великі гроші!

Не є секретом і те, що подібні провокації розраховано на певну частину публіки в Україні, а особливо на ту частину *російськомовних*, які ніякої державності України визнавати не хочуть, мови української принципово не визнають, радіють з будь-яких негараздів на теренах від Дону до Буга і живуть згідно із засадою «Там, де я, — там Росія!»

Не хочеться бути злим пророком, але, судячи із певної тенденції збільшення випадків неприхованої агресивності до нашої держави з боку провідних і впливових діячів російського істеблішменту (котрих дедалі більше стає на політичній арені саме тоді, коли в Росії обговорюється будь-що, пов'язане з Україною), нас чекають важкі часи.

Фактично зараз настає черговий історично важливий момент випробування для Української Держави. Адже коли вже з'являються певні енергійні дійові особи на сцені *думсько-лялькового театру* Росії, можете не сумніватися, що це вже *Ляльководи* почали відпрацьовувати певний сценарій згідно із вказівками *Режисера*, дії якого забезпечено стараннями *Менеджерів* і *Фінансистів*. Також і в глядачевій залі сидять «свої» з квітами і радісними вітаннями напоготові. Ось вам один з них, представник ВР України, якому надано слово на завершення цього спектаклю.

Володимир Яценко, голова Комітету Верховної Ради України, керівник офіційної української парламентської делегації (виступає російською, переклад мій. — Є. Г.):

«...Мені надійшли запитання, — коли ми ратифікуємо статут СНД, я відповідаю: влітку 1998 року. Коли Україна вступить до Міжпарламентської асамблеї СНД? Відповідаю: влітку 1998 року. Тоді, коли в нашому парламенті буде більшість представників лівих сил.

...Компартія України стояла, стоїть і твердо стоятиме на захисті інтересів російських людей, в тому числі і Українців (підкреслення моє. — Є. Г.).

...Хотів би вам нагадати 1991-й рік, заборону Компартії... Більшість з присутніх тут, які плещуть у долоні сьогодні, плескала в долоні й тоді. Не знаючи чому, але вони хлопали, Прохлопали великий Радянський Союз тільки тому, що комуністів було відсунуто від влади. Хотів би нагадати всім, що Комуністична партія України, як і Комуністична партія Російської Федерації, є сьогодні тією надійною основою, на якій будуватиметься дружба між двома нашими братніми народами».

До редакції надійшло багато відгуків на цю публікацію. Відгуки дуже різні. Було кілька телефонних дзвінків від вперто російськомовних, дуже агресивних і дуже ображених: *«Ви назвали нас п'ятою колонною!»*

Пардон, це зробили не ми і не сьогодні. І не треба поспішати ображатися, а треба спочатку чесно, без брехні і лицемірства сказати собі: *ти на кого працюєш?*

І якщо ти працюєш на зміцнення вільної держави Україна, на збереження її суверенності, недоторканості її кордонів, територіальної цілісності, на утвердження державної української мови, економіки, культури, якщо працюючи в осередках національних меншин, зважаєш на інтереси Титульної Нації, — можеш спати спокійно: тоді нас всіх поєднає взаємна повага, пошана, шацунек, уваження, респект і шляхетність стосунків.

Без брехні.

«Вечірній Київ», 31.03–10.04.1998 р.

«Невзіра на національную...»

Російськомовна преса в Україні, в яку б овечу шкуру не одягалась, а вовчі ікла час від часу виставляє і сутність свою антиукраїнську виявляє. Особливо коли йдеться про освіту і виховання національної самоідентичності Українців.

Причому, ні польськомовна «Dziennik Kijowski», ні «Еврейские вести», ні багато інших видань національних меншин ані натяку жодного, а тим більше чогось бодай подібного до критики на адресу національного виховання Українців собі не дозволяють.

Бо по-перше, міряючи по собі, по своєму рівню культури, добре знають, що воно таке — шанобливе ставлення до Титульної Нації. А по-друге, витрачають свій національний ентузіазм на розбудовну роботу у власних національно-культурних товариствах, де до речі, великою повагою користується український культурний елемент. Зрештою, чудові наслідки цього ентузіазму ми нещодавно бачили в Палаці «Україна» на заключному концерті III Всеукраїнського фестивалю національних меншин *«Всі ми діти твої, Україно!»*

Але є в Україні одна *особлива меншина*, яка вважає для себе образливим бути меншиною, а тому постійно невдоволена і шукає приводу для сварки. В усякому разі, зовсім не визнає поняття Ти-

тульна Нація і не хоче розуміти його змісту. Чому? Та тому, що сама хоче скрізь бути титульною.

З цієї метою створюються і широко використовуються різноманітні організаційні утворення, на зразок «*Громадянського конгреса*», назва якого несе в собі відоме імперське ідеологічне навантаження, а самі ідеологи не приховують того, що, надаючи перевагу пропаганді «*общечеловеческих ценностей*», фактично борються проти «*українського націоналізму*».

Тому цілком логічно, що цими днями в одній з відомих російськомовних газет столиці України з'явилась публікація в рубриці «*Болевая точка*» під провокаційним заголовком «*Кто не украинец — тот не гражданин?*» Судячи з матеріалу, для його автора (авторки) питання, винесене в заголовок, є риторичним.

А шкода, бо йдеться про зміст наради директорів столичних шкіл на тему національного виховання. Зрештою, судить самі з нижче цитованих мовою оригіналу пасажів, автор яких зазначає у преамбулі, що сьогодні без розмов про національне виховання не відбувається жодне з педагогічних зібрань.

«...Отождествляют гражданственность с национальностью... можно разве что в рамках небольшого африканского племени.

...По мнению заведующего кафедрой... Александра Киричука, ни о каких гражданских качествах не может идти речь, если родители не привьют детям любовь ко всему украинскому — земле, песне и т. д. Ну что же, любит шутить моя знакомая учительница... — киргизу придется повеситься, ведь его мать пела ему киргизские песни.

...По мнению директора Института украиноведения Петра Кононенко, нация — превыше всего... Он призывает... противопоставить разделению на конфессии... партии... национальный монолит, созданный, понятно, путем воспитания в определенном духе».

І далі авторка резюмує, повністю розкриваючись у своїй «*громадянськості*»:

«...Мы ... должны... построить страну..., которую можно было бы любить, невзирая на национальную, конфессиональную... или какую-либо еще «самоидентификацию».

Отакої! Російські шовіністи, користуються будь-якою слушною нагодою, щоб образити національну гідність будь-кого, вважають себе кращими, напридумували принизливих ярликів на кожному Націю, а російську мову хочуть зберегти як «*язык межнационально-*

го *общенія*» (тобто, як засіб русифікації всіх, кого тільки можна, щоб в такий спосіб утримати лицемірну імперію).

Тому будь-яку роботу, якщо вона спрямована на відновлення національної самосвідомості й самоідентичності, Росіяни сприймають однозначно, як діяльність їм ворожу і антиросійську. Навіть, якщо цю роботу ведуть для себе Українці в Україні, Грузини — в Грузії, Казахи — в Казахстані, Поляки — у Польщі тощо.

Тому Росіянам і російським журналістам в Україні (а може, й їхнім читачам), подобаються блюзнірські *«жарти»* про Киргизів, Чукчів чи Євреїв. Тому й рубрика — *«Болевая точка»* — для них є майже бойовою точкою, яка спонукає авторку (очевидно, відображаючи лінію газети) з неприхованим невдоволенням стверджувати: *«ніхто не наважився (на цій нараді. — Є. Г.) висловити хоча б сумнів у тому, наскільки правомірно приводити поняття громадянськості до поняття національності»*.

А чому це *«не наважився»*? Для громадян, які хочуть побудувати нормальну Національну Державу, тут немає місця для сумнівів. Проте **Росіяни не хочуть, щоб Українці побудували Українську Національну Державу!**

І тому робитимуть все, щоб гальмувати цей процес будівництва, точно так, як уже протягом шести років гальмують будівництво Одеського нафтового терміналу, розбудову Збройних Сил України, багато чого іншого і, звичайно, гальмуватимуть відновлення національної, мовної і громадянської самоідентичності Українців.

А *«кляті»* Українці чомусь ніяк не хочуть замикатися *«в рамках невеликого африканського племені»*, а хочуть прищепити патріотизм всім громадянам Української Держави, незалежно від національності.

«Вечірній Київ», 24.04.1998 р.

Спекуляції навколо демаркації

Український острів Тузла знаходиться у Керченській протоці, за три кілометри від мису Тузла, при вході до Таманської затоки в Азовському морі на лінії Таманського півострова.

За сім кілометрів на південний схід від мису — відоме з давніх-давен напівсело-напівмістечко Тамань, будоване греками, турками, караїмами, асирійцями, кримськими татарами, котрі віками досить мирно уживалися між собою. Атмосферу життя містечка

своєрідно відтворили у своїх творах відомі літературні класики, серед яких — **М. Лермонтов** і **М. Горький**, яких ми «проходили» у шкільній програмі саме через їхній зв'язок з Таманню.

Імперська політика Москви поступово домоглася «звільнення» цього благодатного краю від автохтонів, у тому числі виштовхуючи одних жертв іншими, зокрема й нащадками запорозьких козаків, яких було розселено по всій Кубані — від Тамані до Майкопа, з подальшим їх зросійщенням.

Таманська затока Азовського моря, котра на 45 км входить углиб Таманського півострова, має важливе стратегічне значення для флоту Росії. Вздовж північного берега затоки, по косі Чушка, проходить важлива залізнична магістраль із станцією Кавказ. Поряд — зручна бухта, вхід до якої закрито з усіх сторін суходолом.

У косі Тузла, у місці її прилеглості до Таманського півострова, було свого часу зроблено широкий прохід для суден, котрий з часом розширився під час штормів, перетворивши косу на острів, який належить Україні.

Аж раптом виявилося, що Москва дотримується іншої точки зору. Бо **утворення держави Україна ніколи не входило (і не входить!) до планів кремлівських стратегів.** Але рік за роком, крок за кроком, у тому числі не без певної науки і тиску із Заходу (який починає усвідомлювати небезпеку наслідків діяльності нинішньої малоукраїнської влади), дожилися ми до утворення державних кордонів: підписано деякі протоколи з Росією, почалися робочі зустрічі українських і російських фахівців у справі демаркації кордону.

Проте, як це в стосунках з Росією бувало завжди, так і цього разу, в потрібний момент з'явилися певні кострубатості та суперечності у визначенні лінії державного кордону України з державою, яка ще досі фактично, юридично і остаточно не визнала нашої держави.

Бо Договору з нею (де, зокрема, визнавалося б, що Росія не має до України територіальних претензій) Державна Дума Росії поки що не ратифікувала.

Ба більше — Росія, її законодавчий орган, інші провідні інституції, чинники, державні особи і лідери протягом тривалого часу висувають до нашої держави все нові й нові умови ратифікації цього Договору, шантажуючи Україну відмовою від його ратифікації в разі, якщо керівництво нашої держави не задовольнить чергових претензій Росії. Зокрема й претензії Москви на український острів Тузла.

Інцидент навколо українського острова Тузла викликав великий резонанс не лише в українському суспільстві, а й за кордоном. Після втручання народних депутатів на острові створено прикордонну заставу і вжито заходів проти можливих провокацій з боку Росії.

Росія вимагає, щоб в Азово-Чорноморському басейні взагалі не було чітко визначеної (демаркованої) лінії кордону, а отже, і прав України щодо захисту свого кордону у цьому регіоні. Вже мали місце локальні конфлікти між судноплавними та прикордонними місцевими функціонерами і виконавцями в районі Керченської протоки.

Ідею прозорості кордонів України російські чинники і чиновники відпрацьовують та забезпечують також через практичну реалізацію численних протоколів і угод про *міжрегіональне співробітництво* суміжних областей: української Донецької з російською Ростовською, Харківської з Белгородською, Сумської з Курською тощо.

Це дає можливість російській стороні суттєво впливати на економічну, інформаційну, навіть кадрову і демографічну політику в цих регіонах. Звичайно, — під благородним гаслом вічної дружби, інтернаціоналізму і слов'янської єдності.

Цей вплив відчутний і в Києві, де провідні керівники держави *«не помічають»* фактів втручання Росії у справи України і загрози практичної реалізації антиукраїнських ідей через проросійські організації та діяльність прибічників розірвання України на регіональні утворення.

Нині Україна має справжні кордони тільки з Румунією, Угорщиною, Словаччиною і Польщею (приблизно п'ята частина всіх кордонів України). Існують відносно повноцінні і нормативно урегульовані кордони з Молдовою і Білоруссю. Сумнівно-суперечливі кордони маємо лише з Росією. Чи відбудеться Україна як держава? Відповідь на це питання залежить також від факту наявності повноцінних кордонів і рішучості їх захищати. Саме цієї рішучості бракує нинішній владі.

«Вечірній Київ», 11.06.1998 р.

Ця стаття виявилася пророчою. Через п'ять років Росія здійснила антиукраїнську провокацію (а точніше — агресію) відносно українського острова Тузла. Провокація триває...

Обережно: розвідник очолив уряд Росії!

Зміна уряду в Росії не несе для України ніяких нових сподівань на краще в економічних стосунках із цією, малопрогнозованою у вчинках, державою.

Про наміри нового російського уряду може свідчити його кадровий склад. Прем'єр-міністр **Є. Примаков** має великий досвід і авторитет у спецорганах, котрі формували російську політику і планували найбільш агресивні акції. Віце-прем'єр **Ю. Маслюков** — колишній відповідальний працівник апарату ЦК КПСС і голова Госплану СРСР, який є апологетом державного керування економікою.

Знову очолив Центробанк Росії **В. Геращенко**, котрий залишив сумну згадку про гіперінфляцію і крах курсу рубля під час попереднього періоду його керівництва цією головною фінансовою установою Росії.

У нас не може бути підстав для зловтішних реакцій з приводу подальшого розвитку подій навколо Кремля. Адже у кремлівських *«мудреців»* фактично є тільки одна точка опори — київський Печерськ, де ідея *«старшого брата»* все ще знаходить підтримку, допомагаючи через різні *спільні російсько-українські підприємства* перекачувати долари з України в Росію.

До речі, як стало відомо редакції із безпосереднього досвіду спілкування з деякими російськими фірмами в Україні (зокрема тими, що продають комп'ютерну техніку), вони припинили безготівкові торговельні операції і вимагають в оплату тільки готівку.

Попереджаємо фірми і інформуємо читачів про те, що Кабмін і Національний банк України відповідною Постановою уряду, з метою *«нейтралізації впливів російської кризи на Україну і запобігання відтоку іноземної валюти та безпідставного підвищення попиту на неї»*, вжив ряд заходів превентивного характеру. Зокрема, вказано на обов'язковість *«застосування акредитивної та інкасової форми розрахунків та залучення у разі потреби гарантійних інструментів українських уповноважених банків»*.

Йдеться про те, щоб покласти край естафеті *«товари — гривні — долари — Росія»* за допомогою якої певні антиукраїнські сили продовжують визискувати економіку України.

«Вечірній Київ», 15.09.1998 р.

Світ підраховує збитки від кризи в Росії

«Російським засобам масової інформації загрожує повернення до часів цензури!» — так лондонська *«Таймс»* відреагувала на розпорядження російського прем'єра, згідно з яким жоден з членів уряду РФ не має права розмовляти з журналістами без особистого дозволу

прем'єр-міністра **Є. Примакова**. Тобто Росія приховує інформацію про кепський стан її господарства.

Тим часом діловий світ підраховує збитки від російської кризи. За повідомленням Торговельної палати США, 78 американських компаній втратили в Росії 500 млн USD. Як пише «*Файненшл Таймс*», 72% американських компаній у Росії не можуть доступитися до своїх власних рахунків, заморожених в російських банках.

Газета «*Таймс*» словами одного із своїх читачів зауважує:

«Протягом тривалого часу Захід у фінансових стосунках з Росією не враховував психологічного фактора, ігноруючи культурні традиції, складні стосунки в елітних колах, специфічний спосіб російського мислення і своєрідну соціальну структуру. Росіяни можуть бути агресивними і непередбачуваними. Не дивно, що останнім часом російській армії надано додаткові запаси продовольства».

Росія почала готуватися до війни. Воно й зрозуміло. Бо Росія завжди вирішувала свої проблеми силовими методами. Тому й Центробанк Росії встановив з 18 вересня офіційний курс 14,6 рубля за один долар, тоді як на «*чорному ринку*» він тримається на рівні 18 руб.

От на тлі цих подій до Москви попрямувала «*потужна*» українська урядова команда на чолі з **Л. Кучмою** і **В. Пустовойтенком**. Крім традиційних торгів щодо енергоносіїв і цукру перед настанням холодів, керівники України хочуть запропонувати Росії замінити митний союз СНД на зону вільної торгівлі. Ця ідея з'явилася як певна альтернатива два тижні тому на нараді міністрів закордонних справ у Зальцбурзі і стосувалася тільки України.

Про це йшла мова в офіційних зустрічах під час нещодавнього перебування міністра закордонних справ Польщі **Б. Геремека** в Києві. Тепер українське керівництво хоче просунути цю благодетельну, але ризиковану у стосунках з Росією ідею далі на Схід.

Тому створено додаткову робочу групу (чергову!) для розробки додаткових заходів виходу з кризи. **Л. Кучма** зазначив, що це «*має бути система, а не окремі дії*».

Цікаво, чи урядові розробники чергових «*заходів*» знають *п'ять правил системного підходу і вісім законів існування та розвитку систем*, щоб створити раціональну систему?

Чи взагалі можливо побудувати раціональні системні стосунки з Росією?

«Вечірній Київ», 19.09.1998 р.

«Русская община» не визнає права Українців

«Я б в берьзовие сітци наряділ весь бєлий світ» — цих слів з відомих російської пісні не викинути, так само, як не усунути постійного, на віки віків генетично закріпленого в Росіянах бажання поширювати свій російський національний пріоритет у формі монополії права на думку в останній інстанції. Особливо, якщо йдеться про національне питання, а тим більше — про українське національне питання.

Давайте говорити відверто. Як бачимо з масових прикладів в історії, контингент цей російський ніколи не вважав брехню гріхом, а після 1917 року — й поготів.

Чи, може, щось змінилося після 1991 року, коли Україна, нарешті, почала ставати незалежною державою? Аж ніяк. Офіційна Росія та її лідери не приховують не тільки свого бажання повернути українську діїну корову у брудний російський хлів, а й уживають конкретних заходів у цьому напрямку, про що наші читачі своєчасно і досить повно поінформовані.

Ба більше — останнім часом складається враження, що тиск Москви на офіційний Київ набув додаткової активності. Крім авантюричних випадків з боку керівництва російської Держдуми, урядовців і президента РФ (з викликами можновладців з Києва до Москви на кремлівські зустрічі *«без краваток»*), організацією численних акцій протесту, різних *«славянських базарів»* та презентацій, фінансових афер та валютних махінацій, знову підняла голову так звана *«Русская община»*.

1 жовтня близько двох десятків активістів цієї громадської організації стали пікетом перед будинком Київської Міської Адміністрації, з метою *«привлечь вніманіє общественности к попранію прав человека українськими чиновниками»*. Звичайно, йшлося про *«человєка»* виключно російського.

Наша газета цілком слушно проігнорувала мишину метушню цих вчорашніх, яких в Україні активно підтримує преса *«для читаючих на руском языке»*. Проте варто знати чого ці *«читаючіє»* хочуть (цитую документ *«на языке»* оригінала):

«Пан Омельченко! Проводимая подведомственным Вам управлением образования политика имеет своей конечной целью исключить возможность получения образования на руском языке в Киеве. Такая политика имеет название — русофобская. Главными ее

вдохновителями и организаторами являются паны Жебровский и Герасименко...

Особенно прославились на поприсе русофобии пани Крыжановская и пани Головешко. Все вышеназванные лица своими действиями оскорбляют честь и достоинство людей, желающих, чтобы их дети учились на русском языке, считающих русский язык и культуру родными, ущемляют их права и права их детей.

...С 1 октября 1997 г. по 1 октября 1998 г. мы провели 8 пикетирований, на которых выдвигались те же требования. ...Сегодня мы требуем освободить от занимаемых должностей (далі йде перелік всіх названих вище прізвищ та їх посад).

...Если и на этот раз вы, пан Омельченко, сделаете вид, что ничего не происходит, Русская Община Киева начнет пикетирование Администрации Президента Украины».

Цікаво, чи не правда? Особливо, якщо врахувати, що цю акцію супроводжували журналісти російських і проросійських видань.

Причому, всю цю провокаційно-шантажно-нахабно-брехливу писанину подано на ім'я київського голови **О. Омельченка** за підписом голови «русской общины» на офіційному бланку цієї організації, ще й телефон вказано: 410-24-21. А щоб підкреслити своє презирство до України, написано мовою держави, яка має до України територіальні та ряд інших претензій та яка досі фактично не визнала суверенітету України.

Спокійно розкладімо все по полицках. Полишимо на совісті авторів етичний бік звернення, в якому не вказано жодного імені чи ініціалів, а лише прізвища. Поставимо прямо головне питання: чо-го хочуть «общиннікі»?

Вони хочуть жити і поводитися в Україні так, як в Росії. Вони не визнають України української, вони демонстративно пишуть листа до української державної установи «на русском языке» і плювали вони на нашу Конституцію. Вони хочуть у російські «берьозовіє сітци нарядіть весь бєлий світ» або «нарядіть» хоча б одну Україну. До цього листа додається також «Заявленіє» від цієї самої «общини», де читаємо такі «перли»:

«Последние годы на Украине происходит целеустремленное, планомерное ущемление прав русского и русскоязычного населения... Опошляется национальное сознание путем принудительной и обвальной, фактически насильственной украинизации... Расчет здесь прост: после «изъятия» русского языка из системы образова-

ния України люди вынуждены будут учиться только на государственном языке...»

Ось воно — шило з мішка! Державна наша мова їм стала вперек горла. Бо коли на наших вулицях, в студентських аудиторіях, в сім'ях, в пресі, на радіо і телебаченні набере повного поширення українська мова, ось тільки тоді Росіяни зрозуміють — українська дійна корова до них вже не повернеться! А цього вони якраз допустити не хочуть.

Ці люди — з паспортами громадян України, з «Леніним в серце» і з ССРСР у голові — працюють в інтересах Кремля.

Знову спільний простір? Сучасна українська молодь вже співає: *«Гуд бай, Раша, ти тепер не наша!»* І повірте мені: сучасні українські школярі вже серцем і розумом ближче сприймають українську патріотичну ідею, ніж їхні ще значною мірою нерішучі в національному питанні совєцько-ніякі батьки.

А от *«русско-общиннікі»* — ці не просто рішучі, — вони зухвалі й нахабні:

«Нет возможности в коротком заявлении осветить всю масштабность антирусской кампании, которая проводится на Украине. Но и приведенного достаточно, чтобы сказать — происходит самое страшное — разрушение единого русско-украинского духовного пространства».

Щодо «*єдиного русско-украинського*» — зрозуміло. Росіянам постійно хочеться утворювати з Україною різні «*спільні простори*»: спільний економічний, митний, повітряний, транспортний, валютний, євроазійський, причорноморський, інформаційний, мовний... Тепер ще й духовний. У кожному з тих спільних потім не залишається місця для Українців.

Що стосується духовного простору, то успіхи Росії в Україні досить таки вагомі. Православ'я Московського патріархату вже добре таки поклато ноги на український стіл, закріплюючи «*єдине пространство*», в якому Москва після 1917 року винищила не менше 14 млн Українців фізично і не менше 35 млн морально.

Московсько-російська експансія на Україну зараз поширюється через фінансово-промислові групи, спільні підприємства, різні сумнівні «*піраміди*», агенції нерухомого майна, напівлегальні пункти скупки золота тощо. Це відбувається по-російськи «*ісподволь, ісподтишка*», тобто тишком-нишком, паразитуючи на нерішучості, толерантності і м'якотілості Українців, велика частина яких щойно почала повертатися до національної самосвідомості.

Серйозний закид за таку ситуацію варто було б зробити і на адресу президента **Л. Кучми**. Бо це саме він, від часів сумнозвісної тези про надання російській мові статусу державної, виголошеної ним під час інаугураційної промови у Верховній Раді, так досі й маневрує за принципом «*і нашим, і вашим*».

З огляду на фактичні пропорції вживання мови в обсягах української і російської друкованої продукції, ефіру та сфери управління, можна сміливо сказати, що для російської мови в Україні створюється режим особливого сприяння.

За такої особливої підтримки Росіян в Україні, ясно, що вони ще більше на голову сядуть. І лізуть в Україну. Скуповують у Києві квартири, оселяються і йдуть маніфестувати під столичну адміністрацію про порушення їхніх російських прав, ховаючись при цьому за інтереси дітей.

Виявляється, що імперія — це вигадка? «Уничтожение вертикали образования на русском языке во всей Украине, попытки ограничить любыми способами возможность получения информации

на русском языке невозможно оправдать желанием освободиться от так называемой «имперской власти».

Оце ж воно і є: нахабна брехня з лицемірством. Вони ж бо добре знають, що у будь-якому газетному кіоску україномовну газету ще треба пошукати між російськомовними, а на газетних розкладках серед кількох десятків російськомовних, включаючи кілька московських, немає жодної української.

Показово і те, що згадку про імперські обійми «старшого» брата «общиннікі» подають у лапках, ще й з «так називаємою», тобто неначе імперії не було і не вони працюють на її відновлення, створюючи всі ці «спільні» простори.

Та нехай би вже ті Росіяни спробували собі створити спільний простір з США. Та ні — щоб виїхати туди на постійне проживання, треба знати англійську мову і визнати всі державні символи США. Бо якщо будеш там сильно пікетувати з претензіями про звільнення керівників освіти — будеш покараним спочатку суттєвим штрафом, а другий раз ще й посидіти за ґратами доведеться. Аякже, бо це замах на патріотично-громадянські основи існування держави.

А що з цього приводу думають керівники київської освіти, яких ультимативно вимагають звільнити з посад «гаспада общиннікі»? Їх точку зору висвітлив **Василь Михайлович Герасименко**, заступник начальника Головного управління освіти при КМДА:

«Цей лист і заяву «Русской общини» слід сприймати як наклеп, який ображає всіх Українців. Зокрема, «общиннікі» стверджують, що російська мова є рідною для 2/3 населення України. Це очевидна брехня, і жоден свідомий Українець не може з цим погодитися. Так само не можна погодитись з твердженням цих захисників «русской словесности», про те, що в Україні недостатньо шкіл, де навчання відбувається російською мовою.

Натомість ми вважаємо, що в Україні всі школи мають бути українськими, так само, як у Франції всі школи французькі. Тут є робота для прокуратури, бо як так далі піде із завоюванням нашого національного простору, то вже скоро доведеться нам вивішувати двоглавого російського орла.

У Києві, ще до проголошення незалежності, міська рада прийняла рішення: повернути дітям рідну українську мову. І відтоді, починаючи з 1990 року, коли у школах українською мовою навчався 21% школярів (відповідно, російською — 79%), протягом семи років було доведено цей показник до 87%, а в перших класах цього року — 96% учнів вчать українською. Ми, безсумнівно, сприймаємо цей

процес як природний, як логіку створення патріотичного покоління, котре має цементувати всі цеглинки нашої державної будівлі.

На нещодавніх зборах старшокласників у Пуща-Водиці підходить до мене дівчинка-десятикласниця з російськомовної школи і каже:

«Я поспілкувалася з моїми однолітками із звичайних шкіл лише один день і вже бачу, як я пагано володію українською, бо у нас вивчення української є формальним. В російськомовному середовищі нашої школи взагалі неможливо досконало оволодіти українською, бо там зовсім інші погляди й інша ідеологія(!). Треба зробити все необхідне для того, щоб у Києві всі діти навчалися українською і не почувалися ушкодженими».

Отака є думка звичайної учениці, яка вже досить відповідально дивиться в майбутнє і вже якимось уявляє себе в ньому. А моя засада тут відома: тільки висока етика міжнаціональних стосунків на обов'язковому фундаменті української державницької ідеї може бути гарантією злагоди у суспільстві».

Отже, в Україні, незважаючи на спокій і злагоду, певна частина громадян російської національності вважає, що Конституція, положень якої дотримуються освітяни столиці й котра вимагає від цих громадян знати державну мову, заважає їм жити і розвиватися.

Ці громадяни сприймають конституційні вимоги як такі, що «оскорбляють» їхні «честь і достоїнство» і маніфестують тут по суті свою російську автономію де-факто з погано прихованими претензіями на де-юре, не дуже вибираючи слів в офіційних заявах і абсолютно ігноруючи факти, тобто брешучи.

Що й створює підстави сподіватися на вияв зацікавленості до вказаних небезпечних провокацій і належної їх оцінки з боку відповідних державних органів.

«Вечірній Київ», 23.10.1998 р.

«Інфікування України російською економічною хворобою, на додаток до наших внутрішніх негараздів, є одним із елементів нинішньої політичної стратегії Росії. Події, які зараз спостерігаємо в Україні, відбуваються за сценарієм, що писався у Москві.

Причому, ми бачимо не окремі елементи, а фрагменти цілісного антиукраїнського плану, реалізацію якого ми повинні будь-що зупинити. Росія розуміє: якщо зараз, до 2000 року, не ліквідувати незалежну Україну, то потім цього вже не вдасться зробити ніколи.

Тому все відбувається у повній відповідності з тезою відомого західного фінансиста: *«Дайте мені контроль за грошима Нації, а далі мене зовсім не цікавитиме хто пише в цій Нації закони!»*

Ось це завдання зараз відпрацьовують в Україні активісти *«оновленого Союзу»*, що зміями повилазили з кошика під звуки дудки московського факіра».

З інтерв'ю проф. **Олега Соскіна**.
«Вечірній Київ», 12 жовтня 1998 року

Л. Кучма боїться втратити російський ринок?

Наближається зима, а з нею — щорічно очікуваний момент чергового загострення інтересу до нашої країни з боку Росії. У цю пору там завжди згадують про те, що зима *«на носі»*, а харчів у Росії явно не вистачає. Зокрема уряд Росії звернувся до уряду США з проханням надати допомогу у вигляді значної кількості м'ясопродуктів, рису і пшениці, позаяк Санкт-Петербург і Свердловська область особливо гостро потребують харчів.

Тому, мабуть, не можна назвати випадковим той факт, що президент України **Л. Кучма**, виступаючи у четвер на зустрічі з випускниками Академії державного управління при президенті України, значну увагу приділив стосункам з Росією.

«Ми ніякою мірою не можемо собі дозволити втратити перспективний російський ринок, — підкреслив президент. — Необхідно мати чіткі ОРІЄНТИРИ дій щодо Росії, від яких залежатиме і програма дій українського уряду... Чим швидше Росія подолає фінансову кризу, тим краще буде всім».

Якби наш президент говорив не натяками, а взяв та й чітко назвав оці самі *«чіткі орієнтири»*, то, можливо, і нам було б якось економічно і психологічно безпечніше. Тим більше, що від цих російських *«орієнтирів»*, як тепер виявляється, *«залежатиме і програма дій українського уряду»*.

Мабуть, мало хто чекав на четвертому році президентства **Л. Кучми** такого відвертого визнання факту орієнтації української економіки на Москву. Але чого це раптом наш президент має боятися втратити російський ринок більше, ніж Росіяни мають боятися голоду? Бо всьому світові відомо: якщо не завеземо з України харчів до Росії, то жодні США не врятують становища.

За такої двозначної політики українського державного керів-

ництва, яке сьомий рік поспіль *шукає орієнтири* та дуже піклується про стан справ у Росії, зокрема постійно нарощуючи борги перед нею, не завадить нам подумати про особисті перспективи. Бо очевидно, що в умовах, коли багатоаспектна прозорість України дає змогу користуватися нею як прохідним двором, для рядового громадянина не залишається нічого іншого, як тільки спиратися на *власні орієнтири*.

Тобто кожен має створити власний фундамент економічної безпеки, класичними позиціями якого продовжують залишатися п'ять лантухів картоплі, каністра олії, сало, цибуля і мед на грипозну зиму, протягом якої, мабуть, не уникнути грошової емісії, розмови про можливість якої вже почав президент **Л. Кучма**, за його словами, — «*лише на рівні дискусії*». Отже, дим він вже пустив. А там, дивись, інфляційний вогонь не за горами.

«Вечірній Київ», 03.11.1998 р

Рік 1999-й. Шулери з Москви і Києва грають на одну руку

Р. Вяхірев: «Україна краде російський газ»

Голова російського «Газпрому» **Р. Вяхірев** надіслав голові українського уряду **В. Пустовойтенку** скандальну телеграму, де в категоричній формі стверджує, що з трубопроводів, котрі транспортують газ з Росії на Захід по території України, систематично розкрадається газ, а український Кабмін цілеспрямовано хоче зашкодити відносинам російського «Газпрому» із споживачами на європейському газовому ринку.

Не вперше такі претензії дістає Київ з Москви. Особливість цієї претензії (і є підстави вважати, що не останньої) — у вдало вибраному моменті. Адже верхня палата Федеральних зборів Росії має ратифікувати (та чи ратифікує?) так званий Великий Договір про дружбу між Україною і Росією.

А тим часом, група депутатів російської Думи вивчає реальні умови функціонування російського флоту в Севастополі. Як відомо, Україна давно вимагає від Кремля аби він забезпечив свої військові частини на території нашої держави необхідними коштами і дав можливість своїм військовим розрахуватися за електроенергію, комунальні та інші послуги, що їх вони отримують в Україні.

Керівники українського «Нафтогазу» взагалі не розуміють, про які 2,5 млрд кубометрів газу, «вкрадених», як про це говориться в депеші **Р. Вяхірєва**, йдеться.

Скандал у полі фінансових інтересів Росії на українському ринку має давні корені. Деякі з українських урядовців вже оговталися після переляку і тепер вважають, що борг Києва Москві є результатом нерівноправних економічних стосунків, коли ціни за російські енергоносії в Україні явно завищено, а тарифи за транспортування російського газу по українській території на Захід — занижено.

Це справді так, але що наш уряд зробив за роки незалежності, щоб уникнути енергозалежності від Росії? Фактично — поки що — нічого. Зате постійно обіцяє погасити борги, які не дуже визнає. Але поки що гасить.

Останні результати цього «гасіння» бачимо ось вже третій місяць поспіль на нашому вершковому маслі і цукрі, котрі ні-ні та й дефіцитують, ще й у ціні підвищуються. А тепер ось — ця телеграма. Воно й їжаку зрозуміло: де ще Росія знайде таке джерело дурних грошей, як не в Україні. Бо російська криза щойно починається.

«Вечірній Київ», 14.01.1999 р.

На які труби претендує «Газпром»?

Тиск Москви на уряд України був, є і буде. Інша справа — як на цей тиск реагує Київ, а точніше — з яких позицій. Тому логічно, скоординовано в часі і просторі московський начальник енергоносіїв **Р. Вяхірев** зчинив скандал на весь світ про нібито викрадання російського газу на території України, а комуністична газета в Україні роздуває переляк про нібито різке подорожчання нафти і нафтопродуктів. Тут таки червоним провокаторам в українському парламенті притьмом заприндилосся до «спільного простору».

Як стверджують українські фахівці, крадіжки газу не є можливими з чисто технічних причин, а отже заява **Р. Вяхірева** не має правди. Член комітету ВР з паливно-енергетичного комплексу **Ігор Кірюшин**:

«Пану Вяхіреву треба було якось виправдатися перед своїми ж акціонерами за нестачу газу. Трейдери чудово знають куди і кому пішов цей газ. Але це питання, так само як і питання сплати грошей та боргів, стосується виключно стосунків між комерційними структурами, бо уряд України жодних гарантій не давав і не брав на себе відповідних зобов'язань...»

Що ж насправді стоїть за шантажем? Про широкі інтереси російського концерну «Газпром» в Україні багато що могли б розповісти керівники таких наших промислових гігантів як «Завод ім. Ілліча» і «Азовсталь» в Маріуполі, Харцизького трубного, хімічних підприємств концерну «Оріана» та багато інших, куди вже простягнулася рука Москви, яка вже є співвласником більшості українських газотрейдерних компаній.

Є серйозні підстави вважати, що участь російських капіталів в ряді провідних українських банків створює пряму небезпеку нашій державі. Словом, інформаційний удар Р. Вяхірева — це підготовка до потужної кампанії висування приватизаційних претензій на українські підприємства з боку «Газпрому».

«Вечірній Київ», 16.01.1999 р.

Здавалася б, навіть нам їхній бюджет?

У російському парламенті саме роздувають полум'я пристрастей навколо їхнього бюджету. Хоча те, що вони на тому полум'ї звянуть у своєму господарстві, зовсім не залежить від полум'я, а від того, що покладуть у свій казан. А в «казан» класти нічого. Бо, як висловився один з парламентаріїв, у Держдумі Росії ухвалюватимуть лише слово «бюджет», а не реальну схему його наповнення і виконання.

Нам в Україні абсолютно немає діла до тих їхніх внутрішніх справ. Та тільки куди подітися від отого «*стратегічного партнерства*», за яким досі переважно потерпаємо від їхніх «*партнерських*» негараздів, котрі час від часу навалюються на нас їхніми неприємностями.

Мало того, що лукаві кремлівські «*правонаступники*» ССРСР від часів розвалу комуністичної імперії позабирали собі все що можна і не можна, а про жодне повернення чесно заробленої української частки говорити не хочуть.

Натомість щоразу на початку чергового господарчого року викочують нам якусь чималеньку кулю претензій або висувають нові дискримінаційні умови так званого «*стратегічного партнерства*». Мета Росії щодо України завжди одна — надурити і використати як дійну корову.

Не став винятком і цей новорічний перехід. Спочатку їхній «Газпром» викотив нам кулю за «*розкрадений*» начебто газ, погрожуючи перекрити кран, а тепер ось ще й російська компанія «*Єдині енергетичні системи*» заявила ультиматум: якщо Україна не погодиться на її умови (винятково кабальні), то вимкне рубильник. В нашому «Укренерго» пояснили, що Росіянам заборгував не уряд, а комерційні структури (переважно посередники, яких не без активної участі російських «*партнерів*», з відповідною метою понастановлено).

З цього приводу наш віце-прем'єр **С. Тигіпко** змушений був навіть заявити, що в Україні розуміють проблеми більшості російських підприємств, а тому ми не будемо, зі свого боку, висувати Росіянам ультиматумів, а суперечливі питання найближчим часом розгляне спільна урядова українсько-російська комісія. Хоча відомо, що досі всі питання українсько-російських стосунків розглядалися і вирішувалися з втратами для України. Отже, нам залишається чекати чергових наслідків *«стратегічного партнерства»*.

Принагідно варто нагадати, що 1999 року Росія має в порядку розрахунків за західні кредити виплатити МВФ та іншим фінансовим установам 12,1 млрд USD, тоді як весь валютний резерв Росії за оцінками експертів дорівнює близько 17 млрд USD.

Додайте до цього значні витрати на мілітаризацію, на закупівлю продовольства для ряду напівголодних регіонів, проведення виборів та акцій гасіння соціальних пожеж, що вже починають роздмухуватися. Додайте й ті 2 млрд USD, що їх Україна має виплатити у розрахунок кредитів МВФ, і тоді матимете ціну й нашому бюджету, і *«стратегічному партнерству»*.

«Вечірній Київ», 20.01.1999 р.

Ядерні боєголовки Росії в нашому Севастополі?

На пресовій конференції у середу в Києві голова Економічної ради партії «РіП» **Сергій Терьохін** повідомив про реальну можливість розміщення ядерної зброї на кораблях Чорноморського Флоту Росії, що базуються в українському Криму. За словами **С. Терьохіна**, наприкінці лютого командувач ЧФ Росії **Віктор Кравченко** отримав таємну директиву головного штабу ВМФ РФ, в якій йшлося про стратегічні зміни у планах бойової підготовки на весь 1998 рік.

У цьому документі, зокрема, доручено виконати комплекс підготовчих заходів для прийняття і встановлення на російських військових кораблях так званих *«спецвиробів»*, тобто ядерних боезарядів. *«Спецвироби»* має бути перевезено з бази № 228 під Новоросійськом до Севастополя з метою укомплектування ядерними зарядами ракетних крейсерів *«Адмірал Головка»* та *«Москва»* (колишній *«Слава»*).

Планується також встановити ядерні боєголовки на крилатих ракетах пускових корабельних комплексів *«Базальт»*, де кожен боекомплект складається з 16 ракет, що мають дальність ураження

550–700 км. Як підсумував С. Терьохін, Москва має намір, ігноруючи без'ядерний статус України, «*продемонструвати, хто є справжнім господарем в Чорноморському басейні і, зокрема, в Севастополі*».

У зв'язку з цим, звертає на себе увагу і той факт, що з проекту Програми економічного співробітництва між Україною і РФ усунуто (раптом?!) важливий пункт про забезпечення екологічної безпеки і екологічного контролю у місцях базування ЧФ Росії на території України.

А це, очевидно, свідчить про те, що в Адміністрації Президента України, мабуть, в курсі антиукраїнських ядерних намірів Кремля.
«Вечірній Київ», 27.03.1999 р.

Державотворення прохідного двору

Те, що відбувається нині в Україні, дуже нагадує події 1925–1927 років, коли також існували військові частини української армії, були державні нагороди і ордени, активно проходив процес українізації освіти, культури, науки, чиновництва, активізувалася громадськість, особливо її найбільш інтелектуальна частина. Все це давало можливість називати цей період *українським відродженням*, а потім — *розстріляним відродженням*...

Нині тривога посилюється. Тривога висить у повітрі. Про це не читаємо у пресі, а поготів не чуємо в коментарях телевізійних ведучих. Але ж всі бачать вочевидь: ситуація в Україні неухильно розвивається у напрямі катастрофи! Тоді чому мовчать?

Кожен мовчить по-своєму. Одні тихо радіють такому бажаному для них повороту в ході подій, про який ще п'ять років тому їм можна було хіба що мріяти. Інші — демонструючи лояльність до нинішньої влади і частково вірячи обіцянкам провідних функціонерів держави та співпрацюючи з ними, — наївно сподіваються на можливість чергового «*коригування курсу*».

Багато хто ні у що не вірить, озлоблюючись на всіх і на все, причому незалежно від майнового та фінансового стану — від власників багатокімнатних котеджів за могутніми парканами з охороною до бездомних — замкнулися на особистих проблемах, хоча одному для повного щастя не вистачає чорного сухаря, а іншому — своєї руки в Кабміні або в Адміністрації Президента.

Всіх їх поєднує одне, міцне і спільне, — відсутність національної

свідомості, яка є фундаментом патріотизму, як форми власного обов'язку перед Батьківщиною. На цьому тлі нерідко жалюгідно і навіть пародійно постають нечисленні українські патріоти, які промовляють правильні слова, звертаються із заявами та закликами, але ці голоси волаючих у пустелі не мають жодних технологічних наслідків у процесі «розбудови» Української держави.

Знаю, що тут ризикую викликати *«благородний»* гнів не дуже освічених, зате надто переконаних у своїй непогрішності деяких націонал-демократів та надто активної когорти платних провокаторів-демонстраторів.

Їх (одних і тих самих) бачимо на різних заходах, де головним є не результат, а сам процес: екзальтовані промови, розмахування синьо-жовтими прапорами, репетування типу *«ганьба!»* та *«геть!»*, а потім — братання під час невибагливого фуршету з оковитою під солоний огірок.

Тому, вочевидь, нікому не завдає шкоди дитяча гра дорослих людей в архаїчне *«козацтво»*. Але й користі — ніякої, бо ці переважно театралізовані дійства не мають ніякого відношення ані до зміцнення обороноздатності України, ані до зміцнення національної самосвідомості Українців. А так, майнувши пару разів на рік у телевізорі, десь «галочку» у звіті поставлять та, похизувавшись на публіку у *«козацьких»* одностроях з сумнівними бляшанками на грудах, своє псевдопатріотичне завдання відпрацюють.

Але нічим конкретним це не зарадить, наприклад, єдиний у Криму українській школі, яку хочуть ліквідувати, або екіпажеві корабля «Гетьман Сагайдачний», на утримання якого збирають кошти по всій Україні, підкреслюючи цим факт не тільки відсутності флоту як такого, а й відсутності обороноздатності держави.

Публічна таємниця полягає в тому, що національний імунітет українських громадян надто ослаблений. Послухайте мову своїх дітей. Зверніть увагу на їх лексику, теми, відображення інтересів, оцінку перспектив цими молодими людьми. І ви зрозумієте, що у недалекому майбутньому в Україні цілком можливі небезпечні наслідки непатріотичної політики нинішнього керівництва держави.

Не треба втішатися ілюзіями. Росія зробить ВСЕ від неї залежне, щоб ліквідувати незалежність України. Зрештою, з огляду на те, що вже зроблено «кремлівськими мудрецами», залишилося не так вже й багато довершити, щоб Москва повернула Україну в кордони Ройської імперії.

Адже під прикриттям політики *«стратегічного партнерства»* з

боку *«реформаторів»* у Києві, українську систему господарювання вже пов'язано такими сполучними судинами з російською, що будь-яка економічна (та й політична) хвороба в Росії завжди й одразу ремигається в Україні.

«Ми завжди найдьом обцій язык...»

Впродовж майже п'яти останніх років ми були свідками «будівництва» української економічної моделі за прикладом тотожності з російською. Навіть етапи будівництва і термінологія повторювалися. Від *«ваучерів»* до *«губернаторів»*. На початку 1990-х років в Україні, так само як в Росії, згортали вітчизняне виробництво на догоду експансії імпорту. Так само все нахабніше піднімали голови червоні і рожеві *«демократи»*.

Але тут починається суттєва різниця: якщо російські ліві працювали і продовжують посилювати тиск на всьому можливому для них суспільно-політичному полі в інтересах Росіян, фактично повністю поділяючи шовіністичний екстремізм *жириновських* і *селезньових* з *лужковими*, то українські червоні працюють не на свою Батьківщину, а на Росію, на її імперські інтереси.

Майбутні історики не раз із здивуванням знизуватимуть плечима, вивчаючи події 1994–1999 років в Україні. Дивуватимуться, пе-

редусім, курячій сліпоті і злочинному терпінню народу, який роками нічого конкретного не робив для самоврятування і самозбереження власної держави, з дивовижною наївністю вірячи обіцянкам державних брехунів. Народна мудрість стверджує: «Обіцянка — цяцянка, а дурному — радість».

Жодна з обіцянок «реформаторів» в Україні протягом чотирьох останніх років не була виконана, а отже економічний колапс цілком реально проглядається в не дуже далекій перспективі. Зате було багато «корекцій» реформ, декларацій про «незмінність курсу» та інших запудрювань мізків на тлі катастрофічного падіння життєвого рівня абсолютної більшості населення. Водночас, крім постійного поглиблення соціальної прірви між «законними» крадіями і чесними бідняками в Україні, посилювався неадекватний обмін України з Росією. В результаті — внутрішній і зовнішній борг України вже майже дорівнює її річному ВВП.

Хоча є обіцянка, яку Л. Кучма виконав, — йдеться про проголошену ним під час інавгурації промову у ВР — надати російській мові статусу офіційної. Виконав, бо книжки, преса, телебачення в Україні — в обсягах і спрямованості — переважно російські.

Пора підбивати підсумки. Що можна сказати про майбутнє країни, у якій нічого чіткого і остаточного немає, зате є достатня кількість галасливих громадян, які захищають тут інтереси іншої держави?

Ви можете мені зараз не повірити, але хто стане на перешкоді Москві, якщо «кремлівським миротворцям» спаде на думку однієї теплої ночі висадити військовий десант в Україні і, за підтримки «нашої» п'ятої колони, здійснити антидержавний переворот?

Гадаю, що майже ніхто. В цьому плані вже напрацьовано багатющий досвід і давно створено прецеденти — від Угорщини і Чехословаччини до Афганістану. Тим паче, що тепер маємо з Росією стільки спільних просторів, що великих складностей така операція не викличе.

Зрештою, нове покоління криміналізованої російської армії, слідом за їхніми попередниками, також хоче перевірити себе на нащадках українських патріотів. Привід для цього завжди знайдеться. Наприклад, захист інтересів так званого *російськомовного* населення в Україні, не кажучи вже про інтереси російського капіталу. І ніяке НАТО тоді не захоче нариватися на конфронтацію з ядерною потугою Росії задля захисту Нації, яка нічого не робить для рішучого відстоювання власної національної гідності.

Отже, шановні громадяни України, дивіться, щоб одного тепло-го ранку не прокинутись в іншій державі, як це сталося у вересні 1939 року, коли східні воєводства суверенної Польщі окупували війська російської Червоної Армії.

«Вечірній Київ», 28.04.1999 р.

Релігійний фарс, як факт російської окупації

Кожного дня (тижня, місяця, року) народжуються нові громадяни України, які в майбутньому складуть нову генерацію і нове покоління. В середньому протягом кожних 30–40 років відбувається якісна, принципова зміна народу.

Яким буде нова Українська Нація через найближчі 10–20 років? Це одне з найважливіших питань безпеки держави. Адже життєздатність країни, її авторитет у світі, ставлення до неї з боку сусідів визначаються рівнем патріотизму громадян цієї країни, їх готовністю до самопожертви, до захисту Батьківщини, якщо потрібно, то й ціною власного життя.

На жаль (а може — на щастя), не можна купити патріотизму в жодній крамниці — ні на кілограми, ні на літри. Він закладається в голову і серце людини вихованням та розумною національною освітньо-інформаційною політикою держави, де Слово Боже лікує душу, а справедливі висновки з власної біографії й історії країни лікують розум, захищаючи всіх членів суспільства від можливих глупот у майбутньому.

На таких аксіомах, як на фундаменті, тримається вся складна конструкція кожної суверенної, шанованої країни. Звичайно, якщо поводити Нації (керівники держави) ототожнюють себе з цією Нацією і захищають її Національну Гідність.

А якщо ні? Якщо керівник країни, з якихось лише йому відомих причин, працює у прямо протилежному, антипатріотичному напрямі? Якщо він піклується не про зміцнення Нації, а про ліквідацію патріотизму і Національної Гідності Народу, — то що тоді робитиме?

Правильно: такий керівник буде так *«регулювати»* духовне життя і весь інформаційний простір в Україні, щоб українського духу — і взагалі Святого Духа, Духа Правди — як кажуть, і духу не було!

Але протягом одного дня, чи там навіть року, цього зробити не вдасться. Тоді можна *«тихою сапою»* потроху чинити паскудство кожного дня, в міру входження в життя нових поколінь, які вже прийматимуть зроблене до них, як об'єктивну реальність.

Воно, звичайно, очевидний абсурд: національні святині України-Руси (об'єкти Києво-Печерської Лаври, що розташовані у Києві) належать фактично Москві й з неї керуються. Але школярів, які вперше приходять до Лаври на екскурсію, про це ніхто не інформує, а якщо вони про це й дізнаються, то сприймають цей феномен не як відхилення від норми, а як історичну данність. Головне — *«правильно»* їм пояснити.

Одну з областей України перетворено в орієнтовану на Москву *ре-спубліку*, на території якої розміщено російські війська — флот і військово-морські бази. Ця ситуація також є очевидно дикою. Тим паче, що умови перебування окупаційного війська іншої країни на території нашої ще потребують чіткого визначення, з урахуванням національних інтересів України.

Але в школах України цей феномен також пояснюють *«правильно»*. У результаті молоді люди ідеологічно адаптуються до «нормального» життя поряд з *«пороховою бочкою»*, підпалюваний шнур до якої перебуває в руках Росіян у Києві, що чекають наказу з Москви.

А на Сході України видаються шкільні підручники російською мовою. Причому, не з історії України, а *«по історії родного края»*, де український Донбас представлено як *«російські землі»*.

Годі говорити про те, як за роки правління **Л. Кучми** змінилася структура телерадіопростору на користь російського мовлення, так само, як і про злочинне засилля московських книжкових видань, московського православ'я і московських культуртрегерів на українських театральних сценах, концертних майданчиках і екранах.

Тихою сапою, підступно і наполегливо, відбувається планомірне, стратегічно визначене, антиукраїнське просування російських інтересів в Україну. В тому числі — і кримінального елементу. Приїжджають, купують квартири і починають нав'язувати свій менталітет та агітувати проти України навіть у тролейбусах. А чого їм — Церква у них тут своя, школи — свої (ще краще: російські, але за український кошт), роби що хочеш: починаючи від Президента — скрізь свої люди.

Отже, процес повзучої окупації України мирним шляхом відбувається в умовах суспільної злагоди. Для повного щастя імперській

душі не вистачає чогось свіженького, а разом з тим чогось такого «мобілізуемого», пікантного, шовіністично гострішого.

Танки? Вже було у Вільнюсі. Десантники з саперними лопатками проти мирної демонстрації? У Тбілісі. Провокації за участю військових і кримінальних елементів? Був Сумгаїт, Нагірний Карабах, Чеченія, Абхазія, Придністров'я...

От і вирішили у Москві: давайте гордовито пройдемося російським «хресним ходом» через всю Україну: від Москви через Київ до самої «гордості руських моряков» — Севастополя?

Ідею спочатку оцінили в Москві як принципово ідіотичну, але, з другого боку, як ще можна практично перевірити ступінь готовності «Малоросії» до повернення в московську імперію? Тим більше, що й червоні «українські таваріщі», котрі у Верховній Раді найголосніше волають «Долой президента!», цілком логічно по-комуністичному просили Москву підтримати цього самого Президента, тобто **Л. Кучму**.

От і підтримаємо, сховавшись під коругви та ікони. Кажу: підтримаємо, бо під тими московськими коругвами збираються йти також українські громадяни. Тим паче, що ордені від Московської Церкви, нещодавно вручені членам навколопрезидентського оточення, також «пройшли» непогано. Отож, вважається, що й «хід» пройде.

Отже, Москва вигукує: «Дайош наш ход! І це буде наш російський коронний ход!» Офіційний Київ на всі ці московські провокації вперто не реагує, мовчить. Так само, як мовчав Сталін у червні 1941-го, підписавши з Гітлером за два роки перед тим пакт **Молотова–Ріббентропа**.

То чи буде існувати Українська Нація через 10–20 років? А якщо буде, то «у якому форматі»? Відповідь на це кардинальне запитання залежить від нас, тут і тепер. Ступінь національної зрілості українського суспільства покажуть подальші події: чи зуміє воно дати рішучу відсіч намірам Москви, чи вже вкотре по-хохляцьки проковтне московський плювок.

То як, панове Українці?

«Вечірній Київ», 26 травня 1999 р.

Нині, коли на теренах України вже не перший рік триває війна, що її розпочала агресивна Росія фактом окупації Криму і Донбасу, має сенс (і навіть корисно) знову повернутися до запитань поставлених 1999 року в наведеній статті.

Адже відверто нахабні, всупереч всім юридичним і моральним нормам, так звані «гуманітарні конвої», що регулярно і безперешкодно прибувають з Росії на терени окупованого нею українського Донбасу в 2014 році, — це логічний розвиток нахабного «хресного ходу» від Москви через Київ до самої, як співають Росіяни, «гордості руських моряков» — Севастополя у 1999 році. Бо 1999 року це була спроба, московська модель деяких подій року 2014-го.

Цукор — за газ, і ми знову в боргах

За попередніми оцінками, цього року в Україні очікується зібрати близько 20 млн т зерна замість минулорічних 26,5 млн т. Арктичний циклон на минулому тижні уже завдав збитків нашому сільському господарству не менше як на 70 млн USD. Постраждала не лише яра пшениця, а й соняшник та цукрові буряки.

І воно б ще нічого, — громадянам України завжди має вистачити харчових продуктів за будь-яких несприятливих умов. Проте біда полягає не в урожаї, а в «мудрості» його використання нашою непатріотичною владою.

Бо цукор — цей вочевидь валютний товар у всьому світі — ще росте буряками в українській землі, а державні мудрагелі вже калькують його в розрахунок сплати за російський газ.

За даними РАО «Газпром», газовий борг українських підприємств становить зараз близько 1,1 млрд USD. Чим будемо розраховуватися перед Росією? Відомо: цукром, олією, зерном. Причому, просте порівняння цін і обсягів товарообороту у газоворозрахунковому полі свідчить, що невдовзі український споживач буде пити чай без свого цукру.

Особливо, якщо врахувати, що постачання паливно-мастильних матеріалів для виконання робіт у аграрному секторі, спрямованих на вирощування і виробництво зерна, олії і цукру, також дозується російськими нафтовими компаніями у згоді з українським урядом.

Суттєво зменшився обсяг українського експорту, який склав за перший квартал 1999 року 2,043 млрд USD, що майже на 12 відсотків менше відповідного минулорічного кварталу. А обсяг імпорту за цей період зменшився на 19 відсотків.

Наш уряд пояснює це кризою в Росії. Проте кожен тямущий економіст знає, що причина полягає, головним чином, у фактичній відсутності нормального вітчизняного внутрішнього ринку, де створе-

но всі умови для процвітання імпорتنих кампаній, доморощених мафіозі і перетворення ринку на поле для політичних спекуляцій, а України — на прохідний двір.

«Вечірній Київ», 19.05.1999 р.

Щоб вчорашнє не повторилося завтра

Офіційний речник МЗС Росії висловив позавчора сучасну точку зору уряду РФ на події 17 вересня 1939 року (коли совєцько-московські війська, за погодженням з **Гітлером**, захопили східну половину Польщі), повторивши тим самим брехню 60-річної давнини: «*Вторгнення Червоної Армії до Польщі було актом самооборони, а не агресії*».

Тоді, у 1939-му, згідно з сумнозвісним пактом **Молотова–Ріббентропа**, гітлерівські війська захопили західну половину Польщі, а сталінські — східну. Разом окупували, разом радісно святкували свою диявольську перемогу. Агенти російського НКВД і німецького гестапо разом працювали в одному будинку в Кракові аж до 1941 року, а 1,5 млн громадян з окупованих російськими військами воеводств Польщі було вислано до ГУЛАГу.

І от тепер, через 60 років після такого початку Другої світової війни, розв'язаної більшовицько-фашистським антинародним синдикатом, російське керівництво заявляє, що ці дії «було вчинено *Советським Союзом для зміцнення власної безпеки*».

Президент Польщі **А. Квашньєвські** категорично відкидає такі твердження російського керівництва, як принципово хибні і небезпечні для стабільності в Європі. Міністр закордонних справ Польщі **Б. Геремек** також сказав з цього приводу, що «*історична брехня — це злочин*».

Черговий вияв агресивності російського керівництва не випадково збігся із заявами провідників Росії про необхідність розгортання широкомасштабних дій по «*умиротворенню*» кавказьких народів.

Отож запитаймо себе: **якщо «захищаючи свої інтереси», російські десантники завтра захоплять столицю України (повітряний простір бо у нас спільний), що робитимемо ми?**

Чи, може, вважаєте, що такий варіант неможливий у розпал президентських перегонів? Так от, саме таке завершення повноважень нинішнього Президента уявляється дуже вірогідним за певних обставин.

«Вечірній Київ», 18.09.1999 р.

На кого працює СБУ?

Суперсекретні архівні матеріали КГБ, що потрапили до британської розвідки, продовжують привертати увагу світової преси.

До резидентури КГБ у Лондоні щоліта на три-чотири місяці приїздив оперативний працівник з київського центрального управління українського КГБ, оскільки була суто українська агентура, яка замикалася виключно на Київ. З цією агентурою та з українською колонією у Британії працювали спеціальні оперативники з Києва.

Олег Гордієвський, який розповів про це для радіокомпанії BBC відмовився назвати конкретні прізвища співробітників, багатьох з яких він знав особисто, але дещо повідав:

«Це була, наприклад, літня подружня пара — чоловік і жінка, старі агенти КГБ. Вони прославилися тим, що десь у 80-ті роки у них зупинявся радянський солдат-Українець, взятий у полон в Афганістані».

Ця пара дістала з Києва інструкції про те, як швидко мають переправити цього військовополоненого до СРСР. В результаті хлопця відправили до Москви і там ув'язнили.

«Факт наявності у Великій Британії агентури Київського центру КГБ мав місце; були постійні контакти, дехто навіть виїжджав до Парижа, бо вважалося, що зустрічі в Англії ризикованіші, ніж у Франції, де розвідка і контррозвідка інші», — розповідає **О. Гордієвський**, колишній відповідальний працівник московського Центру.

Виявляється, була окрема *«лінія роботи по Українцях»*. Була. А що зараз? Як вважає **О. Гордієвський**, окреме українське розвідувальне управління спеціалізувалося по Канаді, США, Німеччині, Польщі, зокрема по католицькій Церкві тощо.

«Проти кого вона працює і як вона працює, — мені невідомо, — каже О. Гордієвський. — Крім кількох провалів у Польщі, в української розвідки не було жодних промахів у будь-яких інших країнах». Він вважає, що українська розвідка працює *«помірковано, в межах локальних завдань і обмежених апетитів»*.

Відомий генерал КГБ у відставці **Олег Калугін**, а нині депутат Державної Думи РФ і керівник фірми «Інтеркон» в США: *«Мені здається, що нинішні спецслужби в колишніх республіках СРСР — це продовжувачі справи совєцької розвідки і контррозвідки».*

Як вважає **О. Калугін**, зараз в усіх розвідках країн колишнього

комуністичного блоку працюють випускники відповідних совєцьких навчальних закладів і ця совєцька школа дає про себе знати не лише у професійних навичках, а й у симпатіях та антипатіях політичного характеру.

«Я зовсім не хочу сказати, що немає патріотично налаштованих і національно спрямованих елементів у цих службах, але буде-мо відверто говорити, що спадок совєцького минулого в органах безпеки зберігся повною мірою», — каже О. Калугін.

Отже, яку роль відіграють сьогодні так звані спецслужбовці та їхня «фірма»? На кого, на яку ідею вони працюють, перебуваючи під пресом політичної кон'юнктури і фінансово-економічного безладдя та, певною мірою, тяжіючи до ностальгічних згадок про ті часи, коли ці органи були «органами партії комуністів»?

На думку **О. Калугіна**, українська розвідка, якщо вона зацікавлена у збереженні суверенітету своєї країни, має працювати для збирання інформації про потенційну небезпеку для України, як незалежної держави, з боку можливих ворогів, зокрема Росії.

Але саме цього чіткого визначення в умовах тяжіння певних сил до відновлення ССРСР чи іншої форми панування московського Центру нині бракує в Україні. До речі, **О. Калугін** вважає, що **основна загроза безпеці України може виходити від Росії.**

«Вечірній Київ», 21.09.1999 р.

Східне «стратегічне партнерство» вилазить нам боком

У британських банкірів з'явилися сумніви щодо джерел коштів російських вкладників і тому Лондон приймає рішення про закриття деяких фінансових представництв у Москві, а також замороженя кореспондентських рахунків російських клієнтів.

Багато хто з англійських фінансистів досі не може повернутися до нормальної форми після втрат внаслідок минулорічної російської серпневої кризи на валютному ринку.

Як вважають британські експерти, Росія, залишаючись величезним ринком капіталів, на разі, не може вважатися надійним партнером, а відсутність відповідної політичної волі її керівництва та перманентна напруженість в суспільстві не дають гарантій для ефективної і плідної співпраці з нею.

Величезні суми грошей з Росії переправляються на офшорні рахунки в західних банках. З цієї причини фінансисти ряду країн припиняють в Росії діяльність своїх банків, зокрема, таких як «Барклі».

За даними британських експертів, починаючи від 1994 року з Росії щорічно переводилося на Захід близько 20 млрд USD, а в окремому році до 28–32 млрд USD. І цей процес не припинився.

Відомо, що російський рубль на фінансових ринках світу не користується ані повагою, ані популярністю. Перша причина — в непередбачуваності російської фінансової системи (де гарантія, що завтра не ввімкнуть всі грошедрукувальні лінії?); друга — в пущеному на самоплив малоефективному господарстві, де досі переважає видобуток сировини і нестача харчів.

І от тут ми доходимо питання по суті: звідки тоді такі шалені суми опиняються в руках «нових русскіх»? На це питання могли б дати також відповідь і наша СБУ (якби могла), і наше міністерство зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі (якби хотіло)...

Корумпована система злочинних методів управління господарством України за часів президентства **Л. Кучми**, що отримала назву *кучмономіка*, великою мірою, базується на системі українсько-російських СП (спільних підприємств).

Відповідно, неадекватні прямі, посередні й опосередковані розрахунки між Україною і Росією проходять не самі по собі, а через конкретних людей, які знають, що роблять.

Час від часу інформація проривається на трибуну Верховної Ради, наповнює документи парламентських Комітетів і Спеціальних комісій, матеріали розслідувань надсилаються у Генпрокуратуру, до Адміністрації президента та особисто *«гаранту Конституції»*...

І що? Тихо. Працюють в Україні СП з російським капіталом, що розфасовують українську гречку і олію; працюють Росіяни в мережі торгівлі на українських базарах, де продають цю гречку; працюють російські інтереси в контрольних пакетах акцій багатьох українських підприємств; працює Кабінет Міністрів України у системі постійних українських боргів за російський газ і нафту...

А тим часом, український Уряд без страху і сумніву підписує документ на поставку українських харчів до Росії на суму 1 млрд USD і потім їде до Вашингтона *«вибивати»* черговий транш *«зелених»* під це замкнене коло організованого визискування Українців для задоволення інтересів східного *«стратегічного партнера»*, який постійно живе у полі шовіністичних уподобань між *«бей хахлов»* і *«бей кавказцев»*.

А поки Росія випробовує потугу своєї надсучасної військової техніки на мирному населенні Кавказу, виявляється, що притягнути до відповідальності осіб, винних у відмиванні через американські банки грошей, награваних Росіянами (в тому числі отриманих від МВФ), — не так просто. Адже переказування грошей, само по собі — за американськими законами — не є злочином.

Для порушення кримінальної справи про їх відмивання необхідно спочатку довести їх кримінальне походження. Виявилось, що левова частка цих сум переведених до «Бенк оф Нью-Йорк» належить не мафії (чи хто бачив де вивіску: *«Тут офіс мафії»?*), а російським імпортерам, які не захотіли сплачувати податки та мито. Ця операція порушувала російські закони, але не американські.

Вважалося також, що суми переведені до США належали **Семєну Могилевичу**, який має свій нічний клуб в Будапешті і якого ФБР вважає одним з керівників російської мафії. Але тепер це вже не має жодного значення, як і те, що в справі фігурує колишній москвич **Олексій Волков**, який заснував у Нью-Йорку кампанію «Дженерал Форекс» та увійшов ще до кількох фірм, на рахунки яких переказувалися гроші з Росії.

Через цей грошепровід завершувався маршрут слідування певної частини з наслідків товарно-грошових стосунків, які формувалися на рівні українсько-російських СП...

Абсолютну більшість рядових громадян України ось вже впродовж восьми (а особливо останніх п'яти) років бентежить одне просте питання: чому ми постійно в боргу перед Росією, яка прислалася до нас немов п'явка і, неначе у 1918 році (за висловом Леніна: *«Без українського хлеба і угля совецкая власть не вистойт»*) продовжує пудрити нам мізки про *«єдінство дійствій пролетарієв великорусскіх і українскіх»?*

Відповідь тут дуже проста: злочинна *кучмономіка*, великою мірою, базується на системі українсько-російських СП.

«Вечірній Київ», 29.09.1999 р.

Росія бомбардуватиме Кавказ використовуючи українські гроші?

Війна в Чечні (російські керівники підкреслено не визнають Республіки Ічкерія навіть у самоназві) коштує Росії великих грошей.

Проте, як вважає російський прем'єр **В. Путін**, *«кошти на проведення військових операцій будуть залучатися із додаткових джерел, що жодним чином не вплине на економічну ситуацію в Росії»*.

Бі-Бі-Сі, коментуючи це висловлювання, робить припущення, що під додатковими джерелами прем'єр має на увазі в тому числі кредити МВФ. Але перспективи отримання кредитів залишаються поки що нез'ясованими, оскільки переговори **О. Ліфшиця** у Вашингтоні з приводу чергового кредитного траншу в сумі 640 млн USD для Росії не закінчилися конкретною домовленістю.

Справа про відмивання грошей російською мафією через нью-йоркський банк ще розглядається в американському суді, а МВФ вже висунув додаткові вимоги до Росії, якщо вона хоче отримати чергову суму. Зокрема, за рекомендацією *«великої сімки»*, МВФ наполягає на проведенні щоквартальної аудиторської перевірки Центробанку Росії.

А поки там кремлівські фінансисти сподіваються отримати вказану суму до кінця жовтня, російські генерали впевнено *«захищають»* Чеченію від Чеченців, не шкодуючи десятків кілограмів вибухівки на кожен квадратний метр.

Тим часом, вже сьогодні Росія має виплатити із власних коштів 45 млн USD в рахунок відсотків за кредит. Протягом жовтня Москва повинна переказати на рахунки МВФ 369 млн USD, в грудні — 800 млн USD, а всього за цей рік — 4,5 млрд USD.

Відомий російський економіст **В. Рембогін**, оцінюючи військово-фінансову ситуацію, вважає, що якщо кредит МВФ не буде отримано до кінця жовтня, це стане вкрай серйозним ударом для російського бюджету, особливо у зв'язку з наступними витратами на військові дії у Чечні: *«Всю програму дій побудовано, виходячи з очікуваних регулярних надходжень від МВФ...»*

Не треба бути особливо ерудованим аналітиком, щоб зрозуміти: якщо Москва, яка добре вміє витрачати гроші і постійно потребує джерел надходження нових коштів, в тому числі на ліквідацію цілих Націй, то так чи інакше, не в останню чергу, вона розраховує на Україну, а точніше, — на тих провідних політиків у Києві, які давно прикривають свою антиукраїнську діяльність гаслами про стратегічне партнерство.

«Вечірній Київ», 12.10.1999 р.

Що святкуєте, панове Українці?

Ця подія була і навіки залишиться історичною: 82 роки тому, у жовтні 1917 року, не дуже численній команді більшовиків вдалося вчинити переворот — арештувати уряд і захопити владу. Вдалося, бо **В. Ленін** і його команда використали кризову ситуацію в тодішній Російській Імперії і, особливо, у столичному Петрограді (Санкт-Петербурзі), на хвилі невдоволення мас,

Майже одразу після перевороту (який було поіменовано благозвучніше — *Жовтнева соціалістична революція*), більшовицьке керівництво створило організацію підпільної антидемократичної дії — ВЧК, яка потім міняла назву (ОГПУ, НКВД, КГБ), але завжди залишалася інструментом боротьби влади проти власного народу. Про людей, котрі там працювали, говорили пошепки: *«Працює в органах»*.

Для надання цій організації більшої легітимності комуністична пропаганда повторювала: *«Органи ГПУ (варіанти: НКВД, КГБ) — це органи партії»*. Тобто партії більшовиків-комуністів. Мафіозно-більшовицька компартія, разом з її терористичними органами залишила глибокий злочинний слід в історії України.

Цей знімок, зроблений 2004 року в столиці України на сходах до Українського Дому, символізує собою злочинну байдужість владоможців з Печерська і плюралізм доведений цією владою до абсурду.

Починаючи від рейдів Першої кінної армії Будьонного і перших відстрілів української інтелігенції в 1919–1920 рр., через «розкуркулення», Голодомор і колективізацію, «викриття» так званих «антисовецьких українських контрреволюційних націоналістических організацій», терор 1930-х років, розв'язання Другої світової війни, післявоєнні «чистки» і боротьбу з так званою «бандерівщиною», а потім через гонку озброєнь під обіцянки цьому поколінню, що воно житиме при комунізмі, — в усіх шкільних підручниках і енциклопедіях чітко було сказано чітко: *«Жовтнева революція відкрила нову еру в історії людства»*.

Отака нова ера в історії людства. Комуністична ідея та її адепти під прапором *Жовтневої революції* встигли замордувати мільйони людей також в інших країнах. Зокрема у Камбоджі комуністичний режим по-звірячому закатавав близько 3 млн людських душ.

Отже, яке значення має для нас подія, що відбулася 82 роки тому у далекому місті на Неві, за межами України, наслідки якої завдали стільки горя і страждань нашому народові? Цілком очевидно, що 7–8 листопада було і залишається святом антиукраїнським, святом російського шовінізму і кагебістського більшовизму, святом, що на тлі московського лицемірства уособлює в собі диявольську підступність, торжество брехні і абсурду.

Цікаво, що на батьківщині цього *«свята»* його вже офіційно скасовано. То що ж святкують в Україні?! І доки у нас відзначатимуть роковини події, яка сталася в іншій державі й від відзначення якої відмовилися навіть там?

«Вечірній Київ», 06.11.1999 р.

Чому не хоче Москва — зрозуміло. Але чого вичікує Київ?

Яке сьогодні число? Якого року? На ці, здавалося б, зрозумілі запитання, з нашої (не з Божої!) ласки можна мати різні відповіді.

Якщо спробувати отримати на них відповідь у Києві, то не варто сподіватися на чіткий результат. Адже йдучи до праці у день 6 січня **НОВОГО РОКУ**, громадяни одночасно готуються до святкування Різдва Христового тобто 25 грудня **МИНУЛОГО РОКУ!**

Саме від дня Різдва Христового почався відлік нового часу, нової ери, нової свідомості людства. Очевидно, що не всі в Україні це по-

ки що усвідомили. Далі — гірше: 13 січня **НОВОГО РОКУ**, з дурною впертістю вартою ліпшого застосування, громадяни, демонструючи парадокс парадоксів масової свідомості святкують **СТАРИЙ НОВИЙ (?)** рік.

Колись, святкуючи Різдво у Броцлаві, я спробував пояснити знайомим, що воно таке — *старий новий* і вжахнувся: чесно намагаючись зрозуміти оце *старе нове*, людина мало з глузду не з'їхала! Бо як можна бути в січні, залишаючись у грудні?!

Як можна зустрівши Новий рік, відсвяткувати його поздоровленнями, святковим столом, погодившись з фактом настання чергового року *після Різдва Христового*, щоб наступного дня після свята, йдучи до праці за новим календарем, тримати в голові інший відлік часу, плануючи святкувати Різдво, а потім — *старий новий*... Опитав знайомих — що вони думають з цього приводу? Більшість посміхається: «*Та це ж традиція, яка ні на що не претендує і нічого особливого не означає!*»

Як це не означає?! Хіба кожен з вас свій день народження святкує двічі, з відривом у два тижні, за двома різними календарями? Ні! Чому ж тоді таке ігнорування і непошана до Дня народження Бога?

Причина тут виявляється знову таки псевдо-політична за формою і малокультурна за змістом: керівники українського православ'я на словах хочуть бути незалежними від Москви у своєму прагненні державності, а одночасно — невизначеністю своєї позиції щодо Риму, фактично сприяють утриманню цієї залежності.

Хоча вже всім давно ясно: подальше зволікання і невчинення рішучих кроків у напрямі зближення із столицею Апостольською і переходу на новий календар, починає грати на руку імперським стратегам Кремля, які хочуть затримати старий час і старі порядки.

Черговий парадокс парадоксів, породжений антиукраїнською тезою: «*Дух Святий в Україну має прийти канонічно лише через Москву*», набув нещодавно ще більшого антиукраїнського прояву під час зустрічі президента Росії **Б. Єльцина** з Найсвятішим отцем **Іваном-Павлом II** у Римі.

Розмова спочатку точилася довкола сакраментального питання: коли святкувати 2000-річчя Різдва Христового — разом з усім світом за існуючим календарем, чи зберігаючи подвійний «*традиційний*» стандарт (який «*нічого не означає*»)?

А потім російський Президент в ультимативній формі поставив умову: приїзд Папи римського до Росії є можливим лише тоді, коли

Ватикан фактично відмовиться від своєї душпастирської місії в Україні, яка є сферою діяльності Московського патріархату.

Отакі! По суті, це якраз **означає**, що в Кремлі не визнають України як держави.

І що? Гадаєте образився президент України, приниження якого разом з усією державою стало фактом? Чи, може, якось відреагувала *права рука* президента в справах релігії? Ні! Не кажучи вже про МЗС України, де навіть не розглядалося питання про ноту протесту на цей факт чергового втручання Росії у внутрішні справи України: Черговий раз підтвердилося, що лідер України не дуже ображається, коли його сприймають у Кремлі кишеньковим лідером.

Зараз, коли керівництво України *«не помічає»* ситуації і державницьке православ'я топчеться на місці, а всі разом роками тягнуть гуму безплідних дискусій про міжконфесійне поєднання, слід було б, нарешті, прогресивній громадськості виявити справжній патріотизм до України, справжню (а не політичну!) любов до Бога і рішуче запросити папу **Івана-Павла II** в Україну.

Запросити для спасіння, поєднання і оздоровлення ситуації. Хоча б так, як це нещодавно зробила Куба. І там одразу бачимо позитивний результат!

Для України в цьому плані, російський ультиматум є сприятливою обставиною, шансом, котрий конче необхідно використати. Приїзд Найсвятішого отця в Україну став би засобом і фактом остаточного звільнення державницьких пастирів православ'я від марних ілюзій. А найголовніше — через наступника **св. Петра** в Україну тоді прийшло б Боже Благословення, Святий Дух, а з ним — раз і назавжди — було б покінчено з розмовами про неканонічність українського православ'я.

«Незалежний погляд», грудень 1999 р.

Зима. Росія. Енергоносії

Інкони складається таке враження, що керівники України мислять не як інженери і технологи, а як кришнаїти.

Про те, що після літа і осені настає холодна зима з необхідністю зігрітися, так само як після зимових холодів необхідно порати землю — відомо так, що вже сором про це говорити. Але не ймуть сорому ті, хто щороку майже з нуля починає вирішувати проблему: як зігрітися взимку та відсіятися весною в умовах *залежної незалежності*?

Деякі теплові станції України вже беруть російський газ в рахунок лютого 2000 року, половина нафтопереробних заводів стоїть, а інші — в режимі недовантаження (через брак сировини). Населені пункти, котрі раніше споживали струм з російської енергосистеми, нині, після президентських виборів, переживають так звані «віяльні відключення».

Проблема «зігритися — посіятися» вже виросла у потужну конструкцію, котра до того ж підтримується стереотипно-банальними і некритичними судженнями: а) вважається, що енергетичний комплекс України є чи не найбільш приватизованим; б) повідомляється, що на енергоринку ходять величезні гроші; в) чуємо, що енергетичний сектор приваблює інтереси інвесторів.

Як свідчать деякі інформаційні матеріали щодо справи колишнього прем'єр-міністра України **П. Лазаренка**, чутки про «навар» в енергосекторі мають певні підстави. Так само можна погодитись щодо успішного просування конкретних приватних рук у сфері власності на енергетичні об'єкти. Але яке все це має відношення до незалежнення України від Росії?

Практично — ніякого. Поки що спостерігаємо тільки процес погіршення енергетичних справ. Наш «оновлений» президент **Л. Кучма** також не поспішає вносити ясність: «*Всі повинні твердо зрозуміти, що безкоштовно Росія нічого давати не буде, який би уряд не був, хоч і комуністичний*».

А хіба ми, рядові громадяни, цього не розуміємо? Та тільки не нашим розумінням керуються певні посадовці, котрі організували нинішню економічну руїну для широкої більшості, задля збагачення відомої меншості.

Зараз у ЗМІ починає з'являтися інформація про новий виток енергетичних спекуляцій. Зокрема подекують про претензії російського «Газпрому», щоб у розрахунок за газ отримати контрольні пакети акцій провідних українських підприємств стратегічного значення, наприклад, таких, як запорізький «Мотор-Січ», підземні газосховища, магістральні газопроводи тощо.

Не випадково, що шанованими гостями під час інавгурації **Л. Кучми** у Палаці «Україна» були **В. Черномирдін**, **Б. Березовський**, **Р. Вяхірев**, **А. Чубайс** — особи, котрі мають пряме відношення до формування енергостосунків Росія–Україна. Як нещодавно повідомила ВВС, російська сторона вже передала Києву список українських підприємств, що їх пропонується віддати Росії за енергоборги.

Бачимо, що керівництво нашої держави впродовж років послідо-

вно демонструє чітку тенденцію до ліквідації певних основ ведення національного господарства. Спочатку Україна віддала свою ядерну зброю взамін ядерного палива з Росії (термін постачання закінчується цими днями), потім на 20 років передала Росії базу у Севастополі за часткове погашення енергоборгів.

Так само було захищено, як українські борги, певні обсяги робіт на заводі «Авіант». Нещодавно в рахунок зменшення газового боргу ухвалено рішення про передачу Росії наших стратегічних бомбардувальників, а нині Росія пропонує нам розрахуватися шляхом віддавання їй українських підприємств.

За розвитком цього процесу повзучої експансії російського капіталу і поступової ліквідації української економіки з цікавістю спостерігають керівники міжнародних фінансових організацій-донорів, котрі також мають свої очікування на предмет виплати урядом України його боргів по кредитах.

Восени, наш уряд зобов'язався поставити Росії харчів на суму 1 млрд USD. Ситуація впритул наблизилася Україні до «оксамитової» втрати державності — дуже скоро розрахуватися за постійно зростаючі борги буде нічим. Варто лише Росії під будь-яким приводом не дати нам паливно-мастильних матеріалів на посівну і... кінець! Не допоможуть ніякі заспокійливі розмови про наші чорноземи. От мабуть тоді багато хто вже з радістю побачить новий ССРСР в кінці тунелю.

«Вечірній Київ», 22.12.1999 р.

На шляху відновлення імперії

Лондонська «Файненшл Таймс», коментуючи парламентські вибори в Росії, пише: *«Російські виборці, підтримуючи праві політичні сили, керувалися, насамперед, потребою сильного лідера країни та постійно зростаючою останнім часом гординею у ставленні до Заходу»*.

Глава адміністрації **Б. Єльцина** повідомив, що результати виборів — *«це мирна революція і колосальний прорив»*. Отже в Росії радісно б'ють в литаври, добиваючи республіку Ічкерію і ліквідуючи Чеченський Народ в умовах *«нової легітимності»*.

У контексті такого успіху стає зрозумілим, що початок цьому тріумфові було покладено трьома вибухами в жилих будинках, котрі було використано для виведення на боярський олімп *«сильної ру-*

ки» — **В. Путіна**, а потім розкручування античеченської істерії з метою націонал-шовіністської мобілізації Росіян і відновлення проімперських настроїв.

Як пише «Файненшл Таймс», призначення **В. Путіна** в серпні цього року на посаду прем'єра уряду Росії було чи не останнім шансом врятувати і захистити інтереси так званої «Сім'ї». Газета розшифровує слово «Сім'я», як набір тінювих радників та олігархів, що згуртувались навколо Кремля і підсумовує: «*Результати недільних виборів були майже повним тріумфом для Кремля*».

«Голос за війну!», «Вибори у тіні війни» — ось заголовки з перших сторінок польських «Газета виборча» та «Жиче». Радник польського прем'єра **М. Новаковскі** вважає, що реалізація сценарію створення в Росії нової партії за кілька місяців до виборів і монополізація ЗМІ в інтересах правих сил виявились добре відпрацьованою технологією владоможців Кремля.

Тепер вже ніхто не згадує про вибухи в російських містах, досі не знайдено винних і не доведено, що до цих вибухів причетні Чеченці. Зате досягнуто головного: Росіянам повернуто почуття національної гордості у їхній, історично добре відомій інтерпретації, коли основою єдності є усвідомлення спільного ворога.

Вибори зміцнили єдність Росіян на прагненні «міцної руки», а тому не випадково, що російські ЗМІ цими днями щільно і впевнено експлуатують ностальгічні розповіді про епоху імператора **Александра III**, багату на гордовите вивищення російської корони над цілим світом. Тієї самої корони, яка й зараз красується на сучасному російському гербі.

Тому відповідь на питання про те, хто після Чеченії стоїть наступним ворогом Росії у списку Кремля, вже не викликає сумнівів. Навіть легко здогадатися, хто саме — **Україна**.

«Вечірній Київ», 22.12.1999 р.

Рік 2000-й. П'ята колона і влада діють синхронно

Будь-що заімперити Україну

Кожен, хто уважно слідкує за подіями, що розгортаються в Україні на стику українсько-російських інтересів і міждержавних стосунків, давно звернув увагу на чітку тенденцію посилення останнім часом тиску Москви на Україну.

Цей тиск, який носить відвертий експансіоністський характер, що виявляється по суті в усіх галузях діяльності — від промисловості і агросектору до культури, освіти і ЗМІ, отримав суттєве підсилення наприкінці 1999 року.

Деякі аналітики пов'язують такий стан речей з нещодавніми президентськими виборами в Україні і парламентськими в Росії, коли зрозуміла загальнополітична активізація суспільства створює сприятливі умови для того, щоб під вітер перемін у суспільстві можна було підняти свої паруси також і реакціонерам усіх мастей.

Звертає на себе увагу те, що антиукраїнські виступи стали більш сміливими після обрання до Державної Думи РФ добре знайомого нашим читачам **Георгія Тихонова**, який у попередньому складі російського парламенту очолював комітет по СНД та зв'язках зі співвітчизниками.

За цим гарним словом — *співвітчизники* — стоїть чіткий, ворожий Україні і українському народу зміст. А тому давайте не будемо себе дурити, а спокійно послухаємо голос пана **Тихонова** і деяких його колег у дуже специфічному виді діяльності:

«Це абсолютно ненормальне становище, що наші народи виявилися розділеними кордонами. Треба зробити все необхідне, щоб через Міжпарламентську асамблею, через Союз Білорусі і Росії, із залученням України і Казахстану відновити нашу країну. І тут ми покладаємо великі надії на наших співвітчизників, на їх провідну роль у досягненні цієї благородної мети». (З інтерв'ю для радіо «Маяк», 28 грудня 1999 р.)

Отже, нічого не змінилося. Для Росіян, відновлення «нашої» країни (тобто їхньої Російської імперії) за рахунок втягнення у цю чорну діру нашої (без лапок!) України є цілком природним, логічним і необхідним.

Як будуть втягувати? *«Залученням»*. Зараз саме *«залучають»* Чеченців — народ Республіки Ічкерія, який захотів бути господарем своєї землі і нафти. А ось вже, як бачимо, з'явилися перші інформаційні ластівки про наміри *«залучати»* й нас — громадян України, причому, разом із Казахстаном.

Чомусь у цьому випадку московським *«миротворцям»* не стоїть на заваді той факт, що Казахи — такі самі мусульмани (а серед них є й фундаменталісти ісламу), з якими вони (Росіяни) воюють у Чеченії, тоді як Українці є християнами.

Зрозуміло й бажання Кремля *«зробити все необхідне»*. Також видаються цілком логічними *«великі надії на наших співвітчизників»*. Фактично в такий спосіб провідний депутат Держдуми дав зрозуміти, що Росіяни в Україні повинні вважати своєю Вітчизною (і державою) не Україну, а Росію. І працювати, відповідно, на неї, на Росію.

Треба віддати належне тій послідовності, якої дотримується Росія в своїх прагненнях відновити Імперію коштом інших народів, за рахунок їхньої свободи і незалежності.

Під цей план давно проведено відповідну ідеологічну базу, концепція якої дуже проста: Росіяни, які проживають за межами Росії, мають бути провідниками і виконавцями імперських планів і заходів Москви.

«Коли знищували нашу велику державу — ССРСР, то знищили її проти волі народу. (...) Внаслідок розвалу ССРСР найнезахищенішим народом виявився російський народ — 25 мільйонів на власній території. Ось як в Україні — 12 мільйонів є національною меншиною. Пробачте, вони на власній території, там, так би мовити, були їхні предки — це споконвічно російська земля» (Насима Столярова. Під час парламентських слухань у Держдумі, 3 березня 1998 р.).

«Коли буде відновлено російський статус Севастополя? (...) мешканці Криму є громадянами Російської Федерації» (Сергій Бабурін. Держдума РФ, 3 березня 1998 р.).

Як бачимо, російські плани щодо України не змінилися. Активізація російської п'ятої колони відбувається останнім часом у контексті антиукраїнської реакції на нещодавнє роз'яснення і нагадування Конституційного суду щодо застосування ст. 10 Консти-

туції України про державну мову, якої вперто не хочуть визнавати *«російські общини»* та іже з ними.

Наступ на Україну зараз розпочався з новою силою, а мовне питання — це лише один з елементів тихої, але рішуче повзучої громадянської війни, стратегію якої і поточну тактику розробляють у московських кабінетах по обидва боки Мавзолею на Красной площаді, роблячи ставку на рік 2000-й.

«Вечірній Київ», 12.01.2000 р.

Маневри довкола газової труби

Дефіцит газу в Україні на I кв. 2000 року оцінюється в 7 млрд куб. м, а це майже чверть від потреби. *«Хрещенські»* морози тільки загострили ситуацію і посприяли активізації українсько-російських переговорів з урахуванням традиційної діалектичності позицій сторін: Росіяни з іронічною посмішкою нагадують представникам з Києва про те, що Росія — це один-єдиний монопольний постачальник газу в Україну і найголовніший постачальник нафти. Так що сидить, панове Українці, і не цвирінькайте.

Щоправда, можна було б і не сидіти марно протягом восьми попередніх років і створити інші альтернативи, включно зі своєю вітчизняною — адже розвідані запаси газу тільки в зоні чорноморського шельфу оцінюються на сотні років навіть за умов трикратного збільшення споживання порівняно з сучасним рівнем.

Але тоді постраждають російські енерготрейдери. Саме тому ціна газу на внутрішньому ринку Росії становить 8–16 USD за 1000 куб. м, тоді як Україні пропонується купувати його по 80 USD, що, за висловлюванням **А. Кінаха**, *«практично за межею світової ціни»*.

Платити за газ по такій ціні в нинішніх умовах є безглуздом, оскільки тоді будь-яка продукція підприємств України стає нерентабельною, що в кінцевому підсумку стимулювало б катастрофічне зменшення обігових коштів і подальше посилення інфляції.

«Туркменська альтернатива» також уявляється поки що неральною, адже умовою поновлення постачання Туркменістан висуває вимогу спочатку сплатити йому борг України за раніше спожитий газ в розмірі 30 млн USD, причому — *«живими грішми»*, тобто готівкою. Україна досі сплачувала товарами і будівельними роботами.

Поки в Києві шукали гроші для розрахунків з Туркменами (в тому числі вели з цією метою переговори про кредити з кількома відомими, зокрема й швейцарськими, банками), російський «Газпром» купив у Туркменії оптом 20 млрд куб. м газу. Не виключено, що тепер цей *«російський»* газ з Туркменії буде продано в Україну, тільки вже в роздріб, за дещо іншою, монопольною ціною.

Газу в Україні достатньо. Не вистачає чого? Патріотизму. Тому починаємо віддавати досить сумнівний *«борг»*, розраховуючись передачею Росії наших підприємств, активно пиляючи гілку, на якій ще сидимо.

«Вечірній Київ», 12.01.2000 р.

«Коренная» меншина ставить вимоги

На щойно проведеному так званому *Міжнаціональному форумі України* предметом гострої критики з боку деяких організаторів було обрано... постанову Кабміну України *«Про додаткові заходи щодо розширення функціонування української мови як державної»*.

Мовне питання, а по суті так зване *«російське питання»*, було поставлено в центр уваги багатонаціональної аудиторії, яка репрезентувала десятки національних меншин України.

Організатори форуму (серед яких особливо активними були громадяни України російської національності) заздалегідь підготували звернення до керівників держави, в якому, зокрема, звинувачується уряд за те, що взяв курс на *«рішуче витіснення з усіх сфер суспільного і духовного життя російської мови...»* У розповсюджених на цьому форумі документах рішення українського уряду охарактеризовано як *«серія фіскальних і по суті репресивних мер»*, начебто спрямованих на примусово-обов'язкове вивчення української мови і спілкування виключно українською.

«Ми не хотім бить емігрантами в собственній стране» — цю хитру тезу провідників російської діаспори в заключній фазі форуму було подано з претензією на підтримку з боку всіх інших національних меншин.

Однією з оригінальних тез, проголошених керівником *«Міжнаціонального форуму України»* **Александром Свістуновим**, є вимога утвердження на державному рівні так званої політичної концепції розвитку країни, в якій поряд з українською Нацією з'являється дещо нове під назвою *«другі коренні народи»*.

І що цікаво: скрізь, де з'являється п'ята колона і її комуністичний авангард, бачимо насуплені брови й злі очі.

Більшість учасників «форуму» не одразу зрозуміли, на якому зібранні вони опинились, а коли втямили, звідки «*русскім духом пахне*т», — зникли. Бо це ж аксіома: всі національні меншини в Україні якнайбільше зацікавлені в збереженні незалежності і суверенітету нашої держави. Ніхто не буде заперечувати, що всі громадяни з менших Націй є послідовними патріотами України.

Всі, крім однієї, яка не хоче називатися меншиною і відмовлятися від вічної посади «*старшого брата*» з правом на істину в останній інстанції.

Минула каденція нашого президента пройшла під гаслом надання російській мові статусу державної. Нинішня, як бачимо, починається під гаслом надання Росіянам титулу «*коренного народу*» в Україні. Тобто Українці — не корінний народ в Україні?

«Вечірній Київ», 10.02.2000 р.

«Культурно» переконують, що Українці — не Українці?

Звичайний город чи садок на три груші починається з встановлення меж ділянки і відповідного паркану чи живоплоту. Держава починається з кордонів. Причому з кордонів не стільки для своїх громадян, скільки для чужих. Саме для громадян інших держав повинні існувати певні обмеження для перетину кордону в наш бік, якщо ми, звичайно, хочемо щоб шанували нас, наші закони і традиції. Бо саме кордон є певним фільтром, який захищає національні інтереси від антинаціональних посягань. Чи Україна має такі кордони?

Крім формальних кордонів, на місцевості існує ще ціла система кордонів та пересторог на всіх рівнях прояву життя суспільства. Навіть на індивідуальному.

От ви приїжджаєте до Москви і на вокзалі чистісінькою українською ввічливо звертаєтеся до якогось москвича з проханням пояснити, як дістатися, наприклад, до Мар'їної Рощі. Реакція буде у 90% випадків стандартною: обурення, неприхований гнів і коротке: «Не панімаю!»

Можливі варіанти: *«Гаварі нармальним язиком!»* або *«Ета тебе не твая хахляндія!»* Хоча, звичайно, більшість Росіян зрозуміє чого ви хочете. Але їхня марнославність, зарозумілість, пихатість і усвідомлення себе панівною Нацією не тільки в Росії, а й за її межами (*«Там, где я, — там Расія!»*), зобов'язує носити в собі отой кордон-фільтр.

Практично кожному Росіянинові вбито в голову, що Українці — це такий собі *«добрячий та плохий»* народець, який є чимось подібний до Циганів, хоча й не мігрує. На Українця досить тільки добре гаркнути і він сидітиме тихо, як миша під віником.

Та й дуже вигідно мати такий народець під собою: романтичний та мрійливий, не шкідливий, увесь завітчаний, у піснях та вишиванках. Тому й Україну символічно уявляють дівчинкою у віночку.

Особливо тепер, коли Україна вже не має ані зброї стратегічної, ані Національної гвардії, ані гасу для польотів військової авіації, ані власного повітряного простору, ані серійного виготовлення власних літаків, ані солярки для танків, ані інформації секретної для Росії.

Тільки дуже ледачий не скористається з таких *«подарунків»*.

Особливо, якщо цей «*ледачий*» тримає свої війська і флот на території цієї дівчинки у віночку, а деякі повноважні представники Українського Народу в українському парламенті вимагають надати російській мові статусу державної (бо Президент цього дівчатка у віночку пообіцяв це зробити).

Та й виконавча влада України оголошує Росію «*стратегічним партнером*» і чимдалі залазить у борги до цього «*партнера*». ТАКОГО немає більше ніде в світі!

Українського національного виробництва (без домішок через різні СП та «*інвесторів*», знову ж таки — «*стратегічних*») вже майже немає. Натомість є ознаки дефіциту цукру, борошна та олії, котрі впродовж віків були справді стратегічними, класично експортними продуктами України.

Але найбільш небезпечним для української перспективи є катастрофічне збільшення Росіян-мігрантів в Україну. Масштаби цього явища останнім часом настільки вражаючі, що мало б сенс говорити про його організований характер. Зверніть увагу: хто торгує на ринках, особливо продовольчих? Хто найголосніше кричить «*Пакуйте беляши!*» біля метро? Чиї СП найкраще влаштувалися? Чиї книжки і хто переважно продає на численних розкладках? Про газети та іншу сумнівну напівпорнополітичну продукцію вже не має сенсу повторювати.

Подивіться на театральну-концертну афішу Києва — всуціль російсько-московські гастролери: Палац спорту — «Ляпис Трубецкой»; Московський театр «Ленком» — «Согу»; Національний цирк України — гастролі *Большого Московского цирка*...

Не забуто й інші жанри активного «*ідеологічного відпочинку*»: **Майя Плисецкая** и Имперский русский балет; ансамбль «Иванушки» з не менш імперсько орієнтованим «Об этом я буду кричать всю ночь»; ностальгічно-московське «Браво» і **Агузарова**; «Любовь и Кролики» з **А. Джигарханяном** і К⁰; Творчі вечори Заслуженої артистки Росії **Наталії Бондарчук**... І, звичайно, відверто антиукраїнська весела розвага — КВН (тобто — *Клуб весёлых и находчивых*).

Серед «*находчивих*», як свідчить афіша, «Девчонки из Житомира», команда «На ушах» з Києва, такі самі російськомовні і антиукраїнсько-саркастичні колективи з Харкова, Криму... Все це афішовано під рубрикою «Открытая украинская лига», що дало формальну можливість залучити до цієї проімперської імпрези команди інших сателітів Москви.

Перший публічний екран в столиці України — тема окрема. Наразі, глядач має задовольнитися ностальгічно-великодержавними кінороздумами великого російського майстра з імперськими переконаннями **Н. Міхалкова** «Сибирський цирюльник», про що оголошує величезний транспарант на майдані Незалежності. Поруч, на будинку Національної консерваторії України — не менш значуще панно-оголошення про виступ відомого московського актора **В. Золотухіна**...

За логікою розвитку подій слід найближчим часом чекати виступу якоїсь відомої особи, котра проголосить, що Україна вже не здатна забезпечити розвиток своєї культури. У будь-якому разі вся ця антиукраїнська вакханалія має чітку організаційно-технологічну основу і проходить за підтримки і участі виконавчої влади, яка добре знає, що надаючи сцену гастролерам з Росії, вона закриває цю ж сцену для талантів України.

Гастролери з Росії ефективно розхитують і деморалізують титульний етнос в Україні, створюючи культурно-ідеологічні підстави для подальшої трансформації Українців у «*хахлов*». Так само розвивається ситуація в науці, освіті, релігійному середовищі.

Підприємливі люди з Росії приїжджають до нас, купують квартири, скуповують золото, потім — «*сдаем-снимаем*», потім входять у фондовий ринок, у депозитарії, «займаються» майном, нерухомістю, страховими та туристичними агенціями і саркастично посміхаються, коли, відірвавшись від мобільника, їм подекуди доводиться чути українське слово.

Не хтось невідомий, а конкретно виконавча влада в Україні має нести відповідальність за такий антиукраїнський стан справ. **Невже не розуміє наша виконавча влада того очевидного факту, що невійськові форми російської експансії в Україну є ефективнішими для ліквідації української незалежності, ніж військові? А якщо розуміє, то де національно-патріотичний фільтр на шляху цієї антиукраїнської навали?**

Чи, може, вже любов до Батьківщини і обов'язок захищати її інтереси не входить до службових обов'язків владоможців, бо не передбачений відповідними інструкціями?

Якщо ми доживемо (чи доіснуємо) до початку справжньої незалежності України, то фактом такого початку очевидно буде Указ Президента про встановлення і безумовне виконання критерію національно-патріотичних пріоритетів для всіх громадян України: українська мова, українська Церква, українська продукція, ук-

раїнський зиск, український експорт, українська культура, українська ідеологія, українська військова потуга і українська національна безпека.

Зараз нічого цього майже немає, а надбання від ейфорії 1991 року поступово зводяться нанівець. Натомість створюються умови для фронтального вторгнення знахабнілих носіїв російських інтересів в Україну.

Вміле використання комуністами популістських гасел гуртує навколо них специфічний електорат.

Один з тисячі яскравих прикладів. Ось звичайна собі книжка, яку можна купити будь-де в Києві — *«100 великих городів мира. Автори-составители Л. И. Зданович, В. Н. Еремін, А. Н. Варакин. — Москва: Вече, 2000. — 416 с.»*. У спеціальному розділі цієї книги — *«Города России»* — після Владівостока, Вологди, Владіміра, бачимо такі відомі *«города России»*, як Київ (стор. 322), Одеса (стор. 343), Севастополь (стор. 366).

А щоб український читач не мав жодних національно-патріотичних ілюзій щодо ідеї книжки, її автори-«составітелі» спромоглися брехливо «составіть» таке:

«...Пресловутый Кий был перевозчиком на Днепре и место это прозвали «киевым перевозом»... ..Киев... в летописях с этого времени называют «матерью городов русских»... Крещение Руси произошло в 988 году... Принятие русскими христианства способствовало распространению просвещения... переводились на русский язык книги... Возникли оригинальные русские произведения... исторические записи были переработаны в обширное сочинение, в котором говорилось «откуда пошла русская земля»... первый свод законов «Русская Правда»... В XII веке начинается движение населения на северо-восток, в лесные области России... туда же постепенно переносится центр русского государства... начинает возвышаться город Москва... С 1362 года Киев находился в составе Литовского княжества... и лишь в 1654 году вернулся в состав России».

Оце вам, панове Українці, вся ваша історія в сучасній російській інтерпретації: *«вернулся в состав Росії»*. Не було України! Не було ніколи! Були лише *«русский язык»*, *«русская земля»*, а столицю України-Руси заснував *«пресловутый»* перевізник з Труханового острова.

Марно смієтеся! Коли цю ахінею прочитає ваш син і повірить в неї, то чи схоче потім піти до українського війська захищати свою Батьківщину, якої, як виявляється, зовсім немає?! А таки прочитає, бо подарункове видання цієї книжки (з серії *«100 великих»*) чудово сприяє ненав'язливому впровадженню московсько-імперської ідеологічної концепції *«великой Росії»*, нещодавно офіційно проголошеної новим кремлівським імператором **В. Путіним**.

Чи повинні керівники України нести відповідальність за російську експансію в Україні? Питання риторичне. Бо відповідь на нього кожен дає сам, за власною совістю. Бо тільки совість контролює виконання патріотичного обов'язку. Особливо, в умовах демократії.

Проте демократія, яка не має національно-патріотичного фундаменту в організації життя суспільства, яка не спирається на потужне прагнення і систему реальних прав Титульної Нації бути монопольним господарем у власній державі, рано чи пізно дає можливість іншим Націям розчинити та поглинути Титульну Націю, державу і, звичайно, саму демократію.

Поза історично локальними і нетривалими проявами національного гонору (наприклад, такими як козаччина, мазепівщина, петлюрівщина, гуляй-полевщина, чорноярівщина), Українці демонстрували невміння зміцнити і відстояти національну незалежність.

Моральної сили Українців, за малим винятком, завжди вистачало лише на внутрішні сварки і перемоги над своїми, а не над чужинцями. Якщо я не маю рації, і в Українців ще зберігся ген самоповаги, то саме час довести це на ділі. І не проти своїх.

«Вечірній Київ», 21.03.2000 р.

Черговий успіх розпродажу України

Чиновний люд на урядовому Печерську кричить «ура»! Бо нарешті продано Миколаївський глиноземний завод і Фонд держмайна України може відзвітувати показниками виконання плану надходження грошей до бюджету.

Шкода тільки, що це надходження (яке за сумою є співмірним з річним прибутком МГЗ) відбулося за рахунок фактичного віддання російському «СибАлКо» стратегічно важливої підгалузі українського господарства. Тепер російська алюмінієва промисловість з капіталом у 6 млрд USD фактично підім'яла під себе все наше виробництво алюмінію, з відповідними наслідками для відчизняних підприємств авіаційної, транспортної галузей, кабельної продукції та інших головних споживачів алюмінію.

Співвласником «СибАлКо» на алюмінієвому ринку СНГ, який тепер повністю контролює Росія, виступає конгломерат на чолі з **Б. Березовським, Р. Абрамовичем та Л. Чорним**, який контролює дві найбільші плавильні в Братську та Красноярську.

Як вважають експерти, брак глинозему — сировини для виплавки алюмінію — досі був слабким місцем російської алюмінієвої галузі; з продажем МГЗ вона стає на ноги. Буквально наступного дня після продажу тридцятивідсоткового пакета МГЗ дві українські фірми отримали пропозиції з Красноярська про виконання дилерських функцій. А це означає, що тепер українські ціни на легкий метал диктуватиме Росія.

Наступний етап російсько-українських майнових операцій вже проглядається досить чітко — продаж українських літакобудівних та кабельних заводів.

Голова Фонду держмайна **Ю. Бондар** вважає, що *«ми одним пострілом вбили двох зайців»*. Натомість де-факто російська сторона зробила черговий крок на шляху ліквідації української України і відновлення Російської Імперії.

«Вечірній Київ», 30.03.2000 р.

Чи доживе Україна до членства в НАТО?

«Навіть один погляд на мапу підтверджує, що наявна Європа зовсім не є цілою Європою. Ба, гірше — це Європа, в якій зона небезпеки між «справжньою» Європою і Росією може мати для обох ефект втягування, неминуче спричиняючи напруження і суперництво».

Збігнев Бжезіньскі.

«Росія була і буде залишатися великою країною. Це зумовлено невід'ємними характеристиками її геополітичного... існування. Вони визначали напрямки мислення Росіян і політику держави протягом всієї історії Росії... У сучасному світі державна потужність країни виявляється... у вмінні надійно охороняти свою безпеку і відстоювати національні інтереси».

Владімір Путін.

Напруження у відносинах між Україною і Росією існувало завжди — то парко тліючи як мокра солома, то спалахуючи на мить, щоб майже одразу загаситися переляком керівних «товаришів» у Києві від одного лише натяку з Москви.

Не винятком став і період незалежності, коли на будь-яке обличчя України шовіністичним брудом наші доблесні можновладці тільки улесливо та ніяково посміхаються.

Та й який сенс Росіянам поважати Українців, коли останні на кожному кроці демонструють брак самоповаги до себе? Чергове посилення напруженості між Москвою і Києвом не випадково збіглося у часі з відданням Росії останнього нашого стратегічного бомбардувальника.

Комусь може здатися перебільшенням саме слово — напруження, проте факти дають можливість зрозуміти доречність застосування в даному випадку його буквального значення.

Зокрема, в офіційних колах РФ висунуто безпідставні претензії у порушенні мовних прав російської нацменшини в Україні. По суті, українську владу звинувачують у намірі забезпечити Українцям право користуватися рідною мовою на всій території держави і в усіх сферах життя.

Водночас, саботуючи проведення делімітації українсько-російського кордону, російська сторона намагається також в односторонньому порядку контролювати морський кордон в акваторії Азовського

та Чорного морів, що зачіпає національні інтереси України, оскільки кордон досі залишається невизначеним.

Борис Березовський, впливовий російський політик і бізнесмен, депутат Російської Думи, в інтерв'ю, що подавалося під назвою «Україна — не самодостатня країна» стверджує: «Слід точно розуміти: Україна не є самодостатньою країною, вона просто не здатна сьогодні себе прогодувати».

Віце-спікер Думи **Владімір Жіріновський** в інтерв'ю телеканалові «Інтер» заявив: «Неісбежно ухудишеніе отношеній с Україною. Україна должна пойти по белорусскому варианту, і бистрее!..»

Правляча імперська еліта в Росії, прагнучи реалізувати свою головну тезу: «Росія — велика держава», добре розуміє, що за умови існування потужної європейської України, відновлення Російської імперії є неможливим. Це добре розуміють на Заході, сприймаючи російський фактор як загрозу не тільки Україні, а й всій європейській цивілізації.

З. Бжезіньскі вважає, що беручи до уваги особливу геополітичну зацікавленість Німеччини і Польщі в незалежності України, цілком можливо, що Україну буде поступово втягнуто в особливі франко-німецько-польські відносини. Таке співробітництво, охоплюючи 230 млн осіб, рішуче збільшило б геостратегічну потужність Європи.

Згідно з дослідженням Інституту соціології НАНУ, українські громадяни, відповідаючи на анкету в межах проекту «Українське суспільство на межі ХХІ ст.», чітко вказали на такі факти:

1. Головну роль у державному будівництві в Україні відіграє мафія, злочинний світ — 43,9% (проти 42,7% у 1998 році; отже, ситуація погіршується).

2. На другому місці за впливом на існуючий порядок речей у державі перебувають корумповані чиновники — 33,3% (проти 29,3% у 1998 році).

3. Третьою силою у державному будівництві називають бізнесменів — 30,7% (у 1998 році — 25,4%).

Цікаво, що працівники міліції і Служби безпеки за ступенем впливу на державне будівництво посіли десь десяте місце (9,9%), майже як і директори підприємств і голови колгоспів. Про армію взагалі можна не згадувати.

Тим часом країни цивілізованої Європи вживають заходів щодо самооборони від нашого безглуздя. Зокрема, введення візового режиму для в'їзду до Польщі Українців — вже, по суті, вирішене питання, а відповідні органи Великої Британії беруться виносити ви-

роки за бродяжництво громадянам зі Східної Європи, котрі тікати з рідних країв вже навчилися, а от дати собі ради не можуть ніде, не кажучи вже про свою Батьківщину.

Бо для того, щоб щось собі мати, треба спочатку навести порядок у власній державі. Але саме до порядку поки що у наших державотворців руки не доходять. Відповідно й до НАТО, наразі, дистанція не скорочується. Можливо, навіть зовсім навпаки. Адже НАТО на місці не стоїть, а постійно удосконалюється.

«Вечірній Київ», 06.04.2000 р.

Оксамитова РОСкапіталізація України

Черговий потужний крок просування російського капіталу в Україні — будівництво алюмінієвого заводу, який належатиме компанії, прихованій під назвою «Український алюміній», що її створено російським концерном «Сибірський алюміній».

Останній перед цим викупив контрольний пакет акцій Миколаївського глиноземного заводу в обсязі 66%, звичайно, не без допомоги «фахівців» від розпродажу України, які вочевидь вважають, що Українці у себе вдома не здатні дати собі ради. А тому умовою продажу МГЗ поставили перед Росіянами вимогу будівництва в Україні алюмінієвого заводу. Тобто, щуку кинули у річку (безперечно, щоб втопити злодійку).

Дебати навколо питання — де побудувати другий алюмінієвий (перший давно діє під Запоріжжям), ведуть кілька обласних адміністрацій: Харківська, Сумська, Запорізька та Миколаївська. Судячи з певної інформаційної підтримки ряду ЗМІ, найбільше шансів має Харків. Адже крім розвиненішої інфраструктури і відносно кращого енергозабезпечення (Зміївська ДРЕС), місцерозташування майбутнього алюмінієвого майже поряд з кордоном Росії надає сусідам певні переваги.

Голова Харківської облادміністрації **Олег Дьомин** вже й майданчик підлаштував під будівництво у Первомайському районі і вважає, що оскільки основну роль тут грає російський капітал, то й інші проблеми буде розв'язано переважно Росіянами.

У свою чергу, як повідомляє УНІАН, тепер група «Сибірський алюміній» пропонує створити енергометалургійне об'єднання за участю АТ «Турбоатом» (його акції Росія вимагала в оплату боргів України за газ) та компанії «Харківобленерго».

Вже й президента **Л. Кучму** введено у «правильний» хід справи, а тому він доручив прем'єру **В. Ющенку** «розглянути питання». Хоча, на наш хлопський розум, чого там його ще розглядати, коли використання глинозему, що його виробляють українські трудівники з українських бокситів на нині вже російському МГЗ, так само як і майбутнього алюмінію та літаків з нього, капітально замкнено на російській інтерес.

«Вечірній Київ», 09.07.2000 р.

У полоні московських штампів

Не поспішайте звинувачувати мене у блюзнірстві, але *«день Перемоги»*, що згідно крапих совєцьких зразків продовжують відзначати в Україні 9 травня, викликав у мене сумні відчуття не стільки з приводу спогадів про полеглих, скільки з приводу очевидного презирства нашої влади до долі нині живих. Бо в цьому *«святі»* мало правди, хоча крові пролито вдосталь.

Дійсно, свято Перемоги над фашизмом, яке увесь прогресивний світ відзначає 8 травня, знаменує собою перемогу спільноти різних за суспільним устроєм держав, котрі спромоглися згуртуватися перед лицем спільного ворога. І переважна більшість цих держав довела свою добру волю, послідовно, протягом усіх цих п'ятдесяти п'яти років формуючи нову систему успішної організації життя в Європі і світі. А що святкуємо ми?

Українські ЗМІ досі повторюють як мантру: *«Перемога у Великій Вітчизняній Війні»* (і не сором їм писати великими літерами!). Цим самим, з подачі сталінського Кремля, сучасні політики по сьогоднішній день дистанціюються від того очевидного факту, що *Другу Світову Війну* було розв'язано спільними (і заздалегідь скоординованими!) зусиллями фашистської Німеччини на чолі з **Гітлером** і комуністичного СРСР на чолі зі **Сталіним**.

Так, дійсно, лідери держав змушені були потім домовлятися з одним із агресорів (**Сталіним**), вибираючи, як тоді вважалося, менше із двох зол для досягнення перемоги над компаньйоном **Сталіна** по агресії — **Гітлером**. У такий спосіб світова спільнота фактично підтримала подальший розвиток тоталітарно-деспотичної Московської Імперії, в якій не могло бути мови про ту вільну Україну, що самовіддано намагалися вибороти її крапці сини, участь яких у боротьбі за вільну Україну й досі замовчується, в тому числі й Президентом України.

Лицемірно-облудна політика Москви залишилася незмінною і в наші дні. Утвердження вільної України не входить у плани тих, хто формує у власних інтересах відповідь на сакраментальне запитання **А. Солженіцина**: «*Как нам обустроить Россию?*», маючи на увазі знову підм'яти нашу відносно вільну Україну під кігті російського двоголового орла.

І тому діяльність п'ятої колони набуває у нас щоразу очевидніших і нахабніших обрисів, тоді як наші (наші?) державники відверто ллють воду на млин шовіністичної політики Кремля.

Для цього використовується все: помпезні політичні імпрези на російсько-українському кордоні, замовчування великомасштабних злочинів російсько-совецького керівництва проти цілих народів упродовж 1932–1999 років, збереження людиноненависницької більшовицької ідеології до наших днів, підступна антиукраїнська діяльність практично у всіх сферах життя.

Це зовсім не дрібниці, коли на зустрічі **Л. Кучми** з ветеранами задають тон не українські артисти, а **Й. Кобзон**; тут-таки ностальгічний **Розенбаум** і цілоденно не менш ностальгічні російські пісні по радіомережі метрополітену, не кажучи вже про «Русское радио» і російське телебачення з військовим парадом... У всьому цьому відверто проімперському шоу, де вочевидь проступає факт приватизації перемоги над німецьким фашизмом в інтересах Росії, якось так не знайшлося місця для України.

Обливаючи ветеранів патокою інтернаціонально-безликих ностальгічних споминів, владоможці в Україні нічого не роблять для піднесення національно-патріотичної свідомості Українського Народу і навіть не збираються вимагати каяття російсько-московської влади за злочини проти людства в Биківні, Катині, Осташкові, Норильську, Екібастузі, в тисячах інших місць масових звірств московського режиму. Під прикриттям «*Великой Отчественной*».

А тим часом, в тролейбусах знову відновилися давно забуті дискусії на тему: «*Як правильно: Україна чи Малоросія?*» П'ята колона продовжує війну за своїми правилами.

У цьому ще раз переконався, прослухавши виступ **Л. Кучми** перед ветеранами. Мабуть він знає історію Другої Світової не такою, якою вона була для України, — війною на два фронти — проти фашистів і більшовиків.

«Вечірній Київ», 11.05.2000 р.

Колонізація відбувається успішно

За трансляцією з трибуни військово-морського свята Росії в українському Севастополі, вираз обличчя міністра оборони України пана **Кузьмука** на телеекрані був радше сумний. Принаймні — не оптимістичний, на відміну від сяючих фізіономій представників Росії — панів **Лужкова**, **Примакова** і **Черномірдіна**, присутніх на цій самій трибуні, котрі не приховували свого окупаційного задоволення показовими маневрами російських кораблів.

А пан **Лужков** самовдоволено пояснив: *«У державні органи приходить розуміння того, що Чорноморський російський військово-морський флот — це важлива складова стратегії Російської держави»*.

Тобто їхньої держави у нашому Криму, який вони вважають своїм. І пан **Лужков**, і його відомі колеги вже фактично святкують кінець незалежної України, на території якої поводять себе як господарі, демонструючи свою зверхність не тільки показово-парадними імпрезами з ракетними залпами, а й подібними заявами, в яких стратегія тиску Росії на Україну подається відкритим текстом.

А що залишається нашим вождям, як не сумно зітхати на чужому святі, бо немає своєї сучасної, боєздатної, надійної армії, немає флоту, немає надійної стабільної економіки, немає певних уявлень про перспективи життя десятків мільйонів українських громадян?

Ці перспективи мають ще песимістичніший вигляд після пропозиції секретаря Ради Національної Безпеки і Оборони України **Є. Марчука** подумати, чи не слід передати Росії у власність третю частину газотранспортної мережі України. Зайве нагадувати, що позиція керівника РНБО нічим не відрізняється від позиції **Л. Кучми**, котрий вкотре різко скритикував **Ю. Тимошенко** (а за нею й прем'єр-міністра), яка вперто бореться за хоч якусь (наприклад, туркменську) альтернативу російському газовому диктату.

Про те, що сам **Л. Кучма** на московському саміті глав держав СНД заявив про відновлення співробітництва з Туркменістаном, в тому числі у газовому секторі економіки, сьогодні якимось не згадується. Тому й кроки **Ю. Тимошенко** (з прем'єром заодно) подано президентом України як мало не крамольні, що суперечать українській політиці.

Але хто може зі стовідсотковою впевненістю чітко сформулювати сьогодні (і вчора протягом шести останніх років) чинні засади української державної політики в сфері внутрішньої і зовнішньої еко-

номіки? Принаймні, постфактум ці засади мають зовсім не український вигляд. Скоріше, навпаки.

Тому можна зрозуміти й вислів пана **Примакова** на тій самій парадній трибуні в Севастополі: *«Хотіли як завжди, а вийшло краще!»*

Отже, за оцінкою керівного бомонду держави, яка має територіальні претензії до України і фактично окупує частину її території та вже володіє значною частиною власності в Україні, процес перетворення нашої держави в колонію Росії проходить успішно.

«Вечірній Київ», 01.08.2000 р.

В. Ющенко: «Україна не буде ігнорувати інтереси Росії»

Прем'єр-міністр України **В. Ющенко**, а з ним і уряд, вочевидь, знову опинилися в суперечливій ситуації — між кремлівським молотом і печерським ковадлом. Бо проголошена **Л. Кучмою** ще два роки тому лінія *«розвитку»* української економіки за рахунок продажу Росіянам українських стратегічно важливих об'єктів, як бачимо, вступила у вирішальну стадію (хотілося б думати, що не завершальну).

Після поїздки віце-прем'єра **Ю. Тимошенко** до Туркменістану і (у важких переговорах) успішного вирішення питань поставок газу в Україну з поступовим збільшенням від 20 до 50 млрд куб. метрів щорічно та виборення варіанту розрахунків за нього (в умовах, коли розраховуватися не дуже є чим), російський президент **В. Путін** у розмові з **Л. Кучмою** нагадав про російські інтереси і подав останньому свою точку зору про те, як треба вирішувати ці інтереси.

Тим паче, що й США децю прихильніше поставилося до пана **Путіна**, пообіцявши в інтересах Росії викупити 34 тонни російського плутонія, придатного для виготовлення ядерної зброї. Окрилений підтримкою, президент Росії усунув трьох провідних воєначальників, зміцнивши владу особисту. В інтересах Росії.

Тому лондонська *«Файненшл Тайме»*, позитивно оцінивши роботу **Ю. Тимошенко** у напрямі створення енергетичної незалежності України, відзначила, що після телефонної розмови **Путін–Кучма**, угоду, підписану пані віце-прем'єром, буде переглянуто за участю **Л. Кучми**. Ясно, що знову йдеться про уточнення певних інтересів на користь Росії.

Зразу ж і провідні функціонери в українському керівництві висловилися за необхідність розраховуватись по боргах за газ із Росією (2,1 млрд USD) українським майном. Тоді пані **Ю. Тимошенко** зауважила: *«Я б так просто з державною власністю не поводитися... У мене є питання: що ми робитимемо, коли вже власності не залишиться. Якими активами розраховуватимемося?»* Але, на разі, *«питання Тимошенко»* не дуже цікавить тих, хто послідовно відпрацьовує російський інтерес.

Зокрема прем'єр **В. Ющенко**, котрий досі позиціонував себе як українського патріота, несподівано для багатьох заявив, що Київ запропонував передати Росії частину транзитної газотранспортної системи України у концесію, однак за умови збереження власності та управління нею за Україною (?).

Концесія — це угода про передачу в експлуатацію якогось об'єкта. Але як можна передати щось комусь для експлуатації, залишаючи управління цією експлуатацією за собою, — такого господарча практика ще не знала. Лукавство тут очевидне.

Юлія Володимирівна Тимошенко багато що встигла зробити для захисту українських інтересів у стосунках з Москвою, зокрема й щодо забезпечення України енергоносіями без принизливого потурання вимогам Кремля. Але саме така її патріотична позиція викликала невдоволення Кучми і К⁰.

Як повідомляє БІ-БІ-Сі, проти такого передавання виступили **Ю. Єхануров** і **Ю. Тимошенко**. Однак **В. Ющенко** повідомив журналістам, що без задоволення інтересів Росії, Україні не вдасться розв'язати боргових проблем: *«Україна ніякою мірою, в жодній формі, не буде ігнорувати інтереси російської сторони...»*

Результати триденних українсько-російських переговорів на тему газопостачання і газорозрахунків поки що не розголошуються, але український прем'єр уже непрямо підтвердив, що в рахунок бор-

гу, зокрема, запропоновано передати Росії десять стратегічних бомбардувальників з крилатими ракетами, які нині базуються в Чернігівській області. Російські експерти на переговорах поки що приховують свою зацікавленість, збиваючи ціну.

В середу **В. Ющенко** мав вилетіти в Крим до **Л. Кучми**, де з-поміж іншого узгодити чергову кандидатуру на хистку посаду міністра економіки в країні самоїдської економіки, яка працює в інтересах Росії.

«Вечірній Київ», 03.08.2000 р.

Російська Церква піднімає царя

Російська православна Церква розпочала чергову імперську акцію — порушено питання про «канонізацію» останнього імператора Росії **Миколи II**, якого було вбито більшовиками в липні 1918 року разом з усією родиною.

І хоча патріарх РПЦ **Алексій II** висловився, що він *«нікому не нав'язує свої думки, а лише пропонує обговорити»*, тема ця була з дивовижною однотайністю підхоплена і схвалена всіма російськими ЗМІ.

Хоча нічого дивовижного тут немає. Адже ідея канонізувати останнього царя (який так заважав фактом свого існування комуністам, що вони повбивали навіть його неповнолітніх дітей) має чітку політичну спрямованість, і то одразу у трьох напрямках:

а) замість суду над більшовизмом, обернути страждання кількох невинно забитих у підставу для винесення їх на вівтар слави, а отже опосередковано виправдати злочини комуністичної влади, яка після 1917 року організувала цілу систему злочинної діяльності ВЧК–НКВД–ГУЛАГ–КГБ, спеціалізованої на організації масового гноблення і гроблення десятків мільйонів невинних людей;

б) відновити і зміцнити у суспільній свідомості сучасників старий міф про *«історичну місію»* Росії, перекинувши місток від останнього імператора Росії до нинішнього;

в) підняти чергову пропагандистсько-деструктивну кампанію в Україні через потужну мережу своєї так званої УПЦ Московського патріархату.

Подібні гучні пропагандистські кампанії Російська Православна Церква влаштовує в Україні зі зрозумілою регулярністю.

Минулого року, як пам'ятаємо, РПЦ оголосила про хресний хід через всю Україну. Отак собі оголосила і пішла!

Бо вони вважають себе тут господарями.

«Вечірній Київ», 15.08.2000 р.

Не правда, а «комсомольская» правда

Російська «Комсомольская правда» в Україні» у числі від 21 липня 2000 року надрукувала статтю «Невѣсти Хрїстови» під відповідальною рубрикою «Вѣра і правда».

Мене особисто цей «шедевр» журналістики за підписом **Інни Золотухіної** (у довіднику «Хто є хто в українських мас-медіа» стверджується, що ця пані віком 26 років працює в газеті «День», у відділі розслідувань і кримінальної хроніки) зацікавив «правдою», винесеною авторкою у підзаголовок: «Удалось проникнуть туда, где ещѣ не ступала нога светского человека».

Бо справді цікаво: довідатися від фахівця з кримінальних розслідувань правду про монастир, до якого я особисто вчащаю щомісяця ось уже протягом майже десяти років. Бо маю на те особисту причину і безпосереднє відношення.

Добре пам'ятаю той час, коли черниці-Кармелітанки тулилися у приміщенні... старої котельні по вул. Шепетівській, а ще перед цим — у невеличкій прибудові до каплиці Воздвиження Святого Хреста, коли я допомагав офіційно зареєструвати цю релігійну парафію у Ленінградському районі м. Києва.

Але надамо слово «правди» у виконанні «комуністического союза» в Україні, у версії фахівця з кримінальних розслідувань (тепер вже на релігійному ґрунті):

«Ще підходячи до монастиря, я мимоволі згадала страхітливі замальовки з роману Дидро «Черниця». Замкнена у монастирську в'язницю... молода дівчина намагається втекти на волю, але жорстока настоятелька продовжує батогом і голодом знущатися з неї»... (Тут і далі переклад мій. — Є. Г.).

Отака заявка «на подходе к монастирю», ще не маючи зеленого поняття про зміст життя в цьому цілком життєвому закладі, а поготів — про мету і сенс існування його мешканців. Далі авторкою розвивається мало не кримінальний сюжет з підзаголовком «Черниця за ґратами»:

«На порозі святая святих католицької церкви нас зустріла си-

ва полька, вдягнута у просту квітчасту сукню, і котра погано розмовляла по російськи...» (?!).

«... ми зійшли по сходах, проминули порожній коридор і увійшли у похмуру кімнату. Раптом... ми побачили ковані ґрати і літню черницю, яка стояла за ними...»

І так далі, у такому самому похмурому стилі:

«Йдемо підземним лабіринтом... За ґратами — чотири новіцятки з абсолютно однаковими, жовтими, начебто у мумій обличчями. Вочевидь, дається взнаки брак повітря...», «...ловлю себе на думці, що наші відвідини — мало не найяскравіша подія в їхньому замкненому житті»...

В кінці свого сумбурного викладу, в якому так і не знайшлося місця для відповіді на резонне запитання: чому культурні, виховані й високоосвічені люди йдуть у монастир, і чим там займаються конкретно, знаходячись на службі Божій, авторка подає такий підсумок:

«Коли я вийшла на вулицю з холодних стін монастиря і з якимось особливим задоволенням вдихнула свіжого повітря, я раптом спіймала себе на думці про те, що повинна якомога швидше залишити територію Кармеля...»

Отже, вийшла не правдива публікація, а звичайний російський наклеп у формі брудних натяків.

Якщо авторка хотіла подати сенсацію, то цього якраз не вдалося, натомість вдалося скомпрометувати себе, причому не тільки в очах високого духовенства, яке в порядку винятковості дало дозвіл на відвідання монастиря контемпляційного Ордену, а й простих віруючих, котрі під рубрикою *«Віра і правда»* побачили елементарне невігластво, коли про життя духовне (та ще й професійних служниць Господа) написала особа, яка в цьому самому духовному житті нічого не тямить.

Не тямить, але злісно акцентує увагу на тому, що *«удалось проникнуть»*, а стіни — обов'язково *«холодні»*, кімната *«похмура»*, мати господині — погано володіє російською; морозиво, яким їх пригостила настоятелька, було *«чуть подтаявшим»* та *«явно заводскім»*, що ліжко, на яких сплять кармелітанки, — *«без матраса»*, що *«больше всего поражает обет молчания. Так же и с ума сойти можно! — сердито думаю я»...*

Так, можна дійсно з'їхати з ґлузду, якщо християнську радість усвідомлення самопожертви в ім'я інших людей називати глупотою, натомість власну обмеженість піднімати на щит шляхом узгаальнення особистих негативних емоцій.

Зрештою, віддавна відомо, що *«сердите думання»* є характерним для багатьох *російськомовних* і *російськодумаючих*, а особливо тих, хто мешкаючи і працюючи в Україні, вважає себе співвітчизником стосовно іншої країни — Росії. Бо *«сердите думання»* є типовим проявом саме російської ментальності. А тому *сердитодумаючим* Росіянам так важко жити в Україні серед радісно думаючих Українців, Поляків, Євреїв, Татар, Мадьярів інших.

...*«А как же земная любовь? — растерянно спрашиваю я»*, — репортує авторка.

І тут у читача виникає резонне запитання: а навіщо тоді братися за оповідь про непросте монастирське земне життя, якщо оповідачці залишився незрозумілим високий сенс любові небесної?!

Очевидно, через оце своє *«сердите думання»*, авторка перекрутила ім'я господині монастиря **сестри Целіни**, яка так щиро прийняла журналістку у своєму закладі, щиро і відверто розмовляла з нею, сподіваючись на несердиту, добру, щиру взаємність.

Адже с. Целіна, яка вільно володіє кількома мовами, має медичну освіту і виконувала важкий місіонерський обов'язок у кількох країнах світу, разом з іншими сестрами Кармелью якраз дає яскравий приклад самовідданого служіння Господу і людям, а отже молиться за душі схиблених, в тому числі надурених брехливою *«правдою»* у виконанні *«комуністического союза молодьожі»*.

Кармелітанки моляться. Моляться за нас, зокрема й за те, щоб справжня, а не *«комсомольська»* правда опанувала розум і совість тих, хто береться іншим розповісти правду, не знаючи, що таке правда Божа.

Наша довідка. Ордени Кармелітів (чоловічий) і Кармелітанок (жіночий) беруть свою назву від гори Кармель у Палестині. Давньоєврейське Керемель (дослівно: виноградник Господень) є поняттям біблійним і означає поле для праці в ім'я Бога.

Перший монастир Кармелітів Босих заснував на горі Кармель у 1155 році хрестоносець Бертольд з Калабрії, який після участі у хрестовому поході за визволення Гробу Господнього зрозумів, що зло не можна подолати жорстокістю, натомість контемпляційна, глибока молитва здатна творити добро через Благодать Божу.

В Україні Кармеліти і Кармелітанки Босі були винищені за більшовицьких часів. У руїни перетворено

Санктуаріум (святі місця) Божої Матері у Бердичеві, окрасою якого був монастир Кармелітів з чудотворною іконою. Протягом шести останніх років Бердичівський монастир вже наполовину відновлено силами Ордену і місцевих віруючих, а Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Польської в Україні, пан **Єжи Бар** минулого року передав Бердичівському монастирю чудодійний образ Божої Матері, який зберегла родина По-сла.

«Вечірній Київ», 17.08.2000 р.

Ціна життя залежить від політичної кон'юнктури

Загибель людей, будь-де і будь-коли, а особливо у мирний час — це часто трагедія в ім'я абсурду. Процес загибелі 118 моряків на дні Баренцова моря у російському підводному човні світ спостерігав протягом тижня.

Саме навколо цього факту спостереження і аналізу аварійної ситуації на атомній субмарині «Курск», висування припущень і коментування повідомлень, виступів державних чиновників і фахівців, пересування і реакції глав держав, поведінки родичів тощо зараз сконцентровано увагу всього світу.

А тим часом російські ЗМІ все робили для світової інформаційної глобалізації цієї морської катастрофи. Не можуть вони без розмаху: людське горе — й те на весь світ. Росія завжди жадала слави, світової першості й винятковості. Навіть ціною жертвоприношень.

Тому й відмовлялися російські військові чини прийняти дружню допомогу від фахівців НАТО, щодо яких в Росії існує неприховане вороже ставлення. І моряки у заблокованому човні, і їхні начальники на свіжому повітрі, і сам Президент РФ виявилися в цій ситуації заручниками імперських амбіцій.

Сам **В. Путін** не поспішав з курорту, а на нього озираючись — не квапилися й інші високі посадовці, котрі звикли оперувати великими цифрами людських життів. Але якщо два житлових будинки у Волгодонську, підірвані рік тому разом з їх мешканцями, «згуртували» Росіян на античеченську кампанію і обрання президентом **В. Путіна**, то проти кого має згуртувати їх трагедія «Курска»?..

Вже їдуть і летять спеціальними безкоштовними рейсами сотні

родичів і знайомих з усіх кінців Росії (і України) до Севе́роморська, щодня збільшується кількість журналістів, які передають інформацію з «центру» і з «місця події», нагнітається нормальна істерія і концентрується суспільно-психологічна негативна енергія, яка тільки чекає «горлана-главаря», який от-от вкаже потрібний напрям її використання.

Мілітаризація Росії — це тільки один з них. Британська «Дейлі Мірор» у статті *«Доторкнутись до могили»* розповідає про майже тижневе зволікання керівників ВМС Росії у відповідь на пропозицію ВМС Британії надати можливість провести рятувальні роботи.

За сумною іронією долі, у лондонській «Таймс» читаємо висловлювання колишнього співробітника спецслужби М5-5 Д. Шейлера, якого звинувачують у державній зраді: *«Те, що я зробив, розкривши таємниці перед світом, — не є зрадою. Я люблю свою країну. Але кожну людину має непокоїти питання, чи бреше їй її уряд, чи ні».*

З перших днів трагедії не бракувало брехні з уст офіційних речників Росії. Синдром Чорнобиля набув тут банального звучання і до болю знайомого червоно-кремлівського забарвлення.

З цього всього треба вже, нарешті, багатьом зробити висновки в Україні щодо корисності всебічних і дуже ризикованих контактів з Росією, яка давно і успішно інфікує світ безсовісною брехнею, що її називають на Заході *«культурою комуністичної таємничості».*

До речі. Вже весь світ знає, що у суботу, 12 серпня, підводний крейсер було загублено, оскільки, як виявляється, зв'язок екіпажа з командуванням флоту не постійний, а тільки періодичний. І тільки ввечері 16 серпня (середа) Росія дала згоду на залучення допомоги, запропонованої фахівцями НАТО.

Натомість 13 серпня командуючий Північним флотом адмірал **Вячеслав Попов** *«дав високу оцінку щойно закінченим військовим навчанням».*

«Вечірній Київ», 23.08.2000 р.

Готуйте труби — Росія чекає

Секретар Ради Національної Безпеки і Оборони України **Євген Марчук** пропонує розділити енерготрубопровідну систему нашої держави на українську, російську і європейську, природно, повідавши відповідні частки нашого майна під нові сподівання.

Такої ж точки зору дотримується народний депутат України

Олександр Гудима, який вважає за доцільне «*переосмислити нашу дотеперішню стратегію в паливно-енергетичному комплексі*».

Хоча, яке ж тут може бути переосмислення? Наведені пропозиції повністю вписуються у дотеперішній антиукраїнський порядок речей, який тут дехто називає «*стратегією*». Все логічно: спочатку були кількарічні спекуляції за участю українських колаборантів в іграх з Росією навколо труби, крана та цін на енергоносії, потім стали раптом нерентабельними наші вугільні шахти, вугілля почали завозити з-за кордону.

Нині, так само легко, деякі шахти раптом оголошено рентабельними, а шахтарі у «походах на Київ» вибивали не тільки зарплату, а й політичний капітал для певних керівних діячів з посткомуністичної колоди кадрів.

Тепер настала черга «*переосмислення стратегії*»: навіть, мовляв, дрібнитися у міжсобойних суперечках, давай одразу віддамо оптом і все.

«*Вечірній Київ*», 07.09.2000 р.

Чергова антиукраїнська акція «русской общини»

Не випадково, що саме перед новим навчальним роком на адресу Київського Голови **Олександра Омельченка** надійшов лист, що його інакше як провокацією назвати не можна.

В листі від 27 серпня на бланку «*Русская община*», за підписом відомого своєю агресивністю «*председателя совета русской общины*» **К. Шурова**, Київську Державну Адміністрацію попереджають і доводять до відома, що вже наступного і впродовж подальших трьох днів російська громада буде пікетувати цей державний орган управління столицею а також та Адміністрацію Президента України з метою «*привлечь внимание к непрекращающимся нарушениям прав человека...*»

Примітне, що черговий свій наступ **К. Шуров** розпочав одразу після політичної перемоги Росії на теренах Києво-Печерської Лаври за участю президента **Л. Кучми** під час освячення Успенського собору в День Незалежності України.

К. Шуров вимагає надати можливість Росіянам, що мешкають у Києві, реалізувати «*своё конституционное право дать образование своим детям на родном, русском языке*». І далі, — у це важко повірити, але це документальний факт, — рекомендує **О. Омельченку** звільнити з посади одного з керівників столичної освіти(!).

Не має сенсу тут повторювати очевидне: російська експансія в Україні, і в столиці зокрема, набирає сили та темпів. Відповідні корпорації скуповують тут зерно, цукор, олію, потім роблять спекулятивний капітал та інвестують його в житло, яке продають громадянам Росії, забезпечуючи їм у Києві місця праці, змінюючи демографічну ситуацію на свою користь. Логічно, що потім з'являються вимоги щодо відкриття нових класів і шкіл *«на рідном языке»*.

Неважко зрозуміти, що така політика витіснення українства з України є частиною *«стратегічного партнерства»* і веде до загострення міжнародних стосунків і дестабілізації в Україні.

Виникає питання: кому служитиме і чиї інтереси захищатиме молодий чоловік, вихований в Україні в стилі *«русской общины»*, яка ігнорує інтереси Титульної Української Нації і, ховаючись за *«права человека»*, хоче повернути собі право панівної?

І як ви вважаєте, шановні батьки, яке майбутнє чекає на дітей в Україні, що вчаться у класах з російською мовою навчання?

«Вечірній Київ», 01.09.2000 р.

Ціною, «нижчою раніше пропонованої»

Як і передбачалося, слідом за заміною міністра закордонних справ та переговорами **Кучма–Путін** у Сочі, не примусило на себе довго чекати й виразне посилення російського акценту в політиці офіційного Києва. Новопризначений міністр пан **Зленко** майже одразу поїхав до Москви, до свого російського колеги пана **Іванова**, нагадавши нам грішним про пам'ятні часи Політбюро КПСС. коли у подібних випадках київських функціонерів принизливо викликали *«на килим»*.

Журналістам, які зустрічали **Анатолія Зленка** у Борисполі, міністр похвалився, що він став першим закордонним міністром, удостоєним зустрічі з **Володимиром Путіним** від часу обрання того президентом Росії і що цікава розмова про українсько-російські справи тривала в Кремлі замість 20, аж цілих 50 хвилин. Посилаючись на щойно укладену угоду про співробітництво в галузі радіомовлення і телебачення, **А. Зленко** сказав: *«Ми зараз будемо краще висвітлювати наші українсько-російські відносини...»*

Щодо умов постачання російського газу в Україну, міністр повідомив, що пан **Путін** сам торкнувся цього питання, зазначивши, що ціна має бути дещо нижчою, ніж попередньо запропоновані

100–110 USD за 1000 кубометрів. Ну що ж, тепер все стає на свої місця. Росія пропонує нам туркменський газ (по 68 USD), який після подорожчання на території Росії стає російським і матиме ціну до 100–110 USD, яку тепер називають «нижче попередньо пропонуваної».

Про що вони домовляються — нам не дізнатися. Але чітко знаємо з досвіду: після кожної зустрічі українських можновладців з російськими, Україна має щось втратити.

Що ж так добре вплинуло «на зниження» (сучасною мовою ринковиків — що було продано) під час тих 50 хвилин? Чи не для реалізації «зниження» готується велика бізнесова зустріч **Путін–Кучма**, що має створити умови і практичні структури сприяння входженню російських капіталів в Україну, в тому числі шляхом продажу українського майна?

На тлі цієї радості від успіхів української дипломатії в справі самоприниження на російському напрямі, якимось не дуже поміченим залишається питання про борги Росії перед Україною.

Зокрема, досі не вдалося отримати будь-якої відповіді від Кремля щодо долі української власності в активах ССРСР: майна, золотого запасу, коштовностей, грошей і, зокрема валюти українських громадян в Ощадбанку і «Зовнішекономбанку» (близько 320 млн USD). Щодо боргів Росії перед Україною, речник МЗС України **Ігор Грушко** повідомив: *«Незважаючи на неодноразові звернення української сторони до уряду РФ, не отримано такої інформації з боку повноважних російських представників»*.

Росія також не хоче вести переговори про власність України в 10 країнах світу (Індії, Польщі, Єгипті, Чехії тощо). Політика Росії в цьому плані прозора: вона поступово, але настирливо намагається проникнути в Україну, зокрема і ціною, «нижчою раніше пропонованої». Не без допомоги високопоставлених чиновників у Києві.

«Вечірній Київ», 31.10.2000 р.

Якщо б Україна і Польща...

Упродовж доброї тисячі років (а в останні десять років — без жодного сумніву) Україна і Польща мають у самому центрі Європи геополітичну монополію. Через ці дві країни пролягають найкоротші і найнасиченіші в Європі товаро- і пасажиропотоки автомобільного, залізничного і авіаційного транспорту; через ці дві країни проходять п'ять магістральних газопроводів і три нафтопроводи з Росії до країн європейської співдружності.

У зв'язку з цим Україна з Польщею найбільшою мірою притягують цивілізовану зацікавленість інвесторів із Заходу і менш цивілізовану — з боку експортерів зі Сходу євразійського.

І дітям зрозуміло: якщо ці дві країни, які розмістилися між Балтикою і Чорномор'ям, домовляться між собою про повноцінне і всебічне партнерство, тоді кожна з них буде завжди у вигаді від будь-яких політичних, господарчих, екологічних, інформаційних і культурно-просвітницьких ініціатив, котрі з'являються і реалізуються не тільки на нашому субконтиненті, а й виходять далеко за його межі. Причому, без особливих зусиль, бо важко на Європейському шляху зі Сходу на Захід і навпаки оминати Балто-Чорноморський перехийок.

Якщо б... Але, на разі, великої єдності в намірах між Україною і Польщею не спостерігається. І в тім — найперше — вина керівництва України. Бо, на жаль, бажання вирватись з-під московських впливів не опанувало свідомістю більшості української політичної еліти. А тому й чергове загострення «енерготрубопровідної» хвороби в Україні не дістало належної, об'єктивної, виваженої оцінки з боку Києва, а відтак — не спричинилося до якоїсь реальної схеми лікування.

Ні в кого з серйозних оглядачів не викликає сумніву, що рішення російського керівництва про поворот газової труби в обхід України є чисто політичним. Мета — примітивна: напружити україно-польські стосунки і створити «об'єктивну» підтримку промосковській команді в Києві, яка впродовж останніх двох місяців, узгодженим хором, рекламує різні варіанти передачі Росії українських газотранспортних систем.

На початку останньої декади жовтня ЗМІ оголосили про створення російсько-італо-франко-німецького консорціуму для будівництва шістсоткілометрового газопроводу з поворотом в обхід України по території Польщі.

І почалося! Неначе пожбурили каменем у вулик — всі одразу прокинулися і загули. На жаль, більшість публікацій і повідомлень ЗМІ в Україні одразу поспішили звинуватити Польщу в недотриманні попередніх обіцянок не дати згоди на прокладення труби через польську територію. Власне, на те й розраховували московські стратеги.

Президент Польщі 24 жовтня виступив з пропозицією до України взяти участь «у спільному підприємстві або спільній компанії» щодо створення і експлуатації нової «труби», незалежно від того, по чий території її буде прокладено.

Наступного дня український і польський прем'єр-міністри домовилися створити робочу групу з вироблення спільної позиції щодо будівництва газопроводу в обхід України, дотримуючись спільних інтересів.

При цьому український прем'єр **В. Ющенко** повідомив, що існуюча газотранспортна система України дозволяє «на вході проводити 270 млрд кубометрів газу, а на західному кордоні — перекачувати традиційним покупцям 170 млрд кубометрів», наголосивши, що нині газотранспортна система в Україні завантажена лише на 30%, а невеликі додаткові капіталовкладення дозволяють збільшити її пропускну потужність на ті самі 60–70 млрд кубометрів, заради яких Росія створює новий консорціум.

Майже одразу після повідомлення про «поворот» труби, деякі проросійсько налаштовані нардепи України, як по команді, поспішили заявити про дистанцію між позиціями України і Польщі.

Зокрема, за повідомленням УНІАН, **М. Бродський**, коментуючи виступ польського Президента, сказав, що «до України йому не дуже багато є справи», а лідер депутатської групи у ВР «Солідарність» **П. Порошенко** в інтерв'ю УНІАН назвав це рішення «дуже тривожним симптомом для України» і запропонував якнайшвидше провести... — що б ви думали? — приватизацію української газотранспортної мережі, залучивши до цього російські компанії, а тоді, мовляв, Росіянам не буде сенсу витратитися на обхідну трубу (!?).

Таким чином, коло політичної інтриги, ініційованої керівником російського «Газпрому» **Р. Вяхіревим** 21 липня 2000 року, коли він вперше заявив про необхідність будівництва газопроводу в обхід України, замкнулося, і шило вилізло з мішка. Бо навіть їм вкладати нові гроші (за оцінками фахівців — по 2 млн USD на 1 км трубопроводу) у щось невідоме, коли можна забрати реально існуюче за допомогою непатріотичних українських чиновників.

Позицію чиновників підтримав президент України **Л. Кучма**, який сказав журналістам, що коли підприємства енергетичної галузі України стануть приватною власністю, тоді закінчатся розмови про олігархів.

Оце вже справді — *знявши голову, за волоссям не плачуть*. Бо після розпродажу власного майна завжди настає ліквідація фірми-власника. Навіть, якщо власником є ціла держава в центрі Європи.

«Вечірній Київ», 10.11.2000 р.

Росія не визнає кордонів України

У Києві розпочалися чергові спільні засідання експертів двох країн з делімітації та демаркації українсько-російського кордону. Після першого етапу — делімітації (тобто визначення і офіційного затвердження кордону на мапах), необхідно виконати демаркацію — встановлення кордону і всіх необхідних йому споруд безпосередньо на місцевості.

Москва фактично саботує як перший етап, так і другий. А отже, маємо прохідний двір, починаючи від кордону з Курською областю Росії на Північному Сході України до Північного Кавказу на Півдні. Протягом чотирьох останніх років вдалося узгодити з Росією тільки тридцять спірних ділянок кордону на рівні делімітації.

Після звільнення з посади патріотичного міністра закордонних справ України **Б. Тарасюка**, московські ЗМІ радісно повідомили, що питання українсько-російського кордону взагалі знято з порядку денного. Тим часом, відсутність лінії кордону держави не тільки створює можливості для контрабанди наркотиків, зброї і неконтрольованої міграції, а й, передусім, ставить під сумнів факт існування держави. Бо яка ж це держава — без кордонів?!

Юрій Костенко, керівник української частини спільної міждержавної комісії з питань кордону: *«Росіяни сьогодні не планують проводити означення лінії російсько-українського кордону на місцевості... Отже робіть висновки»*.

Російська сторона досі пропонувала вважати зону Азовського моря і Керченської протоки *«цілісним природним комплексом»*, не надаючи їй статусу міжнародних вод. За цією логікою і Україну досі сприймають у Москві, як складову частину російського комплексу.

Нині, коли на українському шельфі запахло нафтою, Росія вже згодна ділити *«зону»*, але у досить дивних пропорціях.

«Вечірній Київ», 08.12.2000 р.

Наприкінці 2000 року навколо президента України **Л. Кучми**, за його безпосередньою участю, сформувалися кілька кланово-корпоративних (а по суті — корупційних) груп, серед яких на першому місці був альянс **В. Пінчука**–**А. Деркача**, що відображав євразійський (фактично — російський) вектор інтересів самого **Л. Кучми** (концерн «Інтерпайп», компанія «Ера», партія «Трудова Україна», банки, фірми тощо).

Другу групу, до якої входили **Губський**, **Лях**, **Згурський**, **Зінченко** і **Бродський**, очолювали **В. Медведчук** і **Г. Суркіс** (партія СДПУ(о), телеканал «Інтер», газета «Киевские Ведомости», корпорації, банки тощо).

Третя група, на відміну від перших двох фінансово-корпоративних, сформувалась на основі кадрово-апаратного ресурсу: тодішній голова Адміністрації президента **В. Литвин**, міністр внутрішніх справ **Ю. Кравченко**, голова Державної Податкової Адміністрації (*сірий кардинал*) **М. Азаров**. Формально не пов'язані з великими корпораціями, вони мали найвищі в державі розпорядчі повноваження. Членам цієї групи вдалося провести своїх людей на всі рівні управління і на ключові посади в державі, а їх діяльність можна було б вивчати через канали руху тіньових грошей.

Рік 2001-й. Москва ніколи не визнає нашої незалежності!

Алексій Другий з Москви хоче бути Першим у Києві

Ні, на місце мера української столиці найвищий православний священик Росії поки що не претендує. Натомість претендує на володіння умами і совістю всіх українських християн.

Як бачимо, Російська Церква в Україні виступає від імені НАРОДУ, за вказівкою з Москви протестуючи проти візиту папи римського в Україну.

Саме так слід розуміти заяву патріарха всієї Русі **Алексія II**, в якій він у категоричній формі вимагає від українського керівництва не допустити приїзду глави Столиці Апостольської, Папи

Івана Павла II в Україну. В разі невиконання його вимоги московський піп обіцяє влаштувати в Україні провокації у вигляді маніфестацій, хресних ходів та інших заходів, що мають за мету стати на перешкоді виконання програми візиту Папи.

От кому справді добре живеться в незалежній Україні, так це адептам Московського патріархату. Плювали вони на те, що папа Іван Павло II прибуває в Україну з офіційним візитом, законно, як глава держави Ватикан. Вони мають свої закони — московські, незалежні від українських.

З цього приводу віце-прем'єр **М. Жулинський** дав зрозуміти, що державний візит Папи римського, як керівника держави Ватикан, має відбутися у встановлений термін на запрошення президента України, а отже тільки Президент має що сказати з приводу реплік третіх осіб з-за меж нашої держави. Пан **М. Жулинський** запевнив, що підготовка до візиту **Івана Павла II** відбувається згідно із затвердженою програмою і ніхто не збирається тут нічого змінювати.

Тим часом деякі ЗМІ з подачі **Алексія II** підхопили його тезу, зміст якої настільки ж образливий, наскільки й абсурдний: «Україна — це канонічна територія Московської патріархії»(!).

Отже, віднині, якщо вам не подобається, що вулиці не прибрані, транспорт ходить погано, а виплату зарплати затримують, зверніться не до українського уряду чи київської адміністрації, а до керівника *«російської канонічної території»*, який сидить у Москві.
«Вечірній Київ», 25.01.2001 р.

Свято великої абстракції

Ще десять (і сімдесят, і триста) років тому існувала де-юре і де-факто повна залежність України від Росії. Причому залежність настільки міцна, що слово Україна цілком серйозно трактувалося (і не тільки у поважних працях російських вчених, а й у підручниках) як країна (звичайно, *«окраїна»* Росії, відповідно — Великої), а отже, Малоросія.

Начальники для України призначалися у Москві. Кремлівському керівництву (тобто керівництву Росії) належало все суще в Україні разом з її народом, а слово *«нація»* писалося з маленької букви і вживалося виключно з негативним змістом, як-то *«націоналізм»*.

Українських патріотів — борців за незалежність від Росії, московсько-більшовицька пропаганда називала як не буржуазними націоналістами, так не менш презирливо — *самостійниками, жовтоблакитниками*. Підніміть підшивки журналу «Перець» часів совєцької доби і побачите там дуже характерні карикатури на **С. Петлюру, І. Мазепу, П. Скоропадського**, інших відомих провідників Нації.

Патріотичні лідери і речники Нації й сьогодні мозолять очі тим, хто хоче, щоб Українці й надалі вимовляли (читали, усвідомлювали, переказували тощо) слово «незалежність» відірвано від контексту, само по собі, перетворюючи його на абстракцію. А якщо абстракція, тоді постає запитання: яке свято і якої *незалежності* — тобто **десять років незалежності** від кого — ми святкуємо?

Конкретна відповідь мала б бути чіткою і однозначною: *Свято Незалежності України від Росії!* Щоправда, малоукраїнське (чи антиукраїнське?) керівництво України зробило все можливе для перетворення *незалежності України від Росії* на просто *незалежність*.

Але *просто незалежності* не буває. І тому розуміння суті цього насправді великого поняття (в його нинішньому реальному десятилітньому наповненні) слід формувати на тлі дотепер існуючих фактичних наслідків: пограбування Москвою українських вкладників Ощадбанку, неповернення українському народові національних реліквій, вивезених до Росії, невизнання геноциду українського на-

роду впродовж усього періоду існування московсько-більшовицької влади в Україні (всіх цих «розкуркулювань», індустріалізацій, колективізацій, «чисток», голодоморів, «профілактик» тощо), невизнання Москвою права України на певну частку золотовалютного запасу колишнього ССРСР, спекуляцій навколо труби і крана, розрахунків за енергоносії тощо.

Тим часом упродовж 1990-х років борг України зростав, незважаючи на збільшення обсягу вивезення товарів з України до Росії, активізувалась діяльність російсько-українських СП та фінансово-промислових груп, створених колишніми компартійними функціонерами, відбувалась «прихватування», внаслідок якої національне багатство України щоразу більше протягом останнього десятиріччя ставало власністю громадян Росії.

Відповідною була державна політика «*прохідного двору*» в умовах відсутності делімітованих кордонів з Росією і падіння боєздатності армії, керівництво якої досі не має чіткої, однозначно спрямованої військової доктрини, яка була б адекватна нинішнім геополітичним реаліям.

Воно й зрозуміло — в умовах абстрактної незалежності не може бути конкретно визначеного ворога, а отже, не відомо, проти кого і як готувати свою армію...

Вбивство **В. Чорновола, В. Гетьмана, Г. Гонгадзе**, інших особистостей Нації — це лише невелика частка проявів і наслідків десятилітньої промосковської, антинаціональної політики нинішньої малоросійської «еліти» в Україні. В усякому разі, справжньою НЕЗАЛЕЖНІСТЮ, яка б мала бути приводом для Свята, поки що й не пахне.

«Українське Слово», 16–22.08.2001 р.

Дивні випадковості й брудні тенденції

Прихід нового тисячоліття ознаменувався знаковими подіями. Здається, що увесь бруд і гній брехні, нагромадженої у минулому, виливається нині, загрожуючи «вилізти боком» у найближчому майбутньому. Багато хто у світі зацікавлений, щоб матеріальний, а особливо інформаційний хаос допоміг їм «ловити рибку» у каламутній воді сумнівних повідомлень.

Поки інформаційні агенції, преса, телебачення і офіційні особи, концентрують своє обурення на Афганістані і **Бен Ладені**, виводячи

на сцену його одного, за лаштунками подій залишаються у тіні інші зацікавлені особи, організації й держави. Приміром, Росія.

Чи Росія, яка раптом так рішуче почала підтримувати США (між іншим, ця підтримка поки що має чисто акустичний характер), може вважатися непричетною до подій, пов'язаних з терактами 11 вересня 2001 року? Хто готував бойовиків Організації Визволення Палестини і десятиліттями підтримував ОВП на чолі з **Я. Арафатом** проти США та Ізраїлю?

Хто, розширюючи свої сфери впливу на Близькому Сході, мало не цілувався (а дехто таки цілувався (всьому світові відомо, наприклад, що пан **Жіріновський** є особистим приятелем пана **Саддама**) з **С. Хусейном**, не обділяючи Ірак постачанням зброї?

Хто перший подав приклади тероризму, організувавши вибухи двох житлових будинків у Волгодонську, без суду і слідства звинувативши у цих терактах Чеченців, щоб розпочати війну Росії на винищення Чеченського Народу? Ніяких доказів причетності Чеченців до цих вибухів у Росії досі не знайдено, а Ічкерії та її народу вже майже немає.

Чеченці, які мобілізувалися на боротьбу з російськими окупантами, отримували підкріплення, зброю і спорядження також за участю Сирії та Іраку, в тому числі з обсягу тих самих поставок, які Сирія та Ірак свого часу отримували від Росії. У скаламученій брехнею і суперечливими організаційними заходами ситуації завжди легше нейтралізувати як громадську думку, так і справжніх борців за правду і свободу.

Чи випадково, що попередня підготовка до організації широкомасштабної терористичної діяльності з боку мусульман почалася саме тоді, коли російські спецслужби добивали Чеченців у концтаборах та під час суцільних «зачисток» мирних чеченських сіл за допомогою танків, авіації і артилерії?

Чи випадково, що за кілька днів перед терактами в Нью-Йорку і Вашингтоні певні фінансові агенти викинули на ринок пакети акцій провідних авіаційних компаній, заробивши на цьому сотні мільйонів доларів, тоді як через кілька днів, після терактів, ці акції перетворилися на папірці? Чи випадково, що в терактах на терені США не постраждав жоден із громадян Росії, яких зазвичай вистає у великому нью-йоркському мурашнику?

Чи випадково, що офіційний Кремль, майже одразу після вибухів у США, нагадав офіційному Вашингтону про «чеченських терористів», підсунувши версію про можливий «чеченський слід» у терактах?

Проте, треба знайти винних. Причому краще, якщо винні виявляться на лінії попутного вітру загальносвітової антитерористичної течії.

І тому раптом, наступного ж дня, в Абхазькій ущелині «терористи» поціляють ракетою у вертоліт, випадково(?) з п'ятьма представниками ООН на борту. Отже, ще сім чоловік загинули і число жертв «терористичних» нападів в зоні абхазького узбережжя досягло 80. Винних оголошено одразу: Чеченці і Грузини.

Який висновок? Крім того, що стало легше працювати комісіям військових, російські війська, під виглядом миротворців, того самого дня увійшли в зону «терористичних» дій на Кавказі. Вам ще досі не ясно, хто керує у цій «терористичній» грі?

Щоправда, у наведеній, далеко не повній, низці подій вбачається яскрава тенденція не на закінчення, а на подальший розвиток. Тим паче, що 2002 рік оголошено в Росії роком України. Отже, до вилітання всього нагромадженого бруду ще далеко.

«Слово Просвіти», 12.10.2001 р.

«Співпраця» мухи з павуком

Питання можна сформулювати безособово і прямолінійно: чи буде припинено ліквідацію України української? Бо цей процес спостерігаємо щодня в низці подій, якими окреслюється чітка тенденція — віддавання України на поталу Росії шляхом «співпраці».

У Москві відбувся так званий «з'їзд Росіян-співвітчизників», на якому вкотре було підтверджено одвічну провідну тезу Росіян: «Там, де я, там — Росія!» І взято курс на «активнішу роботу в масах».

Найочевиднішу частину «роботи» спостерігаємо на театральноконцертних афішах у Києві — майже всуціль російські гастролери. Проте є й інша, менш очевидна, але не менш важлива частина цієї антиукраїнської «активної роботи»...

Схоже на те, що це чергова «співпраця» у низці «співпраць», що поступово повертають Україну в обійми «старшого брата». Тим часом, «співпраця» стає більш тісною, бо в Москві вже лунають голоси поважних політиків і високих військових чинів не тільки про необхідність прийняти рішення (рішення Кремля!) щодо заміни командування в Українському Війську, а й про цілковите підпорядкування цього командування Росії.

Все вказує на те, що «взаємодія» у верхах давно перейшла за

межі шанобливого ставлення до української державності (якщо взагалі можна всерйоз говорити про те, що Москва цю державність коли-небудь насправді визнавала).

А «співпраця» на українсько-російському кордоні? Це ще один яскравий приклад «братерства». Цілі команди афганців чи африканців, нерідко без документів, спокійнісінько перетинають наш кордон з боку Росії. Коли на нашому боці виявляється, що це є фактом нахабного порушення, російська сторона відмовляється приймати «мандрівників» назад.

Демографічну, а отже й життєву ситуацію в Україні погіршує не тільки санкціонована владою система прохідного двору для чужих, а й створення певних умов для неможливості повернення в Україну своїх.

Про ці можливості можна хіба що поговорити раз на п'ять років на черговому Всесвітньому Форумі Українців. Але на практиці можна оцінити реалії повернення на Батьківщину Українців на сумному досвіді Кримських Татар, для яких очевидна необхідність повного відновлення історичної справедливості не виходить за межі періодичного співчуття, що лунає з офіційного Києва.

Тому оприлюднені цими днями результати щомісячного дослідження громадської думки, проведеного «Соціс-Геллап» в Україні, свідчать, що рівень довіри до Президента України впав з 42% до 28%, а прем'єрові довіряють лише 7%.

І в цьому також бачимо знайомий почерк північно-східного суцїди, який, особливо із приходом **В. Путїна** до влади в Росїї, крок за кроком послїдовно посувається до своєї одвїчної мети — створення і змїцнення імперїї. В тих планах не передбачено існування України як держави. Так само, як не передбачено існування незалежної Білорусї і республїк Кавказу.

А тому одразу по завершенню основних «чисток» у Чеченїї Росїя перенесла свою «миротворчу» дїяльність до кордону з Грузїєю. Підставою для такої очевидної підготовки до наступного етапу кавказької вїйни, під прикриттям модного сьогодні гасла «боротьби з тероризмом», послужили звичайнї провокацїї.

Спочатку було збито вертолїт зі спостерїгачами ООН на борту (в ньому також загинули три українські пїлоти). Росїйська сторона одразу ж звинуватила в інцидентї «чечено-грузинських бойовиків». Потїм бойовї гелїкоптери, а за ними ланка суперсучасних бомбардувальникїв СУ-25, яких не має на озброєннї Абхазїя, без розпїзнавальних знаків, робить налїт на територїю Грузїї, бомбуючи ракета-

ми. В результаті таких «миротворчих» операцій постраждали десятки Грузинів і Абхазів.

Редактор провідного грузинського тижневика «Резонанси» **Ла-ша Тагуші** слушно зауважив: «*Російські війська ніколи не були миротворчими силами СНД, а лише прикривалися маркою СНД*». Грузинський парламент зажадав виведення з Грузії російського військового контингенту і виходу Грузії з СНД, а президент **Едуард Шеварднадзе** заявив: «*Я зроблю все можливе, щоб російські війська залишили Грузію*».

Натомість спікер парламенту Росії, не загортаючи гострого у вату, прямим текстом виклав свою імперську (тепер це називається миротворчу) позицію: «*Я не уявляю собі, що Грузини робитимуть без наших російських військових баз!*»

Як гадаєте, шановні читачі, чи нинішня російська агресивна політика на Кавказі омине Україну? Чи може гадаєте, що по відношенню до України Росія є менш загарбницькою? Війна проти України вже відбувається шляхом «*співпраці*». Щоправда на разі, ще не падають бомби і не руйнуються будинки.

А навіщо ж руйнувати? Адже будинки ще знадобляться для життя громадян...

Та чи будуть це громадяни України а не Росії?

«Слово Просвіти», 02.11.2001 р.

Український «віл» зникає до нового ярма?

2002-й оголошено «*Роком України в Росії*».

Російські верховоди, звичайно, сподіваються не стільки на те, що одним роком перебування України в Росії не обмежиться, скільки на те, що Росія сама чимдалі нахабніше входить в Україну своїми капіталами, загарбуючи щораз більше власності, перебираючи па себе українські стратегічні підприємства, змінюючи демографічну ситуацію в Україні на користь Росіян та інших *російськомовних*, скуповуючи інформаційний, економічний та інші простори нашої держави, щоб цією повзучою експансією перетворити нашу державу в ненашу.

Зрештою, це вже й зараз, за підтримки й активної участі нашого *гаранта Конституції*, робиться на очах усїєї світової спільноти. На нещодавньому саміті СНД (так званої Співдружності Незалежних Держав) українська сторона знову нагадала про необхідність

створення зони вільної торгівлі. Російська сторона знову підтримала цю пропозицію.

І знову, як і два-три роки тому, все залишиться по-старому: російське мито на труби і на ряд інших товарів з України. А звідси — від'ємне сальдо у нашій торгівлі з Росією. Посол Росії в Україні **Віктор Черномирдін** заспокоїв: *«Зону уже создано, она существует, но существуют и з'ятія...»*

Чи не найбільше задоволення від «розвитку» українсько-російських відносин має Віктор Черномирдін, посол РФ в Україні.

Додамо, що «*із'яття*» (тобто — вилучення) на користь Росії існують не тільки в економічних стосунках між двома державами, а й у стосунках військових, інформаційних, географічних (наприклад, кордони), національних, демографічних тощо.

А якщо відверто, то існують майже самі лише «*із'яття*» — вилучення українських інтересів на користь російських. Так, наприклад, на сьогодні вже понад 200 позицій українського експорту вилучено зі списку вільної торгівлі.

Українські парламентарії надто скептично оцінюють як саму СНД, так і доцільність присутності в ній української сторони. **Леонід Кравчук**, колишній президент України:

«За час мого президентства ми прийняли на засіданнях глав

держав і урядів СНД близько тисячі(!) різних документів. Жоден з них — я офіційно заявляю — не був виконаний. А зараз у СНД зовсім ніяких рішень не приймається і вона давно перетворилася на президентський клуб за інтересами».

Фактично СНД існує як фіговий листочок, яким Росія хоче прикрити свої сороміцькі наміри щодо України. До того ж, Москва не може заспокоїтися після чергового розширення НАТО, а отже, на протидію Об'єднаній Європі, вперто намагається проштовхнути ідею створення так званого Євразійського Оборонного Союзу на базі СНД.

Імперія будь-що прагне зберегти себе. А без України — самі розумієте — яка вже там імперія. Свого часу Москва поклала великі надії на республіки Балтії. Пам'ятаєте, як на рубежі 90-х років щоденні випуски теленовин з Москви розпочиналися з репортажів про «гноблення Росіян» у Латвії, «реакційний» парламент Естонії, «націоналістичні» тенденції в Литві...

Спроби Москви задавити Балтію брехливою інформацією (і навіть танками!) не мали успіху. Прибалти ясно собі усвідомили, що приходується за *«співдружністю»* з кремлівськими *«мудрецькими»*.

Нині країни Балтії вже чітко прямують до НАТО та Європейського Співтовариства і не хочуть мати ніяких справ із сумнівною СНД.

Павло Мовчан, заступник голови Комітету у закордонних справах Верховної Ради України: *«Росія чіпляється за СНД, аби відновити свій вплив на теренах колишнього ССРСР. СНД — це, більшою мірою, політичний інструмент, а не економічний. Від СНД немає жодної користі. Натомість є очевидне намагання В. Путіна підверстати під Росію колишні союзні республіки. Нам треба орієнтуватися на шлях і позицію прибалтійських держав».*

«Слово Провіти», 07.12.2001 р.

Передвиборчі ремінісценції Російської Церкви в Україні

Серед численних фактів облудної політики Росії щодо України, а водночас засобом антиукраїнської діяльності є присутність в Україні так званої УПЦ МП — так званої Української Православної Церкви Московського Патріархату. По суті — це невід'ємна части-

на ієрархічної піраміди Російської Церкви; частина, яка брехливо назвала себе українською, проте чітко виконує імперську ідеологічну роботу на теренах України.

Зокрема нині, під час передвиборної кампанії, ця «Церква» здійснює російський тиск на Донбас, використовуючи щоразу нові форми. Глава УПЦ МП **Володимир (Сабодан)**, перебуваючи в Луганську, заявив:

«Священики нашої Церкви не будуть домагатися обрання до українського парламенту. Проте, якщо таку ініціативу виявлять вірні, душпастирі будуть балотуватися».

Очевидно, українські громадяни мають сприйняти цю заяву як акт подарунку з плеча московського церковного барина.

Цікаво, що канонічне право в його московському трактуванні забороняє душпастирям висуватися і ставати депутатами. Але, очевидно, що політичні інтереси Росії в Україні беруть гору над правом Божим. Це оригінальне повідомлення ризикує створити цікавий прецедент в українському правовому полі, адже відомо, що значна кількість священиків Російської Церкви в Україні мають лише російське громадянство.

Маловірогідно, щоб таких висуванців «від народу» зареєструвала ЦВК. Але для того, щоб отримати привід до чергових демонстрацій протесту «на захист прав російської меншини» (яка не хоче визнавати себе меншиною і вже має в цьому певні успіхи) та надати цим виступам певну PR-ну спрямованість у передвиборчий період, такі провокаційні кроки цілком годяться.

Володимир (Сабодан) провів у Луганську пресову конференцію, на якій також повідомив, що священики УПЦ МП не агітуватимуть ні за окремих кандидатів, ні за політичні партії. Коли його запитали про мету візиту, відповідь була обтічною, хоча відомо, що у планах Москви саме час нагадати вірним Донецького краю про те, чия тут сила і правда.

За даними обласного відділу у справах релігій, на теренах Луганщини діє майже 300 релігійних спільнот, підпорядкованих Російській Церкві, тоді як у самому Луганську існує лише одна парафія Української Православної Церкви Київського Патріархату. Причому, ця єдина парафія не має власного храму, а богослужіння проводяться у приватному будинку на околиці міста.

Зайве нагадувати, що богослужіння у трьох сотнях парафій Російської Церкви в Луганській області ведеться російською мовою.

«Слово Просвіти», 07.12.2001 р.

Рік 2002-й. Москва сльозам не вірить

«Русский мир» не обіцяє миру

Серед численних «Комсомольская правда в Украине», «Московский комсомолец в Украине», «Известия в Украине» тощо минулого року з'явилося *«Издание русского движения Украины — Русский мир»*.

Причому, це не «русское движение в Украине», тобто не рух Росіян (це було б природно, адже у багатонаціональній нашій державі розвиваються культурологічні рухи Німців, Болгар, Поляків, Татар інших, а саме *«движение Украины русское»*, тобто російський розвиток України, її розвиток за російським сценарієм.

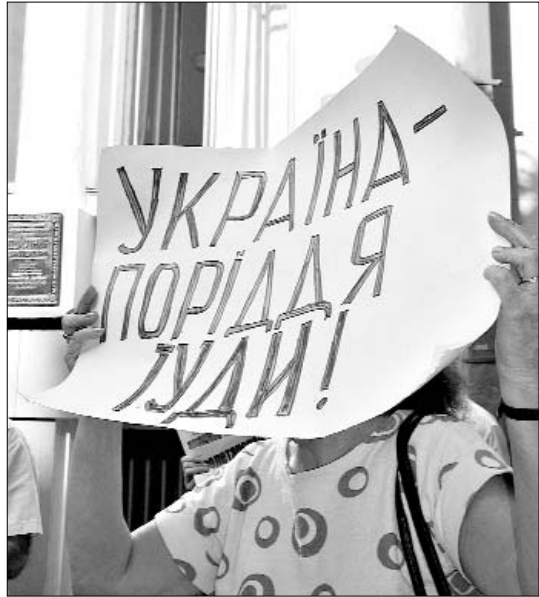
Маєте сумнів? Зацитую кілька фрагментів з числа № 7(11), жовтень 2002 р. цього *«издания»*. На першій сторінці бачимо величезний малюнок (невідомого художника), зміст якого розкривається у тексті під зображенням сучасного «бізнесмена»: *«Быдло — «герой» нашего времени»*. Оцей «быдло» на першому плані тримає російське оголошення: *«...Родину предаю... «Замочу» кого надо. За доллары!»*

Ну й добре, — скажете. Нехай собі зраджує свою «родину», аби нашу Батьківщину не чіпав. Тим паче, що й нинішнім «героям» нашого часу «не впервой мочить» на Кавказі волелюбні народи, котрі з часів **М. Лермонтова** не зрадили свого прагнення увільнитися від «дружеских об'ятій» отаких «мочітелей».

Про те, куди *«двіжет»* оце *«движение»*, читаємо тут-таки, з приводу річниці запуску першого супутника: *«Великая Россия, большая Россия, называемая СССР, 45 лет назад сделала невозможное. В это отказывались верить современники. ...Это была победа нашей цивилизации — Русской цивилизации, нашей культуры, нашей науки, образования, наконец, нашего русского смысла жизни...»*

Як бачите, Українці **Кондратюк, Янгель і Корольов**, завдяки кому безпосередньо відбулося *«начало космической эры»*, в рахунок не йдуть.

Навіть особи, які піднімають такі гасла, також називають себе громадянами України.

Про те, що «Русское движение» є рухом політичним, ідеологічним і спрямованим проти інтересів Української Нації, свідчать і такі ремінісценції «Русского міра»:

«Совершенно очевидно, что блок «Наша Украина» является грубо антирусской политической силой. Многие деятели этого блока виновны в подавлении русского языка на Украине, нарушениях прав русских и русскоязычных, захватах храмов УПЦ Московского Патриархата, связях с международным терроризмом в Чечне.

Рвущаяся к власти так называемая «непримиримая», а точнее — проамериканская оппозиция (Тимошенко, Ющенко и компания), афиширующая на каждом углу свою «революционность», на деле еще более реакционная, чем тот режим, который она так страстно обличает. ...Россия должна перейти к политике жесткой защиты своих интересов, аналогично процессу отрезвления... в отношении Грузии».

Залякують. Це їхній стиль. Брехня і залякування. Під багатозначними гаслами тут-таки:

«...Категории «русский», «Русь единая» относятся к духовности и это нужно понять. ...Когда мы это поймем, мы громко и открыто скажем: «Национальная идея — Святая Русь!». И это национальная идея всех русских — Белорусов, Украинцев и Росиян».

Скажете: божевілля? Ні, бо ж тхне відвертим більшовизмом і ремигає ГУЛАГом:

«Ничего нового придумывать не надо. Все уже было придумано до нас. Это и общинное жительство и положительное из опыта Советской власти. История наша богата нужными примерами». Воно зрозуміло. Віками Росія вчиняла все необхідне, не перебираючи у засобах, щоб «*наша*» історія була історією виключно Росії. І досягла в цьому величезних успіхів.

Нещасні люди і водночас щасливі, бо досі живуть російсько-більшевицькими міфами і не хочуть розуміти причин свого нещастя. Чого бідні? Бо досі ставлять свого ідола вище від Бога.

Один тільки більшовицький досвід («*положительный опыт*») совецької епохи в Україні нараховує, за різними оцінками, від 16 до 30 млн жертв. Тільки за зв'язки з УПА (читай: за боротьбу проти більшовицько-московських окупантів) було репресовано 2 млн Українців.

«Решение об отмене обязательного изучения русского языка в школах Украины стало преступным актом национал-бюрократического режима, политику которого продолжает нынешний Кабин» — пише «Русский мир».

Цікаво, чи хто-небудь з «*нинішнього Кабміну*» України образиться на те, що його невеликі кроки на відродження мови і культури Титульної Нації названо злочинним актом?

Якби мали гідність, мали б образитись хоча б на таку небезпечну брехню:

«...В начале 90-х годов на Украине запузрылись бешеные дрож-

жи национализма... ..насильственное отлучение народа Украины от русской культуры и языка обернулось разгулом тотального дичайшего бескультурья...»

Яку «культуру» просуває в Україні це «издание», виносячи на першу шпальту «быдло» з оголошенням: «Дочь отдам в любой бордель» та «Жену сдам по дешевке», не хочу коментувати, як і питання про те, який саме «мир» несе в Україну «Русский мир».

Я вже не кажу про те, чи варто ставити запитання: на кого цей «мир» працює? Відповідь очевидна. Як очевидно й те, хто саме є джерелом «тотального дикого безкультур'я...»

«Слово Просвіти», 01–07.11.2002 р.

Українці — нерепресована Нація?

Польща (на відміну од України, в якій московсько-більшовицька зараза побила людей не сотнями тисяч, а десятками мільйонів) уже кілька разів упродовж останніх десяти років порушувала питання про відшкодування втрат Полякам, постраждалим від совецького режиму.

Натомість Україна, її малоукраїнське (якщо б не сказати великоросійське — бо, по суті, найбільше піклується про захист інтересів Росії) керівництво досі робить вигляд, що не помічає процесів встановлення правди та відновлення історичної справедливості в Європі і світі.

Австрія і Німеччина виплачують компенсації громадянам, які постраждали в період фашизму, в тому числі примусово працюючи на гітлерівську машину. Швейцарія повертає кошти і цінності, загарбані гітлерівцями у Євреїв. Подібні процеси відшкодувань відбуваються в інших країнах.

При цьому, весь світ знає про десятки мільйонів невинних жертв більшовицько-комуністичного (а по суті — московсько-російського) геноциду в Україні. І світ не перестає дивуватися вочевидь злочинному замовчуванню цього факту українським урядом у відносинах з Росією та відсутності цілком справедливих вимог компенсації для постраждалих українських громадян.

Депутати польського Сейму, перед якими виступав **В. Путін**, так потужно обурилися тим, що президент Росії категорично відмовився поставити знак рівності між гітлерівським і сталінським тоталітаризмами, що він був змушений різко змінити тон виступу і визнати кривди, вчинені режимом Сталіна.

Українські парламентарії, як відомо, навіть не ставили подібних запитань. Так що невизнання Москвою Українців як репресованої Нації не стоїть на перешкоді подальшим репресіям. Бо Росіяни завжди визнають і шанують права лише тих, хто сам себе шанує і вимагає шанобливого ставлення до себе з боку інших.

«Слово Просвіти», 25.01.2002 р.

Росія вкрала гроші Українців

Нерідко доводиться чути: *«держава у нас бідна, ...держава повинна, ...держава не може, ...держава захистить, ...держава пограбувала...»*. Та немає такої особи — ДЕРЖАВА. Немає! Натомість, є конкретний державний чиновник-виконавець.

Якщо в касі держави немає грошей, то це зовсім не означає, що держава бідна, а тільки те, що державний чиновник багатий. Бо хоч і називає себе *державним* службовцем, але служить, переважно, *собі*. І тому не держава пограбувала громадян — вкладників державного Ощадбанку, а **конкретні чиновники** із проросійськими переконаннями, які **протягом однієї ночі віддали гроші українських громадян у Росію**.

І от уже понад десять років обурюється Український Народ, а конкретних винних цієї очевидної афери століття досі не названо, нікого за цей злочин не покарано, ніхто перед народом за це паскудство не вибачився, вкрадені гроші не повернув, а справу на російський манер *«зам'яли для ясності»*, щоб не виносити сміття з великої бюрократичної *«хати»*. Бо печерський пагорб Києва — це лише маленький закуток великої державної афери в Україні.

А коли не оприлюднили правди, то це означає, що досі торжествує брехня. І тому громадяни, які протягом одного дня втратили нажите роками тяжкої праці, відходять на той світ один за одним, так і не отримавши жодної компенсації — ані моральної, ані матеріальної.

Офіційні особи України не дуже переймаються проблемою, лише у неофіційних розмовах натякають, що *«не треба дратувати Росію»*. Самоприниження перед Росією — досить типове явище в системі української влади.

«Слово Просвіти», 25.01.2002 р.

Рік 2003-й. До питання про національну велич

Офіційно російською в Україні

Адміністрація президента Л. Кучми офіційно оголосила 2003 рік «Роком Росії в Україні». Прогресивна громадськість України обурилася, хоча й не одразу.

Обурилася після гучних шоу російських гаслолерів, яких і перед тим не бракувало на українських сценах; обурилася, коли величезні букети з десятків і сотень російських прапорів було виставлено на головній площі Києва — Майдані Незалежності, перетворивши його у місце демонстрації нашої залежності від Росії.

Обурилася самопринизливою поведінкою провідних осіб українського керівництва, котрі під час офіційних урочистостей і заходів за участю представників РФ, втрачали гідність, поводитися не як господарі, які приймають гостей, а як керівники колонії під час візиту перевіряючих з метрополії.

Політичні партії і громадські організації національно-патріотичного спрямування підняли голоси протесту проти підступних акцій Року Росії, проти повзучої агресії Росії в Україні.

Постало цілком логічне питання: який ще може бути такий особливий *Рік Росії в Україні*, коли кожен рік (і чим далі, тим більше) є роком посилення російської присутності і експансії

«Геть московський сморід з Києво-Печерської Лаври!» — за цим гаслом стоїть гнів, біль і обурення з очевидної несправедливості: у центрі столиці України, в її національній святині хазяйнують московські попи.

Росії в Україні?! З якої такої особливої нагоди *кучмівсько-путінський альянс* влаштував свято Росії в Україні?! Причому, влаштував не нам, а собі, у своїх інтересах.

Чи не тому влаштував, що настав час перейти Росії від шантажу нафто-газовими кранами до більш виразного втручання у внутрішні справи України перед президентськими виборами?

І чи не тому саме в рік перед нашими виборами, Росії потрібна особлива форма присутності в Україні (в тому числі шляхом активізації діяльності російської п'ятої колони в нашій державі), коли Україна повстала проти злочинного режиму *Кучми*?

Редакція отримала листа від **Роберта Григоровича Стешенка** з Донецька, батьків і сестру якого було репресовано московсько-більшовицьким режимом.

З архівної довідки, виданої Державним архівом Донецької області, дізнаємося, що батько пана Роберта, **Стещенко Григорій Кирилович**, проживав на хуторі, який так і називається — Стещенко. Як читаємо в цій довідці, станом на 1926 рік: «*В хуторе проживали Украинцы, всего 58 человек, из них — 29 мужчин*».

І тут-таки посилання на «*протокол заседания Президиума окружного исполкома от 13 марта 1930 года об утверждении списков хозяйств, подлежащих раскулачиванию*».

У цьому списку — сім **Стещенко**, сім чоловіків — голів семи сімей працьовитого роду **Стещенко**. Всіх їх схопили і з тим, що вони встигли взяти до рук, вивезли як бидло у вантажних вагонах на північ Росії. Зокрема батьків **Роберта Григоровича** разом із сестрою — на північ Пермської області. Отак московсько-більшовицька влада готувала Голодомор в Україні. Готувала, висилаючи працьовитих Українців-хліборобів до російського ГУЛАГу.

А щоб і нині не було сумнівів у тому, хто має панувати в Україні, нинішня влада призначила спадкоємцям жертв політичних репресій грошову компенсацію у розмірі — як про це повідомляє **п. Роберт** у своєму листі на ім'я прокурора Донецької області **п. Пшонки В. Л.** — 112,5 грн(!).

Отак нині оцінено вартість втрат цілої України в перерахуванні на одного нащадка тих, хто годував хлібом усю Європу і чий доробок кількох поколінь було по-бандитськи загарбано російськими окупантами, які називають себе «*старшим братом*».

Цей так званий «*старший брат*» ще й зараз презирливо криється на спроби Українців (що їх поперехрещував на *украинцев* — *украинцев*) жити вільно на власній землі. Про це свідчить мова офіційних документів, які **Роберт Григорович** отримав од різних інстанцій і надіслав до редакції.

Всупереч Конституції України, російською мовою складено не лише проацитовану вище «Архивную справку» з Державного архіву Донецької області від 20.04.2000 № 04-9/52-Т, підписану директором архіву **Н. Б. Ментальниковою** і «*завед. Отделом*» **О. А. Поповою**, а й лист Прокуратури Донецької області від 04.04.2000 № 05/3-03, що його підписав «*Прокурор отдела прокуратуры области младший советник юстиции А. П. Клыков*».

Лист Донецького обласного управління Служби безпеки України від 14.04.2000 р. № С-82 цікавий не лише тим, що, як у ньому читаємо: «*Проведенной проверкой по материалам... установлено, что какие-либо данные в отношении Ваших родителей отсутствуют*».

ют», а й тим, що цей лист підписав *«С уважением Зам. Председателя СБУ — начальник Управления Ю. П. Самойленко»*.

Отаке воно *«уваженіє»* колишнього співбрата-Українця переросіяненого до повного ігнорування Основного Закону України і мови її Нації, про національну безпеку якої він має турбуватися. Принагідно зазначимо й якість того, що п. **Ю. П. Самойленко** назвав *«проведенной проверкой»*, коли те, що він стверджує, не відповідає документам, які лежать поряд — в обласному архіві.

Ви скажете: навіщо, панове журналісти, цитуєте офіційні документи трирічної давнини? Відповідаю: а щоб ви, панове читачі «рядові» і офіційні особи (зокрема й охоронці права та держави), побачили динаміку змін і визначили тенденції розвитку справ в Українській державі на рівні офіційного ділового спілкування.

Ось вам лист Прокуратури Донецької області від 24.03.2003 № 05/2 52-03, в якому нарешті *«установлены факты раскулачивания семьи отца заявителя, матери и сестры и их выселения в административном порядке»*. Лист підписав «Начальник отдела участия прокуроров в уголовном судопроизводстве советник юстиции **О. А. Поляков**».

Наскільки Україна є українською — бачите. Наскільки буде — залежить од вас, шановні громадяни України.

«Слово Просвіти», 11–17.06.2003 р.

Російський генерал загрожує «конфліктними ситуаціями»

Саме так начальник департаменту прикордонної служби Російської Федерації генерал-лейтенант **Александр Манілов** оцінює подальший розвиток подій у стосунках між Україною та Росією. Ба більше, — російський генерал далі сказав буквально таке: *«Потім російські й українські прикордонники почнуть дивитись один на одного через приціли автоматів...»*

Що ж настільки настрахало бойового російського генерала, що стало підставою для його вбивчих прогнозів? Виявляється, пан-товариш генерал від КГБ дуже занепокоєний піклуванням України про власний державний кордон. Відповідаючи на запитання журналіста «Незавісимої газети» (від 25 травня 2003 р.), **А. Манілов** зокрема сказав:

«Ми співпрацюємо з Україною з багатьох прикордонних про-

блем, проте вона насправді здійснює також односторонні кроки, спрямовані на замкнення російсько-українського кордону, створює на ньому відповідну інфраструктуру. Робить це відкрито, пояснюючи тим, що ці дії відбуваються в межах законодавчих актів країни, які саме й передбачають такі дії».

Оце, як кажуть, хоч стій, хоч падай! Тут ще раз натрапляємо на черговий прояв типової панросійської ментальності і зверхнього, відверто презирливого) ставлення до України, до її практичних кроків унезалежнення від «братерських» обіймів, у яких Росіяни все ще намагаються нас задушити.

І треба визнати, що багато чого в цьому напрямку їм вдається зробити. Адже не секрет, що не тільки дрібні підприємства, а й потужні компанії в Україні вже належать громадянам Росії. А тут, бач, ми взялись облаштувати свій кордон (тобто наш український, а не — як сказав пан-товариш російський генерал, — російсько-український кордон).

Ну не хоче, не хоче керівництво Росії, щоб Україна створила нормальний державний власний кордон, тому що цей обов'язковий атрибут державності, відповідно, надає державі статус міжнародного визнання, зокрема з боку цивілізованих держав об'єднаної Європи. Адже впорядкування кордону з Росією є ще одним кроком на шляху перетворення України з азійсько-залежної до європейсько-суверенної.

Звичайно, в інтересах Росії — мати на кордоні з Україною не замкнену систему європейського типу, а прохідний двір. І не лише з причини постійно повторюваних посилянь на кримінальне переміщення зброї та наркотиків, а передусім — для можливості масового впливу на Україну через міграційні потоки та управління ними.

Бо на щодень не стільки зброя та наркотики, як цілком безпечні й навіть симпатичні особи, які перетинають кордон і виступають носіями антиукраїнської культури, завдають найбільшої шкоди українській незалежності. Причому завдають відкрито, цілком легальним шляхом. Бо без кордонів.

Тому високий російський функціонер невдоволений не тільки українською делімітацією (визначенням кордонів на географічних мапах), а й подальшим розвитком робіт: *«Ми не виключаємо, що коли цей процес буде завершено, українська сторона ставитиме питання про демаркацію (визначення кордону на місцевості)».*

Але помиляється той, хто вважає, що Росія отак лише спостерігатиме за облаштуванням Україною нашого власного кордону на

нашій власній території *«у межах законодавчих актів країни»* (тобто нашого власного українського законодавства).

Бо наприкінці цей їхній генерал від кордону попереджає: *«...не має гарантій, що суміжна сторона (тобто українська. — Є. Г.) встановить свій стовп чи інший прикордонний знак «не там, де треба». На цьому... можуть початися конфліктні ситуації...»* А далі — ті вищенаведені слова — про автомати й приціли, спрямовані взаємно в ракурсі *«братерства»*.

Щодо намірів і планів Кремля відносно України — вони відомі. Тим паче, що 350-річний досвід успішного поневолення та окупації України Московією є переконливим аргументом на користь *«старшого брата»*, який вважає себе вилупленим із київського яйця. А тому й ніякої самостійної України не може бути — так він вважає. Отож, казочка про *«колицу трьох братніх народів»* усе ще залишається на ідеологічному озброєнні імперії.

А як себе нині поводить Росія щодо інших сусідів через кордон, наприклад, стосовно країн Балтії, досвід поневолення яких не дає Москві жодних шансів на його повторення?

Відповідь знову-таки знаходимо в опублікованому інтерв'ю зазначеного генерала:

«На цей день маємо підписаний договір про кордон із Литвою, а з Естонією та Латвією такі документи готові до підписання. Щоправда, Росія наразі не готова їх підписати через відому проблему обмеження й порушення прав російськомовного населення, особливо в Латвії».

Коли дехто в Україні досі вважає, що між мовою, кордонами й економікою держави немає прямого зв'язку, то Бог йому простить, якщо така точка зору є лише наслідком невігластва. Гірше, якщо це — свідоме переконання.

Тема *«порушення прав російськомовних в Україні»* ще не була першочерговою в російсько-українських стосунках. Поки що цю тему Кремль *«пробував»* у пакеті інших прийомів тиску на Київ, не висуваючи її на перший план. Бо й навіщо? Адже нинішнє російськомовне панування в інформаційному та побутовому полі України є цілком задовільним для Москви.

Але будьте певні: балтійський варіант *«захисту прав»* спливе на поверхню в Україні, коли наша держава не тільки закордониться нормальними міждержавними межами й заукраїниться нормальним національним патріотизмом народу, а й вирішить проблему енергоносіїв.

Одним із підрозділів антиукраїнської п'ятої колони в Україні є так званий «Союз совєтських офіцерів».

Час від часу можемо побачити їх маніфестуючих з вимогами, як наприклад тут: «Требуєм прекратить провокації протів совєтських офіцерів...» У незалежній і суверенній Україні вони все ще визнають лише «совєтскую» правду і право.

Бо успішне тривале гальмування будівництва Одеського нафтового терміналу й нафтопроводу Одеса–Броди, з одночасним облаштуванням монополії російського «Лукойла» та ТНК в Україні, з поглинанням ними українських НПЗ — це, за російським сценарієм, донині було важливішим, ніж «захист» російськомовних, на збільшення яких в Україні водночас успішно працює Москва, не без допомоги впливових осіб у Києві.

Тому, чесно кажучи, не дуже віриться, що нинішнє керівництво України насправді поспішає створити кордон із Росією. Скоріше, це чергова імітація діяльності про людське око панів із Брюсселя, котрі цілком слушно сумніваються в прагненнях наших можновладців ввійти до об'єднаної Європи (хіба це держава — без кордонів?!).

Що ми невдоволені владою (своєю!?) — це зрозуміло. Маємо досить важливих підстав. Але скажіть чесно: чи ми — громадяни України — задоволені собою?! Чи ми зробили все від нас залежне, щоб гідно ввійти до об'єднаної Європи і почуватися безпечно?

І тут починається: «А що ми можемо на нашому рівні?», «Ми люди прості, нам — аби гроші та харчі хороші»... Так от: на нашому рівні (на рівні так званих рядових громадян) ми повинні собі чітко усвідомити, що кордон Нації (та її Національної Держави) проходить, передусім, не через територію, а через серце і розум кожного Українця за переконаннями! Той, хто сьогодні (на тлі розглянутої тут проблеми) продовжує розмовляти російською, той, у кращому випадку, байдужий до долі України.

А в інших випадках — свідомо їй ворожий, не виключаючи й масових прикладів не лише мовної демонстрації цієї ворожості. «Там, де я — там Росія!» — це гасло Росіян свідомо (а дехто й несвідомо) щодня й на кожному кроці проklamують мільйони громадян із українським паспортом у кишені, котрі в себе вдома й на роботі спілкуються мовою держави, що має до нас територіальні претензії. І саме це є справжньою загрозою суверенітету України.

Який же вихід? Дуже простий, чіткий і однозначний: розмовляй скрізь лише українською! У складній, багатоаспектній системі суспільно-економічних деформацій, створених і творених надалі в Україні за активного втручання Москви, єдиним універсальним і головним критерієм оцінки громадянина і першого ступеня довіри до нього є мова.

Невже досі не ясно: якщо Росія хоче захищати *російськомовних* в Україні, а отже, вважає їх *своїми*, то таким чином вони є *чужими* для нас. Якщо на них в Україні розраховує Росія (а вони вже з нею, як мінімум, — мовно, а отже розраховують на неї), то вони нам вороги. Важко з цим погодитись, але така логіка речей.

От тільки не треба тут одразу звинувачувати мене в «розпалюванні міжнаціональної ворожнечі». Ніхто нічого не розпалює, а заїжджі громадяни Росії почуваються в Україні комфортніше й фінансово набагато досконаліше, ніж ми в рідних стінах.

Просто я пропоную подумати й визначитись. На моє власне переконання, зараз, як ніколи, дуже актуальним є гасло: «Хто не з нами, той проти нас». Бо якщо Україна має існувати для Українців як політичної Нації, тоді треба визначитися, хто себе вважає їй відданим і на кого можна покластися. Хоча б для того, щоб знати: хто, на кого і з якого боку буде потім дивитися через приціл автомата.

«Слово Просвіти», 11–17.06.2003 р.

Росія хоче заЄПнути Україну

Тоді як служивий чиновничий народ ніжився на пляжах, експерти чотирьох країн — України, Росії, Білорусі, Казахстану — трудилися буквально у поті чола. Бо ж **В. Путін** дав настанову: терміново має бути підписано документи про ЄЄП — *Єдиний Економічний Простір*, який Росія вже оголосила спільним. Тобто: єдино можливий, визначений Москвою, простір.

Якщо по суті, то цей простір вже давно існує і досить ефективно працює згідно із задумом його організаторів: до минулорічних олійних, цукрових, енергетичних афер (що досі проводилися, переважно, як не в березні, то у серпні–листопаді) додалася цьогорічна зернова. Вона саме зараз завершується купівлею Україною в Росії хліба, який, як вважають деякі експери, перед тим було вивезено з України за заниженими цінами.

А інші експерти цілком логічно пояснюють, що оскільки за ввезений із Росії хліб треба, врешті, все одно розраховуватись українським зерном, то дуже вірогідно, що ніхто туди-сюди нічого не возитиме, а лише перевезе відповідні папери із зазначенням сум чергової порції українського боргу.

А тим часом, в Астані, представники урядів України, Росії, Білорусі й Казахстану ухвалили проект угоди про створення ЄЄП, як такого, що *«об'єднує митні території країн-учасниць із єдиною зовнішньо-торгівельною і погодженою внутрішньою економічною політикою»*. Звичайно, для формування *«єдиної»* політики і *«погодження»* передбачається створити відповідний наддержавний орган...

Союз помер та знову хай живе Союз?! Чи Український Народ хоче, щоб Президент України підписував цю угоду, яка руками Москви відверто зазіхає на нашу суверенність?

Питання зовсім не риторичне.

«Слово Просвіти», 20–26.08.2003 р.

Росії не потрібен наш Ан-70

У підмосковному Жуковському з великою помпою відкрито авіакосмічний салон-виставку «МАКС-2003». На цей суто російський рекламно-комерційний захід запрошено також Україну, де вітчизняний розділ експозиції представлятимуть літаки Ан-70, Ан-140, Ан-74ТК200, Ан-74ТК300, модернізований Ан-24.

Експерт із військових питань **Валентин Бадрак**: *«Позиція російських військових і, зокрема, головнокомандувача ВПС Росії генерала Михайлова, свідчить про небажання реалізувати проект Ан-70 разом із Україною. У результаті РФ фактично саботує реалізацію цього проекту».*

Проекту, якому вже більше десяти років і який ще на початку 90-х років значно випередив світові аналоги. За ці десять років Росія розробила і просуває проект власного літака такого ж типу — Іл-76МФ, — призначеного для стратегічного мобільного перекидання військ.

Як вважає **В. Бадрак**, на інших напрямках співпраці між Києвом і Москвою, відбувається активна реінтеграція українського промислового комплексу і, зокрема, авіапрому до російського військово-промислового комплексу. Росія не хоче помічати заяви України про євроатлантичні наміри і реально продовжує втягувати нашу державу в орбіту своїх інтересів.

До речі, варто нагадати, що літак Ан-70, створений у Київському АНТК ім. Антонова (у двох примірниках) літає вже майже десять років. Перший примірник Ан-70 розбився під час одного з перших польотів при несподіваних і досі остаточно нез'ясованих обставинах. Говорилося тоді й про можливу диверсію.

Тоді ж Росія почала створювати Ту-334 подібного класу, для якого Київський завод «Авіант» ще три роки тому виготовив крила і фюзеляж.

«Слово Просвіти», 20–26.08.2003 р.

Коли, нарешті образимось на себе?

Давно дивує один винятково український феномен: з одного боку — багатівкове гаряче прагнення до щасливого життя у власному краї, у власній (вільній, суверенній, незалежній, справедливо організованій) державі; натомість з другого — очевидна історична нездатність це гаряче прагнення реалізувати на практиці.

Реакція Українців на цей очевидно негативний, історично тривалий стан речей зазвичай зводиться до простих тез:

а) реалізувати це наше благородне прагнення завжди заважав і заважає хтось інший;

б) ми — Велика Нація із багатющою величною історією і благодатною землею, а отже, як співаємо Гімн України: *«Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля»*, а на разі — терпи та диш. От коли

вона нам *усміхнеться*, та ще й *«згинуть наші воріженьки, як роса на сонці»* (випаруються самі?), от тоді вже ми *«покажем, що ми, браття, козацького роду»*. Самозаспокоєння, самовдоволення... Це така Велич Нації?

Найменші сумніви (а не дай Боже — критичні зауваження!) щодо Величі і подальшої доцільності пасивного споглядання на, м'яко кажучи, експерименти можновладців-азіатів над Українцями (а по суті — чіткий курс на знищення), сприймаються з обуренням саме Українцями. Особливо обурюються представники так званої *«еліти»*, які вважають, що проголошена Велич Національного Духу має бути поза всякою критикою.

Історія Гідності Української Нації не залишає сумнівів: міжусобиці, надурювання, гвалтування, покріпачення, гноблення, революція, ЧК, звірства, Голодомори, колективізація, русифікація, Соловки, спаскудження, Колима, геноцид, Луб'янка, етноцид, Воркута, залізна завіса, КГБ, розвинутий соціалізм, *«незалежність»*, пограбування, кравчучки, руйнування, кучмономіка, криміналітет, прихвати́зація, дезінформація, деградація, деморалізація...

Образ Нації та її Велич. Статуя жінки, яка велично тримає калинову гілку миру над Майданом Незалежності в столиці. Тримає над підземним переходом, у якому бомжі, інваліди і жебраки демонструють гастролерам з усього світу нашу Національну Велич і Гідність.

Гідність Українців, котрі пишаються своєю багатющою історією і благодатною землею, дарами якої весело і нахабно спекулюють особи з особистими рахунками в російських банках. Остання афера з українським зерном — тому підтвердження. Під солодкий рефрен про Велич Нації.

І раптом — тема Волині. Тема трагедії двох братніх народів — українського і польського... Однак доведене до абсурду почуття власної *Величі* одразу перевело трагедію у змагання, а необхідність вшанування невинних жертв — у безглузду полеміку політиканів.

Тих самих політиканів, дехто з яких, за логікою абсурду, досі не визнав українських повстанців воюючою стороною, тоді як тодішні професійні провокатори з НКВД, які перевдягалися то в УПА, то в АК (Армія Крайова — патріотичні збройні формування, які діяли на теренах окупованої Польщі в період 1942–1946 рр.), нині ходять у героях із персональними пенсіями.

У мене досі зберігаються числа польського тижневика

«Przekrój», газет «Życie Warszawy», «Sztandar młodych», інших видань із публікаціями 60-х років про події, які тоді зовсім не були відомі широкому загалові в Україні. Ось, наприклад, знімок: довгий стіл з найдками і питвом на ньому. З одного боку сидять офіцери совєцького НКВД, із другого — німецькі офіцери у формі СС і СД, радісні посмішки перших і других. Аякже: святкують спільну перемогу — окупацію суверенної Польщі у вересні 1939 року, згідно пакту **Молотова–Ріббентропа**.

Ще знімок: спільний гітлерівсько-сталінський, тобто німецько-совєцький, парад військ Вермахту і Червоної Армії у Бресті. У тому самому Бресті, який рівно через два роки героїчно оборонятимуть совєцькі бійці в оточенні німецьких.

А от опубліковані листи польських офіцерів, розстріляних НКВД у Катинському лісі під Смоленськом, далі — документальні матеріали про звірства московсько-більшовицької влади в 1939–1941 рр. на території Польщі, окупованої російською Червоною Армією...

Потім, уже після 1989 року, читав матеріали з серії «Biaże płamy» («Білі плями») — документальні свідчення про події, які замовчувались у комуністичній Польщі, яку називали «*найвеселишим баракком у комуністичному таборі*», але Поляки добре знали правду не лише про Катинь.

Веду це до того, що загальний рівень поінформованості польських громадян був і є зараз переконливо вищим, ніж громадян українських. Відповідно — й рівень національної свідомості, який, крім активного патріотизму, має у бюджеті Польщі матеріальне підтвердження значними сумами грошей, спрямованих, у тому числі, на увічнення пам'яті загиблих співвітчизників.

Нині нам треба не ображатися на факт порівняння з Поляками, а ліквідувати наявне відставання від них у розвитку економіки, культури, освіти, інформації. Я вже не кажу про військо і міжнародне співробітництво.

А головне — слід перестати будувати майбутнє з цеглинок минулого. На жаль, у нас дуже багато «фахівців» саме з минулого, а от фахівців із майбутнього вочевидь обмаль. Замість науково обґрунтованих прогнозів у нас займаються припущеннями. Про це свідчить «незалежне» 12-річне «демократичне» тупцювання на місці під час будівництва в Україні диктатури азійського зразка.

До питання про Національну Велич я пропоную повернутися після того, як ми оберемо некорумповану владу, посадимо за ґрати

кримінальних злочинців, звільнимо Україну від російських військових баз, побудуємо нормальні державні кордони, створимо Військо і Флот, які будуть спроможні нас захистити, нагодуємо пенсіонерів, перестанемо принижуватися перед Росією і віддавати їй повітряний та інформаційний простір, землю, надра, підприємства, комунікації та національні святині, натомість повернемо собі з Росії нашу частку золотого запасу, майно, вкрадені гроші й отримаємо від Росії вибачення і компенсацію за всі відомі жертви і втрати.

При цьому, звичайно, Президент Росії приїде до Києва з великим почтом, урочисто і щиро попросить прощення від імені Російського Народу за всі приниження, шкоди і злочини, вчинені проти Народу Українського.

Ви вважаєте, що це фантастика? Тоді ображайтеся на себе за те, що неспроможні добитися відновлення справедливості, без якої марно говорити про Гідність.

«Слово Просвіти», 16–22.07.2003 р.

Рік 2003-й увійшов в історію українсько-російських стосунків, як рік Тузли. Саме цього року, маючи на меті змінити лінію міждержавного російсько-українського кордону за рахунок ліквідації українського острова Тузла в Керченській протоці, російська сторона побудувала дамбу в напрямку України зі свого боку протоки.

Таким чином, було зменшено ширину протоки в цьому місці й спрямовано потужну течію на розмивання українського острова. Росія, в своїх територіальних претензіях до України, вже перейшла від слів до діла.

Рік 2004-й. Лихо не спить

Вивчайте, але не брешіть

В основі кожного зла завжди сидить брехня. Це — аксіома. Константа світу. Причому, саме сидить, а не лежить. Бо лихо не спить. Сидить брехня, готова будь-якої миті скочити і спаскудити добро, вимазати брудом правду. А потім поширити брехню масовим тиражем: «...*чітайте, ізучайте Ільїча, нашого учителя, нашого вождя*».

А що? Може, й треба вивчати творчість **В. Леніна**. Особливо його телеграми, де слова «расстрелять» і «унічтожить» повторюються як «здрасьте».

А якщо вже не вивчати, то хоча б знати про кого (й про що) йдеться. Знати звідки береться в наш час ота зацікавленість певних осіб (зовні цілком нормальних на вигляд) до періодичної участі в мітингуванні під червоними прапорами перед пам'ятником їхньому вождеві, котрий руками створеного ним ВУЧК спочатку топив Україну в крові, а потім його вірні соратники «добросовісно» заморили голодом ще близько десяти мільйонів Українців.

Вивчайте. Та тільки не брешіть слідом за вашим вождем, що «*без єдності пролетарів великоросійських і українських про вільну Україну не може бути й мови*». Бо вільна Україна якраз тим більше можлива, чим менше матиме отієї «єдності». Нехай «*великоросійські*» залишають собі оту *великоросійськість* і тішаться нею без нас.

Натомість ми маємо вивчати і читати «*Ільїча*» та про нього без брехні. Тим паче, що і пан начальник українського інформаційного поля **Чиж**, нещодавно, виступаючи по телевізору, закликав нас ще раз «*по-новому прочитати Леніна*».

Серед сучасних постійних читачів творів **Леніна** чи не найкомпетентнішою ленінознавицею є пані **Валерія Новодворська** — голова російської партії «Демократичний союз». Ось її точка зору:

«Саме Володимир Ілліч поклав початок брехливій совєцькій традиції — думати одне, говорити друге, робити третє. Ленін умів прикидатися... він дуже хитро проводив передвиборчу кам-

панію своєї партії, залучаючи студентів, учителів, профспілковиків. Наприклад, профспілкам була обіцяна свобода страйків. Але перше, що зробили більшовики, як тільки прийшли до влади, — заборонили страйки і розігнали профспілки...

Згадаймо неп — геніальну ідею поставити напівліквідований клас підприємців собі на службу, ...створити видимість свободи, але зберегти ВЧК та ідеологічний тиск. Згадаймо концесії, які більшовики дали іноземцям, щоб потім забрати... Початок ГУЛА-Гу поклав Ленін. З його ініціативи з'явилися Соловецькі концентраційні табори, була зліквідована свобода слова і преси, почався червоний терор...» («Аргументи і факти», № 3 (441), січень 2004 р.)

22 квітня 2006 року. Серед прапорів, що їх піднято на черговому комуністичногму збіговиську в центрі Києва біля пам'ятника їхньому ідолові, бачимо й прапор Військово-морського флоту ССРСР. Натяк більш ніж прозорий.

Брехня завжди намагається набрати вигляду правди і прикритися гарними словами. Ісус Христос цілком слушно попереджав, що «не за словами, а за їхніми вчинками пізнаєте їх».

Вчинки **Леніна** та більшовиків-ленінців-комуністів у перші п'ять років після жовтневого перевороту 1917 року документально описав **С. П. Мельгунов** у книзі «*Красный террор в России*», аргументовано довівши, що «*суть більшовизму — в його практиці, а практика ця — планомірне здійснення насильства, відкритий апофеоз убивств...*»

А вбито було в період 1917–1921 років у катівнях ВЧК (причому, як правило, без жодного суду і слідства) близько шести мільйонів громадян. Вбито лише за те, що вони мали сміливість не погоджуватися із звірствами більшовиків і їх методами тоталітаризму.

А в Україні ці методи і їх виконавці (які переважно насунули в Україну з Росії за мандатами **Леніна**) були особливо жорстокими. І цьому немає жодного виправдання. Як не може бути виправдання антиукраїнським демонстраціям під кривавими прапорами зла і насильства, що їх сьогодні піднімають нинішні послідовники біснуба того вождя не лише у столиці України.

У кожному разі, пам'ятник Леніну в центрі Києва давно слід демонтувати.

«Слово Просвіти», 29.01–04.02.2004 р.

Тамбовський вовк — і нам товариш?

Це не я вигадав, а цитували цілі покоління совєцьких людей у сумнозвісну епоху, рудименти якої нам сьогодні тихо і підступно Росія впроваджує в Україну.

«*Товариць капітан*», — звертається заарештований до слідчого у фільмі, який не один раз передивилася більшість населення ССРСР. «*Тамбовській волк тебе тавариць!*» — різко відрубє слідчий, відкидаючи будь-які сподівання на добропорядний і розсудливий розгляд справи.

Нині «*товариць капітан*» повернувся до нас у цілком *легітимний* (бо ухвалений парламентом) спосіб, у черговий раз втягуючи Українців у московсько-совєцьку термінологію і манеру спілкування. Бо законодавчо скасовано звернення *пан*, а замість цього знову впроваджено у військову лексику звернення *товариш*, відриваючи українських вояків від українських традицій і патріотичних уявлень про обов'язок щодо своїх.

Скасування звернення *пане* в українському війську — це зовсім не дрібниця. Це серйозний технологічний засіб русифікації, який

застосовували ще більшовицькі комісари. Адже українські хлопці, після такого вишколу, повернувшись з армії, продовжуватимуть поширювати «товарища» і «товарішчя» під час спілкування на всіх рівнях — офіційному й побутовому.

Радіє ліва «опозиція». Ще б пак, — водночас майже 300 тисяч українських військових стали у ряд із читачами комуністичної газети «Товариш». У проросійських авторів «товарішчя капітана» мета відома: ще кілька кроків — і Українці забудуть про такі звернення, як *добродію, друже, козаче* тощо.

Фактом ліквідації слова *пан*, яке завжди вживається у шанобливому зверненні, стверджено його переключений російський зміст — *пан-поміщик* (експлуататор), бо ще досі у російських підручниках присутні ненависні Росіянам *польські пани* (тобто буржуазія у її переключеному, російсько-більшовицькому розумінні).

Як бачимо, ліквідація України української здійснюється за чітким планом, у якому СЛОВО перетворюється в ОСЛОВ, формуючи нам майбутнє з рудиментів сумнозвісного минулого.

«Слово Просвіти», 19–25.02.2004 р.

Росіяни вважають Івана Мазепу зрадником

У Луганську, вочевидь, вважають, що так. Воно, звичайно, можна прикритися фіговим листочком застереження, надрукованим поряд із реквізитами редакції про те, що *«ответственность за достоверность сообщаемой информации... несут авторы публикаций»*. Проте, якщо редакційна колегія газети складається з п'яти офіційних посадовців, включно з депутатами Луганської міськради і начальником управління з питань внутрішньої політики Луганської міськради, та ще й Луганська міськрада є засновником цієї газети, то фіговий листочок тут ні до чого.

Газета російськомовна, називається *«Жизнь Луганска»*, має статус *«Еженедельная городская общественно-политическая газета»* і виходить накладом понад 11 тисяч примірників, тобто, впливає на громадську думку.

Здавалось б, суспільно-політичний статус газети і присутність у складі її редколегії відповідального начальника від політики, мали б зобов'язувати цей орган так само відповідально ставитись до публікацій, особливо до тих, яким *«Жизнь Луганска»* відводить цілу сторінку, очевидно вважаючи їх особливо важливими.

Як от, наприклад, у числі № 29 (718) від 14 липня 2004 р. «Жизнь Луганска» вмістила статтю «И грянул бой. Полтавский бой», підписану — **Н. Башкатов, историк, член партии «Русский блок»**. Наведу кілька уривків із цієї по-своєму оригінальної публікації в дослівному перекладі з російської:

«Тут треба зазначити, що вельми поширений міф про те, що Мазепа хотів домогтися для України «незалежності» (так пере-кручено в автора статті) — просто брехня, розрахована на людей до-вірливих і таких, що на історії не розуміються.

... із «ненької Україною» (саме так, саркастично, в лапках у авто-ра статті) Мазепа хотів розстатися. Тим паче, що в Україні Мазе-па великою популярністю не користувався. Жодного з гетьманів не ненавиділи так, як ненавиділи Мазепу.

... із захопленням Батурина пов'язують іще один популярний се-ред націоналістів міф. Це міф про поголовне знищення населення Батурина Меншиковим. Цей міф веде своє походження од відомої фальшивки «Історія Русов» і повторюється досі.

... У результаті вдало обраної стратегії, російське вісько не ли-ше перемогло, а й мало невеликі втрати (...) Це був кінець геть-манським зрадам і свавіллю, які впродовж 60 років руйнували Ук-раїну. І це було початком Великої Російської Імперії».

Серед істориків, відомих в Україні, зокрема й співробітників Інституту історії НАНУ, імені **Н. Башкатов, историк** не знайш-лося.

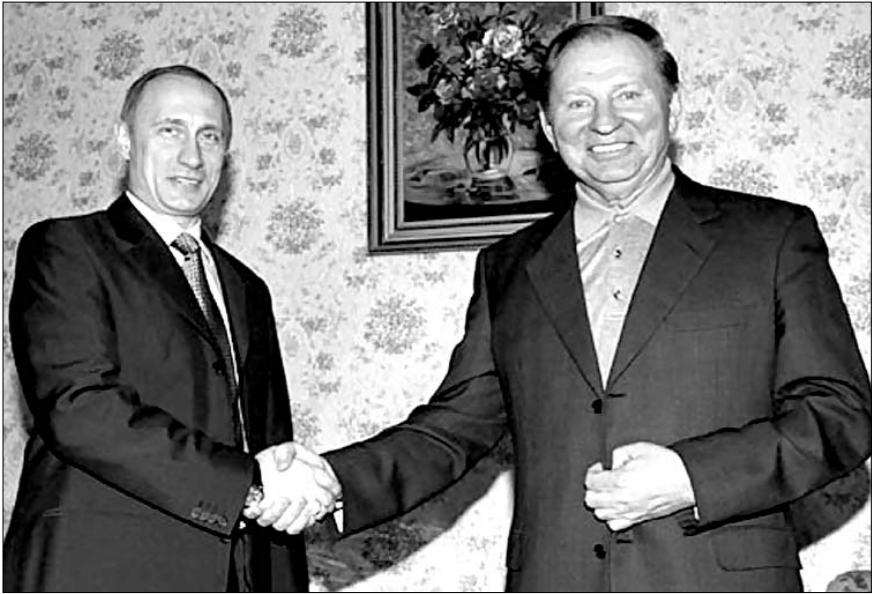
Поза сумнівом, антиукраїнський випад газети сподобається не лише колегам **Н. Башкатова** з антиукраїнської партії «Русский блок», а й його високим покровителям у Москві й Києві. Адже ли-ше під патронатом високих осіб держави можна надрукувати в Ук-раїні цю брехливу і відверто образливу для Української Нації вигад-ку.

«Слово Просвіти», 12–18.08.2004 р.

Президент Кучма здає Україну

«Що дали?» Таке запитання доводиться чути від різних людей і з дуже різноманітною інтонацією — від тривоги до стриманої гор-дості. З нашого боку відповідь може бути лише одна: *«Борімося й по-боремо!»* А от із їхнього боку...

Не претендую на звання пророка, але ситуація, в якій перебуває

Звичайно, вже сам факт приїзду В. Путіна в Україну Л. Кучма вважає для себе великим подарунком. Особливо, якщо йдеться про підтримку проросійського кандидата на пост президента України. Натомість пересічні українські громадяни кожну подібну зустріч сприймають як прелюдію до чергового етапу московського визискування нашої країни.

Українська Нація, зовсім не «склалася» сама собою, як про це доводиться нині чути від деяких придворних політиків. Цю ситуацію послідовно і дуже професійно «складали» кваліфіковані фахівці у справі руйнування України.

Причому, незалежно від оновлення команди, яка постійно впродовж 1992–2004 рр. проводила роботу з руйнування України, у її складі незмінно знаходився **Леонід Кучма**. *Кучма-прем'єр* чи *Кучма-президент* завжди виконував свою головну функцію — резидента Росії в Україні.

Чи йшлося про частку України в майні СРСР після його розпаду, чи про поділ Чорноморського флоту та його перебування на нашій території, чи про наслідки пограбування Росією українських вкладників Ощадбанку, чи про енергетику України (один лише приклад саботажу навколо нафтопроводу «Одеса–Броди» чого вартий), чи про українську культуру, статус державної мови та її вживання, про економічний, інформаційний, повітряний і т. д. і т. п. простори...

До кожної з цих проблем президент **Кучма** доклав свої руки не для розв'язання, а для їх ускладнення. Поступово нагромаджуючи ці проблеми і послідовно вибудовуючи з них критичну ситуацію, **Кучма** за активної підтримки **Путіна**, а також російських політтехнологів і посадовців організував фальсифікацію виборів і логічно привів свою команду до давно запланованого успіху — антиукраїнського заклоту, організаційно оформленого в українському Севе-родонецьку на сепаратистських проросійських зборах, на чолі з прем'єром **Януковичем** і за активної участі провідних політиків Росії включно з одіозним мером Москви **Лужковим**.

Усе те, чим **Кучма** займався таємно й приховано від Української Нації, в один момент вибухнуло публічно. Вибухнуло антиукраїнським, відверто проросійським заклотом. Вибухнуло в давно підготовленій ситуації, з давно підготовленою командою. Командою, яку президент **Кучма** добирав і формував роками. І нині вся ця злочинна команда, як бачимо, чітко й уже відкрито працює на розкол і ліквідацію Української Держави.

Чітко працює ЦВК на чолі зі зрадником **Ківаловим**, який брав участь у фальсифікації результатів президентських виборів; чітко працює Генеральна прокуратура на чолі зі зрадником-генералом, який не збирається притягувати до відповідальності **Кушнарьова** і К^о; чітко працює Кабмін на чолі зі зрадником **Януковичем**, який організував і провів масштабну фальсифікацію; чітко працює міністр-зрадник **Білоконь**; чітко відмовчуються силовики і МВС, які також доклали рук до фальсифікації.

Уже навіть школярі розуміють, що українське МЗС повинно було того самого дня, 28 листопада, надіслати Росії ноту протесту за пряме, злочинне втручання керівництва Росії в українську кризу. Але...

Резидент **Кучма** впродовж десяти років дбайливо й ретельно добирав табачників, медведчуків, азарових, суркісів, януковичів, кушнарьових та їм подібних, які люто ненавидять Український Народ, який вони відкрито й публічно називають *бидлом*.

Резидент **Кучма** крок за кроком, день за днем, частку за часткою здавав Україну Росії. Здавав шляхом «приватизації», приниженням української культури російською попсою, доведенням освітян до рівня жебраків, а шахтарів — до рівня рабів, відкривши ефір і все інформаційне поле для розгнужданої антиукраїнської пропаганди з неприхованим кримінальним відтінком, ліквідувавши *Національну Гвардію* і т. д. і т. п.

Помаранчева Революція вибухла як суспільний протест під гаслом «Ні – брехні!». Українці виступили проти фальсифікації виборів і проти фальсифікаторів – Януковича, Кучми та їх прибічників.

Що далі? З нашого патріотичного боку має відбутися загально-національна мобілізація на захист суверенітету, територіальної цілісності й збереження конституційного ладу в Україні. Аж до готовності захищати гідність Нації, демократичні принципи та державні інтереси України усіма засобами, на які має право Нація у боротьбі за свою країну.

З їхнього, проросійського й російського боку — шантаж (у тому числі випробуванням шляхом відключення газу), провокації і диверсії, поширення чуток, страху і залякування, організаційна підтримка Росією антиукраїнських сил в Україні, терористичні акти, розпалювання вогню громадянської війни, створення хаосу та введення російських окупаційних військ *«для захисти соотечественників за рубежом»*, про що чітко записано у військовій доктрині РФ.

Звичайно, це не обов'язково має статися сьогодні-завтра, хоча пружину стиснуто саме так і саме в цьому напрямі. Чи вистрілить вона так досконало підготовленим здійсненням намірів резидента **Кучми**? Передусім, це залежатиме від нас самих, від нашої готовності віддати життя за Батьківщину.

Ми добре пам'ятаємо вислів одного з найактивніших і найпідступніших ворогів України (тоді ще не Посла Росії в Україні) **В. Черномирдіна**: *«На колінях приползьте!»*

Дехто, як бачимо, вже поповз за російським шматом гнилої ковбаси.

Українських патріотів — патріотів, незалежно від національності — нас із вами, шановні громадяни вільної України, чекає складне й виснажливе випробування. Нам треба пережити важку зиму 2004–2005 рр. Зиму, сповнену тривог і трагедій.

Росія запустила в Україну свої пазури й впевнена в своєму успіхові.

Тим часом злочинна влада на столичних пагорбах робить усе, щоб зруйнувати фінансову й господарчу основу економіки України. Злочинці-кучмісти прагнуть залишити після себе руїну. В тому числі й для того, щоб потім звинуватити новообраного Президента України, під проводом якого нам усім ще прийдеється тяжко виводити Україну з катастрофи, так майстерно здійсненої Президентом **Кучмою**.

Мусимо зустріти весну з гідно піднятою головою. Боротьба щойно починається!

«Слово Просвіти», ч. 49, 2–9 грудня 2004 р.

Такий стан речей був на той момент. І такі сподівання на вихід України з катастрофи під проводом... Проте не так сталося, як гадалося. Невдовзі, після звільнення **Ю. Тимошенко** з посади прем'єра у вересні 2005 р., новообраний президент **В. Ющенко** підписав так званий Меморандум з **В. Януковичем** (на кшталт протоколу **Молотова–Ріббентропа**).

А відтак продовжив проводити політику *кучмізму* і *кучмономіки* у ще небезпечнішому, антиукраїнському виконанні, створюючи щораз сприятливіші умови для реалізації в Україні російських, промосковських інтересів.

Вже під час президентських виборів 2004 року, а особливо після Помаранчевої Революції з'явилися перші ознаки «двохВікторного альянсу» Ющенка–Януковича та відповідного політичного курсу в їх виконанні.

Рік 2005-й. Московське уявлення про дружбу

Російська повзуча агресія

Не довелося нам довго чекати на продовження російської провокаційної операції «Тузла», спрямованої на те, щоб Українці при звичаїлися до «нормального» порушення Росіянами нашого державного кордону. 23 березня 2005 року о 7 год. 55 хв. за київським часом російський десантний корабель «Николай Фильченков» Чорноморського флоту РФ самовільно перетнув державний кордон України в районі Феодосії.

Рівно о 10 год. 40 хв. у районі гори Опук, без жодного дозволу і навіть без поінформування української сторони, почалася висадка на український берег 382-го окремого батальйону морської піхоти ЧФ Росії чисельністю 142 осіб особового складу і 28 одиниць бойової техніки.

Коли до місця висадки російського десанту прибули українські офіцери-прикордонники, Росіяни повели себе зухвало і нахабно, заявляючи що буцімто попереджали про свої навчання. Врешті, після настійливих вимог наших прикордонників, російські десантники залишили українську територію, перед тим натякнувши, що поставлене завдання виконали.

МЗС України того самого дня відреагувало нотою, в якій зазначено, що російська сторона грубо порушила положення двосторонньої угоди від 28 травня 1997 року про статус й умови перебування ЧФ Росії на суверенній території України, а також порушила законодавство України про режим державного кордону й порядок допуску підрозділів збройних сил інших держав на територію України.

Час для проведення зазначеної провокаційної операції, метою якої є вочевидь промацування єдності нової керівної команди України та її здатності адекватно і дієво реагувати на «розвідку боем», вибрано вдало. Та й результатами такої «перевірки» наших слабо-

сильних ВМС і прикордонної охорони Росіяни залишилися задоволеними. У кожному разі, не лише їхні морські піхотинці, а й певні російські політики у верхах не приховували своїх позитивних вражень від *«навчань, максимально наближених до умов операції проти реального противника»*.

Звісно, краще і надійніше готувати російських десантників не на макетах в учбовому класі, а прямо на тій території, про яку їм на політзаняттях розповідають, як про *«ісконно русську»*. Президент України **В. Ющенко** *«мудро»* промовчав.

Чи не єдиним державним діячем високого рангу, який дав належну оцінку ситуації, виявився голова Служби Безпеки України **Олександр Турчинов**. 24 березня, виступаючи в прямому ефірі на телеканалі «Ера», він зазначив, що перебування ЧФ Росії на українській території створює пряму загрозу для нашої держави і що Росіяни *«будуть нахабніти настільки, наскільки ми будемо дозволяти їм це робити»*.

Натомість президент **В. Ющенко** мовчав. Але, можливо, думав. Цікаво — про що? Можливо про те, що вже варто усунути з посади щойно призначеного голову СБУ, який називає речі й дії так, як вони того заслуговують?

Виступаючи з трибуни Майдану, В. Ющенко пообіцяв здійснити свій перший президентський візит до Варшави, але прилетів за інструкціями до Москви, до В. Путіна...

Чи може він подумав про те, що мабуть не варто зараз державно обурюватися з приводу короточасного захоплення якогось там шматочка нашої території іноземним військом, коли це саме військо вже захопило добрячий шматок Криму і надалі продовжує нарощувати свою військово-політичну та антиукраїнську присутність в Україні?

За часів мого дитинства не раз випадково чув у висловлюваннях деяких дорослих: *«Сталін чесний, добрий і мудрий вождь, але його оточення часом неправильно йому доповідає»*. Навесні 2005-го знову, причому, підозріло часто почав чути подібні висловлювання про «оточення». Тільки тепер вже йшлося не про Сталіна, а про Ющенка.

А тим часом у Севастополі, тобто у центрі дислокації російсько-го ЧФ (якщо не сказати окупації ним частини території України), за злочинної безвідповідальності (чи може за прихованого сприяння) офіційного Києва відбуваються події і реалізуються наміри Росії, які прямо спрямовані проти територіальної цілісності, суверенності і незалежності Української держави.

Зокрема в Севастополі не можна визначити, де починається і де закінчується російська військово-морська база. Вона скрізь розкидана по районах міста та на прилеглих територіях. Дивлячись на це українське місто з висоти центрального пагорба, бачимо державні прапори Російської Федерації над десятками будинків цього українського міста.

Російські військові патрулі нерідко затримують українських військовослужбовців і перевіряють у них документи. Були випадки, коли військова автоінспекція Росії брала під свій контроль всі в'їзди і виїзди з міста.

А щоб в Українців відпали будь-які сумніви у тому, що це місто є практично російським, на мешканців міста і широкої території Криму активно і агресивно працює телебачення ЧФ і радіостанція російської військової бази. Газета ЧФ Росії пропонується у кожному кіоску, номерні знаки автомобілів ЧФ починаються з номера 90 (таким чином Росія вважає Севастополь своїм 90-тим суб'єктом державно-територіального устрою), у школах міста ідейно-виховні чинники ЧФ влаштовують конкурси творів на теми *«Севастополь — город русской славы»*, *«Жизнь каждого принадлежит Отечеству»*.

На додаток до величезної кількості російських і проросійських газет і телеканалів, які створюють у місті необхідну антиукраїнську «ауру», у потужній друкарні ЧФ також виготовляються популярні антиукраїнські видання: *«Русский Севастополь»*, *«Российская община Севастополя»*, *«Севастопольская правда»* тощо. Звільнені в

запас офіцери російського ЧФ залишаються в Україні, чимало з них працюють в офіційних установах та організаціях, не приховуючи своїх далеко не проукраїнських переконань.

Під час Помаранчевої Революції В. Путін вимагав від В. Януковича і Л. Кучми «приняття рішительних мер», але тоді вони не наважились...

Під час президентських виборів в Україні вся місцева проросійська влада однозначно і згуртовано «боролася» за перемогу **В. Януковича**. Зокрема на 45-й севастопольській виборчій дільниці за своїми паспортами голосували громадяни Російської Федерації, а на 48-й та 49-й дільницях у списках було багато офіцерів російського ВМФ. Містом поширювалася чутка, що в разі обрання **В. Януковича** він начебто пообіцяв віддати Севастополь Росії.

Результат відомий: за **В. Януковича** проголосувало 88% севастопольців. Без жодного перебільшення цей відсоток можна вважати місцево-референдним результатом відповіді на запитання: *Чи це місто є і має бути російським?*

Цікаво, що вся пропаганда в Севастополі спрямована не проти пРезидента **В. Ющенка**, а проти України, проти її мови, суверенності, проти незалежності. Отож цей пРезидент надалі робить вигляд, що активна антиукраїнська робота Росії в українському Криму його не стосується...

Тест Олега Тягнибока

Як впродовж сотень років, так і в наш час спостерігаємо одне незмінне явище — нерівноправні стосунки між Україною і Росією. Причому, Росія постійно експлуатує Українців, ресурси України, потенціал її економіки і культури.

Поставимо собі кілька простих запитань: Чому попри всю очевидність і ганебність цього явища, Москві по сьогоднішній день вдається досягати своєї загарбницької мети? Що є найбільш характерним у повсякденній практиці російсько-українських стосунків, причому — впродовж століть? Яку таку ефективну методику постійно і незмінно застосовує Москва у своїх прагненнях отримати зиск за рахунок використання України в своїх імперських інтересах?

Інакше кажучи, якими такими особливими — а водночас очевидними — рисами російської політики, стратегії і тактики визначається історично тривалий (і сьогоднішній) успіх гноблення України з боку Росії? Ми можемо легко усвідомити, що таких головних рис російської політики (і відповідної державної ідеології) є шість:

- 1) постійне прагнення до загарбання чужого;
- 2) брехливість;
- 3) підступність;
- 4) безмежна жорстокість;
- 5) патологічна впевненість у своїй правоті за будь-яких умов;
- 6) максимальне використання можливостей п'ятої колони і колаборантів.

А звідси: Росія ніколи не визнає своїх злочинів, не кажучи вже про помилки. Завжди, за будь-яких правителів, у будь-які історичні часи, у будь-якій суспільно-економічній формації Росія розбудовує свою систему управління згідно з усталеною ієрархічною пірамідою, на вершині якої сидить диктатор (цар, вождь, імператор, президент чи генеральний секретар — не має значення, як він називається), а всі інші мають бути йому підвладними зверху вниз по піраміді й підпорядковуватися згідно з повноваженнями свого рівня.

Патріотичний обов'язок Росіянина полягає в тому, щоб завжди бути «ЗА!», щоб «Там, де я, — там Росія!», що виконуючи наказ начальника, виконавець має привілей не відповідати за будь-який злочин.

Росія — це є національна мафія доведена до рівня досконалості

державної машини, в якій вже немає місця для докорів сумління, співчуття, християнської моралі й любові до ближнього.

Зараз, оговтавшись після зруйнування ССРСР і знову мобілізувавши весь свій потенціал для відновлення імперії, Росія хоче мати у своєму повному розпорядженні Україну.

Хоче мати у повному, бо в неповному вже має. Рука Москви міцно сидить у нашому інформаційному просторі, успішно нав'язуючи громадянам України російську ментальність.

Повзучою окупаційною рукою Москви лягла на український Крим і, значною мірою, на східні області України. Рука Москви міцно тримає у своїй власності значну частину підприємств (в тому числі стратегічних) на території України.

Ця рука комфортно себе почуває не лише в українському ринковому просторі (в тому числі час від часу випробовуючи нас на міцність локальними, монотоварними чи галузевими кризами), а й в політичному полі нашої держави. Ця рука має свої руки у владних структурах України, має достатньо явних і прихованих апологетів російської рації стану в українському політикумі тощо...

Але, стоп! Припустимо, що автор цих рядків не має (або не дуже має) рації у своїх твердженнях і коментарях. Припустимо, що сьогоднішні наміри Росії щодо України чисті як вранішня роса й Москві йдеться нині про справжні партнерські стосунки. Припустимо навіть, що наше попереднє спільне життя в імперії було правильним і щасливим...

От тільки куди подіти правду про десятки мільйонів(!) закатованих, забитих, заляканих, зазомбованих, здеморалізованих і збещечених Українців, серед яких досі є живі свідки найжорстокіших злодіянь, вчинених проти Української Нації за вказівкою з Москви. Чи може Москва вже визнала бійців Української Повстанської Армії борцями за незалежність Української Держави проти іноземних окупантів?

І взагалі, що сьогодні здатна визнати Москва з нашого трагічного нещодавно минулого на підтвердження чистоти своїх — начебто чистих — намірів щодо України на майбутнє?

Народний депутат України **Олег Тягнибок**, напередодні приїзду до Києва російського президента **Володимира Путіна**, запропонував специфічний тест на правдивість для Росії, для її нинішнього керівництва.

Причому, зробив це цілком офіційно, зареєструвавши проект звернення Верховної Ради України до керівництва сусідньої держа-

ви, в якому пропонується визнати провину кремлівської влади за геноцид Української Нації. На думку депутата, це має продемонструвати відмову Москви від імперської політики і сприяти розвитку добросусідських відносин. Ідея, як бачимо, цілком слушна і актуальна.

Олег Тягнибок.

О. Тягнибок пропонує затвердити постановою ВР і невідкладно вислати до Москви текст, в якому, серед іншого, зазначається:

«Російська Федерація проголосила себе правонаступницею ССРСР, тобто погодилася взяти на себе відповідальність за політику, в тому числі антиукраїнську, яку проводив Радянський Союз. Перелік трагічних подій, які спричинила в ХХ столітті політика Кремля, змушує здригнутися:

— війна, розв'язана проти молоді Української Народної Республіки, та військово-

політична окупація 1918–1920 рр., що супроводжувалася кривавим терором та пограбуванням мирного населення;

- штучні голодомори 21-го, 32-го, 33-го, 47-го років;
- розкуркулення та насильницька колективізація;
- кілька хвиль нищення української інтелігенції;
- терористичне знищення національних провідників **С. Петлюри, Є. Коновальця** та інших;
- мордування Західної України, окупованої у 1939 році в результаті злочинної змови ССРСР та нацистської Німеччини;
- нищення української мови, культури, Церкви;
- пограбування народного господарства, історичних і культурних цінностей та заощаджень громадян;
- затоплення мільйонів гектарів найродючіших у світі чорноземів...

Кількість жертв цих трагедій є настільки чисельною, що затьмарює Голокост. Це десятки мільйонів Українців заморених голо-

дом, замордованих у тюрмах, концентраційних таборах та психушках, винищених Світовою війною, розв'язаною в тому числі Радянським Союзом, померлих на засланні та у вимушеній еміграції...

Це десятки мільйонів Українців, яких залякали, принизили за їхню національність, розтоптали їхню людську гідність, знищили морально, денаціоналізували, розсіяли по численних ударно-комсомольських будовах, опромінили Чорнобилем...

24 серпня 1991 року Верховна Рада України проголосила незалежність України та створення самостійної Української держави. Проте рани, завдані під час не лише совєцької, а й всієї 337-літньої російської окупації, не загоїлись, а кривди не забулись. І, оскільки минуле змінити неможливо, то найголовніше, що потрібно зробити для відновлення історичної справедливості — це визнання колишньою імперією провини за скоєне».

Чи Олег Тягнибок є наївним чоловіком? Ні. Тим більше, що в його родині є постраждалі від совєцького режиму і він сам має сумний досвід на цю тему.

Проте він хоче поставити справу відкрито, прозоро і не лише дати Москві шанс для каяття, а й показати на весь світ справжню суть нинішніх намірів кремлівських верховод, причому, на підставі їх власних оцінок добре відомого нам недавнього минулого. Хоче показати нинішній зріз точки зору офіційного Кремля на болісні для України проблеми.

Визнають чи не визнають очевидні речі?! Від якої (хоча б однієї з шести!) головної риси російської політики може відмовитись сьогодні Москва? Чи може Москва, наприклад, відмовитись від допомоги для своєї п'ятої колони в Україні та вітчизняних колаборантів?

Газета «Свобода» № 12, 2005 р.

«...Если Украина не желает жить с Россией, и не собирается даже в перспективе рассматривать возможность государственного воссоединения, мы должны изменить стиль отношений с Украиной. И это означает, что власть, которая действует на Украине, нас не устраивает в принципе! ...Внутри Украины есть свой внутренний конфликт... и мы должны разыгрывать этот конфликт. Искать в украинской политике пророссийские силы, которые до сих пор Кремлем никогда не поддерживались... Вот направление приложения сегодняшних наших усилий».

Андрей Савельев,
російська партія «Родіна».

Підготовка нафтогазової війни

Од серпня 2005 року Російська Федерація розпочала кардинальний перегляд і ужорсткішення своєї енергопостачальної політики стосовно країн Заходу, а особливо — України. 15 серпня 2005 року російський президент **В. Путін** висловився про те, що необхідно розглянути можливість підвищення ціни на нафту марки «юралс» до рівня ціни на нафту марки «брент».

У грудні 2005 року глава російської нафтової компанії «Лукойл» **В. Алскперов** в інтерв'ю німецькій «Ханделсблатт» заявив, що для підвищення ціни на російську нафту, треба створити її дефіцит в Європі. А голова президії російського Інституту проблем глобалізації **М. Делягін** на пресовій конференції в РІА «Новости» повідомив:

«Стратегічним маневром для Росії має стати перехід від експорту сировини до її глибокої переробки на своїй території з наступним експортом продуктів переробки. Це всемеро ефективніше від експорту сировини».

Пан **М. Делягін** лише озвучив доконані факти. Впродовж одинадцяти місяців 2005 року поставки російської сирової нафти в країни СНД зменшено на 13,8%, тоді як загальний обсяг експортних поставок нафтопродуктів за цей період збільшено на 18,1% (з 74,1 до 87,5 млн тонн). Водночас розгортається широка програма будівництва нових НПЗ на території Росії, переважно в західних прикордонних областях (Калінінградській, Курській, Брянській, Воронезькій).

Про те, що 90% потужностей нафтопереробної промисловості в Україні також належать російським власникам дипломатично замовчується... Деякі сміливі експерти вважають всі ці «шахові» ходи ознакою агресивних намірів Росії не лише в економічному, а й у військово-стратегічному плані.

За публікацією **Олекси Смілянського**
у тижневику «Дзеркало Тижня», № 8, 2006 р.

«Самотні у світі, ми світові нічого не дали, нічого від світу не взяли, ми не принесли до маси людських ідей жодної думки, ми ні в чому не сприяли рухові вперед людського розуму, а все, що дісталось нам від цього руху, ми спотворили».

Петро Чадаєв,
російський мислитель-демократ,
«Філософські листи» Лист перший. (1836 р.)

Рік 2006-й. Накручується клубок великої брехні

Хто і що стоїть за зрадою національних інтересів України?

Цього слід було чекати давно: Президент **В. Ющенко** погодився із вимогою Кремля на постачання в Україну російського газу за ціною 230 доларів США за 1000 кубометрів. Ба більше, — у січні 2006 року він назвав цю газову домовленість з Росією *великим успіхом, вигідним компромісом* і, навіть, *перемогою української політики*.

«Перемога» відбулася в ніч із 3 на 4 січня 2006 року підписанням угоди між НАК «Нафтогаз України» і російським «Газпромом». За цією угодою виключне право на постачання будь-якого газу, що надходить з російської труби в Україні, надано комерційно-кримінальній фірмі «РосУкрЕнерго».

Лідер БЮТ пані **Ю. Тимошенко** зазначила з цього приводу, що *«таку угоду можна було підписати лише з великого перепою»*. Як заявила **Ю. Тимошенко**, уряд України під керівництвом **Ю. Єханурова** не мав жодних підстав підписувати невідгідну для України угоду.

Адже до підписання цієї угоди діяли міжурядові документи, згідно з якими постачання російського газу в Україну до 2009 року за ціною 50 доларів США за 1000 кубометрів було обов'язком Росії. Саме на ці документи спиралася пані прем'єр **Ю. Тимошенко**, коли влітку 2005 року на переговорах у Москві відкинула пропозицію російської сторони про збільшення ціни. Тут одразу виникає кілька запитань:

1. Чи не тому президент **В. Ющенко** звільнив **Ю. Тимошенко** з посади керівника уряду, що пані прем'єр-міністр ще влітку 2005-го не погодилась на антиукраїнську пропозицію Росії? Бо таки не погодилась.

2. Чи не був російський газовий ультиматум, оголошений Москвою у грудні, заздалегідь узгоджений між **В. Путіним** і **В. Ющенком**?

Ось вам виразна ілюстрація двох варіантів «стратегічного партнерства» в стосунках з Росією.

3. Чому таке архиважливе рішення прийнято у пожежному порядку? Що власне трапилося аж таке аварійне, що примусило підписати цю сумнівну угоду в ніч на 4 січня?

«Оскільки компанія «РосУкрЕнерго» зареєстрована у швейцарському кантоні, вона платитиме узгоджену суму податків цьому кантону. Російська скарбниця не побачить і копійки з податків від цієї угоди.

Все, що робить «РосУкрЕнерго» — це виступає в ролі ременя передачі для величезних сум грошей, а також засобом укриття від податків для російської сторони. Основні активи «РосУкрЕнерго» — це банківські рахунки та тісні контакти з російською елітою.

«РосУкрЕнерго» не має жодної технологічної власності, окрім ручок, олівців, кількох комп'ютерів та кількох авто «Мерседес». Послугами, що їх надає «РосУкрЕнерго», є канцелярщина: підписання транзитних документів, митних декларацій та відправка банківських переказів».

Роман Купчинський, аналітик Радіо «Свобода»,
в інтерв'ю для газети «Свобода» № 3, 2006 р.

В інтернеті з'явилась копія платіжки, якою фірма «РосУкрЕнерго» на суму у 53 млн доларів США зробила грошовий переказ компанії «Петрогаз», зареєстрованій в Об'єднаних Арабських Еміратах. У Верховній Раді України оприлюднено копію платіжки та інформацію про те, що компанія «Петрогаз» належить рідному брату президента **Віктора Ющенка** — **Петрові Ющенку**.

Водночас інформація, що з'явилася на сайті інформагентства «Ура-Інформ», свідчить про певні приятельські стосунки між «Петрогазом» і НАК «Нафтогаз України». Зокрема повідомляється, що 31 березня 2005 року голова «Нафтогазу» **Олексій Івченко** підписав договір, за яким на збиток Українському Народові продав «Петрогазу» 215 млн кубометрів туркменського газу за ціною 28 доларів США за 1000 кубометрів, тоді як «Нафтогаз» купував це туркменське паливо по 50 доларів.

А отже, по суті, пан **Івченко** подарував братові пана **Ющенка** близько 5 млн доларів США на купівлі та ще втричі більше дав заробити на реалізації цього газу.

Енергетичний наступ Росії на Європу, на разі, завершився перемогою Кремля лише у відносинах з Україною, керівництво якої (волею президента **В. Ющенка**) погодилось купувати російський газ на своєму східному кордоні за ціною 230 доларів США. Болгарія категорично відкинула пропозицію Кремля про підвищення ціни всупереч попереднім угодам, Польща продовжує купувати російський газ на своєму кордоні по 120–130 доларів США за 1000 кубометрів.

Олександр Чалий, колишній перший заступник міністра закордонних справ України, в інтерв'ю для «Газети по-українськи» у січні 2006 року рішуче засудив дії уряду **Ю. Єханурова** у газовому питанні, назвавши ці дії «газовим Перл Харбором».

Отже, в історії міжнародних відносин маємо унікальний випадок, коли в умовах діючого тривалого господарчого договору між сусідніми країнами, керівники яких, попри всі зміни складу і намірів влади, впродовж п'ятнадцяти років називають одна одну не інакше як *стратегічним партнером*, раптом один із партнерів висуває іншому ультиматум про підвищення заздалегідь узгодженої та підтвердженої існуючим договором ціни в 4,5 раза!

Загалом, цю чергову (але незрівняно більшу ніж попередні за масштабами її прояву та наслідками) аферу, слід було чекати давно. І не лише тому, що ця афера цілком вкладається в логіку антиукраїнської політики Росії, яка по суті, впродовж всього періоду но-

вітньої незалежності України, веде багатоаспектну війну проти нашої державної самостійності, поступово нарощуючи темп і простір наступу.

Про наміри Росії поглинути Україну — якраз все зрозуміло.

Натомість, не все було зрозуміло про наміри українського керівництва в його новому, постпомаранчовому виконанні, особливо після усунення уряду **Ю. Тимошенко**.

І хоча прогресивна частина українського суспільства оголосила неписану, але солідарно підтриману заборону на критику *помаранчового Президента*, насторжували деякі несподівані, часом навіть нелогічні повороти у політичній поведінці **Віктора Ющенка**, його дивні кульбіти і реверанси ще задовго до початку нинішньої гри у піддавки з Росією.

Особливо насторжували деякі вчинки **В. Ющенка** з поворотом на 180 градусів після його ж власних заяв.

1. Оголосивши, що свій перший президентський візит він нанесе до Варшави (що було б цілком логічним, особливо з огляду на значну позитивну роль, яку відіграли високі польські достойники на чолі з президентами **А. Квашньєвським** і **Л. Валенсою** у перемозі Помаранчевої революції), **В. Ющенко** раптом змінює наміри і вилітає до Москви на зустріч з російським президентом **В. Путіним** (який перед тим відверто і конкретно втрутився в українські президентські вибори на боці злочинної влади, а отже відверто виступив не лише проти **В. Ющенка**, а й проти всієї *помаранчевої спільноти*, тобто проти волевиявлення прогресивної, патріотичної, демократичної більшості громадян України).

2. Президент **В. Ющенко**, виступаючи на Майдані під час святкування Дня Незалежності, перед сотнями мільйонів людей у всьому світі висипав низку схвальних (і цілком слухних!) оцінок на адресу уряду **Ю. Тимошенко**, а через два тижні по тому раптом знімає її з посади прем'єра, супроводжуючи це негативними висловлюваннями і, м'яко кажучи, не дуже діловою (у кожному разі — не переконливою) аргументацією.

3. Виступаючи по телебаченню на всю Україну, в бесіді з провідними журналістами чотирьох українських телеканалів, президент **В. Ющенко** обіцяє, що в жодному випадку не підпише Закон про надання депутатської недоторканності членам місцевих Рад, але через два дні після цієї заяви підписує зазначений Закон, відкриваючи двері для «легітимного» приховування злочинів і злочинців. А після цього — новий поворот — оголошує про власне по-

дання до Конституційного Суду про визнання цього Закону (підписаного ним самим, Президентом!) неконституційним...

4. Пообіцявши відновити справедливість і навести законний порядок, у тому числі вжити заходів проти фальсифікаторів виборів, президент **В. Ющенко** натомість підписує Меморандум з **Януковичем**, випускає джина злочинності на волю, щоб потім, через кілька місяців, коли вже «опозиція» набрала обертів через розкрутку своєї популярності, відкликати свій підпис під Меморандумом. Це відкликання було вже як мертвому припарки. У кожному разі, воно не додало авторитетності особі цього президента.

5. Після підписання в ніч на 4 січня 2006 року ганебної газової угоди з Росією, проти цієї принизливої, несправедливої антиукраїнської акції (в центрі якої стоїть вочевидь сумнівний посередник в особі «РосУкрЕнерго») різко виступили депутати Верховної Ради України (перед усім — фракції БЮТ) і проголосували за відставку уряду **Ю. Єханурова**.

Натомість президент **В. Ющенко** і вся президентська рать (або як тоді особливо модно було говорити — *оточення президента*), фактично захищаючи інтереси Росії, злісно кидається з образами на **Ю. Тимошенко** і на її Блок, звинувачуючи БЮТ у змові з **В. Януковичем**, здійснюючи хвилю інсинуацій у пресі, на радіо й телебаченні. Звичайно, ніякої змови не було, але дуже вже той БЮТ муляв очі членам ющенківської фракції «Наша Україна», котрі саме тоді розпочинали підклимні маніпуляції з януковичевою партією «регіоналів».

А через півтора місяці(!) президент **В. Ющенко** фактично підтверджує слушність тверджень **Ю. Тимошенко** (яка ще у грудні 2005 року попереджала про шахрайські корені «РосУкрЕнерго»), а отже і справедливість позиції БЮТ, зокрема вимагаючи розібратися з тим, що собою являє і хто стоїть за «РосУкрЕнерго». Але запущений перед тим чорний PR вже зробив свою ганебну справу.

Ну як тут не згадати, як пан **В. Ющенко**, будучи прем'єр-міністром, коли щойно почала розгортатися народно-демократична акція «Україна без Кучми», підписує 13 лютого 2001 року разом із президентом **Л. Кучмою** «Звернення до українського народу», в якому зокрема читаємо такі страшні слова: «Не слід забувати уроки історії — згадайте, з чого і як починався фашизм. Ми заявляємо, що в інтересах громадян, суспільства, держави таким спробам буде дана активна і рішуча протидія...»

Ці президенти — В. Ющенко, Л. Кучма і Л. Кравчук добре знають таємниці своєї «співпраці» з Росією.

«Рішучу протидію» у формі чітко спланованих провокацій, за участі тисяч одягнутих у цивільне міліціонерів, ми на власні очі побачили 9 березня 2001 року на Хрещатику, на залізничному вокзалі, в інших місцях Києва, де відбувалося «полювання» на маніфестантів та інших «підозрілих» осіб.

Це вже зараз доводиться неодноразово чути, в тому числі від близьких до президента функціонерів, що «без акції «Україна без Кучми», яка вперше відкрито і рішуче засудила злочинний режим, не було б Помаранчевої революції». Але тоді, у 2001 році ми від них чули і читали зовсім протилежне...

Підписати такий страшний документ, в якому Народний Рух проти злочинного режиму прирівняти до зародків фашизму — на це, знаєте, треба мати або велику озлобленість на Націю, яка піднімається з колін, або мати на совісті великі підстави боятися за себе самого.

Чого боявся В. Ющенко? Що він такого має і носить на совісті? Коли він говорив правду — потім, коли у листопаді–грудні 2004 року засуджував злочинний режим Кучми, чи коли за три роки перед тим підписував злочинне звернення і називав себе сином Леоніда Кучми?

Чи може пізніше, коли призначав на посаду прем'єр-міністра **Ю. Сханурова**, який на всю Україну задемонстрував апофеоз щастя в обіймах **Л. Кучми**, оголошуючи цим промовистим фактом, що ані **Л. Кучмі**, ані його злочинному режимові тепер вже нема чого боятися.

Ці, та багато інших кульбтів пРезидента **В. Ющенка** давно викликають щонайменше подив. Бо не з його слів, а з його вчинків напрошується висновок, що Президент поводить себе як пРезидент в інтересах Росії.

Україна посувається до небезпечної межі, за якою — прірва. Знову це посування супроводжується багатьма фактами брехні й приховування правди.

Знову з-за лаштунків сцени українського політичного театру визирають зловтішні фізіономії колишніх, тоді як динаміка спектаклю вочевидь розвивається за фабулою класичного московського (тобто антиукраїнського) інтересу.

«Проведення Росією своєїрідної «холодної війни» проти України стало побічним наслідком культивування режимом президента Путіна тотальної несвободи. Бо хіба може путінська влада, яка стрімко прямує до тоталітарного майбутнього, терпіти в Україні зародження демократичної держави, яка своєю метою оголосила входження до об'єднаної демократичної Європи?»

Віктор Каспрук,
політолог.

17 квітня. Не лише речники російського «Газпрому», а й деякі депутати Держдуми Росії почали заявляти про неминуче підвищення цін на газ для України до рівня 300–350 доларів за 1000 кубометрів; рівня цін, що їх вони називають «ринковими» та «європейськими».

За матеріалами інформаційних агенцій та газети «Свобода» № 6 (276), 2006 р.

«Добросусідство» по-російськи

20 січня 2006 року Росія, під вигаданим приводом, без аргументованих претензій обмежила ввезення на свою територію української м'ясопродукції.

Відтоді щомісячні втрати українських підприємств цієї галузі

становили 60-70 млн доларів. Через цю заборону поставки українського сиру в Росію у січні-лютому, порівняно з відповідним періодом минулого року, скоротилися на 69%, тобто на 25 млн тонн. Водночас ввезення російських сирів на український ринок у січні-лютому збільшено на 95%.

Ба-більше — російська сторона в ультимативній формі зажадала перевірки українських продуцентів. У лютому-березні інспектори зі служби ветеринарного і фітосанітарного нагляду РФ відвідали ряд українських підприємств. Причому, перевірці піддано підприємства, що раніше вже були сертифіковані відповідними російськими органами. Міністр фінансів України **Віктор Пинзеник** назвав цю перевірку принизливою.

Віктор Пинзеник.

Невдовзі ще один конфлікт між Україною і Росією виник з приводу кримінальної ситуації в регіоні Придністров'я, де, через відсутність нормального кордону з Молдовою, розвиток контрабандних операцій набув небачених масштабів. Керівництво обох країн-сусідів — України і Молдови, після консультацій і обговорення проблеми, узгодило між собою ряд стабілізаційних заходів на українсько-молдовському кордоні, зокрема закриття «дірок», пропуск транспорту лише через митні пости, проведення перевірок вантажів та документів тощо.

Через два місяці після введення цих нормальних цивілізованих правил на українсько-молдовському кордоні, Москва раптом вибухає обуренням з приводу виссані з пальця «гуманітарної катастрофи», якої начебто зазнало населення так званої *Придністровської молдавської республіки* через впровадження Україною законних митних правил.

Уточнимо, що йдеться про самопроголошену, ніким не визнану (організовану Москвою на території суверенної Молдови), так звану ПМР — *Придністровську Молдавську Республіку* зі «столицею» в Тирасполі.

Черговий раз розкрутивши тему «помаранчевої» України, піднявши відповідний лемент обурення у масмедіях та державних інституціях з приводу організаційних рішень Києва (запроваджених на своїй українській території!), Москва з великою пропагандистською помпою висилає до Тирасполя колону 23 вантажних камазів з продовольством.

Причому, машини перетнули російсько-український кордон майже без пального, з практично порожніми баками. У половині машин було лише по одному водієві, майже постійно відбувалися якісь поломки...

Майже дикий, не організований належним чином переїзд цієї дивної колони по території України було його авторами повністю віддано на відкуп російського «авось», а точніше — на клопоти української автоінспекції та кількох українських міністерств, які впродовж чотирьох днів «проштовхували» колону від східного кордону України до західного.

Все це було більше схоже на агітпробіг під гаслом «Союз нерушимий», ніж на швидку допомогу «потерпаючим від голоду» в центрі Європи.

Типово імперська акція, проведена за кремлівським сценарієм і під емоційні заклики «*надання допомоги співвітчизникам за кордоном*», вочевидь мала за мету не лише продемонструвати Україні і Молдові «*хто тут справжній хазяїн*» (наплювавши черговий раз на всі попередні міждержавні домовленості щодо врегулювання придністровського конфлікту), а й зайвий раз підтвердити право Москви на втручання у внутрішні справи суверенної держави там, де Кремль вбачає сферу своїх інтересів.

За матеріалами інформаційних агенцій та газети «Свобода», 2006 р.

Співставлення і протиставлення

Дехто з читачів цієї книжки, можливо, звинуватить автора в упередженому (несправедливому, невваженому тощо) ставленні до так званого «старшого брата». Але погодьтесь: чи в лапках, чи без лапок, а вже сама згадка про чиясь «старшинство» одразу переводить Україну і Українців на сходинок нижче.

Когось, можливо, заспокоюють розмови про *українську ментальність*. Проте мій особистий досвід журналіста і лектора свідчить, що вісім чоловік з десяти не здатні чітко пояснити що воно таке — *ментальність*, хоча чуємо про це мало не щодня.

Тим часом цей «*російський брат*», генеалогія якого має чіткі й переконливі витоки з угрофінських племен, досі офіційно і неофіційно, у підручниках історії і в розмовах на кухні вважає, що Київська Русь це «*колыбель трех братских народов*» (тобто була матір'ю Росії) і, відповідно, Росія має підстави вести свій імперський родовід від київських князів **Рюріковичів**. Тобто Росіяни вважають, що мають права на Україну.

Так, це правда, що Москву — як певний опорний пункт Київської Русі на півночі — таки заснував київський князь **Юрій Довгорукий** у 1147 році (коли вже понад століття існував освітньо-релігійний комплекс *Софія Київська* з унікальною бібліотекою). Проте не київський князь у тих безкраїх лісах створив народності угрофінської групи племен, які вже давно були там розселені, але нічого спільного не мали зі слов'янами.

Зрештою, залишимо ці історичні факти та їх трактування на совісті деяких лукавих істориків із шовіністичними переконаннями, що голосніше за інших розводяться про так зване «*славянське єдінство*». Для нас важливо нині дати чітку відповідь на просте запитання: **Чого нам чекати від Москви сьогодні й наскільки мирним та добросусідським буде ставлення сучасної Росії до нашої незалежної Української держави у найближчій перспективі?**

Щоб відповісти на це запитання неупереджено, я взяв навмання один із солідних аналітичних тижневиків (за внутрішньою лотереєю жереб впав на «*Дзеркало тижня*») і так само «лотерейно» витягнув з підшивки перше-ліпше число; ним виявився № 15 (594) від 22 квітня 2006 р.

Отже, що нам це видання — яке аж ніяк не можна звинуватити ані в упередженості, ані в екстремізмі — повідомляє на випадковому зрізі часу про російсько-українські стосунки? Які тенденції при-

вертають нашу увагу, коли занурюємося у звичайну течію поточної інформації? Прочитую фрагменти зі статей, до появи яких — так само як і до їх авторів — не маю жодного відношення:

«На противагу вертикальній суспільній схемі, так званому вертикальному контракту, в розвинених демократіях діє горизонтальний контракт, що передбачає укладення суспільної угоди, учасниками якої є члени громадянського суспільства. Поняття справедливості — ключове поняття цього контракту: саме в його рамках суб'єкти домовляються про те, що є справедливим для їхнього співіснування.

Перебуваючи між Європою і Росією, Україна має змогу спостерігати нині за розвитком обох цих типів суспільних контрактів, і вибір України сьогодні — на користь горизонтально-демократичного.

Російська концепція справедливості відозмінилася відносно авторитарної радянської, але нова кремлівська доктрина успішно адаптується до неї. Гарантом справедливості в Росії сьогодні є президент. І така схема повністю відповідає ментальності пересічного Росіянина — це та ж сама вертикальна схема соціальних зв'язків, яка була за часів самодержавства та за радянської влади. Іншої схеми облаштування Росія у своїй історії не знала».

Андрій Галич.

Зі статті «Війни за справедливість».

Прочитований фрагмент подано під рубрикою «Градус» у розділі «Я і ми».

Наступний фрагмент — з розділу «За кордоном» під рубрикою «Експертна думка»:

«Як пише французька газета «Le Figaro» (3 квітня 2006 р.), Україна — це країна з хибкою ідентичністю, яка досі не визначилася у своїх коливаннях між Москвою і Брюсселем. Беручи до уваги цю невизначеність, а отже, непередбачуваність зовнішньої політики, яка у сучасних умовах розцінюється як потенційний виклик міжнародній безпеці, таке становище значно погіршує позицію України на світовій арені, ризикуючи звести нанівець позитивні зрушення у сприйнятті нашої країни у світі.

Водночас деякі представники Росії недвозначно висловлюються проти майбутнього членства України в НАТО. За словами С. Маркова, заступника керівника російської Громадської палати, що їх наводить американська газета Christian Science Monitor, Росія вже зробила досить поступок західним вимогам, а вступ України

до НАТО означав би просування західного військового альянсу «до історичного центру Росії», а це може стати для Москви граничною «червоною лінією», за яку вона не дозволить ступати.

...Один з аргументів на користь позаблокового статусу полягає в тому, що він сприятиме поліпшенню відносин з Росією. Проте насправді жодні поступки у питанні членства України в НАТО — чи то у вигляді позаблокового статусу, чи то просто у відмові від євроатлантичної інтеграції — не тільки не взмозі зняти напруження в українсько-російських відносинах, але навпаки, можуть лише поглибити і подовжити в часі існуючі суперечності, що не піде на користь ані тій, ані іншій стороні.

Основне протиріччя у відносинах з РФ, яке полягає у неможливості для України одночасно інтегруватися до європейського та євразійського просторів — в економічному, політичному чи ціннісному вимірах — неможливо зняти з порядку денного шляхом відмови від вступу до НАТО».

Галина Яворська.

Зі статті «Позаблоковий статус: Політичний продукт другої свіжості».

Чому певна частина українських керівників та впливових посадовців (причому, не лише місцевого, а й дуже високого державного рівня) у цілком очевидний спосіб (що породжує припущення про їх особисту зацікавленість або залежність) оглядається на Москву?

9 травня 2006 року президент **В. Ющенко** черговий раз закликав до примирення всіх противборців, які брали участь у так званій Великій Вітчизняній Війні. Але серед присутніх, які слухали цей заклик, були лише ветерани офіційні, себто *совецькі*, освячені Московою, її Серпом і Молотом, а не українським Тризубом.

Колишніх бійців українського патріотичного війська, котрі боролися за незалежну Україну, не було ані на цьому урочистому зібранні, ані серед учасників урочистої ходи на Хрещатику. Кажуть, «не було передбачено сценарієм». Так що миритися фактично не було як. Тому й не довелося *совецьким* і патріотичним українським ветеранам їсти кашу разом у компанії з президентом України...

Отже у Кремлі на разі можуть спати спокійно. Тим паче, що того самого дня 9 травня 2006 року на Красній площі у Москві в урочистих колонах пройшли новітні герої московських авантюр: воїни-афганці та «доблесні» гнобителі чеченського народу, для яких відоме

гасло-наказ В. Путіна — «*Мочіть в сортіре!*» — давно стало індульгенцією за всі можливі звірства.

А от чи можуть спати спокійно на Печерську, маючи за «стратегічного партнера» сусіда із садистськими звичками? Чи може деякі можновладці та привладні особи в Україні вважати, що їх врятує лояльність до тих, хто тримає на них компромат в архівах ФСБ?

Автор цієї літописної розповіді не бере на себе обов'язок розставити всі точки над «і», а тим паче — переконати читача у слушності особистої думки. Лише звертаю увагу на факти і тенденції, що їх бажано враховувати при прийнятті рішень на користь України.

Рішень не лише на державному, а й на нашому особистому рівні.

Не можемо ігнорувати фактів, які суттєво впливають на формування наших переконань. Переконань, сума яких створює громадську думку і сприяє зростанню свідомості суспільства на шляху до його громадянського рівня досконалості.

«Українська ветеринарна служба 26 березня 2006 року запровадила тимчасову заборону на імпорт м'яса з Польщі. І хоча український попит на імпорт м'ясної продукції становить майже 500 тис. тонн на рік, а розмір офіційно зареєстрованого ввозу з Польщі — близько 38 тис. тонн вартістю 24 млн євро, ветеринарна служба заявила, що ці обмеження запроваджує в інтересах українського споживача.

Які ж причини спонукали до таких радикальних дій Міністерство аграрної політики України? Перша є досить очевидною: це спроба поліпшити український торговельний баланс перед парламентськими виборами; спроба, яка дала мізерні результати у політичній грі, проте похитнула довіру до українського ринку.

Друга — умовно кажучи, свинячо-дипломатична — була спрямована на пом'якшення серця російської сторони. А ця остання, у свою чергу, впроваджуючи заборону щодо України, скаржилася на транзит територією південного сусіда м'яса «невідомого походження», яке опинялося на її внутрішньому ринкові.

І хоча Росіяни заперечують свою причетність до цієї ситуації, добровільний жест з українського боку сприйнято ними «із розумінням».

**Агнешка Корнєєнко (Варшава).
Зі статті «Свиняча криза».**

На разі утримаємося від прогнозів на майбутнє. Нехай читачі самостійно роблять висновки. Але одне є певним: традиційні для Кремля імперіалістичні прагнення набувають нового розвитку, модернізуються під ринкові (начебто) умови з корекцією на сучасні глобалістичні тенденції, проте в одному залишаються незмінними — у намаганні перетворити незалежну Україну в колонію Росії.

У найбільш свідомій частини українського суспільства давно і міцно закріпилося уявлення про Росію, як про джерело різноманітних небезпек.

Це уявлення, яке має глибокі історичні корені, постійно підкріплюється поточними подіями, в яких чітко видно агресивні наміри північно-східного сусіди, а отже зміцнює наше переконання про доцільність впровадження певних обмежень на стосунки, які переважно не можна вважати партнерськими, а тим більше — братськими.

Кремлівські верховоди вже багато чого досягли у своїх намаганнях створити в українському суспільстві зони розколу і нестабільності. Московський проект так званої «федералізації» України успішно реалізується.

Наприкінці квітня новообрані Ради народних депутатів Луганської і Харківської областей ухвалили рішення про надання *російській мові* статусу «регіональної», хоча й так відомо, що зусиллями проросійських верховод у цих областях, *українську мову* сприймають як чужеземну. Подібна антиукраїнська «робота» цілком відверто проводиться також в Одеській, Донецькій, Запорізькій, Миколаївській, Дніпропетровській областях та в Криму.

«...Вже тепер стало очевидним що режим «народного президента» Ющенко є повністю неієздатним; але найгірше, що для збереження своєї посади Віктор Андрійович ладен пожертвувати навіть майбутнім Української Держави.

Ющенко один за одним здає bastiони української державності. Сьогодні центральна влада фактично вже не контролює Крим, Донецьку і Луганську області.

Якщо ситуація й надалі розвиватиметься подібним чином, то влада віртуального президента України поширюватиметься лише на вулицю Банкову та урядовий квартал на київських Липках...»

Василь Васечко.

«Свобода», № 16, 2006 р.

Плювали вони на наш суверенітет

Інвентаризація майна є обов'язковою процедурою кожної діяльності. Вона проводиться щорічно. Особливо, якщо йдеться не про звичайну господарчу діяльність, наприклад, на макаронній фабриці, а про діяльність війська іноземної держави на нашій українській території.

На п'ятнадцятому році існування незалежної Української Держави її державні органи вперше прийняли рішення про інвентаризацію свого українського майна і своєї землі, що їх використовує Росія на теренах України.

На що Москва одразу обурилася і почала показувати ікла. Особливо тоді, коли міністр оборони України **Анатолій Гриценко** звинуватив російську сторону в тому, що вона зволікає проведення інвентаризації нерухомості, яку використовує на території України.

Водночас, як логічне відлуння на підвищення Росією ціни на газ для України (причому, ігноруючи діючий до 2009 року російсько-український договір про ціну і обсяги постачання газу), українські парламентарії і члени уряду запропонували, відповідно, переглянути й ціну оренди баз ЧФ на території України та провести відповідну інвентаризацію цих баз.

В. Путін з борту російського крейсера вже бачить, як він окупує Крим.

Тим паче, що Росія досі сплачує Україні за оренду символічні 97 млн доларів на рік, тоді як сучасні розцінки за оренду подібних об'єктів у 15–20 разів вищі. Та й ці дотеперішні суми мало хто бачив, позаяк вони враховувалися, переважно, у формі «взаємозаліків».

Категорично і без жодного натяку на бажання обговорювати, Москва відкинула пропозицію Києва про перегляд терміну оренди і розміру плати за перебування Чорноморського флоту Росії на території України.

Заступник міністра закордонних справ РФ **Григорій Карасін**, незадовго перед нарадою російсько-української підкомісії з питань ЧФ у Москві, заявив із прозорим натяком: *«Про перегляд таких положень... не може бути й мови. Це може допровадити до небезпечної ревізії комплексу питань, в яких не зацікавлена жодна зі сторін»*.

Чого, власне, хоче *«друг московський»*? Про заміну озброєнь російських (тему досить драстичну і небезпечну) ми для власного спокою на разі помовчимо...

А от щодо юрисдикції українських правоохоронних органів у місцях дислокації військ російських на нашій українській території, то Росіяни хочуть, щоб вона була максимально обмеженою. Щоб тут була юрисдикція лише російська.

По суті російські (назвімо речі своїми іменами — окупаційні) війська хочуть отримати статус екстериторіальності, тобто створити острівець Росії на території України і юридично зафіксувати це право.

За гарними словами про забезпечення навігації стоять наміри Кремля бути повноправним хазяїном на всій українській морській акваторії, самому приймати рішення і не узгоджувати їх із владою суверенної України.

Власне таку «роботу», не чекаючи результатів перемовин у Москві, російське військо вже почало шляхом силового захоплення українських маяків та відповідного навігаційного обладнання. Тепер вони хочуть юридичного оформлення захопленого...

І про яку суверенність тоді... Тоді про неї можна буде лише поговорити.

Чи не пора вже нарешті означити правду?

Президента країни треба поважати. Це — аксіома. Але ж і Президент має давати підстави для поваги. Отож хочу відкрити вам од-

ну публічну таємницю: у нас, шановні пані й панове, **Президента немає!**

Ні, людина, яка часом сидить у високому кріслі в адмін-секретар-президентському будинку по вул. Банковій у Києві, існує цілком реально. Але немає Президента України.

Щоправда, про відсутність Президента України в Україні було помічено давно, незважаючи на слова, вираз обличчя і жестикуляційні паси особи, котра сидить у зазначеному кріслі. Відсутність була помічена через певну невідповідність між словами і вчинками цієї особи та через кадрові пас'янси, що їх ця особа послідовно розкладає за принципом *«Зрадъ Майдан!»*.

Відчувається школа його попередника **Л. Кучми**, сином якого ця особа себе вважає. І, як бачимо, достойним спадкоємцем, котрий вже перевершив свого вчителя-батька.

Хоча, звичайно, вміння перетворювати абсолютно виграшну ситуацію в абсолютно безнадійну цьому учневі-синові ні в кого не треба позичати. Бо це виняткове вміння він переконливо продемонстрував майже одразу після парламентських виборів 2002 року, коли на хвилі народної довіри привів до Верховної Ради найбільшу фракцію, переваги якої невдовзі перетворилися на мильну бульбашку.

Своє вміння перетворювати виграш на програш, а перемогу на поразку цей імпозантний чоловік продовжував удосконалювати після Помаранчевої революції; після революції, яку — скажімо чесно — переважно зробила пані **Юлія Тимошенко**, очоливши Майдан і виконавши всю чорнову роботу, тоді як наш герой грав роль весільного генерала, а його пізніше відоме «оточення» займалося в основному формуванням ореолу навколо «унікальної» голови майбутнього «батька Нації».

Автори московського сценарію захоплення України восени 2004 року не розраховували на те, що у справу реалізації донецько-кримінальних фальсифікацій під час президентських виборів так рішуче втрутиться жінка і не лише мобілізує пересічних Українців, а й заручиться впливовою допомогою з боку авторитетних осіб офіційної Європи.

І тому в ті вирішальні дні, коли після реальної небезпеки, що буквально висіла в повітрі, у людей, котрі з'їхалися на Майдан з усієї України, з'явилося відчуття близької перемоги справедливості над злом, лише нам, пересічним і щиросердим громадянам, видавалася абсурдною пропозиція **Януковича**, звернена до **Ющенка** у прямому телеєфірі, під час дебатів цих двох кандидатів на президентське крісло: *«Ви — президент, я — прем'єр!»*.

Хоча вже тоді насторожувала дивовижна впевненість **Януковича** у позитивній для нього перспективі. Цю впевненість, як би тоді не видавалося дивним, ще більше випромінювали непрості очі пані **Ганни Герман-Стеців**: *«Не тратьте сили і не пручайтеся; Янукович все одно очолить Україну і поведе куди треба!»*. Зрештою, ця інтенція відчувалася не лише в очах, а й у словах пані **Стеців**.

Це лише для нас із вами, шановні пані й панове патріоти України, усунення **Юлії Тимошенко** з поста прем'єра (після високої оцінки діяльності її уряду тією особою, яка її звільнила) було несподіванкою, так само, як і поцілунок **Єханурова–Кучми**, так само, як сумнозвісний пакт, тобто Меморандум **Ющенка–Януковича**, підписаний під гаслом *«Бандитам — парламент!»*.

А насправді це була зовсім не несподіванка, а повернення до **московського сценарію** з відстрочкою всього на рік.

І тому після річниці Помаранчевої революції, а потім ще активніше — після парламентських виборів-2006 зазначена особа у високому кріслі лідера Нації чітко й послідовно контролювала технологічний процес ліквідації всіх позитивних очікувань, можливостей і наслідків Майдану, впродовж кількох місяців розтринькавши останні залишки величезного кредиту довіри всієї прогресивної громадськості України.

На очах шановної публіки було прекрасно розіграно тримісячний спектакль під назвою «Коаліція», в якому панове *безсмертні, порошенки і зваричі* чудово виконали свої ролі, відкривши всі можливості для легального захоплення влади тими, кому було обіцяно тюрми.

Кучма і Єхануров.

Весело грали й залиvisto сміялися. Особливо тоді, коли недолугі журналісти (разом із перекупленими) змагалися у кращому висвітленні тези «*Президент у нас хороший, тільки погане його оточення!*».

Але й регіоналам ця гра також сподобалась своєю відвертою дурістю. Реалізувати ідеологію *наперсточників і злодіїв у законі* на рівні системи державного управління найбільшою європейською країною — про таке ще якихось рік-півтора тому й мріяти було неможливо.

А нині фантастика стала реальністю. Реальністю є вікторіанська епоха двох шулерів, які грають на одну руку в Україні (не плутати з відомою вікторіанською епохою у Британії), щодня постійно і неухильно ліквідуючи інститут президентства, впроваджуючи порядки кримінальної зони з повним набором державних (в тому числі законодавчих) гарантій для безперешкодного дерибану національного майна, ресурсів, культури, надій, сподівань і віри у майбутнє. У майбутнє, яке промосковський загін донецького розливу в жодному випадку не бачить світлим для Українців.

Агонію президентства намагаються приховати публікаціями, розрахованими на круглих ідіотів. Нещодавно одна досі шанована газета під претензійною рубрикою «*Політика великим планом*» вмістила дивний а la logos panegyrikos на захист **В. Ющенка**, де серед іншого читаємо й таке еквілібристичне твердження: «*Узагалі, звинувачення Ющенко в зраді ідеалів Майдану відбувається на тлі того, що майже ніхто не може чітко сформуванати самих цих нашумілих ідеалів*» (!)

От у чому, виявляється, справа: «*ніхто не може сформуванати (мабуть, малося на увазі «сформулюванати») ідеалів!*» А тому й немає чого котити бочку на чоловіка, котрий сидить у найвищому кріслі держави!

Щоправда, ця газета тут-таки, з посиланням на Центр Разумкова, подає статистичні результати опитування, проведеного 22–28 вересня 2006 року в усіх областях України. Понад дві тисячі респондентів відповідали на запитання «*Чи підтримуєте ви діяльність Президента Віктора Ющенка?*». Так от, шановні пані й панове, 41,3% опитаних відповіли: «Не підтримую», 42,3% — «Підтримую окремі заходи» і лише 9,5% відповіли: «Повністю підтримую». Потрібні коментарі?!

Наш розумний і волелюбний народ не потребує дисертацій на тему формулювання ідеалів. Він має ці ідеали в крові. За ці ідеали

проливали кров і віддали своє життя мільйони патріотів, яких нинішні нездари у питаннях *формулювання ідеалів* досі не вважають борцями за вільну Україну.

І тому вже ніхто не дивується, коли донецький парламентсько-кабмінівський експрес набрав швидкість і для повної перемоги абсурду в Україні залишилося лише розвалити опозицію так само, як було розвалено помаранчеву коаліцію.

«Свобода», № 36, 24–30 жовтня 2006 р.

Рік 2007-й. Попередження лишилося непоміченим

Куди коливається маятник

Мова піде про арифметику історичних закономірностей. Тому не беруся нікого переконувати. Проте деякі спостереження та порівняння на зрізі хронологічному дають підстави для неспішних і подекуди небезпідставних припущень.

Про те, що втілення *комуністичної ідеї* у свідомість та організацію життя багатьох народів і держав деформувало нормальний хід розвитку цілого людства — годі говорити. Натомість нас цікавить актуальне питання: коли вже оця клята *«комуністична епоха»*, епоха безбожності, брехні, зла й безмежної жорстокості нарешті закінчиться?

Коли брехливі й підступні апологети комуністичної ідеї та їхні сучасні «оринковлено-олігархічні» прибічники перестануть інфікувати чесних дурнів солодкою казочкою про світле майбутнє «диктатури пролетаріату», використовуючи злочинців для утвердження цієї диктатури?

Відповідь на ці запитання може дати часовий маятник, що з амплітудою у 7 років ритмічно змінює напрям руху, а отже й означення суспільно-політичних змін у просторі часу.

Тому, якщо є справедливим твердження про те, що корені всіх майбутніх подій знаходяться в минулому, почнемо від того кінця де лежить комуністичний початок. У такий спосіб спробуємо віднайти вірогідний комуністичний кінець.

Отже, як пам'ятаєте з підручників, опублікований **1847 року** *«Комуністичний Маніфест»* виголосив, що *«привід комунізму ве- штається по Європі»* і провістив майбутнє політичне зорганізування тих, хто був **нічим**, для перетворення їх у тих, хто стане **всім**. Від такої бздури маятник хитнувся від його нульової позиції й посунувся вліво, тобто відмірюючи час у бік мінусових, негативних подій.

Це пророцтво можливо й залишилося б на рівні наукоподібних

інсинуацій, але через п'ять років **К. Маркс** підливає масла у вогонь: *«Класова боротьба має призвести до диктатури пролетаріату» (1852 рік)*. Відтак амплітуда маятника в негативній зоні подій збільшилася ще на два роки вліво і досягла негативного максимуму в **1854 році**, наштотувхнувшись на Кримську війну (1853–1856), яку традиційно агресивна Росія розпочала з наміром захопити Босфор, Дарданели і контролювати вихід у Середземне Море.

Війна, а особливо війна програна Росією, як водиться, провела певну «зачистку» переконань і підняла рівень суспільної свідомості. Відтак маятник активно пішов вправо, у бік позитивних змін. Поразка, що її завдали Росії об'єднані сили Туреччини, Англії і Франції (от звідки бере початок НАТО!) призвела до політичної «відлиги».

У Росії помер цар **Микола I** і трон посів **Олександр II**, котрий розпочав впровадження деяких реформ, серед яких найбільш визначальною подією було скасування кріпацтва (**1861 рік** — центральна позиція у русі маятника вправо, коли амплітуда дорівнювала нулю).

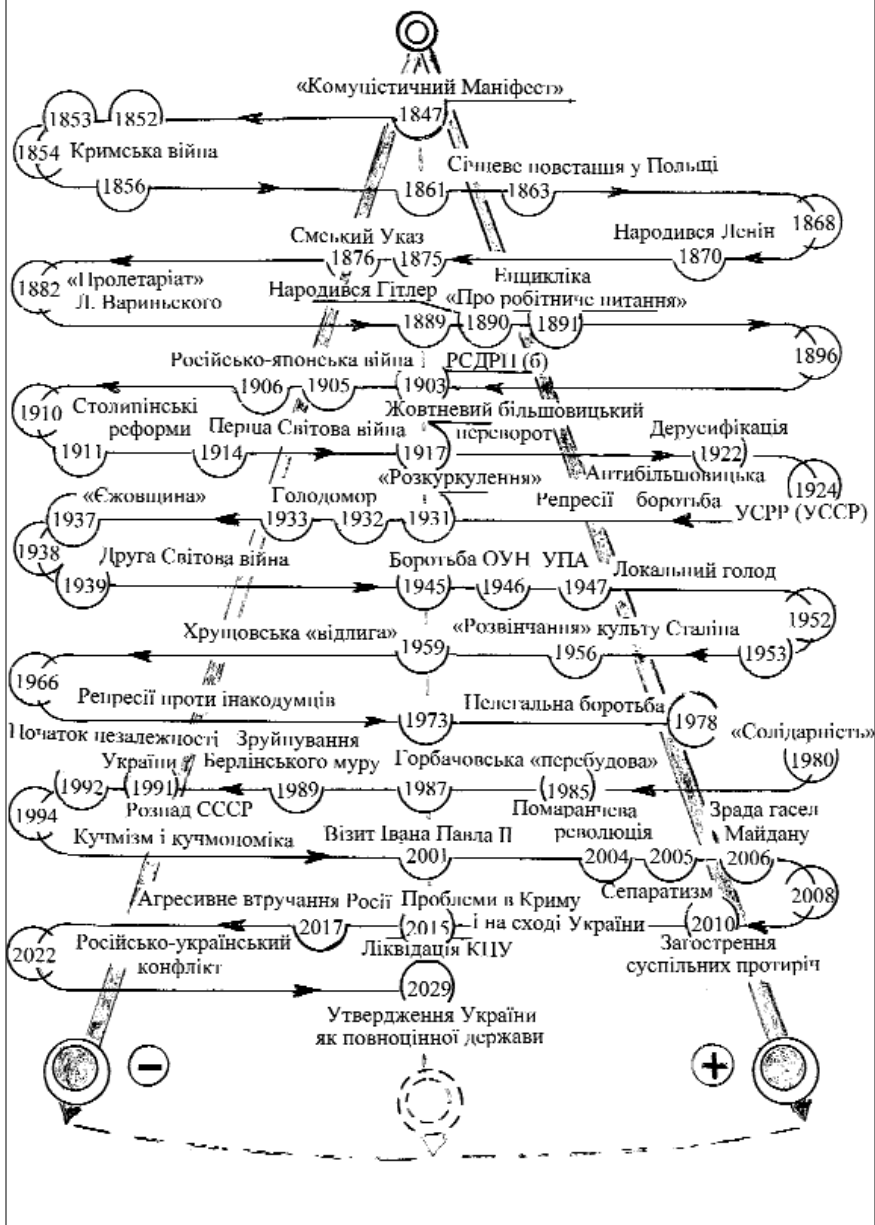
Подальший рух маятника вправо супроводжується активізацією національно-визвольних рухів, у вирі яких найбільш резонансним було січневе збройне повстання у Польщі (**1863–1864**), спрямоване проти російських окупантів. Повстання було жорстоко придушене російськими військами.

Але рух маятника вправо продовжується: **1867 року** Галичина отримує автономію, а новий **1868 рік** (у точці позитивного максимуму маятника) зустрічає нова держава з досить ліберальними порядками — Австро-Угорщина.

Знову маятник починає свій рух вліво до комуністичних ідеалів і невдовзі (**1870 року**) народжується **В. Ульянов (Ленін)** — майбутній вождь комуністичних терористів-прагматиків. Народився вождь, який для нащадків залишить комуністичні ідеали лише теоретично, на папері. А практично, на теренах створеної ним більшовицької російської імперії, залишить після себе концтабори і ЧК–ГПУ–НКВД, а також символи, що досі отруюють свідомість суспільства.

Рухаючись вліво, маятник проходить нульову точку амплітуди (**1875 рік**), вибухає **1876 року** сумнозвісним антиукраїнським Емським Указом **Олександра II** і набуває максимуму лівого відхилення у **1882 році** фактом створення у Варшаві першої в Європі марксистської партії «Пролетаріат» на чолі із соціалістом **Людвіком Вариньским**.

Про що розповідає маятник

Партія проіснувала впродовж року, російські жандарми арештували її членів і репресували, а лідера замордовано у Шліссельбурській фортеці біля Санкт-Петербурга.

Рух маятника праворуч зазначається закликами **Івана Франка** до радикальних змін в українському русі. Заклики невдовзі набувають конкретних форм у діяльності товариства «Просвіта», Наукового товариства ім. Т. Шевченка, активної патріотичної діяльності української фракції в галицькому Сеймі, у наукових розробках і викладацькій праці **Михайла Грушевського** на кафедрі історії Львівського університету.

Нульову точку **1889 року** маятник проходить динамічно і, переходячи у праву зону амплітуди, зазначає також початок низки інших важливих подій, які на цьому етапі ще не являють прямої загрози для людства: **В. Ленін** повертається до Самари із першого заслання з рішучими намірами втілення *ідеї диктатури пролетаріату* в організацію життя людей. У цій ідеї майбутній *вождь* побачив можливість створення новітньої імперії — комуністичної.

Тоді ж народився **Адольф Шикльгрубєр (Гітлер)** — автор німецького варіанта комуністичної диктатури. Потім, не без впливу комуністичних партнерів та використавши їх терористичний досвід, **Гітлер** створить Націонал-Соціалістичну Робітничу партію та її авангард — СС і Гестапо з повним набором концтаборів і відповідною ідеологією.

Але це буде потім. А на разі, папа римський **Леон XIII**, стривожений тим, що привабливу комуністичну казочку можуть використати злочинці для реалізації своїх людиноненависницьких планів, публікує **15 травня 1891 року** «*Енцикліку про робітничє питання*», в якій попереджає:

«...зміна приватної власності на спільну, до якої прагнуть соціалісти (комуністи), погіршила б умови життя всіх працюючих, які отримують заробіток, оскільки в такому разі (тобто за умови загальної власності) відібрала б їм свободу використання заробітку на довільні цілі, а тим самим відібрала б у них надію і можливість помноження родинного маєтку і поліпшення своєї долі».

Після локального позитивного максимуму в досить спокійному **1896 році**, рух маятника у лівому напрямку швидко проходить нульову точку **1903 року**, в якому створюється партія більшовиків РСДРП(б)–РКП(б), яка починає готуватися до втілення ідеї «диктатури пролетаріату».

Далі, під час руху маятника в лівій зоні, відбувається російсько-

японська війна **1905 року**, а потім — в класичному імперіалістичному дусі — російський царат впроваджує столипінські реформи **1906–1911 років**, які зазначають негативний максимум коливання маятника в лівій зоні (**1910 рік**) фактом масового переселення українських селян до Сибіру.

Потенція нагромадженого негативу вибухає **1914 року** під час руху маятника в лівій зоні — починається Перша Світова війна, а далі — в набраному темпі — спалахує жовтневим більшовицьким переворотом **1917 року**, після чого аж до **1922 року** горить вогнем громадянської війни, що відбувається переважно на території України і з українського боку є національно-визвольною, а з російсько-більшовицького — загарбницькою.

Великою історичною подією під час перебування маятника в правому секторі його коливань була знаменита Варшавська битва, яку називають «дивом над Вислою» (**13–25 серпня 1920 року**). Ця битва, що ознаменувала собою переможне закінчення *польсько-більшовицької війни* (саме так її названо у польських підручниках історії), зумовила не лише збереження незалежності Польської Республіки, а й перекреслила плани більшовиків на перенесення *російської пролетарської революції* в країни Західної Європи.

Позитивним явищем у правому положенні маятника була також політика українізації в Україні. Зрештою, вона тривала недовго. Рух маятника праворуч досягає максимуму **1924 року** створенням УСРР (зі столицею в Харкові), пізніше перейменованої в УРСР.

Відтоді, рухаючись ліворуч впродовж чергового 14-літнього напівциклу, маятник історичних подій зазначає згасання антибільшовицької боротьби в Україні й активізацію антиукраїнських репресій, проходить нульову точку амплітуди під час насильницької «*колективізації і розкуркулення*» **1931 року** та виводить нацистів на чолі з **Гітлером** на політичну арену Європи.

Саме тоді антиукраїнські репресії набувають масштабів геноциду. Відбувається організований московським більшовицьким керівництвом Голодомор в Україні **1932–1933 років**. Водночас до повної нелюдської досконалості було доведено російсько-совецьку систему концтаборів — ГУЛАГ.

Далі, рухаючись в лівій зоні негативу, маятник фіксує злочини НКВД в **1937–1938 роках**, коли амплітуда досягає негативного максимуму, щоб вже через рік, у **1939 року**, за домовленістю між **Сталіним** і **Гітлером**, логічно «розквітнути» пактом **Молотова–Ріббентропа** і спільними зусиллями російських комуністів з німецькими

фашистами розпочати Другу Світову війну фактом окупації суверенної Польщі.

Загалом, рух маятника впродовж чергових трьох напівциклів **1924–1938, 1938–1952, 1952–1966 років** є досить типовим для розуміння «маятникових» закономірностей.

Зокрема, прийнявши «естафету» попередньої мінусової амплітуди, з її жахами репресій і переслідуваннями в лівій частині (**1931–1938**), маятник логічно продовжив ланцюг нещасть, рухаючись у цій лівій частині од точки максимуму в **1938-му** до нульової точки (центрального положення маятника) в **1945 році**. Тобто дві частини лівої амплітуди **1931–1938** і **1938–1945 років** чітко відображають час тривалості панування зла та пов'язаних із ним намірів і відповідних подій, що це зло реалізують.

З цього приводу варто нагадати факт злодійського вбивства у березні–квітні **1940 року** понад 26 000 польських офіцерів, державних службовців і громадських діячів у Катині, Осташкові, Медному та ін. Потаємно, в лісі, кожного кулею в потилицю «доблесні чекісти» вбили тих, хто не чинив спротиву, а просто перебував на тій східній частині суверенної Польщі, яку згідно з пактом **Молотова–Ріббентропа** окупували війська російсько-більшовицької імперії.

Водночас на захоплених Червоною Армією теренах розпочато безпрецедентні репресії проти мирного населення. Понад 140 000 осіб вивезено до Сибіру і Казахстану, близько 10 000 розстріляно в казематах НКВД.

Дві наступних частини правої амплітуди маятника, під час його перебування праворуч в зоні позитивних подій **1945–1952** та **1952–1959 років** (з врахуванням певної інерції сталінського репресивного апарату і післявоєнних злочинних операцій НКВД проти українських повстанців), відображають динаміку позитивних змін.

Серед цих змін маятник відмічає смерть **Й. Сталіна** і розвінчання культу його особи, що стало початком «хрущовської відлиги». Зрештою, «відлига» тривала недовго.

Перебування маятника у лівій зоні впродовж **1959–1973 років** засвідчило чергову хвилю репресій проти інакомислячих, проти національно-демократичної еліти: арешти, несправедливі звинувачення, суди, вирoki, табори, психушки...

Рух історичного маятника в **1966–1980 роках** набув свого позитивного розвитку доведенням до абсурду брежнєвського «розвинутого соціалізму» у правій амплітуді й закінчився **1980 року** в точці

позитивного максимуму революційним вибухом польської «Солідарності». Вибухом, який заклав фундамент для наступної ліквідації брехливого комуно-соціалізму і всього комуно-соціалістичного табору.

Водночас, майже у тій самій точці позитивного максимуму (**грудень 1979 року**) рух маятника у лівій негативний бік починається з чергової російської агресії. Спецпідрозділи КГБ захопили президентський палац у Кабулі, вбили президента **Х. Аміна**, після чого до Афганістану вводяться війська ССРСР. Сумнозвісна Афганська війна тривала до **1989 року**.

Загалом 14-літня половина циклу **1980–1994 років** позначилась в Україні низкою змін суперечливого змісту. На тлі суцільного дефіциту найнеобхідніших товарів і послуг, нові надії вселяв проголошений **М. Горбачовим** курс «*перебудови і гласності*» (**1985 рік**), скасування військового стану і перемога демократичних сил на чолі з **Л. Валенсою** у Польщі, зруйнування берлінського муру (**1989 рік**).

Конвульсії злих сил в зоні негативного руху маятника виявились у московській політичній афері ГКЧП, яка у **1991 році** збуджує активні сили суспільства зі стану стагнації й, внаслідок сприятливих обставин, у патріотичному зриві національно-демократичних сил, Україна набуває незалежності після розвалу ССРСР.

Але рух маятника в лівому секторі надалі не втрачає своєї негативної сили. **1992 року**, за прем'єрства **Л. Кучми**, починається процес створення державної мафії, зокрема шляхом створення так званих СП, які не обкладались податками, організації трастових афер, пограбування вкладників Ощадбанку, сумнозвісної афери «Бласко-ЧМП», різким падінням виробництва, доведенням потужних підприємств до банкрутства, масового безробіття тощо.

Процес набуває особливо бурхливого розвитку, коли **1994 року** (тобто при максимальному положенні маятника в лівій зоні негативних подій) **Л. Кучма** стає президентом України. Тоді шаленими темпами відбувається *прихвати́зація* державної власності до рук новоспечених олігархів, *закладаються підвалини організації до-нецького злочинного проросійського клану*.

Незважаючи на очевидність своєї «*діяльності*» (яка цілком слушно була названа *кучмономією*, а її ідеологія — *кучмізмом*), **Л. Кучма** з розгону та завдяки інерції маятника (а по суті — завдяки інерції свідомості громадян) протримався у кріслі президента дві каденції — до **2004 року**.

Перехід маятника з негативного сектора в позитивний відзна-

чився **2001 року** фактом різкого піднесення свідомості українського суспільства в акціях «*Україна — без Кучми!*» та «*Вставай, Україно!*».

Цьому піднесенню великою мірою посприяв приїзд в Україну Святішого отця **Івана Павла II (2001 року)**. Після цього візиту не довелося довго чекати на суттєві позитивні зміни у суспільстві та в організації життя держави.

Тому цілком логічним наслідком перебування маятника історичних подій в позитивній правій зоні була *Помаранчева революція 2004 року*, яка у патріотичному зриві народу мобілізувала національно-демократичні сили на рішучий опір злу, а водночас... згуртувала кримінальних носіїв цього зла, котрі невдовзі не забарилися з реваншем.

Логічне запитання: а що буде далі? Шукаючи відповідь на це запитання, маємо спиратися на незаперечні *факти* і враховувати *очевидні тенденції*.

Факти: Як бачимо, всі негативні для розвитку людства і Української Нації події, зокрема руйнівні явища, війни і міждержавні конфлікти відбувалися переважно під час лівого положення маятника. Тоді як під час перебування маятника у правому секторі коливань відбувалися події і зміни, які мали позитивне значення для подальшого розвитку суспільства, народу, *цивілізації*.

Тенденції: Після кожного емоційного вибуху народного гніву, радості перемоги і суспільного піднесення в Україні наставав період стагнації.

Якщо йти далі за *маятничовою логікою*, нинішній (станом на **початок 2007 року**) 14-літній умовно позитивний цикл руху маятника досягне позитивного максимуму **2008 року**, після чого маятник почне рух ліворуч, у бік поступового нагромадження негативних подій. Вірогідно, що близько **2015 року** це нагромадження негативних подій набуде характеру загрозливої ситуації.

Отож часовий маятник, надалі перебуваючи в секторі негативних подій аж до **2029 року**, спочатку зазначить точку негативного максимуму в **2022 році**, після чого почне зворотній рух у позитивно-напрямку.

Якщо звертатися до біблійних аналогій, **40 років** мандрівки по українській «пустелі» (од 1991 року) має закінчитись **2031 року**, якраз на другому році перебування маятника в секторі позитивних змін.

Але маятник — це не електронний мікроскоп. Він не розглядає

події із їх деталізацією до розміру атомів і змін у долях окремих людей, а отже не дає відповіді із точністю хронометра.

Тому, зважаючи на те, що нині маятник завершує свій цикл руху праворуч і знаходиться на відстані двох років від позитивного максимуму амплітуди (після чого починається *відкат* у бік негативу), маємо *маятникові* підстави очікувати поступового погіршення суспільно-економічної ситуації в Україні.

Деякі вітчизняні мудрагелі вбачають причину розділення українського суспільства в різниці поглядів на економіку — поділ на прибічників соціально орієнтованої і ліберальної моделі економіки.

Проте не контрастно-суперечливі заяви політиків, а факт розколу українського народу на національно-патріотичний електорат — з одного боку, і промосковський колабораційний контингент — з другого, набуде небезпечного загострення після **2010 року** і виявиться в громадянському протистоянні не так з приводу президентських виборів, як з приводу термінів подальшого перебування російського (по суті — окупаційного) війська на території суверенної України.

Активізують свою діяльність проросійські сепаратисти на Сході і Півдні України. На порядку денному постане збереження національної держави в її унітарній формі, в якій Українці справді мають почуватися Титульною Нацією.

З огляду на тривале стискання пружини невирішених проблем у відносинах з Росією (в тому числі вперте ігнорування керівництвом України власних можливостей енергозабезпечення і неготовність українського війська протистояти агресорові), цілком можливо, що пружина може вистрілити **близько 2015 року** гострим (можливо, ініційованим іззовні) громадянським конфліктом, з його перетворенням у міждержавний.

У всякому разі, тенденція втручання Росії в українські справи набуде нового небезпечного посилення і загальмує розвиток України. Причому, це відбудеться за активної участі деяких зацікавлених громадян України — *комуністів, всіляких прогресивних і не-прогресивних соціалістів та їх прибічників*, які не лише мріють про відновлення імперіалістичного ССРСР, а й багато що роблять у цьому напрямку за підтримки кремлівських верховод.

Тому закінчення брехливої *«комуністичної»* епохи слід очікувати після останнього серйозного протистояння між Росією і Україною, тобто після **2022 року**, або **через 175 років** після опублікування *«Комуністичного маніфесту»*.

Отже в **2029–2031 роках**, коли маятник під час руху праворуч

перебуватиме у середньому положенні, має нарешті відбутися ствердження України як цивілізованої, демократичної держави, рівноправного члена європейської й світової спільноти.

*Газета «Українське слово»,
№ 12, 21–27 березня 2007 року.*

На цю публікацію тоді мало хто звернув увагу. Мало хто серйозно сприйняв це дуже серйозне і, як нині бачимо, цілком конкретне попередження. Дуже прикро. Дуже...

Щоправда, цей матеріал було також надруковано значно пізніше, в газеті «Слово Просвіти» (№ 52, 31 грудня 2014 року), коли прогнози маятника, на жаль, повністю підтвердились фактом агресії Росії, захоплення нею нашого Криму і окупації частини Донбасу...

Рік 2008-й. Куди веде Україну громадянин Ющенко?

Захист російських інтересів в Україні

Так званий гарант Конституції України (тобто громадянин президент України **Віктор Ющенко**) відбув на відпочинок. (Спочатку хотілося написати *наш гарант*, але потім чомусь перехотілося). Відбув на відпочинок після трудів... (дописати тут *праведних* якось рука не піднімається). Бо, власне, що нам гарантував цей «*гарант*» (який після своїх *трудів* відбув до Криму)? До Криму, який за рівнем корупції й антиукраїнських настроїв посідає одне з перших місць в Україні.

До Криму, в якому впродовж минулих трьох з половиною років каденції цього «гаранта» український півострів перетворився на високу антиукраїнську трибуну московських політиків, а позиції Росії в українському Криму зміцнилися настільки очевидно, що питання анексії цієї частини України Росією — це лише питання часу.

Адже на сьогодні немає жодних сумнівів, що вихід Автономної Республіки Крим зі складу нашої держави в інтересах іншої держави (наприклад, через референдум, можливі результати якого також не викликають жодних сумнівів) вже достатньо підготовлено і він виразно проглядається у не дуже далекій перспективі.

Проглядається, як цілком логічний етап розвитку подій в цьому специфічному регіоні України, для якого проросійські розробники і організатори політики у високих кабінетах на Печерську вже зробили все необхідне, щоб Росія запросто відпанахала Крим від України.

Про які нормальні перспективи тут взагалі можна говорити, якщо через якийсь «Русский блок» українське військо не може спокійно провести в Криму своїх навчань, не кажучи вже про міжнародні, тоді як військові формування Росії в Криму практично контролюють все українське узбережжя на суші й на морі, захоплюючи українські маяки разом із навігаційним обладнанням навіть у Херсонській області(!).

За активної діяльності (а формально — бездіяльності) нинішніх «гарантів», повзуча антиукраїнська експансія Росії в Україні давно набуває розвитку не лише в Криму, який перетворено на міцний осередок новітньої окупаційно-загарбницької політики Москви.

За численними прикладами не треба далеко ходити. Адже антиукраїнські збіговиська бажаючих *гарантовано* відпанахати південно-східний шматок України вже двічі відбувалися в Северодонецьку і, судячи з усього, перетворюються на традиційні.

Адже у центрі Києва, на урядовому Печерську, успішно *урядує* потужний ідеологічний центр сучасної Російської імперії — Києво-Печерська Лавра, яку давно перетворено на надійний форпост антиукраїнської політики і пропаганди.

Адже відомі фігури українського політикуму, підтримуючи зазіхання Москви на суверенітет і територіальну цілісність нашої Батьківщини, відверто виступають у пресі, на радіо і телебаченні *з позицій захисту російських інтересів в Україні*. Вони активно підтримують зазіхання Москви, яка вважає Україну сферою свого впливу і тримає в Україні численну армію *агентів впливу*, котрі діють цілком легально і відкрито.

На жаль, *з позицій захисту російських інтересів в Україні* активно виступають і деякі депутати Верховної Ради України. Для прикладу варто тут процитувати один фрагмент статті із дуже привабливим заголовком «Народ має сам визначати свою долю» (газета «Голос України» № 141, 29 липня 2008):

«Росія однозначно сприймає приєднання України до ПДЧ, входження до НАТО (...) як вкрай недружній крок з Боку України, що може завдати серйозних збитків національній безпеці й обороноздатності Росії.

У принципі, привселюдно відмовившись від ПДЧ (...), а також почавши обговорювати з російським керівництвом питання про можливість пролонгації перебування російського флоту в Криму після 2017 року на наступні десять років, українське керівництво могло б домовитися з Росією (...), щоб перехід на європейські ціни газу здійснювався поступово протягом п'яти–шести років.

В іншому разі, за такої політики по відношенню до Росії, ми не те що взимку мерзнути будемо, ми і влітку не нагріємося.

...Партія регіонів рішуче і принципово виступає проти членства України в НАТО як такого...».

Це дійсно небезпечно. Небезпечно для України, коли ціла політична партія, яка має найбільшу фракцію у найвищому законодав-

чому органі України і члени якої тримають в своїх руках не менше половини фінансово-промислового потенціалу держави, так *«рішуче і принципово виступає»* з позицій *захисту російських інтересів в Україні*.

Чому діячі цієї партії так палко піклуються про інтереси Росії? Чому так наполегливо і завзято намагаються переконати українське суспільство в тому, що наш вступ до НАТО (з яким Росія співробітничала тісніше, ніж Україна) обов'язково завдасть *серйозних збитків національній безпеці й обороноздатності Росії?*

Ми що — колонія Росії, чи може наша Конституція зобов'язує нас формувати державну внутрішню і зовнішню політику з врахуванням інтересів Кремля?

«Росія однозначно сприймає приєднання України до ПДЧ, входження до НАТО (...) як вкрай недружній крок з боку України...» — страхає нас регіонал.

Та нехай собі сприймає! Бо нам треба піклуватися не про *національну безпеку й обороноздатність Росії*, а про нашу власну.

Адже Росія не приховує і час од часу нагадує нам про свої імперські претензії на Україну. Нагадує то прикордонною аферою, спрямованою на ліквідацію українського острова Тузла, то висадкою військового десанту в районі Феодосії, то захопленням наших маяків із навігаційним обладнанням, то антиукраїнськими заявами відомих політиків Росії...

І що в цих умовах нам пропонують (як завжди, під гаслом піклування про народ) ці, досить таки своєрідні, дуже регіональні громадяни України, які так *рішуче і принципово виступають* з позицій *захисту російських інтересів?*

По суті, вони пропонують нам продавати суверенітет і територіальну цілісність нашої Батьківщини, зокрема *«почавши обговорювати з російським керівництвом питання про можливість пролонгації перебування російського флоту в Криму після 2017 року на наступні десять років»*(!).

Отже, регіонали, на угоду Москві, пропонують продовжити термін окупації частини нашої території іноземними військами(!), а водночас заблокувати удосконалення обороноздатності України, *привселюдно відмовившись від ПДЧ!*

Чому регіонали пропонують відмовитися від вступу до НАТО, а отже відмовитися від зміцнення національної безпеки і обороноздатності України?

Тому що зміцнення національної безпеки і обороноздатності Ук-

раїни суперечить планам і намірам Росії по відношенню до України. Росії потрібна Україна слабка, немічна й беззахисна, яку можна шантажувати, якій можна погрожувати, яку можна дурити.

І тому словами чільного представника Партії регіонів зі шпальт офіційної парламентської газети проголошується на всю Україну, що входження України до НАТО — це *«вкрай недружній крок з боку України, що може завдати серйозних збитків національній безпеці й обороноздатності Росії»*.

Зверніть увагу: тут на першому місці — піклування про безпеку і обороноздатність не України, а Росії!

Мабуть автор наведеної цитати хоче створити враження, що не Росія реально загрожує Україні, а саме Україна загрожує Росії військовою агресією і тому *«може завдати серйозних збитків»* Росії. Зайве нагадувати, що подібні оціночні характеристики щодо можливої агресивності України не мають під собою жодних підстав.

Натомість тут можна було б дуже предметно поговорити про конкретні збитки, що їх реально і щодня зазнає Україна від перебування збройних формувань Росії на нашій території. Збройних формувань країни, керівництво якої продовжує саботувати встановлення кордону з Україною.

Водночас, відбувається нарощування військової потуги Росії, яка впродовж останніх п'яти років регулярно витрачає близько десятої частини свого бюджету на зміцнення науково-технічного, матеріального і організаційно-стратегічного забезпечення війська, посилює військове співробітництво з Китаєм, стимулює сепаратистські просування проросійських елементів в країнах так званого ближнього зарубіжжя, не приховуючи своїх претензій на розширення сфери впливу в Європі й світі.

Все це х цілком влаштовує Партію регіонів і їх прихильників у Криму та на Донбасі.

І не просто влаштовує, а створює матеріально-ідеологічну базу для практичної «роботи в масах», коли оцим «масам» пропонується *«обговорювати з російським керівництвом питання про можливість пролонгації перебування російського флоту в Криму після 2017 року на наступні десять років»*.

Отакі та подібні «гаранти» захисту інтересів Росії в Україні (шляхом поступової ліквідації незалежності нашої держави) шантажують нас тим, що *«за такої політики по відношенню до Росії, ми не те що взимку мерзнути будемо, ми і влітку не нагріємося»*.

«Скажи мені, хто твій друг, і я скажу тобі, хто ти...»

Словом, доки ти, Україно, не станеш на коліна перед так званим «старшим братом», доки не даси себе окупувати і поневолити остаточно, доки не визнаєш, що не маєш права на свою мову, культуру, історію і право називатися Українською Нацією, а отже й мати свою Державу у встановлених кордонах, доти Росія шантажуватиме тебе, в тому числі за допомогою своїх *агентів впливу*.

За допомогою своїх *агентів впливу*, не приховуючи свого зневажливого ставлення до України, Росія постійно здійснює економічний, політичний і психологічний тиск на Українців.

Бо відомо: кажи йому «свиня, свиня, свиня...», то врешті-решт воно зарохкає.

А щоб воно швидше відчуло свою свинячість, хохляцькість та нікчемність, понавішуємо для нього відповідних бігбордів на всіх вулицях і шляхах: якщо не про «агресивний блок НАТО», так про те, що Всемогутній Бог — цей Творець всього видимого і невидимого — може приходити в Україну виключно через Москву...

І тому чи не найголовнішою подією під час святкування 1020-ої

річниці Хрещення Русі було дійство за участю глави Російської православної Церкви Московського патріархату.

«Україна вітає свого патріарха!» — ще впродовж кількох днів після імпрези можна було прочитати на тисячах рекламних щитів не лише в центрі Києва.

А щоб ні в кого не залишилося сумнівів, нижче зазначеного гасла, під величезним портретом, читаємо текстівку: *«Святіший патріарх Московський і всієї Русі Алексій II»*.

Отже, хто патріарх України? Відповідь вже маєте. Бо це саме той громадянин Росії, хто свого часу благословив російських військових і їх зброю на «мочіння в сортирі» волелюбного чеченського народу, хто періодично організовує антиукраїнські хресні ходи через всю Україну, хто може собі дозволити урочисто і офіційно приймати від імені Росії офіційних представників інших держав в українській Києво-Печерській Лаврі.

Хоча, — чому в українській Лаврі? Вона вже давно фактично стала російською територією в українській столиці. Аякже інакше!? Адже згідно із заявами російських попів, Україна — всупереч Конституції України (мало що ви, хохли, там собі написали) — це не незалежна держава, а *канонічна територія російського православ'я!!!*

І тому цілком логічно, що *«Україна вітає свого патріарха!»*

Натомість про святішого патріарха Київського і всієї України-Руси **Філарета** під час святкування 1020-річчя Хрещення — жодного слова. Бо його (і весь його вірний люд православний український) Москва вважає *«неканонічним»*, бо од Москви незалежним. Бо на переконання *«дуже канонічних»* московських зверхників, Бог може приходити в Україну виключно через *«їхні російські святійшества»*...

Очевидно, за задумом організаторів дійства, одним із головних завдань імпрези-1020 було дати політико-ідеологічного ляпаса українському патріархові **Філарету**, а водночас продемонструвати вірним УПЦ Київського патріархату, що вони — *«неканонічні»*, а отже — православні християни другого сорту.

Словом, лицемірна демонстрація *«відділення держави од Церкви»* пройшла успішно і показала *хто є хто* на політичній кухні, рецепти якої і сценарії виконання складаються у повній відповідності з інтересами Москви.

А тому нині вже цілком по-блюзнірському звучать слова ст. 35 Конституції України: *«Кожен має право на свободу світогляду і*

віросповідання. (...) Церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави... Жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова».

Вочевидь не лише норми Конституції України, а й християнської моралі абсолютно не стосуються Росії та її чільних ієрархів, в тому числі й церковних.

І мабуть тому, проф. Московської Духовної Академії **диякон Андрій (Кураєв)** назвав брехнею слова Вселенського Православного Патріарха **Варфоломія**, який цілком правдиво нагадав, що «*Російська Православна Церква здійснила анексію Української Православної Церкви*».

А депутат Державної Думи Росії, директор Інституту країн СНД, відомий україноненависник **Константин Затулін** звинуватив українську владу в тому, що свято 1020-річчя Хрещення Русі це «*диверсія, спрямована на знищення єдиного православного простору*». Цілком очевидно, що під цим типово імперським визначенням — «*єдиний православний простір*» — слід розуміти сферу інтересів Москви (або, що те саме — *канонічна територія російського православ'я*).

Отож «гарант» відбув на відпочинок. Відбув до Криму, що значною мірою вже перетворений не лише на *російську канонічну*, а просто на російську територію. Територію, якій (і то не лише для повного щастя Партії регіонів) не вистачає лише *продлонгації перебування російського флоту в Криму після 2017 року на наступні десять років*».

Як бачимо, виконувати улюблені функції так званих «миротворців» у конфліктних зонах і гарячих точках сподобалося не лише військовослужбовцям Росії.

Але не через десять років, а вже сьогодні бойові кораблі й авіація російського Чорноморського флоту, що базуються в українському Криму, беруть активну участь в агресії проти суверенної Грузії.

Немає сумніву, що імперські апетити Москви щодо України виходять далеко за рамки оптимістичних припущень і найвних ілюзій осіб, чий патріотизм обмежується вдяганням вишиванки на День Незалежності.

Наведені факти викликають суперечливі почуття і яскраво відзеркалюють стан бездуховності та аморальності нинішньої владної еліти на тлі сьомого абзацу преамбули Конституції України: «...**усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішнім та майбутніми поколіннями**».

Цілком очевидно, що це (найважливіше!) положення Головного

Закону України ще далеке від справжнього усвідомлення тими, хто, згідно із своїми високими посадами, мали б відповідати за будівництво і організацію гідного і безпечного життя громадян великої незалежної держави у центрі Європи.

Можна принципово погодитись із твердженням, винесеним у заголовок цитованої тут статті, що *«народ має сам визначати свою долю»*. Можна погодитись з цією цільовою тезою, але тільки за умови, якщо усвідомимо той очевидний факт, що деякі високі посадовці в Україні ділять Український Народ на *своїх* і *не своїх* та *визначають його долю, передусім виходячи з інтересів Росії*.

А наприкінці два простих, але дуже актуальних запитання до Президента **В. Ющенка**.

Перше: Чи знає наш всенародно обраний «гарант», скільки громадян, що проживають в Україні й мають українські паспорти, водночас мають паспорти громадян Росії? Бо потім, коли за реалізованою в Грузії абхазсько-осетинською схемою, російське військо посуне на Україну з метою захисту *«своїх»* громадян, вже буде пізно ставити це питання.

Друге: На якій підставі у військовій доктрині України відсутнє головне і обов'язкове визначення, яке є ключовим для кожної військової доктрини, а саме — **визначення вірогідного ворога?**

Бо якщо цього не встановлено, то яка ж це тоді доктрина і на яких підставах можна будувати оборонну стратегію, тактику, відповідне технічне озброєння, військовое оснащення та ідейно-політичну підготовку війська до захисту Батьківщини? Чи либонь наші *«гаранти»* бояться, що поява цього визначення в українській військовій доктрині також *«може завдати серйозних збитків національній безпеці й обороноздатності Росії»?*!

*Газета «Свобода»,
№ 27–28, 18 серпня 2008 року.*

Нахабне пограбування народу корумпованим урядом

Здавалося б, Українців вже важко здивувати якоюсь черговою з великої кількості афер, що постійно народжуються у високих кабінетах Києва, а потім реалізуються з подачі й під прикриттям найвищих осіб держави.

Чи складно двом чоловікам надурити одну жінку? — питання риторичне. Проте у випадку Юлії Тимошенко цього зробити не вдалось.

Але афера, яку вдалося відкрити і оприлюднити на межі 2007–2008 року, після того, як на посаду голови уряду України прийшла **Юлія Тимошенко** і почала розгрібати документи, що їх залишив після себе попередній прем'єр **Віктор Янукович**, побила всі рекорди не лише в Україні, а й у світі. Бо такого грандіозного хамства у сфері господарювання національним майном України у приватних інтересах можновладців, такого бандитизму на очах громадян України ще ніколи й ніде не було.

Ця визначна подія (у найгіршому розумінні цього слова!), яка стала безпрецедентним фактом дивовижного нахабства на міжнародному рівні, була організована і здійснена «дуже високоповажними» і «вельмишановними» громадянами України. Злочинну групу фактично очолили тодішній прем'єр-міністр **Віктор Янукович** і тодішній президент України, котрий завжди повторював, що його «руки нічого не крали» — **Віктор Ющенко**.

Відомо, що український шельф Чорного моря являє собою величезну нафтогазоносну провінцію. Однією з перспективних ділянок на цій території є площа Прикерченського родовища. Автору цих рядків довелось кілька разів упродовж всього періоду так зва-

ної «незалежності» публікувати матеріали на тему реальної енергетичної залежності України від Росії. Зокрема й публікувати пропозиції стосовно використання вітчизняних енергетичних ресурсів, необхідності їх геологічної підготовки і промислової розробки.

На жаль, очі і устремління керівників України упродовж попередніх сімнадцяти років були завжди вірнопіддано спрямовані на Москву. І зрозуміло чому. Бо підтримання дефіциту власних нафтогазових ресурсів в Україні давало можливість Росії «викручувати руки» Українцям і тримати їх на короткому повідку. Причому, за активної і достатньо ефективної участі проросійських колаборантів і відповідної промосковської агентури у Києві.

Отож 19 жовтня 2007 року, після відповідної кримінально-корупційної підготовки, у Києві відбулась урочиста церемонія підписання договору між урядом України і досить дивною офшорною фірмою Vanco International Ltd, зареєстрованою на Бермудських островах. Серед ряду офіційних осіб на церемонії підписання були присутні президент фірми Vanco International Ltd **Джин Ван Дайк**, віце-прем'єр **Андрій Клюєв** і посол США в Україні **Уільям Тейлор**.

Згідно з цим договором, Міністерство природних ресурсів України видало зазначеній фірмі ліцензію на розвідку і розробку нафтогазових родовищ Прикерченської ділянки площею 13 тисяч квадратних кілометрів(!) на Чорноморському шельфі в межах території України. Проте Vanco International Ltd майже одразу оформлює передачу ліцензії і відповідних прав власності ще сумнівнішій фірмі Vanco Prykierchenska Ltd, зареєстрованій на Британських Віргінських Островах.

Досить швидко уряд **Ю. Тимошенко** відкриває і виносить на публіку документальні факти цієї афери, а саме, що фірма Vanco Prykierchenska Ltd — це підставні особи — три студентки в одному зі студентських гуртожитків Києва, а статутний капітал цієї «фірми» становить аж... 12 000 доларів США.

Потім з'являється інформація, що за студентками стоїть відомий на весь світ донецький олігарх, який представляє інтереси Росії. Таким чином, в результаті нескладної триходової комбінації, яку розпочато офіційним підписанням документів за участю високих офіційних осіб, в руках Росії (через підставних осіб в Україні) опинилося 13 тисяч квадратних кілометрів нафтогазоносного шельфу України, ціною 0,92 цента за тисячу квадратних кілометрів!

Український уряд 25 квітня анулює ліцензію, але на цьому афе-

ра не закінчилась. Москва не могла погодитись з втратою заздалегідь запланованого собі багатого на газ і нафту шматка української території. А хто захищає інтереси Росії в Україні? Відомо — ті, хто планували цю аферу — тодішній прем'єр **В. Янукович** за підтримки президента **В. Ющенка**.

Отож під «патронатом» **В. Ющенка** було терміново створено робочу групу «для вивчення питання дотримання законодавства під час підписання і виконання договору». Через чотири дні (а саме 30 травня 2008 року, на засіданні Ради національної безпеки і оборони!) робоча група вже доповідала результати свого «вивчення», з висновком, що фактом анулювання раніше виданої ліцензії уряд **Ю. Тимошенко** «загрожує економічній безпеці України».

Відповідно, Рада національної безпеки (під «патронатом») майже одногослосно проголосувала за визнання дій уряду такими, що «суперечать інтересам України», на підставі чого **В. Ющенко** видав Указ про затримання рішення Уряду і подав запит до Конституційного Суду. Отож цей КС раптом мав вирішувати господарчий спір між тими, хто хоче вкрасти народне добро і тими, хто намагається це добро зберегти для України.

Яке відношення має орган розгляду проблем конституційного права до факту, що його мав би розглядати звичайний суд (як кримінальне провадження на підставі явних ознак злочину) — таке питання не стояло.

9 червня 2008 року пані прем'єр-міністр **Тимошенко** офіційним листом на ім'я пана президента **Ющенка**, дуже делікатно використовуючи службову лексику і явно намагаючись врятувати суттєво «підмочений» авторитет президента України, повідомляє цього «гаранта», що його, м'яко кажучи, «неточно інформували про суть справи». Зокрема у цьому листі пані прем'єр зазначає, що робоча група «винесла на розгляд Ради безпеки заздалегідь неправдиві висновки».

Лише 21 червня громадяни України дізналися про цей лист з газети «Дзеркало Тижня». Зокрема у цьому листі **Ю. Тимошенко** повідомляла **В. Ющенку** про те, що попередній уряд **В. Януковича** «зклепав» договір тишком-нишком, «всупереч законодавству, не провів державної експертизи з юридичних, фінансових, природоохоронних та інших питань».

При цьому пані прем'єр достеменно знала, що «гарант» був не тільки добре поінформований щодо цієї афери, а й мав безпосередню причетність до неї. Проте намагалась залагодити цю вочевидь

паскудну ситуацію, щоб не «розпалювати пожежу», що вже набрала всіх ознак типового Vanko-гейт.

Але «гарант» вочевидь мав чітку вказівку своїх московських ляльководів, а тому продовжував перти у хибному напрямку, залучивши для виправдання своєї явно антиукраїнської політики навіть Інститут законодавства Верховної Ради України...

Афера Vanko — це цинічна зрада і пограбування Української Нації! Проте наразі Нація мовчить, не зважаючи на те, що все це відбувається на очах Українців...

*За матеріалами статті О. Карпенця
«VANKO-лохотрон»,
газета «Свобода», № 24, 1 липня 2008 року.*

Структура «стратегічної любові»

А тепер запитаймо себе: чи Україна є насправді незалежною державою? Чи корупція державних чиновників із криміналітетом не з'їдає національне багатство дійсно багатой на всі ресурси України? Чи добре і безпечно живеться громадянам в нашій державі? Чи вистачає у громадян України патріотизму, тобто такої справжньої самовіданої любові до своєї країни, що вони будь-коли готові стати на її захист?

Всі ці питання з відповідями найтісніше пов'язані з однією проблемою — проблемою наших стосунків з Росією, більшість населення якої на чолі з її керівництвом де-факто не хоче визнавати Україну незалежною державою.

Бо по-перше, Росіяни не вважають Українців здатними дати собі раду, а по-друге, Україна потрібна Росії лише як колонія, як велике джерело ресурсів, про які в Москві подекуди знають більше, ніж хочуть знати в Києві. А звідси й усі наслідки такої «любові» з боку так званого «старшого брата», як ще донедавна називали Росію шовіністичні кремлівські ідеологи на чолі з їхнім комуністичним Політбюро.

І нині ця «любов», з якою Москва, за підтримки антипатріотичного керівництва у Києві ось уже сімнадцятий рік поспіль шантує Україну за допомогою нафтогазового крана і веде відверту антиукраїнську кампанію пропагандистськими, економічними, дипломатичними і — чого гріха таїти — розвідувальними методами, набирає щоразу екстремістичніших і відверто зневажливих форм.

Все частіше Росія вдається до прямих провокацій, як от висадка десанту батальйону морської піхоти під Феодосією, побудова дамби у Керченській протоці з метою змити наш острів Тузла, захоплення наших маяків з навігаційним обладнанням, організовує в Україні антиукраїнські виступи офіційних осіб Росії і проросійської п'ятої колони, зокрема втручається у виконання Україною міжнародних зобов'язань (наприклад, блокуючи навчання наших військових підрозділів за участю підрозділів НАТО), тихою сапою посилює свою присутність і антиукраїнську підривну діяльність у Криму й на Сході України.

Посол Росії в Україні **В. Черномирдін** безапеляційно заявив, що громадяни України не хочуть в НАТО, президент Росії **Д. Медведєв** виступив із прямою погрозою «вжити відповідних заходів», якщо Україна підтвердить своє бажання вступити до НАТО. Відповідним чином висловився і нинішній президент Росії **В. Путін**.

У цьому змаганні нахабства і погроз усіх «переплюнув» міністр закордонних справ Росії **С. Лавров**: *«Ми застосуємо всі необхідні заходи, щоб не допустити вступу України до НАТО!»*

Водночас, проросійська комуно-олігархічна команда в Україні знову розпалює антиукраїнські сепаратистські настрої на Півдні і Сході України та вимагає державного статусу для російської мови, водночас не кажучи жодного правдивого слова про НАТО, зокрема про його мету і суть.

*Зі статті **В. Коржа** «Питання НАТО — це...».
Газета «Свобода», № 15, 21 квітня 2008 року.*

Рік 2009-й. Польща — ТАК! Росія — НІ!

Польські ювілеї — виразний приклад державотворення

Цього року братній польський народ відзначає п'ять ювілейних дат: п'ятиріччя членства в Європейському Союзі, десятиліття членства в НАТО, 20-ту річницю закінчення комуністичного панування, 60-річчя від заснування Північно-Атлантичного Альянсу, 70-ту річницю початку Другої Світової війни.

Ці події стосуються не лише польської історії. Всі вони безпосередньо пов'язані з новітньою історією України і в найближчій перспективі впливатимуть на розвиток ситуації не лише в Центральній і Східній Європі, а й у всьому світі. Відомо ж: корені всіх *майбутніх* подій — у *минулому*. І хоч минулого не змінити, проте можна запобігти помилок у майбутньому. Польська Нація вміє нагромаджувати й шанувати історичний досвід і робити з нього висновки.

Друга Світова війна розпочалася саме на території Польщі спільним нападом на неї двох агресорів-окупантів: сталінського ССРСР і гітлерівської Німеччини. Нападом, що був узгоджений підписаним 23 серпня в Москві пактом **Молотова—Ріббентропа**.

Гітлер вважав Поляків людьми другого сорту (зрештою, як і Українців), не вартими того, щоб вони мали власну державу. **Сталіну** не давала спокою ніщівна поразка Червоної Армії у битві під Варшавою в 1920 році й він прагнув не лише довести свою перевагу, а й за допомогою **Гітлера** розширити територію комуністичної імперії.

1 вересня німецький Вермахт напав на суверенну Польщу, а ранком 17 вересня Червона Армія дванадцятьма потужними угрупованнями на фронті від Полоцька на півночі до Кам'янця Подольського на півдні розпочала окупацію східних областей суверенної Польщі. Того самого дня лондонський «Times» назвав агресію російсько-совєцьких військ «ударом ножа в спину Польщі».

Польський гарнізон Брестської фортеці впродовж двох тижнів

мужньо оборонявся під ударами німецької авіації та артилерії, але коли до неї зі сходу приєдналася артилерія совецька, гарнізон був знищений. Спільну німецько-совецьку перемогу було відсвятковано парадом у Бресті, а також підписанням 27 вересня 1939 року в Москві додаткової угоди про спільний німецько-совецький кодон та тісну співпрацю НКВД і гестапо.

Понад сорок тисяч польських військовослужбовців, які мирно склали зброю на території восьми польських областей, окупованих Червоною Армією, близько тридцяти тисяч працівників польської поліції, пошти, інших державних установ, працівники науки, культури і освіти були арештовані.

Всі вони потрапили до концентраційних таборів НКВД в Катині, Осташкові, Медному, інших де були знищені. Лише в Катині під Смоленськом у березні–квітні 1940 року «доблесні чекісти» розстріляли понад 12000 польських офіцерів. Тисячі польських громадян розстріляно в Биківні під Києвом. Впродовж п'ятдесяти років Москва списувала ці звірства на гітлерівців.

Понад двісті тисяч польських громадян було вислано до Сибіру й Казахстану, тисячі знищено у в'язницях Львова, Самбора, Станіслава, Дрогобича, інших. Серед них немало Українців. А щоб замести сліди совецької агресії 1939 року і закріпити окупацію східних областей Польщі, **Сталін** не лише блискуче обдурих керівників країн антигітлерівської коаліції на Ялтинській конференції в лютому 1945 року, а й санкціонував акцію «Вісла», під час якої в 1946 році війська НКВД спільно з «польськими товаришами» виселили десятки тисяч мешканців.

З тим, що з польського боку нового кордону Українці були переселені до північних і західних воєводств Польщі, де в їхнє розпорядження було передано майно німців-відселенців, тоді як із совецького боку переселення проводилося до ГУЛАГУ, Сибіру і Казахстану.

Отож 70-річчя від початку Другої Світової — це не лише привід для відзначення певного історичного моменту, а й привід для аналізу логіки важливих подій впродовж цих семи десятиліть. Подій, в яких рішучим чином виявився їх головний чинник — комуністична злочинність побудована на імперському російському шовінізмі.

І тому особливої актуальності набуває нині 20-та річниця закінчення комуністичного панування у Польщі. Вже став історичним славнозвісний вислів польської актриси **Йоанни Шчепковскої**, яка оголосила в телевізійних новинах наступного дня після перших

вільних виборів 4 червня 1989 року: *«Прошу панства, 4 червня 1989 року в Польщі закінчиться комунізм!»*

Цю подію нині урочисто відзначають в незалежних державах, що виникли на теренах колишнього «соціалістичного табору», до 1989 року підпорядкованого Москві.

Цій події був присвячений саміт лідерів держав 4 червня 2009 року в Кракові.

Перемога польського народу, згуртованого в організації «Солідарність», поклала початок руйнуванню комуністичної диктатури в СРСР і багатьох країнах Європи. Після польського червня події поточилися у прискореному темпі. У листопаді 1989 року впав сумнозвісний Берлінський мур, а вже 21 вересня 1989 року подався у відставку комуністичний керівник України **В. Щербицький**.

16 липня 1990 року Верховна Рада України прийняла *Декларацію про державний суверенітет України*. У тодішньому жовтні рішучими націонал-патріотичними акціями заявив про себе Народний Рух України, а на референдумі 1 грудня 1991 року 90,3% громадян України висловились за незалежність од Москви.

Глибокий сенс і життєву необхідність цієї незалежності Поляки усвідомили значно раніше від Українців. Тому у квітні 1999 року вони полегшено зітхають після вступу до НАТО. А тим більше радіють нині, святкуючи 10-ліття членства в Альянсі, завдяки чому мають новітні, мобільні, озброєні найсучаснішою технікою професійні збройні сили, та ще й підкріплені потугою майже всіх країн Європи і США.

Безпека військова була зміцнена безпекою економічною. 2004 року Польщу урочисто приймають до Європейського Союзу. Перед її громадянами відкривають не лише кордони держав Європи, а й можливості працевлаштування, розширення товарообігу, інвестицій, контактів, участі в міжнародних організаціях.

Фінансовий внесок Польщі, як члена ЄС, становить щорічно 1% її ВВП. Тим часом, як повідомив 30 травня цього року на зустрічі з журналістами Посол Польщі в Україні **Яцек Ключковскі**, баланс розрахунків між Польщею і ЄС впродовж 2004–2009 років становить близько 14 мільярдів євро чистого доходу на користь нашої найближчої західної сусідки.

Найбільше виграли від членства в ЄС польські селяни, які не лише отримують з європейських фондів по 500 євро щорічної допомоги на гектар, а й кошти на розвиток інфраструктури та на розвиток гмін (територій сел і селищ): будівництво стадіонів, басей-

нів, закладів культури, освіти, рекреаційних і туристичних зон тощо).

Ще на початку ХХ століття польська інтелектуальна і політична еліта сформулювала правило, яке увійшло до підручників як гасло **Піلسудського–Петлюри**: *«За нашу і Вашу свободу. Без незалежної України не може бути незалежної Польщі!»*

Нині, реалізуючи це правило на засадах солідарності й братерства, Польща послідовно і неухильно підтримує позицію України у всіх міжнародних організаціях, постійно висуваючі нові ініціативи, спрямовані на зміцнення української незалежності та її авторитету в міжнародному співтоваристві, залучаючи до такої солідарної підтримки інші країни.

Характерним прикладом такої підтримки є відома програма «Європейська політика сусідства». Кожна програма по лінії ЄС — це не просто текст з гарними словами. Це реальні гроші призначені для розвитку України, її демократичних інституцій, всього українського суспільства.

Нещодавно оголошено про новітню польсько-шведську ініціативу під назвою Програма «Східне партнерство», яка передбачає надання Україні безвідплатної допомоги в розмірі 600 мільйонів євро на реалізацію конкретних проектів у галузях науки, культури, молодіжної політики, охорони здоров'я тощо. Як стверджують автори програми, при її виконанні буде забезпечено такий контроль, що жодна копійка не піде поза призначенням.

За останніми оцінками соціологів, вступ до ЄС нині підтримують 76% польських громадян і практично всі — членство в НАТО.

Наші друзі за Бугом хочуть бачити в Україні такі самі очевидні зрушення, які впродовж останніх десяти років змінили на краще не лише обличчя польської країни, а й заможність Поляків та їхню спокійну впевненість у завтрашньому дні.

*Газета «Свобода»,
№ 21, 9 червня 2009 року.*

Рік 2010-й. Повзуча експансія Росії триває...

Народ принишк і скаржитись нема куди

Кожен народ має такого лідера, на якого заслуговує. Особливо, якщо цього лідера обирає сам, з власної волі, сумління і розуму. 7 лютого 2010 року Український Народ мав таку можливість і кожен громадянин України скористався цією можливістю у повній відповідності до власної волі, сумління і розуму.

Перед виборами мало не під час кожної розмови — чи то в службових приміщеннях, чи на кухнях — довелося чути запитання від різних людей, але з однаковою тривогою в голосі: Що буде завтра? Це запитання є досить характерним для типової ментальності сучасного Українця, який хоче жити добре і спокійно, але так, щоб це добро і спокій йому піднесли у готовому для використання вигляді.

Значна частина сучасних Українців не усвідомлює собі тієї очевидності, що **завтра** буде продовженням і розвитком того, що ти (саме ти, а не хтось інший замість тебе!) зробив сьогодні на підставі того, про що ти мріяв (і планував зробити!) **вчора**.

І це **завтра** буде насправді добрим продовженням, якщо кожен громадянин і весь Народ із добром мріяв, добре планував і добросовісно зробив з **власної доброї волі, з чистого сумління і розсудливого, раціонального розуму**.

З лютого 2010 року переважна більшість депутатів Верховної Ради України, в одностайній згуртованості чотирьох фракцій (Партії регіонів на чолі з **Януковичем**, комуністів на чолі з **Симоненком**, блоку **Литвина** на чолі зі «спікером» і «нашоукраїнців» на чолі з **Ющенком**, який мав пряму причетність до організації всього цього безпрецедентного дійства) проголосували за новий Закон «Про вибори президента України».

Цей «закон» — за своєю суттю і змістом, майже у кожній його статті — є законом про легітимізацію фальсифікацій під час виборів на всіх рівнях їх проведення.

Бійки в парламенті України у 2008–2010 роках, за активної участі депутатів від Партії регіонів, не були чимось винятковим.

Безпрецедентним за своєю кримінальною суттю є цей закон і безпрецедентним був «порядок» його ухвалення, у чому могли переконалися радіослухачі й телеглядачі, які того дня слідкували за трансляцією з зали пленарних засідань Верховної Ради.

Після ухвалення, цей закон мав би підписати «гарант» **В. Ющенко**, або накласти на нього вето. А отже він мав в руках навіть не золоту, а діамантово-смарагдову акцію і міг за неї купувати для себе багато привілейованих позицій, водночас ставши на перешкоді агресивному наступові проросійського «донецького пацанату».

Хоча, як насправді, успішні альянси «гаранта» з «лідером» донецьких впродовж п'яти років давно забезпечили йому багато привілейованих позицій, а тому не залишали сумнівів у кінцевій меті його стратегії. І щоб ніхто не сумнівався, так воно й сталося: «гарант» **В. Ющенко** підписав закон про вибори президента, прийнятий Верховною Радою в порушення регламенту і всупереч кількох статей Конституції.

Але який би не був закон, головним залишається так званий «людський фактор», в тому числі, якщо йдеться (а саме цим переповнений ефір і шпальти газет) про можливі фальсифікації. Бо не закон фальсифікує, не літерки надруковані на офіційному папері, а

конкретні люди; в даному разі — громадяни України. Зраджують лише свої.

Чи ви можете собі уявити, щоб хтось міг нині організувати і здійснити фальсифікації, наприклад, в Польщі?!

Ми вже достеменно і вдосталь знаємо про вчорашні мрії, плани і про те, що реально зроблено впродовж минулих майже двох десятиріч у формально незалежній Україні під прапором національно-демократичних перетворень.

Зрозуміло, що національно-демократичні перетворення мали б здійснювати націонал-демократи. Причому, враховуючи українську реальність, перетворення треба було б здійснювати у сфері громадської свідомості маючи на меті пріоритети, які є спільними для всіх громадян.

Зараз дуже добре видно, до чого «доздійснювали» нашу українську реальність так звані «націонал-демократо-патріоти», а головне — як вони це робили, якими формами і методами та якою була ефективність цього «роблення». Головними методами діяльності націонал-демократів були дискусії, декларації, заяви, заклики і... скарження.

Закликали й декларували полум'яними і дуже правильними словами, рішуче осуджували тих, кого давно немає, обережно й вибірково критикували тих, хто нині є, постійно скаржились на те, що їм не дають можливості нормально «здійснювати», й особливо активно порпались в історії, вишукуючи героїв там, в глибинах віків, а не дбаючи про героїзм сьогодення.

А що в сьогоденні? Конформізм! Звідси й наслідки цього самопринизливого пристосування: державні нагороди на грудях націонал-демократів — з одного боку, а з другого — повний розгул криміналізованого безправ'я на тлі розмов про демократію, реально доведено до абсурду в формі «дерьмократії».

Причому, публічно доведено до абсурду на наших очах відомими активістами «Руху», керівниками численних українських партій і партійок, кожна з яких клопоталася лише про піднесення свого лідера на щит слави за допомогою красивих слів, а не про піднесення Українського Народу з колін багатовікового рабства за допомогою чітких технологічних операцій.

Тепер народ принишк і скаржитись нема куди: всі гілки влади віддано в руки корумпованого чиновництва, яке одним оком озирається на Москву.

Ким віддано? — запитаєте. Віддано нами, дорогі співвітчизники.

Віддано нами, під гарячі заклики дуже національних і дуже демократичних представників «еліти». Представників тієї самої «еліти», для яких важливіше було утримати корону на голові «гаранта», ніж відповідально і насправді патріотично подумати про розвиток подій на підставі відомих і очевидних фактів зради національних і демократичних інтересів з боку цього «гаранта».

Бо для рафінованих націонал-демократів завжди було першочерговим і найважливішим виплеснути емоції: гаряче виголосити правильні слова. І почути правильні слова. І водночас бути ближче до тіла того, хто може щось «виділити» для пристосуванців-демократів зі свого можновладного плеча.

І тому од другої половини 1990-х років, так само, як у 1917–1919 роках, сучасні «патріоти» полум'яно виголошували й радісно сприймали багатослів'я, а водночас захищали дисертації на аналізі помилок **Скоропадського** та нерішучості **Вінниченка** і **Грушевського**. От тільки щодо нинішніх реалій новітні «науковці» не дуже клопоталися.

А тому в сьогоднішній залишилося звільнене націонал-демократами поле для так званих політологів, спічрайтерів, франчайзерів, політмаркетологів та інших менеджерів та «експертів» з оболванювання легкодухих і наївних Українців, здатних на криваву бійку з сусідом за межу, але не здатних оборонити кордонів власної держави. Тим паче, коли цих кордонів, зокрема, з Росією навіть не дуже є, а після п'яти років каденції «гаранта» та його «гарантування», не додає нам кордонного оптимізму на майбутнє.

Отож Українці тішилися і упоювалися навзаєм правильними словами, ніяк не перешкоджаючи в реалізації московського сценарію ліквідації України.

За московським сценарієм, ліквідація незалежної України має відбутися у «легітимний» спосіб, за активної участі народу, який, як відомо «є єдиним джерелом влади» (Ст. 5 Конституції України). Інша справа, що цей Основний Закон давно ніхто не виконує. Тобто кожен можновладний функціонер трактує Конституцію України так, як йому вигідно у даний момент. Як завжди, приклад подає «гарант», якого націонал-демократи перетворили в ікону. Або в священну корову.

А щоб дошкульніше принизити Український Народ, щоб продемонструвати на весь світ, що Українці — це «бидло», «козли», нікчеми, боягузи і пристосуванці, які тільки базикають про свою патріотичність, високу духовність, глибокі історичні корені, особливу ментальність, а насправді зовсім не мають гідності й цілком заслу-

говують жити в колонії, а не в незалежній державі, на посаду президента (за тим самим московським сценарієм) вдруде поспіль висунуто одіозного донецького «лідера», тобто **В. Януковича**, який «порешає все вопреси».

Пані й панове націонал-патріоти-демократи! Чи ви вже маєте нових 300 кандидатів для героїчного бою під сучасними Крутами на початку XXI століття?! Маю підстави стверджувати, що сьогодні можете цих трьох сотень не набрати. Бо в цій ситуації суспільної розгубленості, створеній за вашою активною участю, якось не проглядається багато охочих піти у бій на героїчний захист власної Вітчизни.

Натомість є вільна Європа, куди приймають багатьох Українців, котрі вже мають досить цієї гри «гаранта» і його компаньйонів у справі «демократії». Тієї «демократії», що підтримана вами — майстрами художнього слова. *«Не по словах, по справах пізнаєте їх»*. Цей критерій оцінки, проголошений **Ісусом Христом** ще понад два тисячоліття тому, також не був сприйнятий і не взятий на озброєння українськими націонал-патріотами.

Чи не єдиною і неухильною правдою Конституції України є твердження Ст. 5: *«Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ»*. Тобто, все що відбувається в державі — це наслідки волевиявлення громадян. Зокрема волевиявлення під час виборів, коли громадяни висувають своїх представників до різних державних інституцій та на високі владні посади.

При цьому народ уважно слухає слова своїх «лідерів» і «авторитетів». Відповідно, на заклики й колективні звернення (в тому числі й дуже українських демократів), народ висловився в першому турі президентських виборів, а потім цей «успіх» було розвинуто в народний переляк другого туру.

Бо все визначає народ, суспільство, воля і свідомість окремих громадян, їх переконаність в тому, що вони вважають за слушне, в тому числі враховуючи повагу до себе, до власної совісті. Бо навіть якщо йдеться про фальсифікації, то їх здійснюють не прибульці з Марсу, а свої — громадяни України. Зраджують завжди тільки свої.

Саме тому кожен народ має таких правителів, на яких цей народ заслуговує. Особливо в тому випадку, коли народ **обирає своїх правителів сам, з власної волі, сумління і розуму**.

Як бачимо, якраз щодо власної волі, сумління і розуму українські громадяни мають найбільші проблеми...

*Газета «Свобода»,
№ 6, 8 лютого 2010 року.*

Полундра! Насуваються «проФФесіонали»!

Вже третій тиждень поспіль ми спостерігаємо у найвищій законодавчій інституції нашої держави — у Верховній Раді України — цікавий феномен. Він полягає в тому, що певні законодавці, тобто народні депутати від Партії регіонів, котрі повинні давати приклад дотримання Конституції України, дають очевидний приклад її порушення; порушення права, на сторожі якого повинні стояти.

Публічні звернення регіоналів до уряду і особисто до пані прем'єра **Ю. Тимошенко** з вимогою «звільнити місце» особливо активно почали звучати ще у п'ятницю 12 лютого, коли ще й не пахло оголошенням офіційних результатів виборів президента, бо ЦВК щойно розглядав важливі виборчі документи, зокрема й фактографію численних випадків фальсифікації, що вплинули на результати виборів.

Але, незважаючи на очевидність ситуації, ми не раз чули (і не лише з парламентської зали) численні істеричні заклики регіоналів, які всупереч Конституції вимагають від діючого уряду «звільнити місце».

Практично у кожному виступі депутатів з Партії регіонів ми чуємо цей протиправний рефрен про звільнення місця для, як вони кажуть, «професіоналів». Саме так, з двома ФФ написав це слово власноручно у своїй анкеті головний «проФФесіонал», лідер Партії регіонів, кандидат на посаду Президента України і, як бачимо, «великий грамотій» **В. Янукович**.

Для тих, хто забув, нагадаю: коли в грудні 2007 року уряд так званих «професіоналів» на чолі з **В. Януковичем** «звільняв місце» для нинішнього уряду на чолі з **Ю. Тимошенко**, то ці «професіонали» залишили після себе:

- інфляцію, розкручену до 20% ;
- майже порожні газосховища;
- газовий борг перед Росією на суму 1,5 мільярда доларів;
- сліди тишком-нишком проданого чотирьом студенткам за копійки українського нафтогазового родовища «Прикерченське» (площею, що дорівнює половині Чернігівської області) на нашому українському шельфі;
- сумнозвісне спекулятивне «РосУкрЕнерго» з фірташівською приватною конторою в Швейцарії, де осідали українські гроші з газових розрахунків з Росією.

Я вже не кажу про відому прихватизаційну аферу **Януковича**

щодо заповідного урочища «Міжгір'я», про сумнозвісний договір на поставку літаків для Лівії, уряд якої повірив «професіоналам», перевів в Україну гроші, але Лівія й літаків не отримала, і гроші зникли. Як відомо, всі ці та інші афери були здійснені дуже «професійно».

Потім вже нинішньому урядові на чолі з **Ю. Тимошенко** довелося докладати чималих зусиль для ліквідації «РосУкрЕнерго», розбиратися з претензіями **Фірташа** на приватний газ в державних газосховищах, виводити на світ Божий «Венко Прикерченське», приватизацію «Міжгір'я», гальмувати розкручену регіоналами інфляцію та улагоджувати ганебну для України справу про лівійські гроші, які «дуже професійно» зникли в Україні.

Добре пам'ятаємо, як у перші дні січня 2008 року, через два тижні після «звільнення місця» урядом **Януковича**, коли Москва раптом виставила претензії новому урядові **Тимошенко** за несплату 1,5 мільярда доларів за газ, головний фінансовий «професіонал» **Азаров** артистично робив здивований вираз обличчя: *«І откуда взялись эти 1,5 миллиарда?»*.

Янукович + Фірташ = корупційний прибуток за рахунок Українського Народу. Для них Україна була дійною коровою на власні потреби.

Тому варто нагадати, особливо для тих, хто вважає Конституцію України м'яким папірцем: діючий уряд під керівництвом **Юлії Тимошенко** не звільнить місце на істеричні заклики регіоналів.

Стосовно найближчого майбутнього, то воно знову-таки багато в чому залежатиме від свідомості суспільства, частина громадян якого не лише не брала участі в голосуванні й голосувала «проти обох кандидатів», відкриваючи дорогу для **Януковича**, а й брала участь у фальсифікаціях..

*Газета «Свобода»,
№ 8, 24 лютого 2010 року.*

Росія зі столицею в... Києві

Мимоволі складається враження, що Росія, московське керівництво та й — що гріха таїти — народ вважають Українців дурнями й слабаками, не здатними не те що захистити свою Батьківщину, а навіть усвідомити сенс її незалежності.

Треба чесно визнати, що громадяни України дають нашим північно-східним сусідам підстави для таких переконань. Підтвердження цьому — голосування (і неголосування) під час нещодавніх президентських виборів та подальший розвиток подій. Ці події цілком логічно й однозначно негативно розвиваються, бо громадяни України привели до влади тих, хто вже показав свої «успіхи», керуючи Донбасом.

Давайте чесно визнаємо, що більшість громадян України (а це переважно Українці) насправді дають переконливі підстави вважати, що свідомість українського суспільства знаходиться на такому низькому рівні відповідальності (тобто безвідповідальності) за долю власної Батьківщини, що це вже стало очевидним для всього світу.

І тому зі всього світу прибувають до України люди різних національностей, правдами і неправдами влаштовуються тут, народжують дітей зі своїм кольором шкіри, приносять з собою свої традиції, переконання, ментальність і свої погляди на подальші перспективи існування України.

Для багатьох Китайців, Африканців, Індусів, В'єтнамців, не кажучи вже про нещодавно прибулих Росіян, Україна стала благословенним краєм, де ніхто не обмежує народжуваність, не переслідує за переконання, де життя щоразу більше нагадує шоу-базар і де, як на базарі, завжди можна знайти собі справу не лише заради шматка

хліба. Тим паче що Українці не можуть дати собі ради і ладу у власній державі, а лише нарікають на перешкоди, що їх створюють інші, а тим часом самі нічого ладнати по суті не збираються.

І так вже скоро двадцять років: оберуть чергового чоловіка на посаду глави держави, назвуть його президентом, виставлять його портрет, як ікону, в усіх службових приміщеннях офіційних організацій та установ, а далі «умивають руки» і лише моляться на нього.

Заходиш у будь-яку школу, а там — на урочистому місці — Герб, Прапор і портрет президента України. Щоб діти знали, з кого брати приклад. Так само й у кожній військовій частині.

Офіціоз відкидає здоровий глузд і не визнає фактів, тоді як брехня, яку повторюють багато разів, набуває значення правди державної ваги.

І тоді вже не є важливим хто ти, на що ти здатний і чого від тебе чекати. Бо ти вже не просто ім'я і прізвище, а Посадова Особа, а отже, тобі належить наше шанобливе ставлення, яке логічно переходить у ідолопоклоніння перед посадою. На найближчі п'ять років.

Адже всім відомо: президент в Україні — це як священна корова в Індії — особа абсолютно недоторканна і непідвладна для жодної критики.

Бо посада глави держави — це індульгенція на відпущення всіх гріхів: минулих і майбутніх. Головне — це бути обраним на посаду. А далі, незалежно від діяльності на цій посаді, навіть після звільнення з неї, матимеш царські привілеї до кінця життя коштом громадян держави. І жодних обов'язків, за виконання яких треба перед цими громадянами відповідати.

Це лише в цивілізованих країнах, де громадяни себе шанують, до відповідальності може бути притягнена будь-яка службова особа (як, наприклад, цими днями постав перед судом колишній прем'єр-міністр Ізраїля). А якщо громадяни якоїсь держави себе не шанують, тоді й інші держави не вбачають підстав для шанобливого ставлення до такої країни.

Отож і поміркуйте, що робитиме Росія, її керівництво та її народ, знаючи, що Українці не можуть дати собі ради й ладу у своїй державі? Російська багатогранна, багатоаспектна, багатогалузева, повзуча експансія на Україні вже давно стала фактом, а нині, після президентських виборів і обрання **В. Януковича** на найвищу посаду в Україні, лише набуває подальшої ескалації. Причому вітчизняні колаборанти діють цілком синхронно із закордонними партнерами.

І тому зовсім не випадково, що саме зараз, після входження на посаду чергового президента з відповідною проросійською «групою підтримки», народні депутати України отримали персональні листи з пропозицією (тут і далі цитую мовою оригіналу):

«Предлагаем начать работу с создания в первом полугодии 2010 года организационного комитета и выработки принципов работы по воссозданию Единого государства. Ваше мнение по началу этого строительства (...) прошу сообщить».

Так закінчується лист від 2 березня 2010 року за підписом голови Комітету з економічної політики та підприємництва Державної Думи Росії **Є. О. Фьодорова**.

До листа додано текст на семи сторінках під заголовком *«Принципы работы по воссозданию на пространствах Украины, Белоруссии и России Единого государства (2010–2020 гг.)».*

Тобто Росія вже запускає цей проект «в роботу», і справа лише в деяких подробицях, як от щодо *«Ваше мнение по началу этого строительства...».*

Ідеологічною основою будівництва («воссоздания») єдиної держави є відома міфологема про Київську Русь, як *«колыску трёх братних народов».* Щоправда, автори проекту «строительства» нині пішли далі й, розвинувши цю кон'юнктурно-політичну тезу, вивели її на рівень провідного гасла, яке епіграфом поставили перед назвою проекту: *«Украина–Белоруссия–Россия: от исторического единства народа — к единому государству».*

Тобто автори проекту вважають, що існували не три народи, а один; не три Нації, а одна-єдина. А щоб легковірні Українці не дуже пручалися у мовному питанні, в проекті пропонується зробити дуже просто: одразу три мови оголосити державними(!?). Яка з них залишиться насправді — годі й говорити.

Але чи не найголовнішою «родзинкою» цього проекту є те, що столицею *«воссозданного Единого государства»* має бути... Київ(!).

Ідея — просто блискуча! **Кращого способу «лагідно-легітимної» ліквідації України — як держави — годі й придумати.**

Тоді до Києва переїздить московське керівництво, а такі «дрібниці», як українська мова, культура, ментальність, традиції, право на національне самовизначення, Помісна Українська Церква, освіта, право, історія, національні герої, оборона, міжнародна політика в інтересах Українського Народу тощо автоматично усуваються зі сфери вжитку.

Усуваються, бо нові керівники *«порешают все вопросы»* в інтересах своєї панівної Російської Нації, яка формує імперію ХХІ століття і якій потрібні на Україні лише територія, разом із всіма природними ресурсами.

Показовим є останнє, жирно виділене речення цього проекту:

«Мы убеждены в том, что главным и ключевым условием реализации нашего геосторического проекта является последовательное интеграционное государственное строительство в целях создания к 2020 году нового высокоэффективного Украинско–Белорусско–Российского государства со столицей в Киеве, объединяющего регионы от Кольского полуострова до Крыма, от Карпат до Сахалина, от Буга до Байкала».

Основні постулати, що їх поклали автори проекту в цю «будову» нової імперії (під назвою *«...–Российского государства»* (нехай тимчасовий додаток «Українсько–Білорусько...» не вводить в оману), такі: єдина держава, єдине громадянство, єдина валюта, єдина територія, єдине законодавство, *«единое образовательное пространство»*, політичне, економічне і мілітарне протистояння щодо США, НАТО і ЄС.

Як вважаєте, якою мовою викладатимуть у навчальних закладах *«единого образовательного пространства»*?

Варто процитувати деякі інші фрагменти цього проекту, які чітко вказують на його мету — створення потужного геополітичного і геоекономічного утворення, де інтереси громадян будуть підпорядковані інтересам імперіалістичної стратегії великої Російської держави, яка не правдою, а своєю потугою прагне конкурувати у світі:

«Единство народа позволит добиться кардинального повышения производительности труда» (добитися — це від слів бити й добити), «Создание общего продовольственного резерва (...) это гораздо выгоднее...»

Як російська окупаційна влада *«добивалась»* створення на Україні *«общего продовольственного резерва»* у формі *«продразверстки, продналога»*, а потім шляхом Голодомору, сподіваюсь, читачі ще пам'ятають.

«В 2010–2020 годах Украина, Белоруссия и Россия создадут единую общественно-государственную систему.., будут созданы надгосударственные органы, которым (...) будут передаваться функции национальных государственных органов власти и управления».

Отже: єдина Конституція, єдині збройні сили, єдина поліція, єдина служба безпеки, єдиний ГУЛАГ! Воркута, Сибір, Норильськ, Колима вже чекають на Українців!

Це в країнах-членах НАТО кожна країна вирішує самостійно, чи надсилати своїх хлопців до гарячих точок, а якщо надсилати, то куди, скільки, на який термін і за яких умов. І тому вступати до НАТО не хочуть проросійські регіонали, комуністи та іже з ними. А от у єдиних збройних силах *єдиного ...–Російського госуларства* буде «краще». Бо там вже ніхто не питатиме, чи хочуть Українці захищати російські інтереси на Курильських островах.

Як переконливий аргумент на користь «*воссоздания*» Російської імперії автори цього проекту висувають такий:

«...мы уже столетия жили вместе, и этот опыт позволяет значительно снизить риск повторения ошибок». А тому — «В ближайшие десять лет (...) нам предстоит:

— добиться (знову битимуть?) предварительного согласия всех основных политических сил наших государств;

— сформировать наднациональные политические структуры и, прежде всего, политические организации, общественные объединения (...) основной целью которых станет формирование широкой общественной поддержки идеологии создания единого государства.

В последующем на их основе будут сформированы полноценные политические партии единого государства».

Дивовижні перспективи відкривають перед Україною московські мудреці!

Проте, з іншого боку, хіба Українці за підсумками минулих двадцяти років не дають Росії підстав для цього і подібних проєктів? У будь-якому разі, до Поляків з подібними пропозиціями Москва не звертається. Бо що означає «*добиться предварительного согласия*» та «*формирование широкой общественной поддержки*» в умовах панування в Україні нинішнього проросійського альянсу Партії регіонів з комуністами і прихильниками **В. Ющенка**?

Хіба цей альянс, нещодавно приведений до влади «*нашими щирими*» Українцями, не є прообразом майбутньої української секції «*полноценной политической партии единого государства*»?

Зрозуміло, що до цієї «*полноценной политической партии*» увійдуть також нинішні антиукраїнські рухи, такі, як «Русский блок», «Крым — с Россией», «Союз советских офицеров», «соціалісти» та їм подібні. Адже не секрет, що своїми агентами впливу Росія забезпечила Україну достатньо й на дуже високих посадах.

Тому процес *«формування широкої общественної підтримки»* вже відбувається і цілком готовий для реалізації у проєкті створення нової імперії, в якій *«процес формування органів влади завершиться (...) виборами в парламент єдиного государства, прийнятием Конституции...»* і, звичайно, обранням імператора...

Я ще раз поздоровляю наших «рідних» націонал-демократів та інших галасливо-гаслових патріотів, які у своїй яловій патетиці не хочуть бачити далі свого власного носа, а органічно притаманний конформізм дозволяє їм за будь-якої влади процвітати й навіть збагачуватись. І не лише державними нагородами.

За «конкретикою» донецьких олігархів, котрі будують новий порядок в Україні, цілком логічно вступає в дію конкретика московських фахівців зі *«строительства нового высокоэффективного ...-Российского государства со столицей в Киеве, (...) от Карпат до Сахалина»*.

Бо в Росії мали можливість упевнитись в тому, що не лише впродовж 345 років під гнітом Московії, а й потім упродовж 20 років незалежності Українці виявили повну неспроможність узяти в свої руки відповідальність за свою Батьківщину. Дехто навіть починає сумніватися, чи це є можливим — бути незалежними, коли маєш такого «конкретного» сусіда, як Росія, котра вважає Українців боягузами.

Щоправда, досвід Поляків чітко демонструє, що Націю, яка себе поважає, поважатимуть також сусіди. Але хіба досвід Поляків може бути прикладом для хронічно переляканих і по-дитячому самовпевнених Українців? А скільки громадян України, незалежно від національності, вже мають російські паспорти? А головне: скільки громадян України готові до останньої краплі крові захищати свою Батьківщину від ворожої агресії?

Ці питання поставив не я. Їх вже давно поставив Бог і ситуація в Україні, а нині — ще й цей офіційний лист **Є. О. Фьодорова**, депутата Державної Думи Росії.

*Газета «Свобода»,
№11, 22 березня 2010 року.*

Героїзм Українців і Поляків у спільній боротьбі проти більшовизму

Про цю історичну подію величезного геополітичного значення досі «не заведено» згадувати. А згадувати треба. Бо рівно 90 років тому було вщент розбито російсько-більшовицькі війська Червоної армії, що мали на меті встановити комуністичні порядки в усій Європі.

Ця подія не лише замовчувалася в підручниках історії совєцької доби, а й нині укривається під мовчазним ігноруванням фактів. Ще й досі українська історіографія, подекуди плентаючись у хвості московських інтересів, ігнорує розроблення теми визвольної анти-більшовицької війни 1920 року. Поворотним пунктом цієї війни була багатofронтальна воєнна операція, яка увійшла до всіх підручників із воєнної стратегії під назвою «Битва за Варшаву».

Відлік часу цієї історичної події можна почати од 7 травня 1920 року, коли спільними діями українських і польських військ під проводом **Симона Петлюри** і **Юзефа Пілсудського** від більшовиків було визволено Київ.

На жаль, відомі події у липні 1920 р. перекреслили всі райдужні плани на досягнення реальної незалежності України. Роз'єднаність, суперечки й нерішучість серед тодішнього українського керівництва та неймовірна жорстокість проголошеного **Леніним** «червоного терору», спеціальним інструментом якого в Україні була Перша кінна армія **С. Будьонного**, невдовзі призвели до того, що в розпал літа того ж року червоні окупували Київ.

Тоді ж потужне більшовицьке військо під орудою Тухачевського під гаслом «*Дайош міровую революцію!*» вийшло на рубіж Пінськ-Ковель, рухаючись у напрямку Бреста.

Виникла загрозлива ситуація. Польські війська змушені відступити для організації оборони Варшави, оскільки більшовицький корпус **Г. Гая** стрімким кидком від лінії Ковель–Луцьк вирвався в напрямку на Люблін.

Але перед Замосьцем кіннотники Гая раптом наштовхуються на українські загопи січових стрільців, які добре організували оборону міста й не пропустили червоні полчища до Вісли. Тоді корпус **Гая** розвертається на північний схід, стрімко рухається на Варшаву й майже обходить її з півночі, аж поки не натикається на батальйони селян-добровольців під Непорентом і Радзімінем.

Радісну ейфорію більшовиків на той час можна зрозуміти: впродовж якихось двох тижнів червоний фронт просунувся на 250–300 кілометрів, попереду Варшава, яку, здається, можна взяти голими руками. **Ленін** у своїх виступах перед робітниками вже проголошує швидку перемогу пролетаріату в усій Європі, а деякі гарячі голови у військовому відомстві товариша **Троцького** вже бачать попереду Берлін.

На жаль, ці авантюристичні задуми мали серйозне підґрунтя — адже передові загони **Тухачевського** вже перейшли Віслу й були за 75 кілометрів від Варшави.

У цей критичний момент головні сили польського війська, у складі якого й українські частини (зокрема й ті, що тримали оборону на лінії Замосьць–Люблін), виконують дуже ризикований стрімкий обхідний маневр від Вісли до Бугу в тил армії **Тухачевського**, водночас відрізаючи більшовицькі війська від обозів і джерел постачання.

Вся операція під назвою «Битва за Варшаву» тривала впродовж одного тижня — з 12 по 18 серпня 1920 року. Уже 18 серпня основна частина більшовицького військового угруповання (разом із утвореним у його тилу новим «революційним урядом Польщі», який очолив сумнозвісний «залізний» засновник ВЧК **Фелікс Дзержинський**), змушена з великим поспіхом відступати через Брест на Барановичі.

Тухачевський вже над річкою Німан ще раз пробує зупинити польські війська, що його переслідують, але зазнає нищівної поразки. Велике формування кінної армії **Будьонного** пробує рушити з розворотом на південь, завдаючи удару у напрямку Замосця.

Але українська дивізія генерала **Марка Безручка** з декількома доданими їй батальйонами польської піхоти, попри чисельну перевагу більшовицького війська, грамотно зупиняє наступаючих і впродовж трьох днів витримує майже безперервні атаки червоних.

31 серпня бійці українсько-польського угруповання під командою **Безручка** переходять у наступ і в околицях Комарова вщент розбивають носіїв «червоного терору». Рештки Червоної кінної армії відступають за Буг, а українські війська переходять Збруч і разом із польськими частинами вибивають більшовиків із міст Проксурів (нині Хмельницький) і Старокостянтинів.

Битва за Варшаву фактично була битвою за сьогodнішнє вільне життя українського і польського народів. Вона була полем боротьби проти спільного ворога, школою виховання справжніх бійців і гро-

мадян, важливим етапом формування державницької концепції самовизначення українського і польського братніх народів. Саме тоді, 90 років тому, народився заклик, який і сьогодні зберігає свою актуальність: «*За вашу і нашу свободу!*».

Ганебний кінець московсько-більшовицької авантюри збудив величезну ненависть Росіян і їхньої кремлівської правлячої верхівки. Комуністична пропаганда, зухвало перекинувши очевидні факти, сприяла поширенню ненависті до всіх, хто мав хоча б якусь причетність до подій 1920 року, їх нещадному переслідуванню і репресіям проти них.

Прихід нацистів на чолі з **Гітлером** до влади в Німеччині в 1933 році відкрив для совєцького комуністичного режиму широкі перспективи поквитатися з ненависними «польськими панами» за 1920 рік.

Більшовицько-нацистський пакт **Молотова–Ріббентропа**, спільний німецько-російський напад на Польщу, що у вересні 1939 року поклав початок Другій світовій війні, були логічним наслідком заґаєної злості московської верхівки за події 1920 року й черговим проявом традиційної російської великодержавної агресивності.

Саме ненавистю до народів, що прагнуть національної незалежності, свободи і демократії, пояснюється безпрецедентний злочин совєцької комуністичної влади в Катині та інших місцях масового розстрілу, де навесні 1940 року «доблесними чекістами» за рішенням сталінського Політбюро було скоєно звіряче вбивство понад 25000 ні в чому не винних польських офіцерів, державних службовців, інтелігенції.

Чи усвідомлюють нинішні громадяни України ймовірність повторення сумних подій 90-річної давнини? Чи здатні зробити з них висновки? Зрештою, чи належним чином буде відзначено героїзм наших предків?

Газета «Свобода», 4 вересня 2010 року.

Що і хто стоїть за святом Перемоги

Нинішня «регіональна» влада із особливою старанністю кинулася виконувати вказівку з Москви про «*широке всенародне відзначення 65-ої річниці Перемоги совєцького народу у Великій Вітчизняній війні*».

Це «широке всенародне відзначення» вже відчули на собі не ли-

ше працівники київських бібліотек, котрим суворо наказано (фактично за власний кошт) підготувати великі стенди про так звану ВВВ, а також організувати цикл агітаційно-пропагандистських заходів, очевидно спрямованих на відновлення ностальгічних настроїв щодо повернення України у «братерські» обійми Москви.

Сьогодні, коли ми маємо можливість чесно і відверто висловлювати правду в нашій (нехай навіть відносно незалежній, але все-таки нашій!) Україні, ми повинні розглядати 65-у річницю Перемоги у контексті подій, що передували цій даті.

Ми повинні дивитись на нашу історію без ілюзій, спираючись лише на факти, тенденції державної політики та враховуючи інтереси зацікавлених осіб, безпосередньо причетних до розв'язування тієї війни, яку декому досі вигідно називати *Великою Вітчизняною* і починати її відлік від 22 червня 1941 року, тобто від моменту, коли дві тоталітарні держави фашистського спрямування зчепились між собою.

Тому сьогодні цілком доречно нагадати про те, що однією з головних тенденцій державної політики Росії (що особливо гостро виявилось на території України) безперечно є постійне прагнення розширити свою територію і сферу впливу за рахунок інших народів.

Фактом є те, що впродовж багатовікової історії керівництву Росії постійно не вистачає території для розвитку і зміцнення своєї імперії, яка майже безперервно веде загарбницькі війни, прагнучи поневолити і підпорядкувати собі цілі Нації.

Навіть у цілком цивілізованому ХХ столітті, проголосивши привабливі комуністичні гасла, які обіцяли людям мир і спокій — «*Землю — селянам, фабрики — робітникам!*», «*Свободи, рівності, миру й братерства всім народам!*» тощо (щоправда, вже тоді настоювало таке: «*Мир — халупам, війна — палацам!*»), — Росія постійно нарощувала свій військовий потенціал і намагалася його ефективно застосувати проти сусідів.

Зручно використавши сприятливий момент Першої Світової війни (коли війна фактично увійшла у глухий кут), російські більшовики на чолі з **Леніним**, за фінансової та організаційної підтримки Німеччини, 1917 року здійснили державний переворот, по-звірячому вбивши всю царську родину.

Впродовж 1918–1920 років Москва цілком логічно розвинула і використала ситуацію руїни і беззаконня для ведення так званої громадянської (а на теренах України — загарбницької, окупаційної) війни.

Ба більше — винесла цю війну на міжнародний рівень у вигляді відверто загарбницької більшовицької агресії на територію суверенної Польщі влітку 1920 року, коли більшовицький кавалерійський корпус **Гая** у складі армії **Тухачевського** було зупинено і розбито за 28 кілометрах до Варшави, а Першу кінну армію **Будьонного** було розгромлено під Замосьцем.

Тоді ж більшовицька Москва відзначилась масштабними військовими операціями в Туркестані, на Далекому Сході, на Кавказі.

Розширюючи поле і вдосконалюючи методи «мирної» агресії, Москва знищила цвіт української інтелігенції в 1920-х роках і продуктивну силу українського села за допомогою Голодомору на початку 1930-х.

Водночас, російська Москва довела до вищої форми досконалості й жорстокості злочинну діяльність сталінських органів НКВД, які постійно вели неоголошену війну проти народів ССРСР, поповнюючи систему концтаборів ГУЛАГ новими жертвами.

1939 рік ознаменувався агресією ССРСР на Польщу (спільно з гітлерівською Німеччиною), Бессарабію, країни Балтії, а 1940-й — агресією на Фінляндію. Внаслідок нахабної військової окупації територій інших держав в 1939–1940 роках Московська імперія збільшила площу і населення своєї європейської частини майже на 20%. 1941 рік був лише логічним продовженням агресивної загарбницької політики двох імперій — гітлерівської і сталінської; політики, що перейшла у форму взаємного військового протистояння...

65-та річниця Перемоги — це водночас спомин про героїчну боротьбу Української Повстанської Армії у Західній Україні перед лицем переважаючих сил НКВД, що нерідко рядилися у повстанські однострої і жорстко знущалися над місцевим населенням впродовж 1945–1946 років.

Гонка озброєнь, яку комуністична імперія активно почала 1947 року, тримала народ на межі голоду, мобілізуючи ресурси на створення ракетно-ядерного комплексу та так званих комуністичних і робітничих партій по всьому світі.

Принципово мало що змінилося після смерті Сталіна 1953 року і навіть після так званої «хрущовської відлиги». Боротьба спецслужб проти будь-яких проявів національно-демократичної свідомості в Україні стала чи не головним напрямком роботи КГБ, що прийшов на зміну НКВД.

1960–1970 роки — це життя під майже щоденним нагадуванням зі сторінок газети «Правда» (найголовнішого друкованого органа

СССР): *«Обстановка напряженная!», «Капитализм загнивает», «Два мира — два итога», «Хазяйства Черниговщины посеяли зерновые на две недели раньше срока», «Растет безработица в Западной Европе!».*

Водночас СССР нарощував свою військову присутність в Європі, його атомні субмарини з ракетно-ядерними зарядами «чергували» у світовому океані, а народ жив од зарплати до зарплати під обіцянку, що *«нынешнее поколение советских людей будет жить при коммунизме»*. Тим часом в'язниці і концтабори ССРСР наповнювалися українськими дисидентами. Москва продовжувала неоголошену антинародну війну проти громадян власної держави.

1980 року совєцька комуністична влада на чолі з її московським Політбюро ЦК КПСС, прагнучи розширити свою імперію зла і сферу свого впливу в Азії, кинула у вир чергової злочинної Афганської війни сотні тисяч молодих людей.

Виходячи зі своїх великодержавних інтересів, тодішня комуністична влада у Москві, діючи жорстоко і безвідповідально, під брехливим гаслом *«виконання інтернаціонального обов'язку»*, спрямувала на вірну смерть десятки тисяч людей, у тому числі найбільш дисциплінованих, найвідповідальніших, найсумлінніших Українців...

Події останнього часу дають всі підстави стверджувати, що нинішня влада «регіоналів» в Україні стоїть на чітких позиціях захисту не українських, а тих самих великодержавних інтересів Москви.

У тісній співпраці з **В. Януковичем** і його оточенням, од початку 2010 року, російські імперські верховоди у Москві знову витягують на світ Божий ганебні гасла про відновлення ССРСР «від Бугу до Сахаліну», хочуть навечно залишити російські окупаційні війська у Криму, за підтримки колаборантів в Україні вживають різноманітних заходів, прагнучи ліквідувати Українську незалежну державу. Знову постає загроза використання української молоді для здійснення агресивних планів Москви.

У контексті цих фактів слід розглядати й плани так званого *«широкого всенародного відзначення 65-ої річниці Перемоги совєцького народу у Великій Вітчизняній війні»*.

Використовуючи щиросердність і співчуття Українців, організатори цього «плачу по ССРСР» мають намір із великим розмахом провести святкування Перемоги та формальне, помпезне вшанування ветеранів.

В. Янукович завжди вирізнявся недорікуваністю. Проте це не завадило йому висловитись про Українців чітко і однозначно: «Еті козли, которі мешають нам житть!»

Промосковські сили в Україні досі старанно намагаються не згадувати той історичний факт, що Другу Світову війну спільно (дружно!) розпочали гітлерівська Німеччина і сталінський СРСР, згідно пакту **Молотова–Ріббентропа**. Вони досі уникають правди про Другу Світову війну, лицемірно прикриваючись ностальгічними споминами ветеранів так званої Великої Вітчизняної.

Їм дуже вигідно якомога довше утримати у свідомості людей «этот праздник со слезами на глазах». Мовляв, нехай старі люди виплачуться, позгадують безрадісне минуле, то може за ними й молодь терпляче сприйматиме нинішнє безглуздя й несправедливість.

Але сучасна патріотична українська молодь не піддається на ці примітивні агітаційно-пропагандистські заходи, від яких відгонить комуністично-тоталітарним духом.

Зокрема молодь добре знає, що впродовж цих самих 65 років, які минули після закінчення Другої Світової війни, вцент зруйнована Німеччина повністю відновила нормальне життя своїх громадян і стала найбільш економічно та соціально розвинутою країною Європейського Союзу, де високий рівень життя гарантується чітким виконанням законів всіма громадянами.

Німеччина повністю очистилась від нацистського бруду і в обов'язковому порядку вивозить всіх учнів німецьких шкіл до Польщі на повчальну екскурсію у колишній концтабір смерті Освенцім, де, побачені ними наслідки нацистських жахів, на все життя відки-

дають навіть думку про можливість повернення фашистського чи такого самого комуністичного тоталітаризму.

Німеччина виплатила десятки мільярдів марок компенсації колишнім арбайтерам, надала можливість громадянам різних країн і національностей (в тому числі й з колишнього ССРСР) оселитися на її території, отримати роботу і соціальне забезпечення.

Натомість в політиці Кремля і на теренах колишньої совєцької комуністичної імперії майже нічого принципово не змінилося — майже таке саме нікчемне життя, яке було за часів ССРСР. Спроба Чеченії-Ічкерії створити власну незалежну державу закінчилась жорстоким придушенням Росією чеченського національного волевиявлення.

Набуття Україною незалежності також не залишилося поза увагою Москви і її агентів впливу в Україні. Тим паче, що ринкові умови створили додаткові можливості для продовження злочинної діяльності вчорашніх комуністичних верховод. Вони вже приватизували собі всю загальнодержавну власність, збагатились за рахунок інфляції, організували фінансові афери у нечуваних масштабах із використанням закордонних рахунків у офшорних зонах тощо.

Тому провокації подібні до Тузли, багатолітній саботаж російської сторони на міждержавних переговорах про демаркацію і делімітацію українсько-російського кордону, територіальні претензії Кремля, прагнення захопити газотранспортну систему України, намагання продовжити перебування російського окупаційного війська в Україні тощо, не залишають сумнівів у тому, що Москва використовує всі можливості для реалізації своїх антиукраїнських геополітичних (загарбницьких!) намірів.

Саме у контексті загарбницької політики Росії, спекулюючи на щирих почуттях престарілих людей, яким нерідко нема за що придбати ліки, нинішні вовки в овечій шкурі знову кидають старим людям «кістку» у вигляді «традиційної солдатської каші та фронткових 100 грамів горілки», заходи вшанування ветеранів перетворено у чергове політичне шоу.

Організатори «широкого всенародного відзначення 65-ої річниці *Перемоги*» вочевидь сподіваються солодкоголосими і нещирими виступами начальників відвернути увагу знедолених людей від злочинної діяльності нинішніх зрадників і крадіїв-можновладців.

Москва понад усе знову хоче задушити Україну у «братніх» обіймах. Переконливим доказом такої досить своєрідної «любові» з боку Москви є нещодавно оприлюднене повідомлення про запланова-

не тріумфальне проходження по київському Хрещатику доблесних вояків Збройних Сил Росії(!) під час святкування Дня Перемоги 9 травня.

На тлі нещодавньої ратифікації Верховною Радою України анти-українського договору про перебування російського війська в Криму і подібних планів нової не дуже української влади на Печерських пагорбах, цей безпрецедентний намір Росії в особливий спосіб продемонструвати свою військову (і не лише військову) присутність в Україні, є переконливим доказом справжньої мети кремлівських хитрунів.

*Газета «Свобода»,
№16, 26 квітня 2010 року.*

Рік 2011-й. Брехня стає нормою

Що робити з Донбасом?

...І справді, навіщо розмінюватися на дріб'язки: коли вже приватизувати, то цілу державу! Хай собі вся Україна перетвориться на акціонерне товариство «Партія регіонів і компанія»! Буде та сама УРСР, тільки приватна.

Отут на обрії й постає проблема, з якою не стикався досі жоден з президентів. Проблема ця — Донбас. Дуже специфічний, як відомо, регіон. Ще за брежнєвських часів гості Донецька з подивом відзначали: те, про що в Києві чи навіть Москві розмовляли лише на кухнях, у «шахтарській столиці» можна було почути просто на вулиці від випадкових людей.

Зовсім не криючись, люди розповідали всі чутки й про «дорогого Леоніда Ілліча» з його коштовностями та автомобілями, й про походеньки його суперактивної дочки, й про найвище обласне та міське керівництво — хто, що й коли вкрав. А ще розповідали, що то на тій, то на іншій шахті спалахнув страйк, бо шахтарі не хотіли терпіти зухвале й споживацьке ставлення до них з боку будь-якого керівництва — й шахтного, й міського, й обласного.

Починаючи з найперших років незалежності, шахтарі неодноразово грюкали касками по київському асфальті. 1990-х років шахтарські походи на Київ відбувалися з ледь не хронометричною регулярністю. Місцеві керівники, які згодом створили Партію регіонів, мали чудову можливість будь-який протест донбасівців спрямовувати на Київ — мовляв, там націоналісти засіли, — вони грабують трудовий Донбас.

Донбасівці вірили й покійрно йшли на столицю вимагати справедливості там. Вірили вони навіть у те, що **Леонід Кучма** чи то сам був націоналістом, просто тобі бандерівцем, чи то запродався націоналістам.

Видавати за націоналіста **Віктора Януковича** буде значно склад-

ніше. Він же там на Донбасі «свій», «рідний», «довгоочікуваний»! Ще складніше буде переконувати, ніби влада в Києві — то зовсім не те саме, що влада в Донецьку. За часів Кучми «партій влади» було декілька, були вони малопотужними й маловідомими пересічним обивателям, тим більше в Донбасі, багато мешканців якого дивилися лише російське телебачення та читали лише російські газети.

Тепер усе простіше: у Донецьку — Партія регіонів, у Києві — вона ж самісінька. Будь-який похід на Київ автоматично стане й походом на Донецьк. А жартувати з розлюченими шахтарями ой як нецікаво! Це вам не представники малого бізнесу з університетськими дипломами, а то й науковими ступенями! І жодні обіцянки російської мови вже не допоможуть.

Певний час багато хто ще віритиме, що в усьому винна «Тимошенко — крадійка, крадійка, крадійка; судити її та всіх її поплічників!», — як закликала нещодавно одна надміру експансивна радіослухачка. Ще певний час можна звинувачувати в усьому МВФ, НАТО, ООН та князя монахського, які нібито силоміць змусили беззахисну українську владу до політики «затягування пасків на шії».

Але безкінечно вірити в ці побрехеньки ніхто не стане. Сімдесят років посилатися на «пережитки клятого минулого» тепер уже не вийде. От цікаво, чи має влада рецепт, що робити з розлюченим Донбасом?

...Від 1 січня Естонія перейшла на євро. Самий по собі цей крок безпосередньо не змінить ситуацію в країні ані на краще, ані на гірше. Тут річ в іншому: перехід Естонії на євро є свідченням того, що її грошову та кредитно-фінансову системи визнано надійними, а загальноекономічну ситуацію — такою, що не загрожує неприємними несподіванками. Іншими словами, Естонія довела свою економічну стабільність, і це не є стабільність занепаду.

А починали ж Україна та Естонія майже разом! Незалежність обох країн було проголошено у серпні 1991 року. І от тепер естонці стали «стовідсотковими європейцями»; нам же тільки те й лишається, що переповідати дурнувати російські анекдоти про естонців і тішити тим своє самолюбство.

*За статтею Б. Вахтєєва в газеті «Свобода»,
№ 2, 12 січня 2011 року.*

Україна продовжує рухатись до боргової ями

Нема у ринковому суспільстві більшої ганьби, ніж бути неспроможним сплатити нагромаджені борги. Порядні підприємці в таких випадках викладали на робочому столі прострочені векселі й стрілялися, щоб не ганьбити нащадків.

...Сукупна державна заборгованість України зросла більше, ніж будь-який інший макроекономічний показник. Як свідчить Міністерство фінансів, загальна сума державного та гарантованого державою на 31 грудня 2010 р. становить 54289336,46 дол. США, або 432235410,19 грн. У цій сумі власне державний борг досяг 323475 млн грн., і це при тому, що цей же уряд за допомогою слухняної парламентської більшості встановив Законом про Державний бюджет України на 2010 рік граничний обсяг державного боргу у 315.715.906,3 тис. гривень.

Нинішній уряд **М. Азарова**, як і попередній, не здійснив ніяких кроків для збільшення обсягів національного виробництва й нарощування власного ресурсного фінансового бала держави, і в цьому основна небезпека. Як би не пишалася влада досягненням знижки у ціні імпортованого з Росії природного газу (яка, до речі, **підсумком за рік зарахована на збільшення боргу України перед Російською Федерацією**; ще невідомо, яка цифра буде виставлена нам у 2017 році), але власний видобуток газу зменшився на 5,3%, а нафти і газоконденсату — на 11%.

М. Азаров та його вірнопіддана команда «діловців».

Натомість зароблені валютні кошти разом з позиченими продовжують проїдатися: більш як півтора мільярди доларів США за рік витрачено Україною лише на завезення легкових автомобілів, а власне виробництво — на межі закриття.

*Зі статті О. Ляшка в газеті «Свобода»
від 14 лютого 2011 року.*

Влада, небезпечна для України

Коли кажуть: «антиукраїнська влада», на увазі зазвичай мають мовну, культурну й інформаційну, а також зовнішню політику нинішніх державних керманів. Політику прив'язування України до Росії.

Розмови про те, що влада «здасть» Україну Росії й відновить щось на кшталт «союзу братніх народів», давно вже припинилися. Патріоти з полегшення зітхнули: хай уже якою є Україна **Януковича**, але про відмову від незалежності не йдеться; побоювання виявилися перебільшеними.

А поміж тим, загроза для незалежності наростає з кожним днем.

Кількість громадян, для яких незалежність України не є абсолютно цінністю, й яким байдуже, чи збережеться ця незалежність, залишається загрозово високою. Ця кількість не сягає половини, як у сусідній Білорусі, але 35–45%, за різними соціологічними дослідженнями, на двадцятому році незалежності є цифрою катастрофічною.

За таких умов, аби підтримати патріотизм громадян, конче необхідною є єдина річ: громадяни мають відчувати, що жити в незалежній Україні краще, ніж у Росії. Хоч яким парадоксальним може видатися це твердження, але дотепер це вдавалося.

Так, із суто матеріального боку життя в Росії загалом є кращим, ніж у нас. Подеколи навіть помітно кращим. Не має Україна покладів нафти та газу, які могла б експортувати. А врахувати цю обставину й збудувати технологічну економіку, економіку виробництва жодна влада до сьогодні так і не подумалася.

Але були в Україні інші переваги. У перші роки після розпаду СРСР що Україна, що Росія розвивалися однаково, в обох країнах була люта криза, й жодна зі сторін не мала очевидних переваг.

2004 року в Росії почалася чеченська війна, що з перервами тривала ледь не десятиліття. В Україні були мир і спокій. 2008 року в

Росії стався дефолт, мільйони Росіян втратили заощадження, рубль знецінився майже в п'ять разів. Для Росіян це була справжня катастрофа. В Україні до дефолту не дійшло, а економічні показники «з'їхали» незрівнянно менше. Гривня знецінилася лише удвічі.

А згодом у наших сусідів розпочалася епоха **Путіна**. Епоха наступу на демократію й громадянські свободи, епоха терактів і тотальних міліцейських перевірок. І без того не надто переконливі свободи часів **Єльцина** пішли в небуття. Росіяни, навіть налаштовані поімперськи, не могли не відзначати: в Україні почувашся вільніше.

Тут не зупиняє міліція на кожному кроці, тут немає величезних територій — цілих міст та адміністративних районів, заборонених для вільного відвідування, тут не треба на кожному кроці пред'являти паспорт — ледь не продавщиці в магазині. Тут з будь-якого вуличного телефону-автомату можна зателефонувати хоч до Нової Зеландії. Тут Церква не влізає в будь-що й не виконує функцій ідеологічного відділу ЦК.

От як змальовував свою подорож Сибіром Росіянин **Сергій Болашенко**: *«Тут треба бути дуже обережним. Із настанням темряви краще не тинятися вулицями — кримінальний контингент зашкалює. Тут вам не тиха й спокійна Україна».*

Мешканці Сходу та Півдня — найбільш проросійських регіонів України — мають найбільше родинних та дружніх зв'язків із Росіянами. І російські родичі та знайомі ділилися своїми враженнями від України передусім із ними. Тож кримчани могли скільки завгодно виголошувати гасла єднання з Росією, але насправді вони навіть у жахливому сні не могли собі уявити, що Україна може стати частиною тієї Росії. Зробити з України «альтернативну Росію», «хорошу Росію» — от чого вони насправді вимагали.

Що ж робить нова влада в Україні? Про те, щоб Україна досягла економічних переваг над Росією, не може бути й мови: сировинна економічна стратегія нинішньої влади подеколи вже сягає межі абсурду. А донбаське вугілля за всього бажання не стане поруч із російським газом — ані за ціною, ані за попитом на світовому ринку. Не можна продати коняку з возом за ціною «Ламборгіно», а тим більше робити це раз за разом.

Громадянські права й свободи в Україні згортаються. Здавалося вже було, що наступ влади на демократію припинився, видохся — бліцкриг не вдався, а іншої стратегії регіонали не мають. Виявилось, що це не зовсім так: із травня розпочався новий етап цього наступу.

Прагнення нинішньої влади **В. Януковича** копіювати все, що іс-

нує в Росії, не виключає, що незабаром українська дійсність «збагатиться» й тотальним міліцейським контролем, і перевірками паспортів, і всіма іншими атрибутами «розвиненої демократії по-слов'янськи». УПЦ (МП) вже перетворилася на де-факто офіційну державну інстанцію.

Нинішня донецька влада у Києві не розуміє єдиного: вона пиляє гілку, на якій сидить сама. Що більше ставатиме невдоволених нею в її рідному Донбасі, то більше той-таки Донбас втрачатиме останні стимули підтримувати незалежність України. І матиме в тому рацію — у своїй понятійній системі координат.

Справді: якщо Україна нічим не відрізнятиметься від Росії, то навіщо вона така взагалі? Хай уже тоді буде справжня Росія — без демократії та свобод, але хоча б із нафтою, газом та відповідними фінансовими надходженнями. Так вважають на Донбасі...

*Зі статті **Б. Бахтєєва** в газеті «Свобода»
від 5 червня 2011 року.*

Україна — 20 років після ССРСР. Підсумки

Навіщо нам (вам) військово?

Це питання має величезний спектр відтінків інтонації, в залежності од того, хто говорить і що має на думці: від вимогливого патріотичного баритону до саркастично-насмішкуватого, майже писклявого альту.

Впродовж 20 років в Україні виросло покоління чоловіків, абсолютна більшість яких не знає, що має робити на випадок військової агресії, не знає як і не вміє захистити власну Батьківщину. Вони бачили зброю лише в кіно, не набули навичок володіння військовою технікою, озброєнням і оснащенням, не мають жодного уявлення про військову дисципліну, фізичну й психологічну підготовку, про тактику ведення бою, взаємодію у складі відділення, взводу, роти, батальйону.

Руйнування війська в Україні почалося невдовзі після набуття незалежності.

Це вже нині, у 2012 році, точаться дебати про те, чи була доцільною ліквідація ракетно-ядерної зброї України в 1990-х роках. Це вже зараз зрозуміло, що ліквідуючи стратегічну ядерну зброю, зовсім не обов'язково було віддавати тактичні ракети з ядерними боеголовками. Але й сьогодні далеко не всі громадяни України усвідомлюють, що наша країна є практично беззахисною...

11 січня 2000 року Верховна Рада (шляхом повторного голосування!) ліквідувала найбільш боездатне і найпатріотичніше збройне формування — Національну Гвардію України, створену 4 листопада 1991 року, невдовзі після проголошення Акту про незалежність України.

На цей сумний факт відреагувала газета «Вечірній Київ»: *«Жила-була Гвардія. Жила вона для того, щоб захищати і рятувати людей. За це люди її вбили»*. 27 тисяч вояків найсучаснішого вишколу, багато з яких пройшли Афганську війну й мали на озброєнні всі

види військової техніки і спорядження, були знищені одним розчерком пера.

У лютому 2000 року, виступаючи на «круглому столі» за участю представників центрального апарату Міноборони, відомий вчений у галузі оборонної політики **В. О. Гречанінов** зазначив: *«В нинішніх умовах немає сенсу говорити про боєздатність армії».*

На той момент річні бюджетні асигнування на оборону України становили 400 млн доларів США, тоді як аналогічний показник у Польщі перевищував український у 12,5 разів і становив 5000 млн доларів США. І це при тому, що на сторожі суверенності Польщі стояли також військові потуги вісімнадцяти інших країн-членів НАТО.

У країнах НАТО витрати на оборону в перерахунку на одного військовослужбовця тоді становили 50 тис. доларів США. Тобто весь бюджет Збройних Сил України міг би вистачити на утримання лише однієї дивізії НАТО.

На домір злого, тодішнє керівництво України на чолі з **Л. Кучмою** віддало Росії стратегічні бомбардувальники Ту-160 і Ту-95, кожен з яких має на озброєнні по 12 ракет з ядерними зарядами. Причому, літаки було віддано в рахунок погашення так званого «боргу за газ».

«Геть злочинну владу!», «Кучму — геть!» — під цими гаслами відбувся перший загальноукраїнський протестний виступ в акції «Україна — без Кучми!»

За даними опитування проведеного на початку 2000 року, 74% офіцерів України вважали, що ніякого реформування війська не відбувається, а 87% стверджували, що головною проблемою війська є його надзвичайно низька боєздатність. Причому, 57% опитаних були тоді впевнені, що ЗСУ не здатні захистити Україну. А у 2010 році вже тільки 4% громадян України висловлювали певність у здатності ЗСУ захистити свою країну від агресора.

Воно й зрозуміло. Бо як можна захистити Україну від вірогідного ворога, якщо станом на серпень 2012 року в Україні не існує чіткої військової доктрини, а отже невідомо проти якого противника розробляти стратегію, тактику, структуру війська і практику його навчання, ідейно-психологічну та політико-патріотичну підготовку особового складу!?

Натомість од 2000 року набувала прискореного розвитку поліцейська галузь держави. Чисельність особового складу міліції і внутрішніх військ України майже в півтора рази перевищувала аналогічний показник ЗСУ.

Причому, силовики МВС набули не лише кількісної, а й якісної монополії у суспільстві. Вимагання хабарів й застосування тортур стало нормою для людей у міліцейських погонах, а звіряче вбивство журналіста **Георгія Гонгадзе** та опублікування плівок майора **Миколи Мельниченка** виявило лише вершину цієї державної кримінальної структури.

Урядову точку зору висловив тоді колишній секретар РНБО **В. Горбулін**, який, виступаючи на міжнародному семінарі з проблем європейської інтеграції, заявив, що невизначеність політичної лінії керівництва України значною мірою обумовлена тим, що *«сам народ не зробив для себе остаточного вибору»*.

Проте вибір народу невдовзі було продемонстровано під час всеукраїнської акції під гаслом *«Україна — без Кучми!»*...

Навіщо нам (вам) військо? Відповідь на це питання стосується не лише (а може навіть — передусім) не сфери оборонної діяльності, а у першу чергу — виховної.

Країна, в якій 100% чоловіків проходять вишкіл в умовах чіткої дисципліни і відповідальності, суттєво відрізняється (відрізняється своїм суспільством, його поведінкою, діяльністю, шанобливим ставленням до закону і до співгромадян) від країни, де значна частина чоловіків піклується лише про те, де і як «урвать» для себе і уникнути відповідальності.

Приклад вишколу і відповідальності чоловіків Швейцарії й Польщі міг би бути цілком слухним для наслідування чоловіками України.

Рука Москви

Незалежність — це не абстрактне поняття і вона не існує сама по собі, а завжди означає бути вільним від когось чи від чогось.

Упродовж багатьох століть Українська Нація перебувала під постійним тиском царського самодержавства Російської імперії, а потім під «патронатом» тоталітарної більшовицько-комуністичної держави, яка знищила працьовитих українських хліборобів, «подарувала» нам Голодомор, разом із фашистами розпочала Другу Світову війну, селян перетворила на кріпаків. Не лише кремлівські верховоди у Москві, а й пересічні Росіяни досі вважають, що всі колишні й нинішні борці за незалежність України — це вороги Росії.

Як ми всі раділи в нашій Україні, коли нарешті здійснилася вікопомна мрія пращурів! Ми були щасливі й радісні, бо саме нашо-му поколінню Бог приніс цю велику благодать — Незалежність!

Наша радість подвоїлась і потроїлась, коли на всеукраїнському референдумі у грудні 1991 року понад 90% громадян висловились за життя у самостійній Україні, бо як сказав наш славний Пророк, *«у своїй хаті — своя правда, і сила, і воля»*.

Проте, як нас вчить Святе Письмо на прикладі Богом обраного народу, не можна одразу побудувати щасливе життя серед покоління нещодавніх рабів і рабовласників. Особливо, якщо на чолі цього народу, що йде по пустелі, стоїть далеко не **Мойсей**...

Українська Нація, значною мірою, втратила гідність і призвичаїлася до російського лихослів'я, алкоголю, хабарів, образ й вони стали невід'ємним елементом життя, а брехня — обов'язковим інструментом державної політики.

Двадцятиріччя незалежності України — це двадцятиріччя тупцювання на місці під мелодію сварок між націонал-патріотами і майже постійний приспів Москви про повернення до часів СРСР.

Кремлівське керівництво періодично нагадує нам про бажання Росії повернути Україну в московську імперію: то «граючись» газовим краном і шантажуючи Україну в розпал зими, то накладаючи мито на український цукор та інші товари, то вимагаючи розрахуватися за неіснуючі борги, то «стимулюючи» активну співпрацю України спочатку в СНД, потім — в ЄЄП, а потім щодо вступу в Митний союз.

Ще 3 березня 1998 року, під час парламентських слухань у Державній Думі Росії за участі делегації Верховної Ради України, заступник голови Комітету Держдуми у справах співдружності неза-

лежних держав і зв'язків із співвітчизниками **Анатолій Чехосв** чітко виклав офіційну позицію Кремля (стенограма):

«Ми не вправі забувати про те, — тут я повторюю і ще хочу підкреслити, — що в Україні мешкають 12 мільйонів Росіян і ми не маємо права погоджуватися з їхнім статусом нацменшини, не маємо погодитися зі статусом російської мови».

Ця заява стала програмним документом, що визначив політичний курс не лише для офіційної Росії та для проросійських (а по суті — антиукраїнських) організацій в Україні, а й для вищого керівництва України.

Тому не випадково, що за лаштунками сцени політичного театру України, визрівала принципово інша політична сила, а саме: донецький (по суті — проросійсько-антиукраїнський) фінансово-промисловий клан, згуртований спільною метою — «взяти Україну».

Показовою в цьому плані є біографія і послужний список **В. Ф. Януковича**, який, за активної особистої підтримки дуже впливових осіб Росії й України (зокрема й **Л. Кучми**), зробив феноменальну кар'єру.

Впродовж десяти років (1987–1997) цей малограмотний чоловік тринадцять разів (швидше ніж щороку!) послідовно піднімався (а точніше — його піднімали!) по сходинках відповідальних посад: від нікому не відомого директора автобази до голови Донецької обласної державної адміністрації(!).

Про яскраве кримінальне минуле **В. Януковича**, який у молодому віці був тричі судимий за пограбування і бандитизм, не дуже згадували... Також не дуже згадували про молоді роки **В. Ющенка**, коли він служив у військах КГБ...

Кар'єри цих двох державних діячів попри зовнішню несхожість мали багато спільного, особливо, якщо їх оцінювати не по словах, а по вчинках.

Тому призначення **В. Януковича** на посаду прем'єр-міністра України в 2002 році з подачі президента **Л. Кучми**, а потім знову на цю посаду з подачі президента **В. Ющенка** були цілком логічними політичними кроками, узгодженими з Москвою.

У 2004-му на вимогу вищого керівництва Росії **В. Януковича** висували кандидатом на посаду Президента України від донецького клану (Партії регіонів). Кандидат обіцяє виборцям на Донбасі надати російській мові статус офіційної, а **В. Путіну** — закріпити військову базу Росії в Криму на наступні півстоліття. На підтримку «уні-

кального» кандидата відкрито виступив лідер Росії **В. Путін** і Російська Православна Церква на чолі з її главою...

Коли у 2010 році президентом України став **В. Янукович**, він таки виконав свою обіцянку, підписавши у Харкові з президентом РФ міждержавну угоду, за якою Севастополь залишається російським на найближчі півстоліття. Щоб надалі розвивати і посилювати російську присутність на території «суверенної» України.

Експансія Росії в економіку України, за активної участі антиукраїнських колаборантів у вищих ешелонах влади (і не лише на Печерську), набувала поширення практично у всіх галузях господарства. Од 1 червня 2002 року Зовнішторг Росії понад удвічі підвищує для України експортне мито на нафту — од 9,2 до 20,4 USD за тону. Не треба бути великими аналітиками, щоб зробити висновки з цього факту.

Ось вони, котрі сиділи у кріслі Президента України і не вважають себе злочинцями:

Л. Кучма, який обеззброював Україну; під його «дахом» було створено злочинний донецький клан і піднято кримінального злочинця **В. Януковича** на вершину державного керівництва.

В. Янукович, «двічі несудимий», який за підтримкою **В. Ющенка** створив необхідні умови для російської агресії.

В. Ющенко, який для наївних Українців майстерно зіграв роль українського патріота за московським сценарієм.

Л. Кравчук, котрий перетворив звичайну область України у Кримську Республіку, чим заклав конституційний фундамент для анексії Криму.

Лише варто врахувати, що 75% нафти надходить в Україну з Росії та переробляється на українських НПЗ, 90% власності в яких фактично належить російським капіталістам, а основна маса продуктів нафтопереробки реалізується через мережу фактично російських торговельних компаній «Лукойл» і «ТНК».

Тому інспіроване Росією чергове підвищення цін на бензин в Україні, не лише збільшило доходи російських компаній, а й (як це не дивно) сприяло зміцненню антиукраїнських переконань проросійськи налаштованих громадян України.

Зокрема про це свідчать результати опитування, проведеного Інститутом трансформації суспільства в шести містах України наприкінці 2002-го і на початку 2003 року. Виявилось, що від 8,75% українських громадян на заході України до 30,15% на сході та на півдні (в Луганську — 20,73%, в Миколаєві — 21,9%) радіють факту витіснення українських компаній з України! У Луганську лише 48,05% опитаних негативно оцінюють факт російського наступу на Україну, а в Сумах — ще менше — 38,97%.

Водночас набувала розвитку ідеологічна складова російської експансії в Україну. Силами так званих «соотечественников», за підтримки Кремля, почала виходити газета «Русский Мир», яка у № 7(11), 2002 видала відвертий вердикт, що закликав до дії:

«Национальная идея — Святая Русь! И это национальная идея всех русских — Белорусов, Украинцев и Россиян. ...Насильственное отлучение народа Украины от русской культуры и языка обернулось разгулом тотального дичайшего бескультурья...»

А тут ще й Адміністрація президента **Л. Кучми** офіційно оголосила 2003 рік «Роком Росії в Україні». Українська прогресивна громадськість обурилась лише після того, як на багатьох сценах відбулися гучні шоу російських гастролерів (яких і раніше не бракувало в Україні) та після виставлення у Києві на Майдані Незалежності величезних букетів із сотень російських прапорів, перетворивши центральну площу столиці України в місце переконливої демонстрації нашої залежності.

Громадськість обурилась самопринизливою поведінкою провідних осіб українського керівництва, котрі під час офіційних урочистостей і заходів за участю представників РФ, втрачали гідність, поводитися не як господарі, які приймають гостей, а як керівники колонії під час візиту перевіряючих з метрополії.

Національний Палац України, де відбувалися головні імпрези, оточили численні протестувальники з патріотичних політичних

партій і громадських організацій, які підняли транспаранти з гаслами: «НІ — року Росії в Україні!», «Геть московський сморід з Києво-Печерської Лаври!», «Москаль! На Україну зуби не скаль!», «Рік Росії в Україні — «Пир во время Кучмы!» тощо.

Абсолютна більшість Українців пасивно споглядала на ці протести окремих активістів. Але біда не лише в тому, що «активною формою» пасивного споглядання є «переживання» перед телевізором. Біда в тому, що пасивне споглядання відбувається під рефрен про Велич Української Нації та її Духу. Рефрен, який часто повторюють самі споглядачі. Вважається, що проголошена Велич Національного Духу Українців має бути поза всякою критикою, бо критика шкодить Гідності Нації. Дійсність суперечила бажаному, але це мало кого хвилювало.

Український феномен

Давно дивує один винятково український феномен: з одного боку — багатівкове гаряче прагнення до щасливого життя у власній країні, власній вільній (суверенній, незалежній, справедливо організованій) державі; натомість з другого — очевидна історична нездатність це гаряче прагнення реалізувати практично.

Історія Гідності Української Нації не залишає сумнівів: міжусобиці княжої доби, підступність боярської Москви, Гетманщина, окупація, покріпачення, гноблення, революція, ЧК, звірства, голодомори, колективізація, русифікація, Соловки, спаскудження, Колома, геноцид, Луб'янка, етноцид, Воркута, залізна завіса, КГБ, «розвинутий соціалізм», незалежність, пограбування громадян, кравчучки, руйнування господарства, кучмономіка, криміналізація, прихватування, демократизація, корупція, дезінформація, деградація, деморалізація...

Образ Нації та її Велич. Нації, якої ще немає. Є лише статуя жінки, яка велично тримає калинову гілку над Майданом Незалежності в столиці сумнівно незалежної держави. Демонструє Велич і Гідність Українців, котрі пишаються своєю багатющою історією і благодатною землею, дарами якої весело і нахабно спекулюють особи з особистими рахунками в іноземних банках.

Чи можна будувати майбутнє з розколотих цеглинок минулого? На жаль, у нас дуже багато «фахівців» саме з минулого, а от справжніх фахівців з майбутнього вочевидь обмаль. Та й тих ніхто

не слухає. Тому й просувається Україна шляхом будівництва диктатури азійського зразка. До питання про Національну Велич ще треба буде повернутися.

Повернутися після того, як оберемо некорумповану патріотичну владу, посадимо за ґрати кримінальних злочинців од політики, звільнимо Україну від російських військових баз, встановимо нормальні державні кордони, створимо військо і флот, які зможуть нас захистити, нагодуємо пенсіонерів, перестанемо принижуватися перед Росією і віддавати їй наш повітряний та інформаційний простір, землю, надра, підприємства, комунікації та національні святині, а повернемо собі з Росії нашу частку золотого запасу, майно, вкрадені гроші й отримаємо від Росії вибачення і компенсацію за всі відомі жертви та втрати, що їх завдало Україні російська ворожа окупація і панування.

Але щоб обрати патріотичну владу, треба спочатку досягти такого рівня свідомості громадян України і такої великої маси їх справжнього патріотизму (тобто не віртуальної, а реальної готовності віддати життя за Батьківщину), щоб було з кого обирати...

Водночас, переходячи од слів до діла, керівництво Росії, її спецслужби особливо ретельно розпрацьовували своїх візаві в Україні. Ось як цю «діяльність» характеризує **Богдан Сікора** у своєму дослідженні «Російська економічна експансія в Україні», виданому на початку 2004 року:

«Необхідно також визнати, що співробітництво України з силовими структурами Росії, яке сприяє послабленню позицій національно-патріотичних сил України, не відповідає базовим національним інтересам України і завдає шкоди національній безпеці України та її політичному іміджеві у світі.

...У силових структурах України, особливо на високих керівних посадах, спостерігається численна присутність приїжджених із Росії осіб, які більшу частину свого життя проживали за межами України. ...У силових структурах України діє надзвичайно міцне проросійське лобі, членів якого цілком можуть використовувати у своїх етнополітичних цілях російські силові відомства та спецслужби Росії» (с. 222–223).

Зацікавленість керівництва Росії у просуванні своїх ставлеників, **«особливо на високих керівних посадах»** в Україні, стала настільки відвертою, що викликала водночас сміх і смуток.

Наприклад, наприкінці жовтня 2004 року, у розпал українських президентських виборів, до Києва приїхав президент **В. Путін**, щоб особисто рятувати остаточно скомпрометовану команду **Л. Кучми** в

особі її кандидата на пост президента України **В. Януковича**, який тоді був прем'єр-міністром України.

На пресовій конференції **В. Путін** відкинув дипломатичні підходи до теми і чітко, відкритим текстом висловив своє бачення вибору:

«Багато хто на постсовєцькому просторі переживає — і правильно робить — з приводу втрати Совєцького Союзу...».

Не випадково, що після цього візиту Президента Росії, в матеріалах деяких українських і російських ЗМІ з'явилися ностальгічні інтенції на тему: *«Якби референдум щодо незалежності України відбувся нині, — чи набрала б ідея незалежності потрібну більшість?»*

А й справді, скільки відсотків Українців нині готові не лише підтримати ідею незалежності, а й боротися за її втілення? У кожному разі, не знайшлося в Україні Мойсея, який був би готовий жити з Богом і виводити народ через пустелю брехні до правдивих джерел. Не знайшов такого народ. Бо не шукав.

Нагадування про «дружбу» і «співробітництво»

23.03.2005 о годині 7:55 за київським часом російський десантний корабель «Николай Фильченков» ЧФ Росії самовільно перетнув державний кордон України в районі Феодосії, а рівно о 10:40, без жодного дозволу і попередження української сторони, висадив десант на український берег під горою Опук.

382-й окремий батальйон морської піхоти ЧФ РФ чисельністю 142 осіб з 28 одиницями бойової техніки не одразу погодився залишити суверенну територію України.

Українських прикордонників, що прибули на місце цієї відвертої провокації, росіяни зістріли відверто нахабно і зухвало, не приховуючи своєї зверхності. Зрештою, їх командири зазначили, що поставлене завдання виконали і можуть відбутися.

«Розвідка боєм» пройшла цілком вдало для Росіян, бо президент **В. Ющенко** на це нахабство просто промовчав, а МЗС обмежилось формальною ноту про неприпустимість таких порушень. Але як можна не припускати, коли розміщення російської військової бази на території суверенної України, — є очевидним фактом окупації?

Над багатьма будинками Севастополя піднято російські прапори, російські військові патрулі нерідко затримують українських військовослужбовців для перевірки документів, були випадки, коли військова автоінспекція ЧФ РФ брала під свій контроль всі в'їз-

ди і виїзди з міста, на місцевих мешканців працює телебачення ЧФ і радіостанція російської військової бази, газета ЧФ пропонується у кожному кіоску, російські номерні знаки автомобілів ЧФ починаються з цифри 90 (таким чином Росія вважає Севастополь своїм 90-тим суб'єктом територіально-державного устрою).

Під час президентських виборів 2004 року 88% мешканців Севастополя й околиць проголосували за **В. Януковича**, бо напередодні було поширено інформацію, що в разі його обрання, він віддасть Севастополь Росії.

У серпня 2005 року підрозділи морської піхоти ЧФ РФ захоплюють українські маяки разом із навігаційним обладнанням, що забезпечують безпеку мореплавства в територіальних водах України уздовж західного та південного узбережжя Криму — від мису Тарханкут до мису Аюдаг.

А як на цей кримінальний злочин відповів офіційний Київ на чолі з Президентом України **В. Ющенком**? Мовчанням!

Про ганебну роль **В. Ющенка** у зраді національних інтересів України та про його злочинні дії свідчить зокрема відомий факт, що мав би увійти у хрестоматію з питань корупції на рівні вищих керівних осіб держави. Цей факт був оприлюднений словами колишнього голови українського «Нафтогазу» **О. Дубини** під час його допиту в 2009 році на резонансному процесі у справі звинувачення колишньої пані прем'єр-міністра **Ю. Тимошенко**.

Серед іншого, пані прем'єра звинувачували у зриві підписання українсько-російського договору на постачання газу в Україну, зокрема в тому, що замість узгодженої ціни 235 доларів, було потім ухвалено 285 доларів.

— *Як так сталося, що зірвалося підписання 31-го грудня 2008-го року за ціною 235 доларів США за 1000 кубометрів газу?* — спитали в **Дубини** про факт відмови України від вже узгодженого договору на постачання російського газу в Україну в 2009 році.

Відповідь **О. Дубини** викликала сенсацію, але не для всіх:

— *Когда было объявлено, что нас такая цена (вместо 235 долларов, — 285 долларов) не устраивает, то, опять же..., — свидетель трюхи задумався, а потім випалив — я не видел этих документов, но я могу утверждать очень чётко, что мне было сказано со стороны руководителя российского «Газпрома» Миллера:*

«Ты сейчас говоришь о 235-ти. А у меня есть письмо RosUkr-Energo о том, что они готовы купить весь объём по 285. Со слов Ющенко. То есть это их ставка».

Тобто голова російського «Газпрому», посилаючись на лист «РосУкрЕнерго» та на слова **В. Ющенка**, називаючи «ІХ» ціну на газ у 285 дол. США (на 21,3% дорожчою за ту, яку вже було попередньо узгоджено), тим самим стверджує, що **В. Ющенко** має пряму причетність до «РосУкрЕнерго» і зацікавлено впливав на підвищення міждержавної ціни в приватних інтересах цієї посередницької компанії всупереч економічним інтересам Українського Народу.

— Скажіть, будь ласка: а Ви взагалі знайомі з засновниками та керівниками компанії RosUkrEnergo? Як Ви зустрічалися з ними, вели якісь діалоги? — запитала **Ю. Тимошенко**.

— Да, я знаком. И встречался я с ним только в администрации президента.

— А де саме в адміністрації?

— Три раза в кабинете у Виктора Андреевича. Два раза в кабинете **Балогі**.

Коли **Юлія Тимошенко** почала дізнаватися, які саме стосунки були між **Віктором Ющенком** та компанією RosUkrEnergo, прокурори неодноразово намагалися зупинити допит, стверджуючи, що це немає значення в рамках справи. Тим не менш, питання були поставлені.

— Скажіть, будь ласка: **Віктор Андрійович Ющенко** підтримував компанію RosUkrEnergo? — запитала **Ю. Тимошенко**.

— Ну, наверное, да. Больше да, чем нет.... Я зустрічався з представниками RosUkrEnergo в кабінеті **Віктора Андрійовича**.

Цікаво, що факт такої зустрічі в кабінеті голови держави не здибував ні суддю, ні прокурорів. На повторне запитання, звідки йому може бути відомий факт підтримки RosUkrEnergo з боку экс-президента, **Дубина** заявив, що це його «особисте враження». Втім **Ю. Тимошенко** продовжила бити в ту саму точку.

— Скажіть, будь ласка: **Ющенко Віктор Андрійович** відкликав Вас 31 грудня, щоб не дати вам підписати ці контракти?

— Так, він відкликав, щоб я не підписував ці контракти, — відповів **Дубина**, поставивши точку в дискусії.

Що цікаво: в обвинувальному висновку, пред'явленому **Юлії Тимошенко**, цей «нюанс» не знайшов відображення. Згідно з висновками слідчих Генеральної прокуратури, **Дубина** сам вирішив покинути переговори у Москві, оскільки вважав цю ціну занадто високою. Ця теза повторюється в обвинувальному висновку кілька разів і при цьому жодним чином не згадується ані роль **Віктора Ющенка**, ані роль представників RosUkrEnergo.

Звичайно, це суперечить фактам і офіційним свідченням учасника подій **О. Дубини**. Бо саме **В. Ющенко** відкликав **О. Дубину**, який хотів підписати прийнятну ціну газу у 235 доларів, і саме **В. Ющенко** просував на ринок своє дітище — RosUkrEnergo з ціною у 285 дол. США.

Але хіба наше судочинство враховує факти, що суперечать сценарію, задалегідь написаному у Києві за вказівкою з Москви? Нинішні «жерці» української Феміди мають певні важливі підстави, щоб вважати **В. Ющенка** «святою коровою». Він має стояти поза всяких сумнівів у його причетності до корупції чи дій на шкоду України, навіть якщо факти свідчать про протилежне, і навіть якщо слова **В. Ющенка** частенько не відповідають його ділам.

На зрізі «волевиявлення»

Як сказано, — *«ніхто не здатен переповісти всього»*. Тому не будемо заглиблюватись у всі подробиці подій, що почали відбуватись після того, як за результатами «всенародного волевиявлення» посаду Президента України обійняв **В. Янукович** — лідер Партії Регіонів (ПР), а по суті — керівник донецького клану олігархів, котрі нагромадили свої капітали кримінальним шляхом.

В. Янукович обійняв посаду внаслідок внеску «противсіхів», котрі або зовсім не пішли на вибори, або проголосували «проти всіх», а по суті — проти України. Серед «противсіхів» значну роль зіграли відомі діячі науки, культури і освіти, що дружно відгукнулися на заклик **В. Ющенка**, який закликав голосувати «проти всіх». За «противсіхами-лідерами» пішли слідом й багато хто з пересічних громадян.

Отримавши такий кредит довіри, донецька банда одразу активізувалась у напрямку грабування держави, з одночасною повзучою ліквідацією незалежності України та просуванням у лабета Росії.

Можна нагадати лише про те, як «донецькі» в парламенті згвалтували Конституцію і створили коаліцію ПР–КПУ–НП на основі ПР, яка практично монополізувала всі гілки влади в Україні та виконавчі структури, скрізь розставила свої кадри донецького походження, почала обмежувати демократію, поступово нарощуючи тиск на всіх, хто не погоджувався з методами підступу та диктату в політиці, економіці, культурі, освіті, ЗМІ, а головне — у правоохоронних та силових структурах.

Впродовж лише одного року, після сформування Уряду на чолі з

М. Азаровим, темпи інфляції, зростання цін і тарифів побили всі рекорди за останнє десятиріччя. Народ швидко відчув *«сильну руку професіоналів»*, які обіцяли покращити життя вже сьогодні, особливо після відверто знущального заклику **М. Азарова** *«не базікати, а братися за лопати на своїх городах»*.

Цей жест М. Азарова є випадковим чи органічно притаманний його духу професійного корупціонера?

А щоб ні в кого не було жодних сумнівів щодо намірів і можливостей *«сильної руки»*, було сфабриковано кілька кримінальних справ проти лідера опозиції **Ю. Тимошенко**. Вже на попередньому слідстві виявилось, що висунуті звинувачення не тримаються купи і Генпрокуратура вимушена була закрити дві справи за браком переконливих доказів.

Натомість *«згори»* наполягали. Тоді справу щодо так званого *«перевищення службових повноважень під час підписання газових угод в 2009 році»* винесли на розгляд Печерського суду. Слухання цієї справи більше нагадувало спектакль абсурду, в якому мало що залишилось не лише від справжнього правосуддя, а й від здорового глузду.

Арешт **Ю. Тимошенко** (яка у січні 2008 року викрила корупційну діяльність кримінального тандему **Ющенко–Янукович**) був

резонансним фактом у ланцюгу заходів тиску «донецької» влади на демократичні свободи в Україні, але не він став знаковою подією першої декади серпня 2011 року.

Бо моментом істини став унікальний за своїм відвертим ігноруванням правди, відверто підлабузницький лист представників української інтелігенції до президента **В. Януковича**. Серед іншого авторів листа зазначають:

«Коли ми бачимо реальні конкретні кроки з подолання корупції, які Ви робите, ми свідомо і впевнено підтримуємо Вас на цьому шляху», — йдеться у цьому посланні.

«Кожен з нас, хто тут підписався, міг би навести реальні приклади того, як звернення до Президента давало однозначно позитивний результат. Саме завдяки Вашому втручанню вдалося зберегти Інститут українознавства. Саме Ви втрутилися в ситуацію, коли ми звернулися з тривогою про те, що масово вирубують реліктові ліси поблизу Львова... І подібних прикладів можна було б навести чимало. Ви завжди стоїте на позиціях захисту загальнолюдських вартостей і держави», — пишуть автори, плутаючи «вартості» з «цінностями».

Ганебне судилище над Ю. Тимошенко, яка залишалась єдиною «світлою плямою» в чорному оточенні зла.

Це ж який переляк треба мати, як плюнути собі в душу і розтоптати власну гідність, щоб твердити:

«Люди вже починають вірити в те, що Ваше змагання за правду державу матиме успіх. (...) І ми певні, на Вашому боці більшість українців, які хочуть, щоб у країні був порядок. (...) Йдіть відважно обраною Вами дорогою — реформуйте Україну, не допустіть згортання реформ, ламайте корупцію і ведіть державу до демократичного урядування. З вами — народ», — йдеться у посланні.

Цей ганебний відкритий лист до Президента України **В. Януковича** підписали: **Віталій Коротич, Борис Патон, Сергій Квіт, Віра Нанівська, Петро Кононенко, Лесь Танюк, Володимир Цибулько, Леонід Губерський, Олександр Злотник, Віктор Гуцал, Олег Микитенко, Ганна Сазоненко**, та інші (http://www.bbc.co.uk/ukrainian/news/2011/08/110804_letter_intellectuals_ua_er.shtml).

Згадалося з часів дитинства, коли у школі вимагали вивчити:

«То ж Сталін питає: Чи кріпко ми дієм?

То ж Сталін питає: Чи все у нас є?

Ой, Сталіне рідний! В роботі радієм!

Прийми наше серце в імення своє!».

Як бачимо, багато хто з відомих осіб досі йде по пустелі, не зробивши висновків й несучи на собі, у власній свідомості ланцюги рабського самоприниження: *«Прийми наше серце в імення своє!»* Вони зробили власний вибір. Бог їм суддя...

Водночас інше, сповнене тривоги патріотичне звернення виголови провідні письменники, поети, науковці, дипломати, музиканти та громадські діячі. Протестуючи проти арешту **Ю. Тимошенко**, вони зазначили, що цим фактом влада почала репресії *«над усіма, хто проти сповзання країни до стану феодально-кримінальної олігархії та проти нищення української національної ідентичності»*.

Це чесне звернення підтримали: **Юрій Андрухович, Володимир Базилевський, Ніна Бічуя, Богдан Горинь, Сергій Грабовський, Лариса Денисенко, Анатолій Дімаров, Іван Дзюба, Сергій Жадан, Ірена Карпа, Микола Княжицький, Ігор Лосєв, Левко Лук'яненко, Юрій Мушкетик, Ірен Роздобудько, Дмитро Павличко, Мирослав Попович, Михайло Ратушний, Микола Рябчук, Володимир Сергійчук, Михайло Слабошпицький, Валерій Шевчук, Василь Шкляр, Юрій Щербак, Олег Черногуз**.

Вони також зробили свій вибір. Не пішли проти власної совісті, стали пліч-о-пліч з усіма чесними громадянами-патріотами.

*Газета «Свобода»,
№ № 22, 31–32, серпень 2011 року.*

Рік 2013-й. Цього слід було чекати

Логіка маятника і «маятникові» оцінки

Помаранчева революція 2004/2005 року завершилась фактом обрання Віктора Ющенка на пост Президента України. Через дев'ять місяців цей «гарант», замість обіцяних ним «Десять кроків назустріч людям», робить десять кроків на шляху руйнації України, активно використовуючи криміналізований олігархат.

Чи не важливішим з цих кроків було ухвалення восени 2005 року сумнозвісного Меморандуму між Ющенком і Януковичем, що відкрило шлях для створення організаційного фундаменту сепаратизму на Сході України і в Криму.

Внаслідок діяльності В. Ющенка на посаді президента впродовж 2005–2009 років організацію життя в Україні було доведено до очевидного абсурду, країну поставлено на межу анархії й повного беззаконня.

Дехто поблажливо і помилково пояснював це слабкістю його характеру, але це не відповідає дійсності, бо цей артист просто добре грав свою роль за російським сценарієм. Як наслідок, Україна втратила авторитет в очах міжнародного співтовариства, а єдиний Український Народ було розколото на центрально-західну проєвропейську і південно-східну проросійську частини.

Що буде завтра? Щодня чуємо це запитання й наступні пустопорожні теревені у відповідь, неначе їх автори отримують інформацію безпосередньо від Бога. Натомість мало хто аналізує факти минулого і сьогодення.

Бо й насправді, досить увімкнути радіо чи телевізор, одразу ризикуємо нарватися на виступ «сертифікованого» політолога, астролога або іншого «олога», який з неприхованою радістю і з безсоромливою впевненістю розповідає нам про те, що обов'язково станеться завтра. Причому, ці «фахівці» частіше розповідають не про свої особисті міркування, а про очікувані дії (і думки!) інших осіб.

Завтра буде те, що ми з вами зробимо. А щоб зробити завтра, треба робити вже сьогодні. Дуже проста аксіома.

Отож, що буде завтра? Тут варто повернутися до наведеної вище публікації «Куди коливається маятник» в газеті «Українське слово», № 12, 21–27 березня 2007 року.

Зокрема у тій статті було зазначено, що маятник «*досягне позитивного максимуму 2008 року, після чого почне рух ліворуч, у бік поступового нагромадження негативних подій. Вірогідно, що близько 2015 року це нагромадження негативних подій набуде характеру загрозливої ситуації. ...надалі перебуваючи в секторі негативних подій аж до 2029 року, спочатку зазначить точку негативного максимуму в 2022 році, після чого почне зворотній рух у позитивному напрямку*».

Ба більше: було чітко попереджено:

«*...факт розколу українського народу на національно-патріотичний електорат — з одного боку, і промосковський колабораційний контингент — з другого, набуде небезпечного загострення після 2010 року і виявиться в громадянському протистоянні не так з приводу президентських виборів, як з приводу термінів подальшого перебування російського (по суті — окупаційного) війська на території суверенної України.*

Активізують свою діяльність проросійські сепаратисти на Сході і Півдні України. На порядку денному постане збереження національної держави в її унітарній формі, в якій Українці справді мають почуватися Титульною Нацією.

З огляду на тривале стискання пружини невирішених проблем у відносинах з Росією (в тому числі вперте ігнорування керівництвом України власних можливостей енергозабезпечення і неготовність українського війська протистояти агресорові), цілком можливо, що пружина може вистрілити близько 2015 року гострим (можливо, ініційованим іззовні) громадянським конфліктом, з його перетворенням у міждержавний.

У всякому разі, тенденція втручання Росії в українські справи набуде нового небезпечного посилення і загальмує розвиток України. Причому, це відбудеться за активної участі деяких зацікавлених громадян України».

Нажаль, ту публікацію не було сприйнято серйозно і вона тоді залишилась практично непоміченою. Бо як попереджалося, так воно й сталося. Після обрання **В. Януковича** на посаду Президента України, цей **п**резидент почав свою **п**резидентуру з підписання догово-

ру про продовження перебування війська і флоту Росії на території України.

Як нині вже бачимо з підсумку подій, що відбулися за нашого життя впродовж майже семи років після опублікованого попередження, зазначеному історичному маятнику можна вірити. А отже, використовуючи маятник як певний інструмент прогнозу, можна спробувати подивитися на перспективу розвитку подій.

Перебування маятника у правій зоні завжди активізує боротьбу між добром і злом, між позитивними і негативними тенденціями розвитку цивілізації, міждержавних і міжлюдських стосунків. Це відбувається тому, що закінчення руху маятника в позитивному напрямку водночас є підготовкою до початку руху в напрямку негативному.

А тому рух маятника вправо впродовж **2005–2008 років** до точки максимуму в **2008 році** характеризувався в Україні загостренням протиріч.

Загострення відбулося між тими, хто розумів *Помаранчеву революцію* як прояв патріотичного піднесення Нації, котра повстала на захист справедливості проти злочинців-фальсифікаторів — з одного боку, і тими, хто фальсифікував вибори-2004 і назвав солідарний зрив Нації *«помаранчевою чумой»*.

Як відомо, **Ю. Тимошенко** на посаді Прем'єр-міністра намагалась дотримуватись гасел Майдана, а її керування господарством України впродовж дев'яти місяців **2005-го, 2008-го** (і навіть кризового **2009-го**) років було чи не найпрозорішим і успішнішим періодом економічного життя держави з моменту набуття незалежності.

Натомість **В. Ющенко** в компанії з **В. Януковичем** зазначились в цей період активною боротьбою проти Уряду і особисто проти **Ю. Тимошенко**, яка відкрила світові їх корупційну антиукраїнську діяльність, оприлюднивши конкретні факти цього *«двохВікторного»* альянсу (зокрема афери *«РосУкрЕнерго»*, *«Венко Прикерченське»* і *«Межигір'я»*).

Отже, згідно «маятничової» логіки, попередній 14-літній напівцикл руху маятника вправо досяг позитивного максимуму **2008 року**. Рух маятника в бік негативу одразу було зазначено початком світової фінансово-економічної кризи в **2009 році**.

Рухаючись далі в бік негативу, маятник фіксує нарощення загрозливих тенденцій, а тому вже наступний **2010 рік** почався зі ще більшого загострення попередньо нагромаджених суспільно-політичних суперечностей в Україні.

Вибори президента — це лише зовнішній привід для виявлення глибинних деформацій в українському суспільстві. Тому цілком логічно, що громадяни України, котрі пішли за підступним закликом **В. Ющенко** і у другому турі президентських **виборів-2010** проголосували «проти всіх» або зовсім не пішли голосувати, відкрили дорогу проросійським «державотворцям» на чолі з **В. Януковичем**.

Чимдалі ставало очевиднішим, що факт розколу українського народу на національно-патріотичний електорат — з одного боку, і промосковський — з другого, є наслідком певних інтересів, що розвивались на етнічному ґрунті. Саме проросійський етнічний чинник був основним і саме він визначив результати парламентських виборів у жовтні 2012 року.

Партія Регіонів (а по суті — політичне об'єднання криміналізованого проросійського *донецького олігархату*) разом з їх прихильниками комуністами набрали понад 43% голосів виборців, що дало їм можливість здійснити подальші кроки на шляху відвертої державної зради, найбільш очевидними складовими якої були:

- кількаразове згвалтування Конституції(!) і монополізація всієї влади в Україні(!) шляхом протизаконного, антиконституційного переформатування Верховної Ради;

- призначення на ключові державні посади відвертих ненавистників і ворогів незалежної України(!);

- надання Росії у користування українського міста Севастополь для зміцнення її окупаційної присутності в Україні впродовж наступного півстоліття(!);

- відкрите й нахабне надання спецслужбам Росії (зокрема ФСБ) право працювати на території нашої Батьківщини проти нашої держави(!);

- надання привілеїв провідним російським компаніям і фінансовим установам для розширення їх діяльності в Україні;

- інші факти послідовного руйнування української державності силами донецько-проросійської команди і їх поплічників-комуністів під акомпанемент істеричних вигуків і безнадійних закликів так званих демократів, котрі так і не захотіли зрозуміти, що є велика і суттєва різниця між патріотизмом шароварним і патріотизмом конструктивним та організаційно-технологічним.

Використавши свою монополію у Верховній Раді, Партія Регіонів, цілком конструктивно і організаційно-технологічно, прийняла цілий ряд антиукраїнських законів України, що відкрили дорогу російським інтересам у сфері освіти, культури, в інформаційному полі України.

Переконливим виявом антиукраїнської діяльності «донецької» влади стало безпрецедентне судилище над **Ю. Тимошенко** і **Ю. Луценком**, їх ув'язнення та спроби позбавлення життя...

*Ганебні судилища над провідниками демократичного руху **Ю. Тимошенко** і **Ю. Луценком** було доброю школою для українського суспільства.*

Влада проросійського олігархату в Україні посилювала свої повноваження не лише шляхом грабування національної економіки, а й за рахунок призначення ставлеників Кремля на високі посади в нашій державі для руйнування війська, правоохоронної системи і спецслужб.

Повзуча російська експансія в Україні ставала чимдалі нахабніша і все йшло до того, щоб «*легітимно*» зтягнути Україну в ярмо путінської імперії. Тому маятник, рухаючись вліво до центральної позиції в **2015 році**, крім загострення суспільно-економічних проблем, вже на рубежі **2013–2014 років** позначив актуальність проблеми суверенітету і територіальної цілісності України на тлі розвитку сепаратизму.

Реалізація російського сценарію ліквідації України як незалежної держави набула прискорення у листопаді 2014 року, коли **В. Янукович**, у повній відповідності з планом **В. Пугіна**, відмовився підписувати угоду про асоційоване членство України в ЄС.

Це була точка відліку нового часу не лише для України, а й для всього світу.

Москва тоді небезпідставно розраховувала, що США і країни ЄС

махнуть рукою на непередбачувану Україну, яка не захотіла використати наданий шанс піднятися з колін і, на очах усього світу, скочується у прірву поглинання її Росією.

Проте ані розніжений комфортний Захід, ані **Янукович** з його проросійською комуністично-регіоналівською п'ятою колоною, ані його кремлівські ляльководи не очікували, що внаслідок непідписання зазначеної угоди молодь вийде з протестом і не побоїться виявити спротив злочинній проросійській владі в Україні.

Прийшлося Москві спішно рятувати ситуацію вводячи в дію «План Б», в якому головну роль мали відігравати вирощені упродовж двадцяти років проросійські колаборанти, сепаратисти, російські диверсанти і місцевий криміналітет у Криму, на Півдні й Сході України. Й звичайно, у супроводі навдивовиж брехливої антиукраїнської пропаганди, яка завжди тішила вуха Росіян...

Нерішучість українських лідерів і брак єдиної патріотичної позиції у розхристаному українському суспільстві, створила Російській Федерації сприятливі передумови для військового вторгнення на територію України.

Повністю справдилось передбачення опубліковане сім років раніше у статті «*Куди коливається маятник*» («Українське Слово», № 12, 21–27 березня 2007 року), а саме:

«З огляду на тривале стискання пружини невіршених проблем у відносинах з Росією (в тому числі вперте ігнорування керівництвом України власних можливостей енергозабезпечення і неготовність українського війська протистояти агресорові), цілком можливо, що пружина може вистрілити близько 2015 року гострим (можливо, ініційованим іззовні) громадянським конфліктом, з його перетворенням у міждержавний».

Отже, пружина суспільних очікувань демократичних перетворень, що тривалий час стискалась в Україні на тлі невіршених проблем у стосунках з Росією (в тому числі політика самоприниження перед так званим «старшим братом», вперте ігнорування попередніми «гарантами» власних вітчизняних можливостей енергозабезпечення, проросійська інформаційна, мовно-культурна і кадрова політика, практична відсутність кордону України на Сході, обмежена здатність українського війська протистояти агресорові тощо), таки вистрілила серйозним внутрішнім громадянським конфліктом.

Конфлікт між патріотичним громадянським суспільством і проросійською корумпованою владою на чолі з **В. Януковичем** почався як *Євромайдан-2013/2014* — як полум'яний сплеск українського

патріотизму, що охопив всю Україну і цілком слушно був названий *Революцією Гідності*.

Це загальноукраїнське піднесення Нації на захист своєї Гідності було сприйнято у Москві, як втрата важелів впливу Кремля на шляху до повної ліквідації незалежної Української Держави. *Євромайдан-2013/2014* став для керівництва Росії на чолі з **В. Путіним** мало не національною катастрофою, а тому упродовж березня 2014 року Москва перейшла до активної підривної діяльності спецслужб Росії на теренах України.

Невдовзі, за підтримки російської агентури, колаборантів і відвертих зрадників, агресивна Росія захопила Крим, окупувала південно-східну частину Донбасу і розпочала проти України так звану «гібридну» війну...

Початок Євромайдану-2013/2014

Розгін студентів у Києві на Майдані Незалежності ранком 30 листопада 2013 року був чітко спланованим. Спецпідрозділи міліції «Беркут», що були зосереджені на підступах до Майдану, навмисно провокували активістів на сутички з комунальниками. Напередодні жорстокого побиття студентів Майдан мав форму мирного зібрання кілька сотен молодих людей, які без світла і апаратури співа-ли пісні під гітару.

Про те, як розганяли Майдан, хто планував цю акцію і що сталося потім, в інтерв'ю для *podrobnosti.ua* розповів журналіст, депутат Верховної Ради України **Андрій Шевченко**, який був там в ніч на 1 грудня.

— *Чи було таке відчуття, що Януковича нам не перемогти?*

— В п'ятницю, 29 листопада зранку стало остаточно ясно, що не буде підписана угода про Асоціацію, була поставлена крапка. Стало зрозуміло — цю частину битви ми програли. Що робити далі було не ясно. Було радикальне крило, яке казало що потрібно стояти і поширювати протест.

Було більш спокійне крило, яке казало, що битва довга, ми її програли і треба відступити і готуватись до якоїсь іншої битви. Потім стався розгін майдану і він все розставив на свої місця.

Мені здається, що на вечір 29 листопада абсолютна більшість Майдана була вичерпана, люди вже були втомлені, активісти, які це починали, або захворіли, або дуже втомилися недосипанням.

Коли Майдан залишився без світла, без звуку, без великих динаміків, мені здавалося, що він не протягне і до ранку. Осталось кількасот людей, які грали на гітарах і грілися біля невеликих багать. На цьому було все вичерпано.

— *Розгін Майдану був спланованим, чи випадковим?*

— Хтось там переконав **Януковіча**, що якщо зачистити цей Майдан під нуль — то на цьому все й захлинется. Але сталося зовсім навпаки. Тому що люди, в яких тільки що вкрали європейську ідею, в них на очах крали залишки гідності, залишки хоч якоїсь поваги до себе і віри. Я думаю, що саме це змусило на наступний день вийти мільйон.

Для мене є очевидним, що розгін Майдану планувався і те що туди о 4 ранку пригнали комунальні машини і рівно о 4 поклали весь мобільний зв'язок.

Така велика кількість «Беркуту» була зігнана, коли нас загнали в куток під стелу, це все вказує на те, що був саме такий план розгону. Нас хотіли залякати, показати демонстративну силу, показати таку силу, щоб на довгий час не хотілося противитися владі. Не спрацювало.

— *Пам'ятаєте ситуацію з апаратурою, коли її несподівано забрали. Що сталося?*

— Близько опівночі в ніч з 29 на 30 листопада, спочатку нам почали відключати динаміки, потім сказали, що немає пального для дизельного генератора, потім сказали, що буде менший динамік, ще менший.

А о третій ночі на Майдан спокійно заїхала величезна фура. Проїхала через всі кордони міліції. Ми туди не могли бусиком заїхати, а тут ціла фура. На наших очах у цю фуру завантажили залишки сцени і фура хутко від'їжджає. Так, о 4 ранку Майдан залишився без світла, без звуку, без сцени. Залишилось кількасот людей самі з собою наодинці.

— *Як почався сам розгін?*

— Спочатку заїхали комунальні машини, вони зайшли трохи вище від пам'ятника засновникам Києва. Це були великі вантажівки з щитами і вони хотіли розвантажитись. Там їх зустріли «ультрас», при чому зустріли дуже агресивно.

Я зразу ж побіг туди, для того щоб не було конфлікту між комунальниками і «ультрас», щоб потім це не використали для міліцейської зачистки. Нібито цей конфлікт вдалося урегулювати. Думали, що вони розвантажать ці щити та поїдуть.

Але буквально за лічені хвилини «Беркут» почав рухатися. Вони сподівалися, що ми поведемося на цю провокацію і буде якась су-

тичка з комунальниками і тоді міліція вступить. Сутички не було. Міліції це було все одно: в них був план о 4-ій робити штурм, і вони почали це робити.

— *Які у Вас були емоції після побиття студентів?*

— Я пам'ятаю, коли я прийшов додому, бачу перед телевизором сидять мовчки мама, дружина і дочка. Вони мовчали, жодного слова не казали. Вони просто сиділи і плакали. Я зрозумів, що ці сльози я ніколи не пробачу. Це був саме той настрій, з яким вся країна прокинулася в суботу зранку.

Це була така лють, розуміння, що далі не можна так це лишати. В країні відкрилася така чорна прірва, така безодня куди вона сповзає, що кожен зрозумів, далі так лишати не можна.

Для нас стало зрозуміло, що завтрашній день перше грудня стане вирішальним. Стало зрозуміло, що ми готуємо не просто черговий мітинг, не віче, а щось таке, з чого має початися абсолютно нова сторінка в історії країни.

Відчуття вирішального моменту з'явилося дуже чітко.

Звірське побиття мирних студентів стало відправною точкою, після якої кожен Українець зрозумів, що шляху назад вже немає. Треба змінювати владу в Україні.

Київ, 1 грудня 2013 року. Масові протести громадян проти корумпованої, брехливої, антинародної владної верхівки на чолі з В. Януковичем, швидко переросли у загальнонаціональну Революцію Гідності.

Рік 2014-й. Війна під назвою АТО

Хроніка агресії і окупації (26.02–20.03)

26.02.2014. У Криму побоюються провокацій «на підтримку російської ідеї». Екс-президенти **Леонід Кравчук**, **Леонід Кучма** та **Віктор Ющенко** заявили, що Росія вдалася до прямого втручання у політичне життя Криму, тоді як має бути гарантом суверенітету України відповідно до міжнародних угод. Люди з георгіївськими стрічками і прапорами Компартії вивісили російський прапор на флагштоку біля входу в міськраду Харкова.

Спікер Ради Федерації **Валентина Матвієнко** заявила, що сценарій силового втручання з боку Росії в події в Україні повністю виключений.

Під будівлею Верховної Ради Криму відбулися бійки між учасниками мітингів кримських татар і прихильників від'єднання Криму. Голова Верховної Ради Криму **Володимир Константинов** заявив, що в кримському парламенті не порушуватимуть питання про вихід автономії зі складу України.

Президент РФ **Володимир Путін** наказав Міноборони здійснити раптову комплексну перевірку боєготовності військ і сил Західного і Центрального військових округів, а також інших військ.

27.02.2014. За допомогою до медпрацівників звернулося вже 30 осіб, які отримали травми під час зіткнень на мітингу біля Верховної Ради Криму. Невідомі зі зброєю вночі захопили будівлі Верховної Ради Криму й Ради міністрів АРК у Сімферополі. Над обома адміністративними будівлями вже встановлені російські прапори.

Будівлю Верховної Ради Криму захопили понад 120 професійно навчених людей. Генеральний секретар НАТО **Андерс Фог Расмуссен** закликає Росію не загострювати ситуацію в Криму. У Криму прихильники Російського руху Криму з російськими прапорами

пройшли крізь кордон міліції та підійшли до будівлі Верховної Ради Криму.

Мустафа Джемільов: *«По всьому Криму спостерігається пересування військової техніки РФ. Зокрема в бік Сімферополя рухається близько 50 БТРів»*. Президія Верховної Ради АРК заявляє про намір оголосити референдум по Республіці Крим.

Європейський парламент ухвалив резолюцію стосовно ситуації в Україні, в якій нагадав про гарантії безпеки Україні в обмін на відмову від ядерної зброї. Міністерство закордонних справ Росії заявляє, що переміщення бронетехніки РФ відбувається у відповідності до усіх угод.

Парламент Криму призначив референдум про розширення повноважень автономії на 25 травня. Українці Криму закликають українську владу вжити всі заходи для захисту спокою та безпеки кримчан, а від європейських структур чекають впливу на позицію Росії щодо сепаратистських настроїв.

28.02.2014. Небом над західним та центральним військовими округами Росії весь четвер літали бойові літаки. На бойову готовність перевіряли 150 тисяч військових, 80 кораблів, 90 літаків, 120 гвинтокрилів, близько 1000 танків.

Голова МВС **Арсен Аваков** повідомляє про блокування російськими військовими аеропортів Криму й розцінює це як «збройне вторгнення й окупацію».

Понад 25% громадян Росії сприймають події в Україні як початок громадянської війни. У російських соцмережах збирають загони «туристів» в Україну, куди просять їхати чоловіків від 18 до 45 років з досвідом служби в армії.

Російські військові заблокували роботу державного підприємства «Кримаерорух», яке забезпечує авіаційну навігацію над територією півострова.

Член президії Верховної Ради АРК, голова «Русской общины» Криму **Сергій Цеков** заявляє, що озброєні люди, що знаходяться в будівлі кримського парламенту, прийшли туди на запрошення кримських депутатів.

Росія розглядає події в Криму як наслідок внутрішньополітичних процесів в Україні і не має наміру брати участь в консультаціях з цього питання. У Криму з боку Росії сідають російські літаки, зі сходу на Сімферополь йде колона БТР. Генеральне консульство РФ у Сімферополі почне видавати російські паспорти громадянам України — бійцям загону «Беркут».

МЗС України протестує проти дій російських військових. Колишній радник президента Росії **Андрій Ілларіонов** вважає, що **Володимир Путін** зараз робить все, щоб в Україні почалася повномасштабна громадянська війна.

ТУРЧИНОВ: «*РОСІЯ ПОЧАЛА АБХАЗЬКИЙ СЦЕНАРІЙ В КРИМУ*». Нардеп **Петро Порошенко**, який прилетів до Сімферополя в п'ятницю ввечері для проведення переговорів з владою автономії, не зміг потрапити в будівлю кримського парламенту.

Військова рада ВМС України закликала вирішити конфлікт у Криму мирним шляхом. Новопризначений представник президента в Криму **Сергій Куніцин** заявляє, що в автономії відбувається збройне вторгнення російських силовиків.

01.03.2014. Міноборони заявляє про можливе проникнення цієї ночі радикально налаштованих осіб на територію військових частин, дислокованих в Криму, які збираються роззброїти особовий склад.

Рада безпеки ООН висловила підтримку територіальній цілісності України, закликала всі сторони до політичного діалогу і нагадала про виконання міжнародних угод, в тому числі і Будапештського меморандуму.

«Прем'єр» Криму підпорядкував собі всіх силовиків, флот і податкову. Самопризначена влада Криму звернулася до **Путіна** «по допомогу». **Путін** не відмовив.

Яценюк — Росії: «Негайно виведіть війська, не провокуйте протистояння». Під парламентом Криму — російські військові з кулеметами. Російські військові захопили Кіровський військовий аеродром в Криму. Референдум про статус автономії пройде в Криму 30 березня.

У Донецьку зібрався мітинг на підтримку губернатора та Росії. Станом на 11:30 на площі Леніна перебувало близько 1 тисячі осіб, люди тримали в руках виключно прапори РФ, прапорів України не було.

США закликають Росію відкликати війська з Криму. Посол РФ при ЄС: ніяких російських військ в Криму немає. За останні дні Росія, без отримання дозволу України, перекинула до Криму літаками Іл-76, вертольотами Мі-8 і Мі-24 до 6 тис. військовослужбовців і близько 30 БТР. У суботу вранці в феодосійський торговий порт увійшов російський десантний корабель.

У Донецьку і в Миколаєві проросійські сепаратисти закликають від'єднатися від України задля вступу до РФ. В Одесі кілька тисяч проросійськи налаштованих одеситів проводять «народне зібрання»

на Куликовому полі. Президент Росії вніс звернення до Ради Федерації про використання Збройних сил РФ на території України.

У Дніпропетровську на міськраді підняли прапор РФ і розбили лампадки Героїв Майдану.

РОСІЯ ОГОЛОСИЛА УКРАЇНІ ВІЙНУ. Рада Федерації підтримала звернення президента РФ **Володимира Путіна** та дала згоду на введення російських Збройних Сил РФ на територію Криму.

Донецька міськрада підтримала вимоги сепаратистів і вимагає від облради негайно призначити референдум про подальшу долю Донбасу. В'їзд до Криму заблокували невідомі у камуфляжі з георгіївськими стрічками та автоматами. Пресу не пропускають, обшукують автотранспорт та наказують їхати у зворотньому напрямку.

Збройні сили України переводяться на найвищий ступінь готовності. Міністерство закордонних справ України закликала до Євросоюзу, США і НАТО розглянути всі можливі механізми щодо захисту територіальної цілісності України

02.03.2014. Російські військові штурмують українську частину в Севастополі.

У Московському патріархаті називають «миротворчою місією» російських військових, які перебувають на території України і сподіваються, що Україна не буде сильно чинити опір. У неділю 2 березня в центрі Москви пройшла хода на підтримку рішення Ради Федерації про введення військ в Україну.

В'їзд у Крим повністю контролюється військовиками Росії, українських журналістів не пропускають, обшукують всі машини. Російські військові в Криму вивозять зброю з військових частин України. Озброєні «зелені чоловічки» і російські козаки, які заблокували батальйон морської піхоти ВМС України у Феодосії, вимагають від військових скласти зброю.

Тисячі дніпропетровців у суботу ввечері вийшли на «антипутінський» марш, протестуючи проти дій військових Росії на території України. Російські військові без розпізнавальних знаків заблокували українську військову частину української берегової оборони в Перевальному в Криму.

Кілька тисяч одеситів вийшли на мітинг проти російської окупації. Всі силові структури в Криму підпорядковано проросійській місцевій владі, яка вже попросила фінансової допомоги у Москви. Озброєні люди проникли на територію штабу Військово-морських сил України в Севастополі та знеструмили його.

У Луганську учасники «російської весни» захопили ОДА та просять у **Путіна** ввести війська. Велика кількість «зелених чоловічків» штурмом взяла українські штаби Азово-Чорноморського регіонального управління та Сімферопольського прикордонного загону. Українська військова частина в Керчі оточена російськими військовими, котрі поставили ультиматум: здати зброю.

04.03.2014. МЗС України: поблизу кордону, з боку Росії, накопичується військова техніка. Постійний представник України в ООН **Юрій Сергєєв** заявив, що є всі підстави говорити про підготовку Росії до здійснення інтервенції інших регіонів України.

Жодна українська військова частина, жоден гарнізон чи корабель не виконав ультиматуму російських військових здати зброю і присягнути самопроголошеному «уряду Криму» чи покинути службу.

Президент Росії **Володимир Путін** заявляє, що Росія не повинна виконувати Будапештський меморандум.

Російські військові прорвалися на територію українського зенітно-ракетного полку під Євпаторією. Командування Севастопольської бригади надводних кораблів, екіпажів кораблів ВМС України «Славутич» і «Тернопіль» звинуватили у брехні президента Росії **Володимира Путіна**.

06.03.2014. Верховна Рада Криму прийняла рішення про входження автономії до складу Росії. Російські війська ще посилили блокування українських військових частин у Криму. Київ з надією чекає на переговори з Москвою. Окупанти Криму посилили блокування українських військових частин і риють окопи, Українським військовослужбовцям дано наказ «стояти, але не стріляти».

Верховна Рада АР Крим проголосувала за призначення референдуму про приєднання Криму до Російської Федерації на 16 березня. Росіяни затопили в Криму свій корабель, щоб заблокувати українські. Верховна Рада Криму прийняла рішення про входження автономії до складу Росії.

Російські окупанти захопили український вертоліт у Криму. Російський телеканал захопив українські ефірні частоти в Криму. Російські військові не пускають у Крим спостерігачів ОБСЄ. У Криму відключили українські телеканали.

10.03.2014. У селищі Чорноморське російські солдати захопили українську ракетну частину. У Сімферополі російські військові захопили український військовий госпіталь. У Бахчисараї «зелені чоловічки» захопили українську військову частину.

У Криму «дружинники» забирають у громадян українські паспор-

ти. Російські інтервенти штурмують аеродром у Новофедорівці. Росіяни почали штурмувати українські повітряні сили на Тарханкуті.

20.03.2014. Командувача ВМС України контр-адмірала **Сергія Гайдуга** та всіх цивільних заручників, яких тримали десь у Криму, звільнили у ніч на четвер.

Генеральний секретар НАТО **Андерс Фог Расмуссен** заявив, що приєднання Криму — це «частина глобальної стратегії Росії», і висловив побоювання щодо можливості військового вторгнення Росії в східні області України.

РФ закрила кордони для українських продуктів. Російські окупанти в Криму захопили телерадіокомпанію Міноборони України «Бриз». Міноборони евакуює українських військових із Криму.

На трьох суднах ВМС України, захоплених російськими окупантами, піднято Андріївський прапор Росії.

Держдума Росії проголосувала за «прийняття» Криму і Севастополя до складу Росії. Російські окупанти захопили український корабель «Тернопіль».

Громадяни України, йдемо у партизани!

Згідно з *кремлівським сценарієм*, як тільки на кордоні гримне постріл з українського боку (у відповідь на обстріл України російськими військами з території Росії), розлючені російські бандити в армійській формі мають із диявольською радістю кинутись на ненависних «*бандерівців*» і «*фашистів з кївської хунти*», як за лексикою **Путіна**, Росіяни називають патріотичних громадян України.

Після захоплення Криму, настав другий етап реалізації *кремлівського сценарію*. Саме на захоплення всієї України розрахована унікальна антиукраїнська пропаганда, яку од листопада 2013 року Москва буде виключно на брехні, щоб переконати Росіян у необхідності захистити їх від «*бандерівців, терористів, бандитів і фашистів, котрі вчинили державний переворот і захопили владу в Києві*».

Якраз Київ є основною метою російської агресії. Тут Росія «*не вигадувала велосипед*». Класика стратегії у подібних випадках вимагає проведення відволікаючого маневру з *імітацією* розгортання основних сил (що й відбулося в Криму), щоб потім нанести основний удар з протилежного боку. Провокації на нашому північному і східному кордонах почалися у формі погроз і небезпечної демонстрації маневрів сухопутних військ Росії.

Путін і його генерали розглядають мапу України й насилу утримуються від спокуси. Адже до Києва від кордону з Білоруссю всього якихось півтори–дві сотні кілометрів...

Так, ви маєте рацію: у нас немає такої техніки як у російського війська, також немає головорізів із досвідом війни у Чеченії. Натомість у нас є Україна, в якій ми знаємо кожен кущик біля домівки, кожную стежку у лісі за селом, кожную хованку на торфовищі, а головне — знаємо з ким можна йти у розвідку.

Треба не чекати вказівок з Києва, а треба у кожному районі, у кожному місті обласного підпорядкування терміново створювати штаби партизанського руху і відповідні партизанські загони. Створювати партизанські загони скрізь, по всій Україні!

Цей простий і очевидний захід мобілізації всіх патріотичних громадян проти агресора, згуртує Українську Націю і перетворить її в дійсно Народну Армію, поставить перед народними бійцями-партизанами просту, чітку й зрозумілу мету — всім нам воювати проти російських загарбників, причому там, де ми живемо.

В нинішній аварійній ситуації ми не можемо покладатися лише на щойно створюване, кількісно і якісно недосконале військо, робити вигляд, що армія нас захистить, а тим часом продовжувати жити так, неначе нема війни. Що можемо зробити ми, мешканці Києва, якщо завтра на Київ буде скинуто російський десант?!

Потім деякі «розумники заднім числом» даватимуть поради, що *треба було...* Отож якраз *нині й треба*, бо потім буде пізно... Треба терміново організувати загони партизанів!

Тоді, замість невизначеності і марного очікування, всі ми отримаємо розуміння наших прав і обов'язку, який можемо виконувати на кожному квадратному метрі нашої території, маючи лише один наказ — наказ бити ворога на кожному кроці в ім'я любові до Вітчизни, в ім'я її незалежності.

Не треба себе дурити! Захід і США не можуть воювати замість нас. Тим паче — на нашій території. Натомість Росіяни мають підстави вважати, що можуть взяти Україну майже голими руками і не бачать для себе серйозної перешкоди. Бо мають перед собою лише нещодавно сформоване українське військо, а за ним — вільний простір для маневру.

Зрештою, тактика сучасної війни не потребує фронтального протистояння з риттям окопів, траншей і бліндажів. Нині використовуються інші методи.

За допомогою масового десантування малих диверсійних груп на

великій території, ворог може захопити ключові пункти управління і керівництво держави, заблокувати комунікації, фактично зупинити функціонування державних органів, а головне — паралізувати беззбройне, неорганізоване і кинуте напризволяще населення, яке не може чинити опору.

Інша справа, коли заздалегідь відомо, що населення організоване в боївки, має наготові зброю і що на кожному квадратному метрі України ворог зустрине активну озброєну силу. Тоді вони не пройдуть!!!

Але мене, як фахівця з протиповітряної оборони (довелось стріляти і по повітряних цілях, і по наземних), цікавить просте запитання: чи прозвучить команда «Вогонь!» коли російські літаки з десантом на борту перетнуть кордон над нашою територією?

Чи може тоді вирішальним для наших військових буде не присяга на вірність Україні й не усвідомлення реального ворога, а ілюзія так званої «*братерської дружби*»?

«Слово Просвіти», травень 2014 р.

Хроніка агресії і окупації (10.04–20.04)

10.04.2014. Сепаратисти, котрі захопили Донецьку облраду, зміцнюють оборону будинку. Сепаратисти, котрі захопили місцеве управління СБУ, побудували шибениці «для бандерівців». **Олександр Квасьнівський** вважає, що **Путін** не зупиниться на Кримі і Сході України, бо має на меті захопити всю Україну.

Кримчани масово відмовляються від російського громадянства. Російські війська на кордоні з Україною приведено у повну бойову готовність.

Мешканці Запоріжжя будують блок-пости на в'їзді до міста, щоб не допустити сепаратистів зі Сходу і Росії.

Польський Інститут Національної пам'яті скасував раніше заплановані урочистості «Року Польщі в Росії».

20.04.2014. Сепаратисти у Слов'янську і Краматорську захопили будівлі, військову техніку і підняли прапори Росії над будинками місцевої влади і запровадили «комендантську годину». Сепаратисти разом з російськими диверсантами здійснили збройну провокацію. Є жертви серед українських військових і мирного населення.

«Самообраний» мер Слов'янська просить **Путіна** ввести на Україну російських «миротворців». Ідею входження Донбасу до складу Росії підтримують лише 20% мешканців Донецька.

За даними інформагенції та «Української Правди».

Етнічна війна за Україну

Війну за *свою* Україну веде Росія, тобто Росіяни, причому майже постійно, упродовж понад 350 років. Нині ця війна набула особливої гостроти начебто, на перший погляд, через кардинальну різницю напрямків розвитку держав-сусідів: національно-демократичного — в Україні, імперсько-шовіністичного — в Росії.

Проте причина цієї війни зовсім в іншому, а саме в тому, що Росіяни завжди вважали і вважають себе вищими і завжди правими у своїх намірах і діях щодо Українців.

1. Спокійно проаналізуймо факти. Всіх цікавить, що буде далі, чого нам слід очікувати у перспективі? Щоб оцінити майбутнє, слід уважно проаналізувати минуле. Адже саме звідти, з минулого тягнуться тенденції та сьогоднішні наслідки минулих справ, подій, явищ. Отож наберіться терпіння, давайте не будемо нервувати і поспішати, а спокійно розберемося.

На даний момент, як вважає керівництво у Кремлі, Росія має найбільші шанси на перемогу у війні за *«свою»* Україну. Аякже — Росія довго готувалася до цієї війни, причому цілком відкрито, не приховуючи своїх намірів, удосконалюючи свою потугу з одночасним руйнуванням Українського війська за допомогою агентури, колаборантів і наївних псевдопатріотів.

Практично од 1993 року Москва поступово формувала на теренах України мережу агентів впливу і активно підтримувала їх антиукраїнську діяльність, безпосередньо втручаючись у фінансово-господарчі, культурно-освітні, внутрішньо і зовнішньополітичні процеси, що відбувались в Україні. Керівництво РФ впливало навіть на кадрові рішення у вищих ешелонах влади нашої держави.

Російська гра нафтовим і газовим кранами у другій половині 1990-тих років сьогодні вже здається дитячою забавкою порівняно з реаліями 2010–2013 років, коли *«всенародно обраний нами президент» Янукович* та антиконституційна януковичова більшість у парламенті, а також януковичовий уряд так званих *«професіоналів»* у Києві радісно танцювали під дудку Москви.

Зрештою, так само «танцювали» обрані нами на посаду президента України **Л. Кравчук, Л. Кучма і В. Ющенко**. Кожен з них майстерно грав роль «президента» у повній відповідності до московського імперського сценарію, кожен цілком реально причинився до ліквідації українського війська, «*боездатність*» якого врешті стала приводом для анекдотів.

Натомість зовсім не анекдотом ставав чимдалі небезпечніший факт повзучої окупації частини України (причому, не лише тієї, на якій у Севастополі розміщена військова база Росії), а також факт активної діяльності російських спецслужб і антиукраїнських організацій проросійського спрямування, зокрема у південних і східних областях України та в Криму.

Також є очевидним фактом, що діяльність багатьох високих посадовців в Україні упродовж тривалого часу була підпорядкована інтересам Росії. Ба більше: бувало, що керівні посади в системі спеціальних і силових структур України обіймали особи, котрі лише кілька років перед тим прибули з Росії.

Не викликає радості й той факт, що значні обсяги приватної власності на землю і майно на території України було надано громадянам Росії, а також те, що впродовж останнього десятиліття немало громадян України отримали паспорти громадян Росії.

Суттєвий ментальний поділ України на переважно український Захід і переважно проросійський Схід також є фактом, який став наслідком тривалої, майже 20-літньої антиукраїнської ідеологічної «роботи», яку вела і веде надалі потужна російська інформаційна мережа в Україні.

У цій мережі існують десятки паперових видань (зокрема таких, як «*Комсомольская правда в Украине*», «*Аргументы и факты в Украине*» тощо, не кажучи вже про такі одіозні видання, як «*Русский мир*» та йому подібні), близько сотні проросійських FM-радіостанцій і каналів телебачення, які упродовж тривалого часу «промивали мізки» (і продовжують це робити!) громадянам, особливо на сході і півдні України.

Не марнували часу й легально існуючі антиукраїнські рухи, такі як «*Русский блок*», «*Крым — с Россией*», «*Союз советских офицеров*» та їм подібні. Не останню роль у цій ідеологічній роботі виконувала і продовжує виконувати Російська Православна Церква Московського Патріархату в Україні, яка лицемірно називає себе Українською.

Але чи не найбільшу шкоду Україні, зокрема упродовж

2002–2013 років, завдала офіційна п'ята колона (або новітній «тро-янський кінь») у вигляді Партії Регіонів та Комуністичної партії України.

Саме керівні особи і рядові члени цих партій впродовж тривалого часу (а особливо активно починаючи од 2002 року) організовували і впроваджували численні антиукраїнські заходи політичного, пропагандистського, господарчого та культурно-освітнього характеру на Сході й Півдні України.

Саме правляча парламентська коаліція комуністів з регіоналами у Верховній Раді України упродовж 2010–2013 і до 20 лютого 2014 року, у повній відповідності до сценарію розробленого у Кремлі, допомогла керівництву Росії створити необхідні умови для військової агресії російського війська на нашу суверенну територію, окупувати Крим і провести у південних та східних областях серію сепаратистських виступів під прапорами Росії, підтримала бандитське захоплення обласних державних адміністрацій.

Саме за активної допомоги українських колаборантів і відвертих зрадників, правляча верхівка Росії швидкими темпами виконувала план відновлення імперії «*со столицей в Киеве*», впевнено надягаючи на Україну ярмо поневолення.

Росія довго готувалася до нового етапа понад 350-літньої війни проти України.

Натомість в широких колах українського суспільства панувала ситуація пасивного очікування. Водночас зростала байдужість і знижувався рівень свідомості частини громадян, котрі розчарувалися в лідерах й не бачили позитивної перспективи. Ставали відчутними брак необхідної маси патріотизму й любові до Правди, низький рівень особистої відповідальності за долю власної Батьківщини.

Антиукраїнська влада в особі **Ющенка, Януковича** та альянсу комуністів з регіоналами активно посилювала ці руйнівні тенденції шляхом розвитку корупції, хабарництва, проросійської кадрової політики та збагачення високопосадовців за рахунок утримання низького рівня життя переважної більшості громадян України.

Все це не давало достатніх підстав до оптимізму. Окремі випадки обурення тонули в морі апатії, безнадії, розгубленості.

Саме через інерцію розгубленості, навіть на тлі патріотичного піднесення славного Євромайдану-2013/2014, не одразу були належно сприйняті й оцінені в українському суспільстві дві важливі події, що сталися 4 лютого 2014 року.

Перша: Верховна Рада Автономної Республіки Крим ухвалила рішення про офіційне звернення до керівництва Росії з проханням взяти Крим під захист російського війська. У цьому зверненні, всупереч Конституції України, було брехливо зазначено, що АРК — це *російська* автономія.

Як відомо, диявол ховається у дрібницях. Оця «дрібничка» — слово *російська* — потім зіграла зовсім не другорядну роль в активізації російської агентури в Україні, у військовій агресії Росії і окупації нашої території.

Друга: **Віктор Янукович** зустрівся з в. о. Міністра оборони України **Павлом Лебедєвим**. Про людське око, на поверхні розмов була тема підвищення грошового забезпечення військовослужбовців на 20%, що пообіцяв **Янукович**. Проте головне питання розмови було інше: чи не піднімуться патріотичні солдати і офіцери на захист України в разі «загострення ситуації»?

Тодішній керівник українського оборонного відомства запевнив **Януковича**, що «87% *особового складу ЗСУ підтримали дії Президента*» і що навіть «в разі загострення» військо сидітиме в казармах, як миша під віником. Та й як могло бути інакше, коли боєздатність Збройних Сил України вже було доведено майже до нуля.

Обидві події мали спільний корінь у контексті чергової зустрічі **Януковича** з **Путіним** для отримання вказівок щодо подальшого виконання кремлівського сценарію «перезавантаження» України під імперський формат. Бо Росія вже всебічно підготувалася до війни...

2. Будівництво імперії зі столицею в Києві. Плине час, в Росії змінюються керівники і навіть деякі форми організації життя держави, однак залишається незмінною спрямованість Росії на світове панування. Методи також незмінні: створення конфліктів, перетворення їх в «гарячі точки», потім пряма агресія з метою «*захисту співвітчизників*» або втручання в якості «миротворців», а далі — створення російського чи проросійського анклаву як плацдарму для розширення імперії.

Впродовж 1919–1991 років Росія захопила території, які в кілька разів перевищують етнічний ареал проживання Росіян. Зруйнування ССРСР було винятком з історичного правила, але тривало не довго.

На межі ХХ–ХХІ століть імперські апетити Росії породили серію нових конфліктів: Середня Азія, Нагірний Карабах, Придністров'я, Чеченія, Абхазія, Південня Осетія, і ось тепер надійшла черга України (про що автор неодноразово попереджав упродовж понад деся-

ти років, зокрема й в публікаціях «Слова Просвіти», «Свободи», «Українського Слова» та у книзі «Рука Москви в Україні» — Хроніка «стратегічного партнерства» у подіях і особах).

Російська багатогранна, багатоаспектна, багатогалузева повзуча експансія на Україні вже давно стала фактом, а од листопада 2013 року лише набула особливого прискорення і подальшої ескалації. При цьому вітчизняні колаборанти діяли цілком синхронно з російськими партнерами у Москві.

Принагідно варто нагадати, що майже одразу після сходження **Віктора Януковича** на посаду чергового Президента України народні депутати України отримали з Москви офіційні персональні листи з дивовижною пропозицією (тут і далі цитую мовою оригіналу):

«Предлагаем начать работу с создания в первом полугодии 2010 года организационного комитета и выработки принципов работы по воссозданию Единого государства. Ваше мнение по началу этого строительства (...) прошу сообщить».

Так закінчується лист від 2 березня 2010 року за підписом голови Комітету з економічної політики та підприємництва Державної Думи Росії **Є. О. Федорова**. До листа додано текст на семи сторінках під заголовком ***«Принципы работы по воссозданию на пространствах Украины, Белоруссии и России Единого государства (2010–2020 гг.)».***

Тобто Росія вже впровадила цей проект «в роботу» і справа лише в деяких «дрібницях», як-от щодо термінів: *«...по началу этого строительства...»*

Ідеологічною основою цього *строительства* (тобто «воссоздания») єдиної держави є відома міфологема про Київську Русь як *«колыску трёх братних народов»*. Щоправда, автори проекту *«строительства»* пішли далі й, розвинувши цю брехливу, кон'юктурно-політичну (а по суті — шовіністичну) тезу, вивели її на рівень провідного гасла, яке епіграфом поставили перед назвою проекту:

«Украина–Белоруссия–Россия: от исторического единства народа — к единому государству».

Щодо так званого *«історического єдинства»*, то не заглиблюючись у давнину, а лише взявши історичний відлік від початку нової ери (від Різдва Христового), треба принагідно нагадати, що Українці разом з Поляками і Білорусами беруть початок від полянських племен. Натомість Росіяни ведуть свій родовід від племен угро-фінських, ареал яких розташовувався переважно на теренах басейну верхньої Волги з поширенням на північ і схід.

Але авторам *«проекту єдиного государства»* вигідно вважати, що існували не *три народи*, а один; не три Нації, а одна-єдина. А щоб легковірні Українці не дуже пручались у мовному питанні, в проекті пропонується зробити дуже просто: одразу три мови оголосити державними (!?). Яка з них залишиться насправді — годі говорити.

Але чи не найголовнішою *«родзинкою»* цього проекту є те, що столицею *«воссозданного Єдиного государства»* має бути... Київ(!).

Ідея — просто блискуча! Кращого способу ліквідації України як держави годі придумати. Тоді до Києва переїздить московське керівництво, а такі *«дрібниці»* як українська мова, культура, ментальність, традиції, право на національне самовизначення, Помісна Українська Церква, освіта, право, історія, національні герої, оборона, міжнародна політика в інтересах Української Нації тощо автоматично *усуваються зі сфери вжитку*.

Усуваються, бо нові керівники *«порешают все вопросы»* в інтересах своєї панівної російської нації, керівництво якої формує імперію ХХІ ст. і який потрібні в Україні лише територія разом зі всіма природними ресурсами.

Показовим є останнє, жирно виділене речення цього проекту:

«Мы убеждены в том, что главным и ключевым условием реализации нашего геосторического проекта является последовательное интеграционное государственное строительство в целях создания к 2020 году нового высокоэффективного Украинско-Белорусско-Российского государства со столицей в Киеве, объединяющего регионы от Кольского полуострова до Крыма, от Карпат до Сахалина, от Буга до Байкала».

Нехай вас не вводять в оману тимчасовий додаток *Украинско-Белорусско-*. Адже основні постулати, що їх покладали автори проекту в цю *«будову»* нової імперії (тобто *...Российского государства*), чітко спрямовані на реалізацію мети в інтересах Росіян: єдина держава, єдине громадянство, єдина валюта, єдина територія, єдине законодавство, *«единое образовательное пространство»*, а отже — лише російська мова.

Чи може вважаєте, що у навчальних закладах *«єдиного образовательного пространства»* викладатимуть українською? Відповідь на це питання вже давно дав колишній міністр від освіти **Д. Табачник**, який досяг великих успіхів у впровадженні в Україні *«єдиного образовательного пространства»*...

Як читаємо далі, головним напрямом міжнародної політики цьо-

го відверто імперського *«геоисторического проекта»* є всебічна конкуренція зі США, НАТО і ЄС. Інакше кажучи — руйнування балансу взаємної довіри в системі міжнародної безпеки та повернення до протистояння часів холодної війни.

Варто процитувати деякі інші фрагменти цього проекту, які чітко вказують на його мету — створення потужного геополітичного і гео економічного утворення, в якому інтереси громадян будуть підпорядковані інтересам імперіалістичної стратегії великої російської держави, яка не правдою, а своєю військовою потугою прагне конкурувати у світі:

«Единство народа позволит добиться кардинального повышения производительности труда... (добиться — це від слів бити й добити). ...Создание общего продовольственного резерва (...) это гораздо выгоднее...»

Як відбувалося створення *«общего продовольственного резерва»* у формі *«продразверстки, продналога»*, а потім шляхом Голодомору, — відомо.

«В 2010–2020 годах Украина, Белоруссия и Россия создадут единую общественно-государственную систему, ...будут созданы надгосударственные органы, которым (...) будут передаваться функции национальных государственных органов власти и управления».

Отже: єдина Конституція, єдині збройні сили, єдина поліція, єдина служба безпеки, єдиний ГУЛАГ! Аякже, добре пам'ятаємо такі класичні совєцькі *надгосударственные органы*, як НКВД...

Шановні громадяни України! Воркута, Сибір, Норильськ, Магадан, Колима вже чекають на вас! Причому, вас чекають не лише у *«зонах»*, а й у гарячих точках, яких завжди буде вдосталь, бо, як ви розумієте (й історичний досвід це підтверджує), **Росія не може довго жити без окупації якоїсь території.**

Для порівняння варто нагадати, що у країнах-членах НАТО кожна країна вирішує самостійно: чи надсилати своїх хлопців до гарячих точок, а якщо надсилати, то куди, скільки, на який термін і за яких умов.

І тому вступати до НАТО не хочуть наші «доблесні» регіонали донецького розливу в альянсі з комуністами. Але вочевидь хочуть, щоб Українці служили в єдиних збройних силах *єдиного ...Російського государства*, бо там вже ніхто не питатиме, чи хочуть Українці захищати російські інтереси на Курильських островах, загарбаних у Японії.

3. Про це говорити «не прийнято». Чи вас не дивує, шановні українські співгромадяни, що на розгляд архіважливого **російського питання в Україні** давно і надійно накладено табу? Одразу хочу уточнити, що воно існує внаслідок присутності в українському суспільстві двох різновидів громадян однієї етнічної групи.

Перша група — це Українці російського походження, котрі у братерській єдності з громадянами інших національностей спокійно мешкають в Україні, вважають її своєю Батьківщиною і усвідомлюють свій обов'язок щодо неї.

Вони не вважають себе обмеженими в правах (бо таких обмежень за національною ознакою в Україні просто не існує), мають всі підстави почуватись (і насправді почувуються) рівними серед рівних. Вони досконало володіють українською мовою, здійснюють гідний внесок у розвиток України та її багатонаціональної культури, пишаються, що вони є громадянами великої центральноєвропейської держави.

Друга група — це Росіяни, які не змирилися з фактом незалежності України. Вони вважають себе обманутими, ображеними і кинутими («развалілі СССР, а теперь эта несчастная независимость»).

Вони обурюються, що їх називають національною меншиною в Україні, не хочуть знати української мови (бо вважають це для себе принизливим), постійно скаржаться на свою долю, на те, що хтось обмежує їх права, радіють кожному факту експансії Росії в Україні, трактуючи агресію Росії й окупацію нашої території, як *«факти встановлення історическої справедливості»*.

Упродовж останніх п'ятнадцяти років, коли руйнування статусу незалежності України поступово набувало динамічного прискорення в усіх аспектах існування держави, вони почали називати себе *російськомовними*, вимагаючи для себе особливих привілеїв. Од самого початку фактичною метою цих вимог було і є створення на теренах України російської автономії з наступним переходом її до складу Росії.

Основна маса громадян України, занурена у щоденні клопоти, не розуміла (на жаль, багато хто не розуміє й зараз) цієї небезпеки. Не розуміють, що проблема стосується не філології і не лінгвістики. Не розуміють, що так звана *російськомовність* є формою сепаратизму, засобом етнічної боротьби проти всього українського в Україні.

Проблему створено фактом тривалої діяльності антиукраїнських сил на території нашої держави. Сил, які під прикриттям питання *російськомовності* відображають і захищають імперські інтереси й політику РФ в Україні. Цю руйнівну роботу російськомовних під-

тримувала (й надалі підтримує) частина відомих політиків та представників інтелігенції, які завжди афішують себе як патріотів і націонал-демократів.

Проте насправді, коли йдеться про *російське питання*, ці «патріоти» поводять себе як конформісти, пристосованці, котрі, під доведеним до абсурду гаслом толерантності, ігнорують очевидні факти втрати позицій, авторитету і прав Українців в Україні.

Саме ці новономенклатурні «патріоти» заплющували очі на очевидну небезпеку і, на догоду Росії, заколисували український загальобрихливими мантрами про «віковичну дружбу двох братніх народів», «стратегічне партнерство», «спільні історичні корені» тощо.

А отже, хвалити, славити і пропагувати вищість Росії і Росіян, вищість їхньої мови, культури, історії, вищість їхньої імперії — «було прийнято». Натомість ставити під сумнів, а тим паче критикувати будь-кого, будь-що і будь-коли пов'язане з Росіянами і Росією — зась! Бо «не прийнято». Нерідко навіть можна було почути: «Не треба дратувати Росіян».

Бо так вже давно «прийнято». Щоб б там говорили чи робили Росія і Росіяни, було прийнято завжди погоджуватись, що вони мають рацію, навіть якщо жодної рації не мають. Це вже такий неписаний, але майже загальноприйнятий закон. Закон самоприниження.

Адже якщо хтось (навіть маючи стовідсоткові підстави) не погодиться чи поставить під сумнів слова, переконання, поведінку або справедливість вимог Росіян, він одразу викличе їхнє обурення. Росіян завжди ображає кожний випадок твердження, яке ставить під сумнів переконання у їхній вищості, зверхності.

При цьому всі знають: коли б і що б злого скоїла Росія, вона ніколи не визнавала своїх злочинів. Чи Росія визнала неспростовний факт організації штучного Голодомору в Україні й вибачилась за цей злочин? Чи Росія спокутувала звіряче винищення понад 26 000 невинних польських громадян у Катині?

Просте й все ще актуальне запитання: коли Росія поверне мільярди грошей, вкрадених з рахунків українських вкладників в Ощадбанку? На це запитання є така сама проста відповідь: *Ніколи!* А тоді, може, взагалі не варто піднімати **російське питання** в Україні (й щодо України)? Може, невдоволення Українців із приводу періодичних антиукраїнських «вибриків» Росіян не має підстав?

Може, ми повинні лише вихваляти Росіян за їхні хитрі маніпуляції з українським хлібом і цукром у 1997 році, за «технічну» аг-

ресію на наш острів Тузла і спекуляції навколо демаркації кордонів починаючи з 1998 року, за звинувачення нас в тому, що ми крадемо російський газ в 1999-му, за активізацію проросійської п'ятої колони в 2000-му, за активне втручання Російської Церкви у внутрішню політику України в 2001-му, за те, що керівник департаменту прикордонної служби РФ погрожував нам агресією у 2002-му, за втягування в СЕП в 2003 році, за пропагандистське і політичне втручання Путіна на боці Януковича в 2004-му, за демонстративну висадку російського десанту морської піхоти біля Феодосії у березні 2005-го, за аферу під назвою «РосУкрЕнерго» в 2006-му і т. д. і т. п.?

Може слід подякувати Кремлю за періодичну блокаду українських товарів на кордоні з Росією, за демонстративні антиукраїнські виступи її провідних політиків, за те, що патріотів України, котрі вийшли на Майдан з протестом проти всесвітньо відомої брехні, керівник РФ, продовжуючи брехати, назвав хуліганями, бандитами, терористами і фашистами?!..

Натомість Росія у своїх територіальних претензіях пішла далі. 23 березня 2014 року МЗС Польщі отримало офіційний лист від фракції **В. Жиріновського** у Державній Думі РФ, надісланий через Посольство Республіки Польської у Москві.

У тому листі пропонується, щоб офіційна Варшава розглянула питання про повернення Польщі західних областей України, що до вересня 1939 року були частиною суверенної Польщі, а потім окуповані російською Червоною Армією.

Тобто офіційна Москва (зрозуміло, що в диктаторській Росії нічого не робиться без дозволу **Путіна**) пропонує одному з членів ЄС використати досвід Російської Федерації під час окупації Криму! За цією «логікою» треба ще й Німеччину спровокувати, щоб вимагала від Польщі повернення територій на схід від Одери... Як бачимо, черговим етапом експансії Росії стало намагання розвалити ОБСЄ шляхом активізації реваншизму в об'єднаній Європі.

А як на ці зазіхання відреагувала Європа? Канцлер ФРН пані **А. Меркель** запропонувала пану **В. Путіну** оригінальну мапу історичних фактів, на якій жовтим кольором зазначено територію сучасного Китаю, а червоним кольором — території, на яких, за імперською логікою **В. Путіна**, може претендувати Китай.

Щоправда, в країнах НАТО ці історичні паралелі й очевидне застереження було сприйнято не лише з гумором, а й посилено оборону на східному кордоні ЄС. Отже **російське питання** — це проблема не лише українського, а як мінімум, європейського рівня і світового значення.

У своєму божевільному прагненні побудувати імперію, Росіяни не збираються зупинятися ні перед чим.

4. Час усвідомлення своєї гідності. То може, слідом за *російськомовними* громадянами Криму, Сходу і Півдня України ми всі повинні подякувати Росії і Росіянам за військову агресію та окупацію частини нашої Батьківщини?

Може, наше невдоволення щодо відвертої, послідовної і тривалої антиукраїнської політики Росії є лише *«проявленням екстремізма бандеровців і других націоналістическі настроєнних елементов в западних областях»*, як це пояснюють російські масмедіа своїм співвітчизникам у Росії та за кордоном?

А як реагують на такі «пояснення» Росіяни, що мешкають не лише в Росії, а й за кордоном, зокрема в Україні? Тільки не хизуймося знову своєю поблажливістю, толерантністю і терпимістю, доведеною до абсурду.

Досить вже дурити одне одного. Треба нарешті чесно визнати, що значна частина Росіян не визнавала і не визнає нашої української незалежності, не визнає права Українців на етнічну, національну, територіальну і державну окремішність, надто — незалежність.

Віковічне гасло Росіян: *«Там де я, там — Росія!»* залишається актуальним, зокрема на Півдні й на Сході України. А там, де воно залишається актуальним, панують традиції російського нахабства, зверхності, культура відповідних стосунків, а передовсім — російська мова з її ненормативною лексикою.

Російська зверхність завжди вирізнялася зневажливим, погордливим ставленням до інших Націй, для котрих Росіяни вигадали образливі прізвиська, серед яких *хохли, нацмени, особи кавказької національності* — ще відносно «благозвучні», бо є й інші, вульгарніші...

Росіяни «збагатили» національні культури й традиції інших народів винятковим хамством і бруднослов'ям, яким вони пишаться і агресивно використовують як зброю у поточному спілкуванні (*«знаменитий рускій мат»*).

Внаслідок 70-літньої російсько-комуністичної окупації України, ще й досі зберігаються в українській ментальності залишки психології кріпаків та схильність до «зеленого змія».

Натомість для себе Росіяни зберегли у відносинах з іншими народами класичні російські постулати: *«ложь во спасеніє»* (в інтересах Росії і Росіян всяка брехня є виправданою), *«коготок увяз — всей птічкє пропасть»* (великі території треба захоплювати зі створення

малих плацдармів, зон впливу, гарячих точок), «*воєнна хіт-рость*» (переодягнення у місцевих мешканців або в однострої патріотичних бійців, шпіонаж, диверсії, провокації, домовляння про мирні переговори для наступного вбивства керівників противника тощо), «*беспридел*» (антигуманність, злобність, зняття будь-яких обмежень моралі й людяності, всюдозволеність, застосування всіх форм приниження, знущань і тортур тощо).

«*Я б в берьзовие сітци наряділ весь белий свет. Я привик тобой гордиться, без тебя мне жізни нет!*» — це не поетична метафора, це — мета. Мета нав'язати російську ментальність усьому світові, причому «любой ценой».

Російська мова — центральний блок російського питання, зокрема в Україні. Чому впродовж понад двадцяти двох років існування незалежної Української Держави значна частина українських громадян російської національності не навчилася спілкуватися українською мовою?

Я провів своє приватне соціологічне опитування з цього питання серед осіб різних національностей. Відповідаючи на нього, громадяни називали різні приводи, але причина була одна: Росіяни вважають для себе принизливим переходити на українську мову.

Як відверто висловились одна Росіянка, яка майже п'ятнадцять років мешкає в Україні й займає посаду у відповідальній державній установі: «*Ето ніже моего достоинства!*» Про те, що мало б бути соромно за стільки років не навчитися української, таким особам навіть не спадає на думку, бо «*Где я, там — Росія!*».

Характерною була обурлива реакція Росіян Сходу й Півдня України на ухвалення Верховною Радою України 23 лютого 2014 року Закону «*Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про засади державної мовної політики*», за який проголосувало 232 народних депутати. Обурення було безпідставним, бо цим законом цілком слушно і справедливо відновлено дію статті 10 Конституції України та попередньої редакції закону України про мовну політику, згідно з якою єдиною державною мовою є українська мова — мова **єднання**.

Отож так звані російськомовні, які давно й наполегливо вимагають в Україні двомовності, почали протестувати, бо такий закон йде всупереч планам Кремля. Планам, що спрямовані на **роз'єднання і від'єднання**.

На жаль, цілком неадекватною (і характерною для подібних випадків) була самопринизлива реакція Українців, які відверто зля-

кались обурення Росіян, а тому швиденько погодились, що *«цей закон є наслідком недосконалості й непродуманості, що він не на часі»*, почали ніяково виправдовуватись, навіть влаштували спеціальний *день російської мови* на українських каналах радіо і телебачення... І цим самоприниженням ще більше погіршили ситуацію.

А як вам подобається ще одна мантра: *«Не треба змішувати керівництво Росії на чолі з Путіним і братній російський народ»*(?) Можете не змішувати. Але, згідно з опитуванням, проведеним у Росії фахівцями Фонду Громадської думки ще на початку другої декади березня 2014 року, рейтинг **Путіна** впродовж місяця зріс на 5%. Тобто Росіяни — так званий *братній російський народ* — у своїй масі чимдалі більше підтримували й надалі підтримують агресію військ РФ і окупацію України. Путін лише матеріалізує їхні сподівання і очікування.

У підсумку зазначеного соціологічного опитування було підкреслено, що якби президентські вибори в Росії відбулися у березні, за **Путіна** у першому турі проголосували б близько 60% Росіян, а в травні — понад 78%. Отже, громадяни РФ не засуджують, а схвалюють агресію! Причому, рейтинг **Путіна** в Росії продовжував зростати. Опитування проведене у день всеросійського свята приєднання Криму до РФ засвідчило, що російську анексію Криму радісно підтримують понад 90% мешканців Москви.

Треба нарешті чесно й відверто визнати, що корінною причиною агресивного вторгнення військ РФ в Україну з подальшим планом розгортанням окупації, є конфлікт **етнічний!** *«Ти віноват уж тєм, что хочется мне кушать!»* Імперіалістична Росія і Росіяни ненавидять Українців і хочуть мати **свою** Україну, за яку ведуть війну проти Українського Народу впродовж понад 350 років. Причому, прагнуть перемогти у цій війні *«любой ценой»!*

16 березня 2014 року в трьохмільйонному Донецьку п'ять тисяч мітингуючих Росіян голими руками взяли штурмом прокуратуру і СБУ. Подібне відбувалось у Миколаєві, Запоріжжі, Луганську, Харкові... Так само починалося в Криму.

Агресивні виступи сепаратистів з новою силою відновились 9 квітня 2014 року. І скрізь ті самі пропорції — якісь 2–3 відсотки населення під російськими прапорами ліквідують державні установи і державність України. А де інші 97 відсотків громадян? А вони законслухняно чекали, аж поки буде офіційна вказівка. Отож надійшла офіційна вказівка здати зброю. Законслухняні — здали, «російськомовні» — озброїлись. Бо визначення *«російськомовні»* (в

оригіналі — *русскоязычные*) — по суті — не має нічого спільного з мовою.

Можна надалі сперечатися стосовно слухності різних точок зору, які де-факто існують щодо українсько-російських стосунків. Можна розглядати ці стосунки в історичному аспекті й сучасності, оцінювати з точки зору науки чи пересічного громадянина, співати осанну єднанню слов'ян, спільним економічним, енергетичним, інформаційним, митним та іншим просторам задля протиставлення *«імперіалістической агрессии Запада и США»* і т. д., і т. п.

Але це ніяк не наближає нас до чесноі, совісної відповіді на ряд гострих і актуальних запитань, на які повинна відповісти не лише Росія, її керівництво і, певною мірою, її Народ — Росіяни, а передовсім — Українці. Відповісти й довершити справу діями, спрямованими на усвідомлення своєї гідності.

На разі, багато хто з Українців ніяк не можуть усвідомити того очевидного факту, що Росіяни — це зовсім не братній народ, і що головним чинником агресії і окупації України військами РФ є ненависть Росіян до незалежної України, до Українців і до всього українського.

У Криму відбувся *перший етап* повзучої антиукраїнської *етнічної чистки*.

Коли терористичні сепаратисти на Донбасі, у повній відповідності до московського сценарію завоювання України, ліквідували трансляцію українських телеканалів, почали арештовувати українськомовних громадян і діячів української культури, заборонили розмовляти українською мовою, вилучили зі шкільного і університетського навчання українську мову, літературу і історію, почався *другий етап етнічної чистки*.

Початок *третього етапу етнічної чистки* ймовірно розпочнеться із розширенням вторгнення російських військ на материкову територію України, до чого Росія і Росіяни активно готуються...

«Свобода», № 13–14, 1–15 квітня 2014 р.,

«Слово Просвіти», ч. 15, 17–23 квітня 2014 р.

Хроніка агресії і окупації (10.05–20.06)

10.05.2014. Ситуація в Маріуполі «стабільно напружена». Гоять приміщення військової частини і прокуратури. Напередодні

група сепаратистів намагалася захопити будівлю державної адміністрації — 7 загиблих, 39 поранених.

У Донецьку сепаратисти почали так званий «референдум» за приєднання Донбасу до Росії. «Народний» мер Слов'янська заявив: *«Українських полонених більше не беремо. Вбиваємо всіх!»*

У Росії школярам на уроках пояснюють, чому російські війська «правильно» анексували Крим. Терористів для «роботи» на Сході України набирають по всій Росії. Через агресію Росії на Україні, Естонія просить НАТО про додаткове розміщення військ Альянсу на її території.

10.06.2014. У відповідь на мінометний обстріл в районі аеропорту в Краматорську, українські військові знищили понад 40 терористів. Росія почала широкомасштабні маневри у Калінінградській області, у безпосередній близькості до базування підрозділів НАТО на території Балтії. ФСБ Росії продовжує розповідати казки про «Правий сектор».

Сепаратисти в Донецьку продовжують грабувати заклади торгівлі, школи і університети. Терористи за підтримки російського війська окупували значну частину українського кордону й створили коридори для постачання військової техніки і найманців з Росії в зону АТО.

Президент України **Петро Порошенко**: *«Україна не може вважатися безпечною без порозуміння з Росією»*. Українські прикордонники, оточені проросійськими сепаратистами в Ізвариному, стійко чекають наказів свого керівництва.

Радник президента Росії **Сергій Глазєв** пропонує нанести по українських військах потужні бомбові удари на знищення. Виявляється, що українсько-російський кордон майже не охороняється. Сепаратисти разом із російськими диверсантами підривають мости і залізничні колії в зоні АТО.

З початку року 600 українців попросили притулку в Польщі.

20.06.2014. У Луганськ увійшли танки та БТРи проросійських бойовиків і російських «добровольців». Поблизу Ямполь і Закитного знищено 300 проросійських бойовиків; втрати з українського боку — 7 загиблих. СБУ затримала 89 терористів та диверсантів, зокрема 13 російських військових. З боку Росії на територію Луганської області в'їхала колона бронетранспортерів, 10 машин залпового вогню «Град», танки Т-64 та велика кількість автомобілей з іншим озброєнням. **Путін** заявляє, що російські війська допомагають охороняти українсько-російський кордон.

У Луганську проросійські бойовики напали на машину інкасаторів і забрали понад 1 млн гривень. У Києві Антимонопольний комітет саботує закупівлю бронезилетів для українських бійців. **Порошенко** приїхав у зону АТО, оприлюднив свій мирний план і оголосив про тимчасове тиждневе перемир'я з проросійськими сепаратистами.

У деяких містах України мешканці протестують проти діяльності російських підприємств і установ; зокрема у Житомирі громадяни облили яйцями і зеленкою місцеві відділення банків Росії.

Від участі в московському кінофестивалі вже відмовились дві треті учасників.

За даними інформагенції та «Української Правди».

Про волю, сумління і розум

Не хочу повторювати банальне, але мушу: *«Історія помилок вчить, що багато хто не хоче вчитися навіть на власних помилках»*. Зрозуміло, що необхідність копірситися в минулому не додає радості, але вчитися все одно треба. Особливо треба вчитися Українцям, щоб усвідомити зв'язок між причинами і наслідками й *не наступати на ті самі граблі*.

Ось зараз народ останніми словами лає **Путіна і Януковича**. Але правда полягає в тому, що кожен народ має такого лідера, на якого заслуговує. Особливо, якщо цього лідера обирає сам, з власної **волі, сумління і розуму**. 7 лютого 2010 року Український Народ мав таку можливість і кожен громадянин України скористався тією можливістю у повній відповідності до власної *волі, сумління і розуму*.

Тоді, перед виборами, мало не під час кожної розмови — чи то в службових приміщеннях, чи на кухнях — довелося чути запитання від різних людей, але з однаковою тривогою в голосі: *Що буде завтра?*

Це запитання є досить характерним для ментальності сучасних пересічних Українців, багато з яких досі вважають, що від них мало що залежить. Вони хочуть жити добре і спокійно, але так, щоб це добро і спокій їм піднесли у готовому для використання вигляді.

Значна частина громадян України не усвідомлюють собі тієї очевидності, що **завтра** буде продовженням і розвитком того, що ти (сама ти, а не хтось інший замість тебе!) зробив **сьогодні** на підставі того, про що ти мріяв (і планував зробити!) **вчора**.

І це **завтра** буде насправді добрим продовженням, якщо кожен громадянин і вся Нація із добром мріяли, добре планували і добросовісно зробили з **власної доброї волі, з чистого сумління і розсудливого, раціонального розуму.**

Як свідчить практичний досвід, Українці нерідко страждають швидкою втратою історичної пам'яті. А тому доцільно ще раз нагадати:

1. Вчора: Народ принишк і скаржитись нема куди. 3 лютого 2010 року переважна більшість депутатів Верховної Ради України, в одностайній згуртованості чотирьох фракцій (Партії регіонів на чолі з **Януковичем**, комуністів на чолі з **Симоненком**, блоку **Литвина** на чолі зі «спікером» і «нашоукраїнців» на чолі з **Ющенком**, який мав пряму причетність до організації цього безпрецедентного дійства) проголосували за новий Закон *«Про вибори президента України»*.

Цей «закон» — за своєю суттю і змістом, майже у кожній його статті — став законом про легітимні фальсифікації під час виборів на всіх рівнях їх проведення.

Безпрецедентним за своєю кримінальною суттю став цей закон і безпрецедентним був «порядок» його ухвалення, у чому могли переконатися радіослухачі й телеглядачі, які того дня сліdkували за трансляцією з зали пленарних засідань Верховної Ради.

Після ухвалення, цей закон мав би підписати *«гарант Ющенко»*, або накласти на нього вето. А отже він мав в руках навіть не золоту, а діамантово-смагродову акцію і міг за неї купувати для себе багато привілейованих позицій, водночас ставши на перешкоді агресивному наступові *«донецького пацанату»*.

Хоча, як насправді, успішні альянси цього «гаранта» з «лідером» донецьких впродовж 2005–2009 років давно забезпечили для нього багато привілейованих позицій, а тому не залишали сумнівів у кінцевій меті його стратегії. І щоб ніхто не сумнівався, так воно й сталося — **В. Ющенко** підписав закон про вибори президента, прийнятий Верховною Радою в порушення регламенту і всупереч кількох статей Конституції. Але який би не був закон, головним завжди залишається так званий «людський фактор», в тому числі, якщо йдеться (а саме цим був переповнений ефір і шпальти газет) про можливі фальсифікації.

Бо фальсифікує не закон, не літерки надруковані на офіційному папері, а конкретні люди; в даному разі — громадяни України. Зраджують лише свої. Чи можете собі уявити, щоб хтось міг організувати і здійснити фальсифікації, наприклад, у Польщі?!

Зрозуміло, що національно-демократичні перетворення в Україні мали б здійснювати націонал-демократи. Причому, враховуючи українську реальність, перетворення треба було б здійснювати у сфері громадської свідомості маючи на меті пріоритети, які є спільними для всіх громадян.

Зараз дуже добре видно, до чого «доздійснювали» нашу українську реальність так звані «націонал-демократо-патріоти», а головне — як вони це робили, якими формами і методами та якою була ефективність цього «роблення». Головними методами діяльності націонал-демократів були дискусії (особливо на історичні теми), декларації, заяви, заклики і... скарження.

Закликали й декларували полум'яними і дуже правильними словами, рішуче осуджували тих, кого давно немає, обережно й вибірково критикували тих, хто нині є, постійно скаржились на те, що їм не дають можливості нормально «здійснювати», й особливо активно порпались в історії, вишукуючи героїв там, в глибинах віків, а не дбаючи про героїзм сьогодення.

Конформізм став нормою поведінки і переконань. Наслідком цього самопринизливого пристосуванства стали державні нагороди на грудях націонал-демократів — з одного боку, а з другого — повний розгул криміналізованого безправ'я на тлі розмов про демократію, реально доведена до абсурду.

Причому, публічно доведена до абсурду на наших очах відомими активістами «Руху», керівниками численних українських партій і партійок, кожна з яких клопоталася лише про піднесення свого лідера на щит слави за допомогою красивих слів, а не про піднесення Української Нації з колін багатовікового рабства за допомогою чітких технологічних операцій.

Тому народ принишк і скаржитись нема куди: всі гілки влади було віддано в руки корумпованого чиновництва, яке одним оком озиралося на Москву. Ким віддано? — запитаєте. Віддано нами, дорогі співвітчизники.

Було віддано нами, під гарячі заклики дуже національних і дуже демократичних представників «еліти». Представників тієї самої «еліти», для яких важливіше було утримати корону на голові «гаранта», ніж відповідально і насправді патріотично подумати про розвиток подій на підставі відомих і очевидних фактів зради національних і демократичних інтересів з боку цього «гаранта».

Бо для рафінованих націонал-демократів завжди було першочерговим і найважливішим виплеснути емоції, гаряче виголосити пра-

вільні слова. І почути правильні слова. І водночас бути ближче до тіла того, хто може щось «виділити» для пристосуванців-конформістів зі свого можновладного плеча.

І тому од другої половини 1990-х років, так само, як у 1917–1919 роках, сучасні «патріоти» полум'яно виголошували й радісно сприймали багатослів'я, а водночас захищали дисертації на аналізі помилок **Скоропадського** та нерішучості **Вінниченка** і **Грушевського**.

От тільки про реалії початку ХХІ століття в Україні новітні «науковці» не дуже клопоталися. А тому в інформаційному полі залишилося вільне місце для так званих політологів, спічрайтерів, франчайзерів, політмаркетологів та інших менеджерів та «експертів», фахівців з оболванювання легкодухих і наївних Українців, здатних на криваву бійку з сусідом за межу, але не здатних оборонити кордонів власної держави.

Тим паче, коли цих кордонів (наприклад, з Росією) вже тоді не дуже й було, а після п'яти років каденції «гаранта» та його «гарантування», не додало нам кордонного оптимізму на майбутнє. Отож Українці тішилися і упоювалися навзаєм правильними словами, ніяк не перешкоджаючи в реалізації московського сценарію ліквідації України під заколисуючу мелодію мантри про «доброго старшого брата».

За московським сценарієм, ліквідація незалежної України мала відбутися у «легітимний» спосіб, за активної участі народу, який, як відомо «є єдиним джерелом влади» (Ст. 5 Конституції України). Інша справа, що цей Основний Закон давно ніхто не виконував. Тобто кожен можновладний функціонер трактував Конституцію України так, як йому вигідно у даний момент. Як завжди, приклад подавав «гарант» **Ющенко**, якого націонал-демократи перетворили в ікону.

А щоб дошкульніше принизити Українську Націю, щоб продемонструвати на весь світ, що Українці — це боягузи і пристосуванці, які тільки базикають про свою патріотичність, високу духовність, глибокі історичні корені, особливу ментальність, а насправді зовсім не мають гідності й цілком заслуговують жити в колонії, а не в незалежній державі, на посаду пРезидента (за тим самим московським сценарієм) вдруге поспіль було висунуто одіозного донецького «лідера» **Януковича**, який «порешаєт все вопросы».

Пані й панове націонал-патріоти-демократи! Чи ви мали нових 300 кандидатів для героїчного бою під Крутами на початку 2010 року!? Маю підстави стверджувати, що тоді могли б тих трьох сотень

не набрати. Бо в тій ситуації суспільної розгубленості, створеної за вашою активною участю, якось не проглядалося багато охочих піти у бій на героїчний захист власної Вітчизни. Натомість була вільна Європа, до якої спрямовували свою зацікавленість чимдалі більше Українців, котрі вже мали досить з підступної гри «гаранта» і його компаньйонів у справі «демократії». Отієї «демократії», що була підтримана майстрами красивого слова.

«Не по словах, по справах пізнаєте їх». Цей критерій оцінки, проголошений Ісусом Христом ще понад два тисячоліття тому, також не був сприйнятий і не взятий на озброєння українськими націонал-патріотами. Чи не єдиною і неухильною правдою Конституції України є твердження Ст. 5: *«Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ».* Тобто, все що відбувається в державі — це наслідки волевиявлення громадян.

Зокрема й волевиявлення під час виборів, коли громадяни висуюють своїх представників до різних державних інституцій та на високі владні посади. Бо навіть якщо йдеться про фальсифікації, то їх здійснюють не прибульці з Марсу, а свої — громадяни України. Зраджують завжди тільки свої.

Саме тому кожен Народ мав таких правителів, на яких цей Народ заслуговує. Особливо в тому випадку, коли Народ обирає своїх правителів сам, з власної волі, сумління і розуму. Якраз щодо волі, сумління і розуму українські громадяни мали найбільші проблеми...

2. Сприятливе поле для злочинів. Пророкування — це такий собі новітній жанр сучасної української журналістики, характерної для своєрідної «*епохи гаранта, незалежності й свободи слова*». Щоправда, таке «пророкування» нікого ні до чого не зобов'язувало й не зобов'язує надалі, а тим паче — нічим не загрожує, так само, як і астрологічний прогноз.

Але люди слухають і багато хто серйозно сприймає цю дитячу гру дорослих людей. Вони пророкують, а Народ слухає і, як бачимо з наслідків переконань і поведінки громадян України, свято вірить «ологам». Увімкніть радіо або телевізор і переконайтеся в цьому. Типова схема реалізується під час розмови перед мікрофоном, коли ведучий ставить черговому «експерту», наприклад, такі запитання, що заохочують до пророцтва:

«Як вважаєте, Юлія Тимошенко зніме свою кандидатуру перед другим туром?» Причому це запитання ставилось члену Компартії, від якого чекали компетенції в справах лідера іншої політичної сили та істини щодо її особистої думки і намірів на майбутнє.

«Чи після виборів Президента будуть дострокові вибори до Верховної Ради?» На це запитання може відповісти хіба що тільки Господь Бог, але «експерт» підтримував гру в пророцтва і радо пояснював про те, що і чому має бути.

«Чим суттєвим відрізнятиметься зовнішня політика України за президентства кожного з потенційних кандидатів?» — питав ведучий. Знову таки, це запитання ставилось перед особою, яка навіть не була представником жодного з кандидатів, а тим паче — не була їх радником із зовнішньополітичних питань. Але увійшовши у запропоновану роль експерта, чоловік перед мікрофоном радо «розкриває нам горизонти майбутнього» в цій делікатній сфері державної і міждержавної політики.

Звичайно, це простіше всього, не обтяжуючи себе логікою професійного аналізу, гуляти в ефірі на хвилях прогнозування-фантазування. Гуляти, розважатися на теми політики майбутнього, а водночас вирішувати ще одне (важливіше!) завдання — уникати розсудливого і об'єктивного аналізу причин *дотеперішнього безглуздя* і вчинків тих, хто конкретно це безглуздя створював.

Це дуже просто (і безпечно!) запитати перед мікрофоном у якогось політолога його думку, наприклад, про те, чи підпише гарант Конституції певний закон, чи навпаки — реалізує своє право вето. Бо політолог «прокукурікає», а там — чи настане світанок, чи ні — його не стосується. А от ти б краще спробував запитати самого «*гаранта*»... Але навіщо тобі гарант, коли ти не вмєєш домовитись з сусідами у вашому багатоквартирному будинку про створення об'єднання співвласників, щоб ЖЕК перестав з вас стягувати гроші за ненадані послуги?

Громадянське суспільство — це суспільство, в якому перед веде громада. До чого тут взагалі гарант, коли на тобі «козакує» місцева влада з депутатів району, міста, селища, села, яких ти і твої сусіди самі обрали на «козакування»?

За комуністично-совєцьких часів, коли компартія мала монополію права на «єдино вірну» думку, слово і дію, від громадян вимагалось лише схвалювати діяльність «*руководящей и направляющей силы советского общества*».

Тоді талановиті й сумлінні письменники, уникаючи переслідувань, використовували жанр соціальної фантастики для аналізу сучасності та поглядів у майбутнє. Вони переносили дію роману на іншу планету, а вже там будували суспільні моделі, критичні щодо совєцької комуністичної ери абсурду. Водночас, компартія, а точ-

ніше — її Політбюро, «інформувало» громадян держави про те, яким має бути і буде майбутнє: *«Нинішнее поколение советских людей будет жить при коммунизме! Слава КПСС!»*

Нині громадяни вже не мають цього «схвалювального» обов'язку щодо чужих рішень. Натомість, вони мають обов'язок приймати **власні** рішення згідно із **власною волею, сумлінням і розумом**. Передусім, йдеться про індивідуальні рішення, які (і наслідки яких) мають загальнонаціональне, державне, загальнонародне, суспільне значення. Адже саме із індивідуальних рішень свідомих **громадян** формується **громадська думка**, яка є визначальною для життєдіяльності **громадянського суспільства**.

Доводиться багато чути про громадянське суспільство, але на жаль, навіть під час екстремальних моментів у житті українського суспільства (наприклад, під час виборчої кампанії) рівень свідомості й особистої відповідальності громадян за результати вибору наразі залишається низьким.

І не лише соціологічні опитування, а й особистий досвід спілкування із співвітчизниками свідчить, що значна частина громадян (в тому числі й тих, хто народився в епоху незалежності) переконані, що *«Там, нагорі, вже давно все вирішено, а мій голос ні на що не впливає»*. От і спробуй з такими «активістами» реалізувати на практиці Ст. 5 Конституції України.

Із кожної ситуації завжди є два продовження: добре і зло. Якщо вважаєш, що ти собі не ворог, роби собі й іншим добро, згідно із **власною волею, сумлінням і розумом**. Бо якщо не зробиш цього ти, то цей вакуум заповнить хтось інший.

Але тоді не ремствуй, якщо той інший вчинить тобі й іншим не добро, а якесь зло. Бо **чин**, спрямований на зло, так і називається — **злочин**. Адже чому на світі існує зло? Тому що існують носії зла, виконавці зла. І тому для викорінення зла потрібні не лише правильні слова, а передусім — правильні діла, добрі справи, що їх здійснюють, чинять носії добра — **добročинці**.

Натомість там, де існує зло і злочинці, там обов'язково існує брехня.

Чому ми в багатющій Україні досі жили так погано, так знервовано, так хворобливо? Чому впродовж понад двох десятиліть чисельність населення України зменшилась майже на 15 відсотків? Тому що маса зла панує над масою добра, а дії злочинців досі були нахабними й активнішими ніж дії добročинців. А хто винен? Хто винен, що громадяни України впродовж понад двох десятиліть

обирали на високі посади в країні зовсім не тих, хто вартий довіри і здатен чинити добро?

Вам подобається, як «працюють» обрані вами, шановні пані й панове(!) депутати Верховної Ради України, зокрема комуністи і регіонали? Чому на право керувати автомобілем треба вивчити правила і скласти іспит, а на право керувати державою не треба мати ніяких підстав крім грошей і горла?

Бо велика кількість громадян живе у полі брехні, яку самі створюють і яку використовують! Брехня стала не лише звичним засобом спілкування у побуті, а й технологічним елементом державної політики! Дійшло до того, що коли хтось один і скаже правду, то його одразу зацькують з десяток брехунів у пресі, на теле і радіоканалах.

«Пізнайте правду і правда вас визволить», — вчить Ісус Христос. Це твердження мало б бути нині одним із головних гасел Українського Народу, його головною метою і засобом побудови громадянського суспільства. Бо громадянське суспільство — це суспільство, в якому панує правда. Бо людина, яка бреше, ніколи не може бути щасливою, а тому й суспільство, в якому править брехня, ніколи не може бути щасливим, не може бути громадянським.

Тому нині, шановні пані й панове, слід подивитися на себе критично: чи всі ми насправді здатні (а передусім — чи завжди хочемо?) мислити правдою, говорити лише правду, шанувати правду, а отже й робити собі й іншим добро, згідно із **власною волею, сумлінням і розумом?**

Ви питаєте: Чому ми погано живемо в багатій Україні? Чому корупція стала у нас нормою життя? А тому, що нормою життя стала суцільна і повсякденна брехня, тому що значна частина громадян України змирились з брехнею, звично чують брехню і не обурюються, бо не вважають брехню джерелом зла, яке нас оточує і в якому ми живемо!

«Вони там всі зазомбовані!» — це пояснення поведінки мешканців Півдня і Сходу України є надто примітивним. Бо причини агресивного ставлення російськомовної більшості мешканців Луганська і Донецька лежать не у сфері психічних патологій, а у тривалому й давньому прагненні *російськомовних* відійти до Росії разом із часткою території України.

Вони не піднімали голову, доки їхній лідер **Янукович** і його вірні регіонали тихою сапою (а часом і голосно декларуючи, як це було на сумновідомому збіговіську в Северодонецьку в лютому 2005 року), послідовно вели Донбас у бік Росії. Що цілком відповідало і від-

повідает тривалій політиці РФ, відповідає очікуванню громадян РФ і далекосяжним планам Путіна.

Вони підняли голову (причому, по команді й всі водночас, під гаслами «*Кієв нас не слішить!*» та «*Донбас — Росія!*»), коли президент В. Янукович 23 лютого 2014 року втік з України в Росію, а *Євромайдан-Революція-2013/2014* виступила проти виконання сепаратистських планів. Але корені сепаратизму і ґрунт, на якому активісти п'ятої колони культивували сепаратизм упродовж практично всіх років незалежності, залишились тими самими.

Очевидною брехнею є намагання певної частини громадян на Сході й Півдні України обмежитись вимогою надання російській мові особливого статусу. Це лише вершечок айсберга. Суть проблеми лежить глибше і давно. Правда полягає не у виссаній з пальця проблемі мови, а в тому, що лідери так званих *російськомовних*, граючи на ностальгічно-етнічних почуттях деяких Росіян в Україні, прагнуть, за кремлівським сценарієм, створити **російський анклав на території України(!)**. «*Через російськомовність — до Росії!*» Власне це є правдою.

А далі — відомо — за прикладом не треба далеко ходити. Ось вона під боком, на нашому кордоні — так звана *Придністровська російська республіка* на теренах суверенної Молдови.

Тому нинішнє кокетування Києва перед Донбасом на тему російської мови є небезпечним і вочевидь матиме негативні наслідки у недалекій перспективі. Бо терпиме ставлення до брехні — це **сприятливе поле для злочинів**. Масштабні фальсифікації, що їх свідомо організували і здійснювали мешканці Донбасу під час президентських виборів у 2004 і 2010 роках та парламентських у 2012 році, відбулися завдяки терпимому ставленню до брехні.

Саме завдяки толерантному ставленню до брехні, мешканці Донбасу привели малограмотного Януковича у крісло президента («*Потому что он — наш!*»), а регіоналів і комуністів — у парламентську більшість, яка «*легітимно*» руйнувала Україну...

Щоб жити краще, треба всім нам (а особливо мешканцям Донбасу) спочатку подивитися на себе критично: чи всі насправді здатні (а передусім — чи завжди хочемо?) **мислити правдою, говорити правду, шанувати правду**, а отже й робити собі й іншим добро, згідно із **власною волею, сумлінням і розумом**? Зріле суспільство — це громадянське суспільство, серед громадян якого панує **Правда**.

«Слово Просвіти», ч. 24, 19–25 червня 2014 р.

Хроніка агресії і окупації (20.07)

20.07.2014. Не зважаючи на втрати, українські сили АТО утримують позиції в аеропортах Донецька і Луганська.

На місці збитого проросійськими терористами малазійського Боїнга-777 знайдено тіла 196 загиблих. Терористи і Росія блокують доступ міжнародних експертів до місця катастрофи, натомість вживають заходи спрямовані на знищення слідів свого терористичного акту, зокрема усувають «чорні скриньки» збитого літака.

Керівники Німеччини, Британії і Франції вимагають від Путіна надати можливість міжнародним експертам працювати на місці катастрофи збитого малазійського пасажирського літака.

Росія продовжує збільшувати кількість свого війська біля кордонів України.

Проросійські бойовики обстрілюють Луганськ з «градів» та мінометів.

В полоні у терористів перебуває 396 українських воїнів.

За даними інформагенції та «Української Правди».

Щоб виграти війну з Росією, треба мати 100% України в голові!

Слово *незалежність* не існує само по собі й нічого не означає, так само, як словосполучення *незалежність України*. Ці поняття набувають важливого значення лише тоді, коли дають відповідь на запитання: *незалежність від кого?*

Звичайно, не кожен громадянин України, інфікований російським паразитом, обов'язково стає *манкуртом*. Та й той, хто таки став *манкуртом*, ніколи себе таким не визнає. Ще й має «логічне» пояснення своїм словам і вчинкам.

Не визнає, але робить свою антиукраїнську справу, часто-густо навіть не усвідомлюючи цього. Бо така вже є ментальність *манкуртів* — бездумно й гаряче захищати інтереси ворогів.

Не буду вдаватися до критики так званих *конституційних пропозицій* президента України П. Порошенка. Й без мене вистачає цілком обґрунтованих заперечень до цього документа, який, в разі його впровадження, завдасть Україні великої шкоди. Натомість хочу звернути увагу на поведінку так званих *пересічних* громадян України.

Ранком вмикаю українське Радіо «Промінь»... і що чую? З'явився новий «формат» пісень: він співає куплет українською, потім вона — куплет російською. Про що співають? Про єдність України. Про єдність *Західної україномовної* і *Восточної русскоязычної*. Святкують *єдність у двомовності*.

Хоча яка ж це в біса *єдність*, якщо частина громадян країни не визнають основ культури і традицій Титульної Нації?! Нації, що живе тут споконвіку і отримала назву від імені рідної землі — України.

Тому пісня ця — не про єдність, о про *розділеність*! Бо саме *розділеність* зміцнено і закріплено у цій пісні двомовністю, змістом і двоголоссям виконання.

Як бачимо, деякі «*пересічні громадяни від культури*» швидко вхопили перекручену хитрими політиками тезу про «*регіональну мову*» і задовольнили ринково-політичний попит з поширенням на всю Україну. Інші «*пересічні громадяни від реклами*» заповнили інформаційні дошки й величезні панно двомовним текстом на тлі Прапора України: «*Єдина країна. Единая страна*».

В ефірі побільшало радіопередач за участю *русскоязычних експертів*, яких стали частіше запрошувати до мікрофона *пересічні громадяни від радіо*... Святкують єдність у двомовності.

Мода на *русскоязычність* в українському культурному та інформаційному просторі підкріплюється сумнівною солідарністю і співчуттям до бідних *русскоязычних* втікачів з Донбасу, тобто з проросійських анклавів, створених сепаратистами на фундаменті *русскоязычності*.

Причому, українське Радіо, телебачення і преса, з недоброї голови, одногосно називають захоплені проросійськими сепаратистами території двох східних областей України не інакше, як «ДНР і ЛНР». Тобто фактично повторюють визначення російської пропаганди, інформаційно надаючи статус легітимності цим антиукраїнським утворенням.

Не зважаючи на загальну економічну скруту, *русскоязычних* втікачів цілими сім'ями прийнято, влаштовано і оточено піклуванням на Київщині, Кіровоградщині, Полтавщині, в інших куточках України, зокрема у «*бандерівських*» Львівській, Івано-Франківській, Волинській областях.

Але деякі з прибульців вже зазначились невдячністю, вимагають для себе привілеїв, поводять себе задирно й не збираються достосовуватись до українських традицій спілкування, зокрема й мови.

Серед біженців прийнятих на Чернігівщині виявились молоді

рускоязычные хлопці, які не хочуть служити в Українському війську. Зрозуміло, що це викликало обурення гостинних селян. Натомість кокетування нинішньої *постєвромайданної* влади перед *рускоязычными* до добра не доведе.

У нещодавно запропонованій *Конституції громадянського суспільства* («Слово Просвіти», №19, 15–21.05.2014) питання мови чітко викладено з патріотичних позицій, в інтересах справжньої (а не штучної) єдності всіх громадян України:

«Стаття 10. Мова — це ключовий, найпереконливіший і найдосконаліший засіб ідентифікації людини у світовій, вітчизняній і місцевій спільноті, важливий елемент суверенності особи, Нації, країни і головний чинник її культури.

Водночас мова є практичним засобом єднання одноплемінників і всіх причетних до неї патріотів суспільства.

Основою культури та патріотичної солідарності громадян Української Республіки є мова **Титульної Нації — українська мова**, що є державною мовою міжнаціонального спілкування на всій території України.

10.1. Всі органи державної влади, зокрема й передусім *Міністерство культури і національної спадщини, Міністерство науки та освіти*, відповідні *посадові особи*, а також *організації, установи та засоби масової інформації* повинні забезпечувати і гарантувати поширення, використання, всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

Застосування української мови є обов'язковою умовою діловодства, оформлення всіх офіційних документів і всіх публічних виступів громадян Української Республіки.

Обов'язковою умовою праці на державній службі є належне володіння державною мовою, тобто досконале, практичне, всебічне, повсякденне використання української мови».

Отже, «*українська мова є практичним засобом єднання одноплемінників і всіх причетних до неї патріотів суспільства, є державною мовою міжнаціонального спілкування на всій території України*».

Отож давайте не будемо лукавити. Свідомий громадянин України не може бути патріотом, якщо залишається *рускоязычним*, якщо досі, на третьому десятку років незалежної України, не зробив для себе патріотичного вибору, не став патріотом українського суспільства, причетним до української мови. Бо відомо: мова — це не тільки звуки...

Про те, що мова є **найдосконалішим засобом ідентифікації людини**, також відомо з давних-давен. Але нині цей засіб ідентифікації набуває особливого значення. У кожний момент спілкування з ким-небудь, ми хочемо бути певними, що ця людина — наша, що вона віддана Україні, не продасть, не зрадить.

Якщо людина розмовляє російською, не можу їй повірити до кінця, на 100%. Бо як можу повірити, якщо ця людина не є стовідсотковим патріотом!? **Бо який же ти стовідсотковий патріот, якщо розмовляєш зі мною мовою ворога, мовою ворожої держави?! Причому, держави, яка воює проти мене за допомогою російськомовної брехні на всіх каналах її мовлення!**

А що нині відбувається у середовищі українських пересічних громадян з подачі євроорієнтованих можновладців? А відбувається «мирне» впровадження у свідомість Українців інтересів ворожої держави шляхом при звичаєння до «*русского міра*» в його підступному *філологічно безпечному* варіанті.

Шуфрічи, медведчуки та інші різні *чечетови з симоненками* радіють! А як же: те, чого не вдалося у мовному питанні зробити команді **Януковича**, одним помахом руки зроблено так званими *євроінтеграторами*.

Бачимо (і чуємо!), що російську мову в Україні, як курс гривні до долара, нині пущено у вільний обіг і вона практично стала другою державною. Відповідно оговтались комуністи і регіонали, котрі почали безперешкодно виступати в українському парламенті по-російськи.

І ніхто їм не заперечує. Отож і в Кремлі задоволені...

Задоволені, бо добре знають про те, що не всі українські громадяни задають собі важливе питання: ***незалежність України — це від кого?*** Задоволені, бо знають, що багато хто з *русскаязычных* не хоче мати незалежності від Росії.

Оце наша біда. Навіть якщо людина усвідомлює необхідність енергетичної, військової, економічної, інформаційної незалежності від Росії, нерідко не усвідомлює небезпеки мовної, *русскаязычной* залежності.

Звичайно, не кожен громадянин України, інфікований російським паразитом, обов'язково стає манкуртом на 100%. Але й 50-відсотковий манкурт не викликає довіри під час війни, розв'язаної і підтриманої *русскаязычными*. Загальновідома толерантність, терпимість, відкритість і хлібосольність Українців до представників інших національностей нікуди не дінуться й надалі залишаться складовими елементами ментальності й традицій.

Проте не будьмо наївними і пам'ятаймо, що йде війна, і є ментальність манкуртів — гаряче захищати інтереси ворогів. Ця війна щойно розпочалася. Вона розвивається як затяжна, виснажлива й вірогідно буде тривати впродовж кількох років. Триватиме й життя. Женитимуться й виходитимуть заміж, народжуватимуть дітей... От тільки чому навчатимуть своїх дітей громадяни незалежної України?

Для багатьох нинішніх батьків українських дітей було мало історичних 260 років *охохляндення* Московією і Петербургом, було мало 70 років *оболванювання* комуністичною казочкою на російський манер, а потім ще й двадцяти трьох років непростого життя в умовах незалежної України, коли Росія щоразу вигадує проти нас чергові паскудства.

Для таких було мало, бо й самі досі залишились *рускоязычними*, й дітей народили і виховали Українцями лише на 50%...

Отож знайте і пам'ятайте: щоб один раз і назавжди виграти війну з Росією й побудувати щасливе життя, треба кожному громадянину мати 100% України в голові й в серці!

«Слово Просвіти», ч. 27, 10–16 липня 2014 р.

Внутрішньо переміщені особи...

Українська земля — дивовижна й незбагненна. Для тих, хто приходить до неї з добром і любов'ю, вона, як мати, щиросердно розкриває обійми й надає можливість збагатитися духовно й матеріально.

Натомість тим, хто приходить зі злом і ненавистю, Україна спочатку надає шанс виправитися. Якщо цей шанс пришельцями не використано, тоді ніщо не може відвернути від них біду, яку самі на себе накликали...

Термін «*переміщені особи*» (англ. *displaced persons*, акронім: *DP*) з'явився 1945 року і стосувався близько 10 млн осіб, які опинились на території Німеччини внаслідок примусового завезення оstarбайтерів та осіб з інших країн проживання, арештованих за расовими, релігійними або політичними міркуваннями. Серед них — 2,4 млн Українців.

Після закінчення Другої Світової війни, близько 310 тисяч свідомих Українців відмовились повертатися до ССРР і опинились у становищі біженців або переміщених осіб. Потім своєю культурою, працелюбністю і відповідальністю зміцнили діаспору на Заході.

Під час нинішньої війни, розв'язаної Росією проти України, за підрахунками Управління Верховного комісара з прав біженців ООН, кількість *внутрішньо переміщених осіб* в Україні станом на кінець червня 2014 року сягнула 54 тисяч. З них 12 тисяч виїхали з території АР Крим, 42 тисячі — з Донбасу.

Хто вони — *«донбасівці»* — й звідки раптом взялися? Відрахунок часу кардинальних змін на лісостепових територіях споконвіку хліборобських, конезаводських, вівчарських і виноградарських господарств Українців, Греків, Німців та інших, що розташовувалися між Приазов'ям і Сіверським Донцем, почався у 1932–1933 роках.

Саме тоді, на звільнені Голодомором українські південно-східні терени було завезено нових мешканців із переважно північних областей Росії, загалом близько 360 ешелонів. Ці *переміщені особи* привезли свої традиції й свою, досить своєрідну «культуру», в якій домінувала (й нині домінує) брудна лайка на адресу матері співрозмовника та звичка напиватися горілкою до втрати свідомості.

Цей своєрідний контингент, через його невибагливість і повну відсутність уявлень про демократію, виявився дуже зручним для використання під час проведення *індустріалізації Донбасу* — будівництва і експлуатації шахт, коксохімічних, металургійних і машинобудівних гігантів. Пришельці не звертали увагу на те, як на цій землі живуть залишки автохтонів, українську мову вважали ворожою, про українську культуру взагалі не йшлося, бо політика більшовиків була спрямована на *«воспітання нової історической общьности — совецких людей»*...

Моя перша мрія збулася, коли я, киянин від народження, після сьомого класу вступив до гірничого технікуму. Думав про це ще з раннього дитинства, бо жили ми дуже бідно, одна мама працювала на п'ять осіб, то я хотів стати шахтарем, бо чув, що там багато заробляють.

Вже після першого курсу в 1954 році почав працювати у шахті недалеко від Курахівки Донецької області. Оформили машиністом електровоза, але через два дні хтось з іншої зміни спалив контролер, отож потім довелось штовхати вагонетки по штреку вручну.

Так й шлося упродовж чотирьох років: у семестрі — за партою, канікули — у шахті. Взимку — місяць, влітку — два-три. Працював на багатьох шахтах, опанував всі підземні спеціальності, а 1957 року, отримавши диплом гірничого техника, прибув за призначенням у Штерівське шахтоуправління, що на Луганщині.

Місцина віддалена від залізниці й від принад цивілізації, пишно розквітала весною на навколишніх скелястих узгір'ях, влітку голо страждала під палючим сонцем. Місцеві мешканці — нащадки небагатьох родин, дивом вцелілих під час Голодомору.

Праця у шахті — це потужний наркотик. Все і всі поєднані одним загальним прагненням: *«Ти добич дай!»* — тобто збільшуй видобуток вугілля. Поєднані й спільною тривогою — бувають аварії й жертви. Дещо прийшлося пережити. У шахті, коли немає порожняка (не подали вагонеток, нема куди вантажити вугілля з лави), розмовляли про жінок. З гумором, але без вульгарщини. На поверхні, коли збирались у клубі чи в чайній (де немає чаю, тільки горілка і котлети з макаронами та кабачковою ікрою), — про *добич*.

Не одразу зрозумів очевидне: поряд із мешканцями з села що у долині та тими, що їх довозили до контори з віддаленого грецького поселення, у шахті працювали особи, котрі відрізнялися своєю поставою, поведінкою і... лексикою. Зокрема ті, які мешкали у досить просторому гуртожитку.

У нашій кімнаті було чотири ліжка. На одному з них — бригадир наваловідбійників у моїй зміні **Адам Білозір** — оптимістичний, дивовижно делікатний і своєрідно стриманий хлопець, котрий мовно виявлявся типовим львів'янином, з очевидним польським акцентом.

Були й інші оригінальні особистості: середніх років колишній боцман з Балтики (чого його сюди занесло?), гордовитий молодик красень-блондин з Латвії, хитрий малюк-інтриган з Волині, підозріло веселий і балакучий провокатор з Тернопільщини та їм подібні, переважно із Західної України.

Серед них виділявся чудовою українською мовою головний бухгалтер з двома гарнющими доньками-близнючками підліткового віку. У моменти обурення (а це бувало частенько) його багата лексика рясніла доречними прислів'ями з виразним прикарпатським звучанням і дошкульними епітетами.

Всі вони несли в собі якесь невдоволення і, як я потім зрозумів, — усвідомлення безвиході та очікування на можливість втекти звідси.

Аж якось, у вузькому колі, начальник шахтоуправління вигукнув: *«Райком партії до Дня Шахтаря виділив один орден і три медалі, але нема кому вручати — самі бандерівці й зеки!»* Щоправда, тоді у вжитку частіше було інше слово (пошепки й не без поваги) — *антісоветчікі*.

Тобто це село з двома шахтами було місцем заслання для таких,

що мали причетність до діяльності, яку тоді вважали антисоветською, а нині — героїчною. Багато хто з них пройшов жахи «*органів*», ненавиділи всіх і вся, а передусім — самих себе, що й вилазило моментами під час великого перепою. Перебували «*на перевихованні*» з огляду на їх «*непевне*» минуле...

Натомість зовсім інший контингент, з «*певним*» минулим, довелось пізнати у 1990-х роках під час виконання і впровадження власних науково-виробничих розробок на підприємствах машинобудування у Маріуполі, Донецьку, Краматорську, Дружківці, Бердянську, Горлівці.

Тут вже були нащадки осіб, перевезених з Росії після Голодомору, зокрема й ветерани будівництва таких металургійних і машинобудівних гігантів, як Азовмаш, НКМЗ, Донгормаш тощо, для яких мені довелось розробляти і впроваджувати сучасні схеми і методи організації виробництва. Народ переважно аполітичний, виключно російськомовний, суспільно і кадрово вичищений від натяку на український патріотизм. Головне для них — робота і зарплата.

До грудня 1991 року ці *флагмани совєцької індустрії* фактично підпорядковувались Москві. Попри набуття Україною незалежності, порядки на виробництві й міжлюдські стосунки залишались незмінними, типово совєцькими. Збереглися й відповідні зв'язки з Росією та ностальгія за колишнім СРСР, в якому життя було зрозумілим.

Під час Всеукраїнського референдуму у грудні 1991 року, коли в цілому по Україні за незалежність проголосували аж 90,32% громадян (від тих, що *взяли участь*), мало хто звернув увагу на те, що лише 64,38% виборців у Донецькій і 67,38% у Луганській областях та 36,58% у Криму проголосували за незалежність України (від *загальної чисельності виборців*).

У зрозумілій тоді ейфорії, мало хто занепокоївся тривожною арифметикою, тобто тим, що 35,62% дорослих громадян у Донецькій області, 32,62% у Луганській та 63,42% у Криму *не висловились за незалежність України(!)*. На ці переконливі свідчення *джерел сепаратизму* ніхто серйозно не реагував упродовж наступних 23 років.

Продовжували існувати осередки Компартії, яким активно допомагали ветеранські організації. А про те, що там буде далі «*с той незалежністю*» — місцевий люд не переймався — «*поживемо, побачимо*». Важливо, щоб донецька команда «Шахтар» очолювала турнірну таблицю чемпіонату України з футболу...

Керівники підприємств (так звані «*червоні директори*») зосере-

дилися виключно на проблемах виробництва і збереженні своїх підприємств. Причому, визначення «своїх» тут не є ідіоматичним. Бо загальне оринковлення українського господарства, а отже й ускладнення функцій у сфері управління, призвело до поглиблення прірви між керівниками і рядовими робітниками. Колишні «червоні директори» з їх помічниками стали фактичними власниками підприємств і почали шукати шляхи утримання позицій в нових умовах.

Владна верхівка України (зокрема в особі **Кучми**) посприяла формуванню *донецького клану*, який чимдалі у своїх інтересах усамостійнювався від впливу столичної влади, вибудовуючи власну ієрархію та висуваючи щоразу більші претензії на активну участь у політичному керівництві держави.

Тому цілком логічним було створення «*Партії регіонів України*», партії нового *олігархічного* типу, співзасновником якої виступив **Петро Порошенко**, котрий був заступником голови цієї політичної сили з березня по листопад 2001 року.

Причому, назва партії од початку її утворення відображала поставлену мету: збуджувати, пропагувати і посилювати регіональні настрої, зміцнювати усвідомлення окремішності й особливості мешканців Донбасу, зазначати їх особливу роль, а отже й наголошувати на особливих правах в Україні.

Передусім йшлося про право так званого *народу Донбасу* ігнорувати мову і культуру Українського Народу на території України з одночасним розширенням застосування *російськомовності* в інтересах іншої держави.

Визначення *народ Донбасу* є винаходом сценаристів у Кремлі, але розтиражоване в Україні недолугими коментаторами і «*експертами*» швидко прижилося у двох південно-східних областях, керівників яких стали називати на російський манер *губернаторами*. З дурної голови, «*губернаторську*» термінологію почали викорисовувати також в інших областях.

Остаточне спрямування нової політичної сили на антиукраїнську діяльність в інтересах Кремля відбулось наприкінці 2001 року. Саме тоді ідеологічною основою Партії регіонів став «*захист і відстоювання прав етнічних Росіян і тих, хто розмовляє російською мовою в Україні*».

Водночас Державна дума Росії ухвалює закон, що дає право застосовувати збройні сили для «*защити соотечественников за границами Росії*».

Фактично це був офіційний початок дієвого антиукраїнського

(російського) сепаратизму в Україні. Реалізуватися йому в 2004 році завадила *Помаранчева революція*, яку чечетови, колісниченки та їм подібні *регіонали* злостиво назвали «*помараньчєвой чумой*».

Але недовго бідкалися, бо меморандум **Ющенка–Януковича** у вересні 2005-го і введення **Януковича** до складу РНБО у вересні 2006-го знову відкрили дорогу *регіоналам* для подальшої ліквідації незалежної України, зокрема шляхом реалізації планів автономізації Криму і Донбасу під російським прапором.

За активної участі *регіоналів*, на півдні й сході України було розпочато тиск на українські школи та їх ліквідацію, накладено обмеження на українські книжки, на українськомовну пресу, радіо і телебачення, надаючи пріоритети російським каналам, ведучим, коментаторам і, зрозуміло, російським гастролерам від культури...

У Краматорську маю знайомого, з яким разом вчилися у Москві 1982 року, потім співпрацювали на Донбасі, він приїздив до мене в Київ, я — до нього, спілкувалися телефоном, листовно, часом допомагали один одному в якихось потребах.

Од 2010 року на конкретних фактах (зокрема й на моїх публікаціях) намагався його переконати в тому, що було очевидним — **Янукович** є злочинцем, так само як його поплічники-регіонали, через яких реалізується кремлівський сценарій.

Жодні аргументи не допомагали, а відповідь, яка мене найбільше вразила, була: «*Да, он злодей. Но он — наш і ми его любім!*» То була остання розмова восени 2013 року. Якщо він *ваш*, то й *ви* такі самі, як він!

Цей мій знайомий — відома людина не лише у Краматорську, а й у Слав'янську, а сам він родом з Дружківки, вважає себе віруючим, цитує їхнього батюшку. Між іншим — соромно сказати — має звання професора. Це також показово для Донбасу. Адже й малограмотний **Янукович** має ступінь доктора економічних наук і звання професора, та ще й був членом Президії НАН України(!).

Отакій він «*наш*» та йому подібні «*наші*»... На превеликий жаль, так само вірогідно вважають мільйони мешканців Донбасу. **Внутрішньо** переміщені особи. *Народ Донбаса*.

Під прапором *своїї* Партії регіонів вони давно і міцно **внутрішньо перемістили** себе до Росії. Сліпі й глухі фанатики «*русского міра*», в якому зло і готовність «*б'ть хахлов*» спокійно уживаються з елементарним невіглаством та православним віровченням, яке на практиці допускає ненавидіти ближнього і обмежується свяченням крашанок у Великдень.

Тепер ніщо не може відвернути від них біду, яку самі на себе накликали...

Ідеологія сепаратизму міцно сидить навіть у головах деяких нижніх державних діячів України, часом виявляючись у відповідних лексичних формах. Так, пані **Н. Королевська** (родом з Луганщини), виступаючи у програмі **С. Шустера** 11 липня (між іншим — російською мовою) і ділячись враженнями про перебування у звільненому Слав'янську, назвала мешканців Донбасу — *«люди востока»*, котрі *«переїзжають сюди на Україну»*. Тобто виходить, що Донбас — це не Україна, а *народ Донбаса* — це не такі самі громадяни як ми, а якась інша, відокремлена категорія *«людей востока»*, що потребують особливого ставлення.

Тим часом, багато хто з **внутрішньо** переміщених осіб легко і безтурботно переміщуються у просторі, не заглиблюються у проблеми моралі, не зважають на докори сумління, не відчувають своєї провини і не хочуть усвідомлювати своїх обов'язків перед Україною.

Їх ординська натура звільняє від необхідності шанувати Правду, боротися за неї, за свої громадянські права і будувати світле майбутнє разом з усім Українським Народом. Вони розуміють *регіональність*, як форму кланової привілейованості й вважають, що мешканці Донбасу — це по суті окрема каста.

«Донбасс кормит Україну, а киевская власть нам не нужна!» — це їх мотто. Ще зовсім недавно вони радісно скандували перед телекамерами *«Донбасс — Расія!»* та проклинали Героїв Майдану, називаючи їх *бандеровцями* і *фашистами*, а тепер проливають крокодилові сльози... Зараз ця окрема каста втікає від наслідків своїх переконань і від наслідків своєї руйнівної *регіоналістської* діяльності. Так званий *«народ Донбаса»* розповідається по всій ненависній і незрозумілій для них Україні.

Внутрішньо переміщені особи, нерідко без документів, отримують українські паспорти на підставі якихось непевних довідок (і сліз), приймають гуманітарну й благодійну допомогу від тих, кого називали *бандеровцями*, влаштовуються на нових місцях і багато хто з них вже не хоче повертатися додому, де на них чекає величезна праця з відбудови Донбасу, зруйнованого за їх активної й пасивної участі...

Вони так досі й не зрозуміли величі і глибокого сенсу подвигу Небесної Сотні. Як це не прикро, але більшість з них — це особи з російською холуйською ментальністю. А тому **ніщо не могло відвернути від них біду, яку самі на себе накликали...**

Багато хто з них надалі оглядається на Москву. Вони досі не зрозуміли, що означає бути громадянами незалежної України й членами суспільства, котре прагне будуватися на засадах правди, свободи, демократії й цивілізованого розвитку. Чи захочуть вони тепер стати на захист України (зокрема й власних домівок) у війні проти реального російського ворога?

Ох й роботи у нас попереду!

«Слово Просвіти», ч. 28, 17–23 липня 2014 р.

Хроніка агресії і окупації (10.08– 20.08)

10.08.2014. По всьому Донецьку не вщухають вибухи і стрілянина. Упродовж тижня з Луганська виїхало понад 4 тис. мешканців.

Росія нарощує військову присутність на кордоні з Сумською областю України (30 БТРів, артилерія, тягачі), а бойові вертольоти РФ виконують розвідувальні польоти над прикордонною територією України.

Кілька лауреатів Нобелівської премії миру закликали Росію до припинення агресії на Україну. Чемпіонка світу з художньої гімнастики продала свою золоту медаль на аукціоні для допомоги українській армії.

20.08.2014. З території Росії продовжують обстрілювати територію України за допомогою важкої артилерії та установок «Град». Точаться важкі бої в районі Іловайська, де українські батальйони упродовж кількох днів перебувають в оточенні, несуть втрати й чекають на обіцяну допомогу.

Тим часом проросійські бойовики на цій ділянці фронту отримали допомогу силами російських десантників та терористичних батальйонів «Восток» і «Оплот». Як стало відомо, понад половина проросійських бойовиків на Донбасі — громадяни Росії.

Бойові дії на Донбасі лише упродовж липня завдали вугільній галузі збитків на суму майже 300 млн гривень. Так званий «гуманітарний конвой» з Росії, всупереч всім законам, не зважаючи на протести офіційного Києва, по-хамськи в'їхав на територію суверенної України.

В ООН вже нарахували 416 тис. переселенців з окупованих Росією регіонів України. У центрі Москви на висотному будинку активісти підняли жовто-блакитний прапор України. **Порошенко** закликав пофарбувати весь світ у жовто-блакитний колір.

За даними інформагенції та «Української Правди».

Виховання чергою

Не можу достеменно визначити, скільки я, починаючи од другого класу школи, упродовж 67 років простояв у чергах. Мабуть на рік життя набереться.

Добре пам'ятаю мої перші черги під патронатом бабусі Олі, коли мерз кілька годин на розі вул. Дмитрівської в очікуванні на відкриття кіоску, де продавали обрізки (так звані *субпродукти*) з ковбасної фабрики на розі вул. Павлівської.

Чергу за духмяним хлібом «Український», що з'явився на початку 1950 року, треба було займати за півтори-дві години до відкриття крамниці на розі Чехівського провулку. Досі пам'ятаю муки вставання зі сну в зимове передрання і пронизливий холод, від якого тікав у найближче парадне. Але ненадовго, бо можна було втратити чергу.

Стійко закріпився у пам'яті спогад про черги за маслом, яке зрідка «викидали» у продаж на розі вул. Франка. Лютий мороз, черга від нинішньої вул. Б. Хмельницького до Володимирського собору, норма в одні руки — півкіло.

Час спливав, у життя входили нові покоління, змінювався світ, але надалі залишалися черги в Україні. Щоправда, змінювався характер черг. Для періоду так званого «розвинутого соціалізму» (тобто *брежнєвізму*) типовими були черги «за дефіцитом». Під поняття *дефіцит* підпадало практично все. Зарплатню видавали, були гроші, але не було товарів.

З набуттям Україною незалежності й розвитком системи вільного ринку, з'явилось багато товарів, але дефіцитом стали гроші.

Проте не для всіх. Подібно до совєцьких порядків, коли для комуністичної номенклатури існували наповнені суцільним дефіцитом «*закритіє розподітелі*», де не було черг, новітня посткомуністична влада взяла до своїх руках грошедрукувальний верстат і безчергово-першочергово фінансувала *свої* банки, *свої* компанії, *свої* установи, фонди, інвесторів.

Для пересічних Українців залишалися черги за грошима, як наслідок затримки виплати зарплати і пенсій, інфляції та збільшення безробіття.

Ви можете не повірити, але упродовж семи років працюючи у Верховній Раді України на посаді помічника народного депутата, практично щомісяця мав відстояти солідну чергу в день виплати заробітної плати.

Солідність черги визначалась не стільки тривалістю часу стояння (нерідко понад годину), а передусім — контингентом, що складався переважно з помічників депутатів. А це, як правило, народ освічений, працьовитий (чого не можна сказати про багатьох їх керівників) і досвідчений. Тому й розмови у такій черзі бували корисними.

Зрештою, це стосується кожної черги. Бо черга — це своєрідна модель суспільства, відображення його структури, актуальних проблем і інтересів.

Це тільки на перший погляд здається, що теми розмов у черзі виникають випадково. Тут ми бачимо відкриту форму справжньої народної демократії, незалежно від того, чи це черга до каси, чи до кабінету паспортистки.

І тому черга здатна з ентузіазмом підтримати далеко не кожную тематичну пропозицію. Особливо нині, під час війни, яка змінила

пріоритети і прискорила розвиток патріотичної свідомості громадян. Щоразу більше Українців сміливо піднімають голос проти відвертого ворога і окупанта, якого донедавна приймали за «старшого брата».

Щоправда, й вороги незалежної України почали сміливіше виступати з відвертими антиукраїнськими філіпіками, як наприклад, деякі дозвонювачі на радіо у прямому ефірі.

Не скорочується черга шуфрічів, богословських, ефремових, германів та інших проросійських хамелеонів, бажаючих «засвітитися» на телеекранах зі своєю незмінною хитрістю. Масовим тиражем, на всіх станціях метро у столиці розповсюджується (причому, безкоштовно!), майстерно відредагована у своїй антиукраїнській підступності, газета «Весті».

У свою чергу, антиукраїнську пропаганду активізували російськомовні «біженці», які у тролейбусах і на зупинках «віщають» про «звірства» українських сил АТО на Донбасі. Серед них й ті, котрі ще недавно радісно й переможно горлали «Донбас — Росія!» та лаяли «кієвську владь бандеровцев», а нині прибули під благодійну опіку цієї ненависної «владі» й не поспішають на східний фронт...

Довелось мені нещодавно вистояти дві з половиною години у черзі, щоб отримати відому форму № 3. Це не був втрачений час. Всім, хто хоче без жодної офіційної соціології мати професійне уявлення про настрої у нашому суспільстві, рекомендую поштовхатися у черзі.

Тут матимете перед собою повний асортимент емоцій: від божевільного обурення у напрямку невизначеного адресата, до лагідного зауваження з посиланням на необхідність власної відповідальності за долю Батьківщини.

Черга може дати багатий матеріал для дослідників-психологів, а подекуди й психіатрів. Є тут місце й для педагогів бажаючих перевірити свій авторитет на тих, хто давно вже не є учнями.

Черга зближує незнайомих і здатна винести безкомпромісний вердикт на питання «Хто є хто?» Як у кожній суспільній групі, у черзі також виявляється лідер, якого визнають і якому подекуди підпорядковуються. Черга виховує і формує практичні навички самоорганізації і взаємної толеранції.

Про нахабу кажуть: «Цей завжди хоче пролізти без черги!» Про порядну людину довелось почути: «Він перший пішов до військомату і став у чергу на запис добровольців!»...

Поряд з індивідуальним, існує національний вимір розвитку черги. Він тісно пов'язаний зі здатністю суспільства до позитивної трансформації на підставі патріотичної свідомості, з врахуванням кращих зразків світового досвіду *чергування*.

Українці зайняли чергу до ЄС і НАТО одними з останніх, надто пізно усвідомивши небезпеку злочинних намірів Росії, її керівництва і її народу. Бо й нині багато хто наївно вірить у примітивну казочку про «старшого брата», який насправді не має жодного відношення до будь-якого братерства.

Після розпаду СРСР, першими у європейській черзі чітко визначили себе громадяни Польщі й Чехії. Їх історична пам'ять зберегла факти агресії і дикунського бузувірства Росіян. За Поляками і Чехами успішно вистояли у черзі й були прийняті у систему європейської безпеки країни Балтії, ще пізніше — Румунія і Болгарія, слідом йдуть Грузія і Молдова.

Натомість Українці схаменулися (і то ще не всі!) лише після того, як втратили Крим й військова агресія Росії набрала небезпечної ескалації. Проте навіть в умовах цієї очевидної небезпеки, все ще чуємо з уст політиків знайому з 1990-х років мантру: «*Захід нам допоможе!*» І так упродовж двадцяти трьох років.

А чого це країни благополучного Заходу повинні допомагати Україні, яка завжди розумна тільки заднім числом? Чому Українці, у кращому випадку, починають боротися з наслідками постфактум, а не з причинами до того, коли лише формуються очевидні негативні тенденції й назрівають майбутні трагедії?

Рівень бойової готовності Збройних Сил кожної країни залежить від того, наскільки суспільство усвідомлює можливість (і реальність!) нападу на цю країну. Нація повинна завжди чекати на *черговий* підступний крок агресора. Особливо, якщо це агресор із понад 360-річним стажем.

Росія давно має чіткий план геополітичного панування у сучасному світі, а тому не поспішала з реалізацією *черговості* щодо України. Спочатку треба було підготувати *зовнішній контур агресії*: Нагірний Карабах, Придністров'я, Чеченія, Абхазія, Південна Осетія, Грузія та натренувати відповідних *фахівців з агресії*.

Отож в Україні *відповідні російські фахівці* починали з одиночних пострілів снайперів і вбивства протестувальників на Майдані, потім настала черга на автоматні й кулеметні черги у виконанні «*зелених чоловічків*» у Криму, далі — черга на використання мінометів і гранатометів сепаратистами на Донбасі, за ними — черги з ав-

томатичних гармат і ракетних установок залпового вогню, аж надійшла черга на використання російських багатоступінчатих ракет універсального застосування (зокрема й для ураження будь-яких цілей, як от малазійського пасажирського літака на висоті понад 10 км).

На жаль, далеко не всі нинішні можновладці на Печерських пагорбах у Києві адекватно реагують на черги залпового вогню в Донбасі, а відтак не дуже реально оцінюють перспективу подальшого розвитку війни, все ще живучи ілюзіями про можливість домовлятися з бандитами.

Натомість *відповідні російські фахівці* (себто оснащені сучасною зброєю агресори, окупанти та їх найманці й зрадники) не визнають і не хочуть розуміти мови правди, мови співчуття і милосердя. Вони визнають лише мову черг: автоматних, кулеметних, артилерійських.

Нещодавно було анонсовано прохання донецьких сепаратистів-терористів до Росії, щоб надати у їх розпорядження фосфорні бомби. Враховуючи, що ескалація російської агресії відбувається згідно із нароцтуванням «*черговості беспределу*», можна у подальшому очікувати використання агресором напалму, вакуумних бомб, отруйних речовин.

Ніхто не збирається нікого лякати. Це справа фактів, а не емоцій. Сирійці вже «*познайомились*» з бойовими отруйними речовинами російського виробництва, а про російські вакуумні бомби могли б дещо розповісти афганські моджахеди.

Нинішня безпечність українського суспільства, значна частина якого не бачить реальної небезпеки для себе та продовжує відноситись до війни й жити так, неначе війни немає, створює небезпеку терористичних актів і сприятливих умов для російських диверсантів.

Десантно-дверсійний різновид війни вже *стоїть на черзі* наступних кроків російської агресії, позаяк своє перше завдання команда **Путіна** вже виконала:

а) набула необхідної підтримки абсолютної більшості громадян Росії на загарбання України (88%);

б) достатньо переконливо дала зрозуміти країнам вільного світу, що для них буде краще, якщо не поспішатимуть втручатися у війну на боці України, зокрема у сфері надання допомоги;

в) заблокувала нормальний розвиток України і продовжує активно знищувати промисловість, інфраструктуру, фінанси та інші галузі життя Української Держави.

Не лише громадянам розвинених країн, а й багатьом нашим громадянам невтямки, на які звірства здатна Росія. Нормальні люди просто не можуть собі уявити і повірити, що російська брехня може бути настільки брехливою, а злочинна російська жорстокість може бути настільки жорстокою. Через те й не вірять, що саме терористи-сепаратисти обстрілюють житлові квартали Донецька і Луганська з установок залпового вогню, а російська артилерія — нашу територію.

Світ здивований, обурений, шокований, розгублений, але адекватних висновків з агресії Росії та її окупаційної геополітики не зробив. Все ще попереду. Російське слово *беспрєдел* (*бесовський прєдел* — тобто відсутність будь-яких моральних меж) не має ментального відповідника в українській мові.

Натомість в російській воно означає використання будь-яких можливостей в словах, уявленнях і діях, спрямованих на досягнення поставленої мети *«любой ценой»*, не зупиняючись перед будь-якими злочинами. А мета кремлівських верховод проста і чітко визначена — загарбати Україну й відновити Російську імперію.

Очевидні факти подій, що нам дано спостерігати упродовж останніх п'ятнадцяти років у стосунках з Росією, а надто од лютого 2014 року, достатньо переконливо свідчать про те, що **російсько-українська війна буде затяжною, виснажливою, триватиме довго й охопить всю територію нашої Батьківщини**. Цього не треба лякатися, а до цього треба серйозно готуватися.

Нині часто наводиться позитивний приклад організації збройних сил Швейцарії, де основу війська на 90% складають формування територіальної самооборони. Цей досвід, у свою чергу, дещо запозичила Польща. А хто не дає Українцям перейняти зазначений досвід *у свою чергу*? Досвід бойової організації кращих армій світу характеризується професійністю на рівні сержантів. Бо війну виграють не генерали, водячи пальцями по оперативних мапах, а сержанти й рядові бійці ногами по землі.

Натомість Україна, в якій чисельність генералів і полковників на початок 2014 року майже дорівнювала чисельності цих категорій в усіх арміях ЄС разом узятих, не має достатньо фахового сержантського складу. Отож і стаємо у смертельну чергу набування бойового досвіду під зливами куль, мін, снарядів і ракет ворога.

Складається враження, що стояння у чергах останніми — це українська національна риса, яка вочевидь не сприймається як недолік. Українці чекають, аж поки хтось попереду стане у чергу, а тоді вже й ми...

Зараз для України є шанс стати першою у започаткованій нами черзі країн, які розглядають можливість розірвання дипломатичних стосунків з РФ або переведення їх на рівень обмежених контактів. Черговим раціональним кроком міжнародного співтовариства мало б бути створення *Антиросійської коаліції* та утворення навколо РФ зони ізоляції від цивілізованого світу.

Це був би дієвий засіб для зупинки агресора, який поки що не бачить перешкод для здійснення своїх злочинних намірів. Був би, але те що бачимо нині, не дає підстав для оптимізму. Бо далеко не всі піддаються вихованню чергою...

*«Слово Просвіти»,
ч. 30, 31 липня — 6 серпня 2014 р.*

Готуватися до тотальної, народної війни

Мою пропозицію про необхідність термінової підготовки населення до ведення партизанської війни проти російських окупантів було надруковано у «Слові Просвіти» ще у квітні.

У тій публікації я попереджав, що згідно з кремлівським сценарієм, саме на окупацію всієї України розрахована унікальна антиукраїнська пропаганда, яку од листопада 2013 року Москва буде виключно на брехні, щоб переконати Росіян у необхідності захистити їх та *«соотечественников на Донбасе»* від *«бандеровцев, терористов, бандітов і фашистов, которие совершили государственный переворот і захватілі владсть в Києве»*.

Ця безпрецедентна брехня в умовах масованої антиукраїнської пропаганди набула на теренах Росії статусу правди і, як наслідок, більше 70% Росіян нині підтримують введення військ РФ на територію України. Зокрема, захоплення Києва є центральною метою російського плану агресії, як основи для *«бліц-крігу»*, щоб неспішний, вальсяжний, лінивий, законсервований у своїй самовпевненості та ялових погрозах Захід не встиг оговтатись.

На це вказують події останніх двох тижнів, коли Збройні Сили Росії почали практично щоденний артилерійський обстріл нашої території, розширили використання своєї авіації із заглибленням на нашу територію до 15–20 кілометрів, посилили діяльність своїх розвідувально-диверсійних груп (зокрема в центральній і західній Україні), нагромадили на наших кордонах величезну кількість військової техніки і особового складу військ, продовжують збіль-

шувати їх чисельність на всіх ділянках російсько-українського кордону та надсилати на нашу територію військові загоны, оснащені новітнім озброєнням.

Причому, структура родів військ і відповідної техніки, не залишає жодних сумнівів — безперечно, це сили масованого нападу, розраховані на швидке проведення наступу і подальше просування з відповідним використанням авіації, артилерійських і ракетних систем, десантуванням великих військових частин на значній території.

Нещодавні розвідувально-диверсійні рейди російської авіації над Україною лише підтверджують наближення часу широкомасштабної агресії. Це підтверджується також незмінністю доведеної до абсурду дивовижної брехні, яку Росія офіційно поширює щодо України не лише за допомогою інформаційних, а й дипломатичних каналів.

Чого вартий хоча б такий «перл» пропаганди РФ, як твердження, що малазійський пасажирський літак збили сили ППО України. І що цікаво, у цю маячню вірять не лише в Росії, а й дехто з офіційних осіб світового бомонду.

Кожен агресор починає війну з провокацій. Провокації на нашому північному і східному кордонах вже почалися у формі погроз, небезпечної демонстрації маневрів авіації і сухопутних військ Росії, регулярних обстрілів нашої території.

Путін і його генерали надто довго готувалися до захоплення України. Ця підготовка і динаміка сьогоднішньої війни на Донбасі лише розпалюють азарт кремлівських злочинців, котрі набрали такого темпу підготовки до вторгнення, що вже не можуть зупинитись у своїх божевільних прагненнях. Вони дивляться на мапу і насилу утримуються від спокуси. Адже відстань від нашого північного кордону до Києва становить якихось півтори-дві сотні кілометрів...

До чого ведуть? У вже згаданій публікації, надрукованій понад три місяці тому, я закликав до термінового створення штабів партизанського руху і відповідних партизанських загонів за місцем проживання громадян. Багато хто тоді не сприйняв ту слушну пропозицію. Тепер кожен бачить, що агресор не зупиниться і фактично нав'язує тотальну війну.

А в тотальній війні поняття *фронту* є відносним. Бо тоді фронт є не лише там, де ми бачимо озброєних солдатів-окупантів, а й там, де особи в цивільному одязі, котрі нічим не вирізняються у натовпі, можуть і готові заподіяти великої шкоди, завдати значного удару, збирати і передавати шпигунську інформацію.

СБУ вже трохи вполювало таких осіб, але чи за всіма услідкує СБУ? Слід було б вивісити на видних місцях плакати із закликом до всіх патріотичних громадян: *«Будьте пильними!»*

Звичайно, це стосується нашого життя на нашій *вільній* території. Натомість треба готуватися до життя і боротьби на *окупованій* території. І тут ми повинні бути готовими до *тотальної війни*; війни скрізь, де ми маємо навколо і перед собою окупантів.

Потрібно вже зараз психологічно підготувати населення до усвідомлення такої можливості й мобілізувати добровольців для проведення нормальної всеохоплюючої партизанської роботи, зокрема агентурної, розвідувальної, диверсійно-підривної, тощо.

Бо потім буде пізно, а зараз ще є час на те, щоб розібратися *«хто є хто»* і відповідно підготуватися.

Війна багатьох застала зненацька. Ще й зараз є громадяни, котрі не сприймають нинішню ситуацію всерйоз, а надто — якщо надовго. Як це не дивно, але для багатьох війна ще не почалась. У кожному разі, не стала їх особистою проблемою. Лише хочуть, *«щоб скоріше це все закінчилося»*.

Проте само собою *не розсосеться*. Потребуватиме великих і тривалих зусиль. Зокрема й партизанської роботи. Тут може бути корисний досвід УПА і АК.

Чітко організовані *боївки* українських повстанців і польської Армії Крайової вписали славні сторінки в історію підпільної боротьби цих партизанських армій, кожна з яких героїчно боролася проти німецько-гітлерівських і проти російсько-більшовицьких окупантів.

Що воно таке — *боївка*? Це підрозділ, що складається з п'яти-семи осіб, спільно навчених, оснащених, всебічно підготовлених фізично, морально і психологічно для підпільної війни на території окупованій ворогом.

*Спить село, панує тиша в лісі.
Кулемет захований у стрісі.
Йде москаль, у вікна заглядає;
Гримнув постріл — і його немає.
Всюди буйно квітне черемшина,
Мов до шлюбу вбралася калина...*

Організація антиросійського підпілля є нагальною необхідністю. Цей простий і очевидний засіб мобілізації патріотичних громадян

проти агресора згуртує Українську Націю і перетворить її у дійсно *народну* армію, поставить перед бійцями-партизанами просту, чітку й зрозумілу мету — воювати проти російських загарбників скрізь, зокрема й там, де ми живемо.

Безперечно, стане в нагоді добрий досвід самоорганізації життя і героїчної боротьби на Майдані, із бойових сотень якого виросла Національна Гвардія і доблесні батальйони добровольців. Ми повинні бути готовими воювати на кожному квадратному метрі нашої території, маючи лише один наказ — наказ бити ворога в ім'я любові до Вітчизни, в ім'я її незалежності.

Боївки можуть багато в чому прислужитися також в умовах мирного життя, позаяк патріотична свідомість, дисциплінованість, згуртованість і раціональність мислення членів цих підрозділів гарантує виконання відповідальних завдань.

Якщо ворог знатиме, що громадяни України організовані в *боївки*, мають наготові зброю і готові воювати *тотально*, тоді ворог не наважиться на здійснення багатьох своїх задумів. Натомість ми здійснимо наші патріотичні наміри.

«Слово Просвіти»,
ч. 31, 7–13 серпня 2014 р.

Бойкот — справа патріотична, спільна і особиста!

Ми всі й кожен з нас прагнемо скорішої перемоги у нинішній війні, яку розв'язала і веде Росія проти України. Проте, чи ми всі й кожен з нас вважаємо цю війну особистою справою?

Світ чимдалі більше усвідомлює величезну небезпеку, яку несе Росія для всієї земної цивілізації. Але чи всі громадяни України, усвідомлюють цю небезпеку настільки, що вважають Росію своїм особистим ворогом? Чи кожен з нас на своєму індивідуальному рівні вже почав боротьбу з ворогом?

Почати таку боротьбу досить просто — треба припинити купувати російські товари і послуги. У цій справі потрібна уважність, практична (справжня, а не теоретична) патріотичність і мінімально необхідні, знання.

Передусім треба розуміти, що купуючи російське, Українці (зрештою, не лише Українці) несвідомо фінансують війну проти нашої держави. Звернімо увагу на дві важливі цифри:

а) якщо ми в Україні відмовимось від купування товарів виробле-

них російськими фірмами та від різних послуг, що пропонують російські компанії в Україні, тоді економіка Росії втратить всього-навсього 0,6% свого ВВП;

б) якщо ми замість російських товарів і послуг будемо купувати українські, тоді наша українська економіка на рівні ВВП зросте на 4,1%.

Відчуваєте різницю? Оце вам конкретний фронт всенародної боротьби проти агресора. Бо якщо кожен з нас не воює проти ворога, то тим самим допомагає йому воювати проти нас.

Здавалося б, що усвідомити цю істину дуже просто. Ан ні — навіть у травні 2014 року, коли десятки українських бійців мало не щодня вже гинули на сході від російської сучасної зброї, деякі підприємства в Україні продовжували постачати в Росію оснащення для цієї зброї, зокрема — двигуни для військової авіації Росії...

Що маємо зробити для всеукраїнського бойкоту російських товарів і послуг?

По-перше, визнати у голові й серці очевидну істину: Росія — наш ворог!

По-друге, вибираючи товари, звертати увагу на маркування. Всі товари, вироблені російськими компаніями в Україні або на території Російської Федерації мають штрих-код від 460 до 469. Крім того, Івано-Франківська, Львівська, Полтавська, Хмельницька та Сумська області вже прийняли рішення про додаткове маркування товарів, вироблених у Росії.

Зокрема львів'яни вирізняють ці товари за допомогою *аквафрешу* (так останнім часом називають кольори російського прапора), яким позначають бойкотовану продукцію у торговельних закладах, на підставі рішення облради: *«будь-яка приналежність до окупанта має бути позначена на ціннику»*.

Найкраще й дуже демократичне рішення прийняла Сумська обласна адміністрація, запропонувавши керівникам підприємств торгівлі виділити спеціальні полиці для російських товарів — нехай споживачі вибирають.

Як вважає координатор Економічного бойкотного руху **Олег Радик**, абсурд полягає в тому, що ми в Україні збираємо по гривні на бронжилети, а водночас даємо російському бізнесу можливість збирати в Україні гроші на кулі, які ці бронжилети пробивають.

Відмова від російських товарів створює на нашому ринку сприятливу нішу для заповнення її українськими товарами, причому, дешевшими і кращої якості.

Треба знати, що майже всю гумову жуйку, що продається в Україні, а також такі масові дрібниці як снікери, багато цукерок (з українського цукру) виготовляють і поширюють російські компанії. А російська горілка в Україні? Це вже повна і остаточна бздур!

Важливо, щоб покупці звертали увагу на факт будь-якої причетності товару до Росії. Бо йдеться не лише про виробництво, розфасування, опакування, а й про посередництво. Бо у всіх цих випадках, купуючи товар, ми збільшуємо прибуток російського бізнесу, який фінансує антиукраїнську війну.

По-третє, — книжки. Тема дуже актуальна, особливо, коли це книжки для дітей.

«Ми хочемо, щоб Українці зрозуміли: книга — це також товар. Зараз, коли російська зброя вбиває Українців та руйнує міста на Донбасі, купувати російські товари означає опосередковано фінансувати терористів», — пояснює позицію бойкотувальників координатор Економічного бойкотного руху **Олег Радик**.

Присутність російських видавців визнана небажаною на цьогорічному вересневому «Форумі видавців» у Львові, тому їх на ярмарку не було. Українські книготорговельні компанії попереджені про недоречність продажу книжок російського походження в умовах російської агресії.

Щоб зрозуміти наскільки актуальним і обґрунованим є таке рішення, наведу лише один приклад. Російське видавництво «Ексмо» нещодавно видало книгу «Украинский ад». Книгу анонсовано як *«продолженіє бестселлера «Украинский фронт», запрецонного Киевской хунтой»*. В анотації читаємо (подаю в оригіналі):

«Футуристический боевик о гражданской войне в Украине. Восставший юго-восток истекает кровью в неравной борьбе против бандеровских карателей и натовских оккупантов, но Русские не сдаются!»

И горят американские «ястребы», сбитые восставшим украинским ракетным дивизионом, истребительный авиаполк отказывается подчиняться приказам укронацистов, а городские партизаны Новоросии устраивают захватчикам ад на земле».

Цей типовий *«шедевр»* сучасної російської літератури у Львові не пройде!

Проте на київському книжковому базарі «Петрівка» особливих патріотичних змін на краще поки що не видно. Нинішнє панування російської книжкової продукції (і відповідних книгопродавців!) —

це не лише наслідок інерції політико-бізнесових та антиукраїнських ідеологічних рішень попередніх проросійських можновладців.

Бо водночас це результат відповідного попиту російськомовних громадян, котрі добре влаштувалися зі своїми проросійськими інтересами в Україні.

Вони не усвідомлюють свого громадянського обов'язку й не дуже обтяжують себе відповідальністю за розвиток української національної культури, *фундаментом* якої є українська мова. А тому надалі продовжують будувати в Україні *фундамент* російський: «*Какая разница? Русский язык — это язык Пушкина и Лермонтова!*».

Пора нарешті зрозуміти: російська мова — це мова «*Пушкина і Лермонтова*» у Росії. Натомість у нас, в Україні — це мова агресора, окупанта, ворога!

По-четверте, — банки. «Сбербанк России», «Русский стандарт банк», «Альфа-Банк»... Справа не в цих та інших назвах, а в тому, що певні фінансові установи держави-ворога на господарчому тілі держави створюють небезпеку в без того нестабільній економічній сфері України. Причому — і це є головним! — за рахунок активної участі наших фізичних і юридичних осіб.

Як на мене, економіста, фінансові зв'язки з російськими установами є величезним ризиком. Хоча, можливо деякі клієнти російських банків в Україні переконані, що сюди невдовзі прийде російське військо й тоді вони будуть «*в первих рядах*»?!

По-п'яте, — мобільний зв'язок. Тільки один приклад. Відкрите Акціонерне Товариство МТС («Мобильные ТелеСистемы») — оператор мобільного зв'язку в Росії та країнах так званого СНД. На території Росії, України, Білорусі, Узбекистану та Туркменістану МТС обслуговує понад 74 млн абонентів, з них на теренах України — понад 19,81 млн абонентів.

А тепер кілька нериторичних запитань на тлі фактів російсько-української війни:

Чи російські власники компанії давали присягу на вірність українському народу?

Чи можемо бути певними, що компанія не використовує в антиукраїнських інтересах свої технологічні можливості й відповідне устаткування для контролю, сканування і використання інформації з розмов абонентів?

Чи ми можемо бути певними щодо гарантій захисту нашої інформації від використання органами ФСБ Росії?

Ці запитання можуть комусь видатись як спроба дискредитува-

ти МТС. Нічого подібного! Як журналіст і громадянин, передусім усвідомлюю відповідальність перед співвітчизниками, які хочуть мати певність в тому, що у даному випадку не буде зради. Бо якщо зрадника знайшли у нашому рідному Генеральному штабі, то чого вже можна очікувати від нерідних...

По-шосте, — поточна і періодична інформація. Як нещодавно заявив відомий український письменник, — *«Мені запропонували стати паціфістом і засуджувати АТО. Тобто я мав писати про вбитих, поранених, закликати до миру. Пропонували по дві тисячі доларів за кожну публікацію. Відмовівся, бо не хочу влазити у російське багно»*.

Не знаю, по скільки тисяч отримують шуфрічі, чечетови та інші так звані *«паціфісти»* за подібну паскудну діяльність, але *«полум'яний»* виступ одного з них на ранковому засіданні Верховної Ради 12 серпня 2014 року засвідчив, що мабуть отримують більше ніж по тридцять срібняків. Бо вже дуже старався у своїх закликах *«прекратіть війну і сесть за стол переговорів»*.

Регіонали, комуністи та їх поплічники, за активної участі яких й згідно з кремлівським сценарієм, було підготовлено і здійснено агресію Росії проти України та розв'язано військове кровопролиття, нині за тим самим сценарієм проливають крокодилячі сльози, намагаючись зупинити просування наших військ з огляду на *«многочисленні жертви серед мірного населення»*.

Про те, що ці самі *жертви* є наслідком обстрілу житлових кварталів окупантами-терористами з російської важкої артилерії, *«паціфісти»* не згадують. Не згадують також про вражаючі факти типова російського блюзнірства, коли широко розрекламовані так звані *«гуманітарні конвої»* (а по суті — *троянські коні* з Росії), нахабно, наплювавши на нашу заборону і міжнародне право, по-злодійськи перетинали кордон в Україну.

Причому, перетинали після інтенсивної масованої *«обробки»* нашої території артилерійськими і ракетними системами залпового вогню з території Росії. Отака вона якість і ціна кожної російської і проросійської інформації. Додавало куті меду одне дуже *українське* і дуже *розмовне* радіо, яке майже всі вранішні інформаційні випуски починало з мало не смакування кількістю вбитих і поранених у зоні АТО.

Загалом, сфера радіо в Україні — це сприятливий полігон для демонстрації псевдоерудиції сумнівних фахівців і різноманітних безвідповідальних *«експертів»*. Причому, це стосується обох сто-

рін — як тих, котрі називають себе журналістами, так і тих, кого журналісти запрошують до студії.

Уже майже стандартним є типовий початок розмови перед мікрофоном, коли ведуча представляє запрошеного, а потім, у його мовчазній присутності, використовує значний відрізок ефірного часу для власного виступу з оголошеної теми. То навіщо було запрошувати? Хіба що як масовку...

Але буває, що справді, краще б він й надалі мовчав. Бо як починає ееее-кати, меееекати та ааакати, вставляти слова-паразити та шукати потрібні слова десь там у своїй голові під час пауз після кожних двох-трьох та ще й незугарних словотворень, то сором огортає слухача від такої *розмовності*.

Щоправда, останнім часом, радіоведучі запрошують на передачу *російськомовних* експертів, рівень *розмовності* яких не викликає заперечень. Не знаю, чи це робиться для того, щоб показати досконалість «*великого могучего*», чи для того, щоб дати можливість слухачам упевнитись, що рівень володіння українською поки що потребує домікрофонного вдосконалення.

А щодо розкриття теми, то частіше за все бесіда відбувається стандартно — запрошений із задоволенням відповідає на кілька запитань із серії «*Що буде завтра?*», безвідповідально беручи на себе функції пророка...

Гарячим серцем прагнучи перемоги у нинішній війні, яку розв'язала і веде Росія проти нашої Батьківщини, кожен з нас повинен вважати цю війну своєю особистою справою, а Росію — ворогом!

Наш громадянський обов'язок вимагає від нас не купувати російських товарів, російських і російськомовних книжок, не мати ніяких справ з російськими фінансовими установами, начуватися щодо ролі російських операторів у системах зв'язку, бути уважними щодо точної інформації, «*інформаторів*», «*пророків*» та «*ораторів*».

А головне — треба усвідомити, що публічно розмовляючи російською, ви підтримуєте російський чинник, російську присутність і російський вплив в Україні. При тому, що російськість завжди була для нас джерелом проблем.

Тому справа нашої совісті — припинити використання в Україні російської мови, мови агресора, окупанта, ворога! Бойкот *російськості* в Україні — це наша патріотична, спільна і особиста справа!

«Слово Просвіти»,
ч. 33, 21–27 серпня 2014 р.

Хроніка агресії і окупації (01.09– 20.09)

01.09.2014. Минулої доби росіяни обстріляли і потопили два українських катери прикордонної берегової охорони в Азовському морі. Крім того, протягом доби з території Росії тричі стріляли в Україну з залпових установок «Ураган». Проросійські бойовики застосовують касетні боєголовки.

Українські бійці в бою за Луганський аеропорт знищили 4 одиниці російської техніки і понад 80 бойовиків, після чого відійшли.

В районі Іловайська українські військові не дочекалися підкріплення, були оточені й внаслідок злочинних дій військового керівництва України понесли величезні втрати у кілька сотень вбитими і значну чисельність пораненими та взятими у полон. Загалом у полоні проросійських бойовиків перебуває 680 українських військових.

Прем'єр-міністр Польщі **Дональд Туск** заявив, що в Україні відбувається не якийсь там конфлікт, а справжня війна і попросив Захід про дієву підтримку України. Польські інтелектуали закликали ЄС вплинути на **Путіна** для припинення війни в Україні.

Путін відверто визнав, що мета російських бойовиків — відсунути українських військових від великих міст, щоб знищити у відкритому полі.

Генсек НАТО **Расмунсен** заявив, що віднині Росія не є партнером, бо виставила себе противником. **Меркель** назвала агресію Росії внутрішнім конфліктом між Росією і Україною, тоді як **Путін** заявив **Баррозу**, що може взяти Київ упродовж двох тижнів.

20.09.2014. Американські винищувачі перехопили 6 російських бойових літаків, що перебували в небі над Аляскою. У Мінську представники сепаратистів і української влади домовились про перемир'я і подальший мирний план. Згідно з підписаним Меморандумом (так званими *Мінськими домовленостями*), бойовики повинні вивести з зони бойових дій «Гради», «Урагани» і «Торнадо» та дотримуватись *режиму припинення вогню*.

Тим часом до Донецька у порушення всіх норм права прибув третій «гуманітарний конвой» з Росії. Що привезено — невідомо. Натомість відомо, що попередній другий «конвой» вивіз з Луганська до Росії машини і устаткування підприємства, на якому виготовлялись патрони для стрілецької зброї та металеві гроші.

Водночас проросійські сепаратисти готують до випуску «свої» гроші та примусово видають російські паспорти мешканцям окупованого Донбасу.

У зоні АТО проросійські бойовики і російські найманці ведуть підготовку до контрбатареїної боротьби проти українських артилерійських підрозділів. З цією метою з Росії прибула відповідна техніка, фахівці та інструктори.

Не зважаючи на режим припинення вогню, артилерія ворога продовжує обстріли українських військ. Наші бійці були змушені відкрити вогонь у відповідь, внаслідок чого знищено близько 20 терористів, їхні міномети та один «град». Артилерія терористів продовжує знищувати підприємства та інфраструктуру Донбасу, зокрема вчора викликала пожежу на Донецькому хімічному заводі.

Як повідомив Гелетей, на окуповану територію Луганської області завезено з Росії установку «Тюльпан» для стрільби артилерійськими ядерними зарядами. Характер деяких руйнувань і завданих ушкоджень може вказувати на те, що РФ вже використала на Україні цю зброю. Достеменно відомо, що російські військові застосували важкий міномет 2С4 «Тюльпан» під час штурму Луганського аеропорту.

У відповідь на заклик Ради Міністрів Європи до РФ вивести російські війська з України, міністр **Лавров** нахабно збрехав, що військ РФ в Україні немає. Водночас окупаційні війська посилили обстріл українських блокпостів з важкої артилерії, мінометів та установок «Град».

У керівництві НАТО заявили, що попри *Мінські домовленості*, російські війська продовжують перебувати на окупованій території Донбасу і не дотримуються *режиму припинення вогню*.

За даними ООН на Донбасі вже загинуло понад 3200 і поранено понад 8000 осіб. Упродовж минулої доби вдалося звільнити з полону 30 українських військових. Кількість біженців на вільну територію України становить: з Криму — 18 000 осіб, з Донбасу — 238000. У вересні відтік депозитів з українських банків сягнув 6,4 млрд грн.

За даними інформагенції та «Української Правди».

Надійде черга Аляски?

Те, що спочатку здається фантастичним і неможливим, нерідко стає фактом. Коли Росія добивала Чеченію під гаслом **Путіна** : *«Мочить в сортіре!»*, я опублікував попередження, що невдовзі настане черга України. Тоді це було сприйнято як фантастика і недоречність...

Справа зовсім не в нинішньому *«імператорові»* Росії, а в самій Російській Імперії; точніше — в її народі, який незмінно сповнений пихатої гордині, ненависті й заздрості до інших народів й прагне реалізувати своє особливе *«право»* на безправ'я.

Благополучний західний світ вочевидь не хоче конфронтації з Росією, а тому намагається якимось порозумітися з нинішнім кремлівським керівництвом, використовуючи класичну дипломатію, економічні санкції та формальне осудження у Раді безпеки ООН, що ніяк не додає позитиву в очікуваннях.

«Перетягування каната» між унормованим світом демократії й російським світом варварського *беспредела* на разі не вказує на перспективу зрушень у бік світлого майбутнього людства. Скоріше — навпаки.

Росія надалі підігріває й без того гарячу атмосферу в арабських та деяких азіатських країнах, а нині розширює сферу своєї руйнівної діяльності також на Європу, на систему колективної безпеки країн-членів НАТО, з очевидним наміром загострити стосунки зі Сполученими Штатами.

Наплювавши на ОБСЄ і на непорушність кордонів у Європі, **Путін** устами **Жиріновського** закликав Польщу пред'явити претензії на західні області України, що були частиною території Польщі. Як відомо, згідно з пактом **Молотова–Ріббентропа**, Червона Армія окупувала ці землі у вересні 1939 року.

Під час Ялтинської і Потсдамської конференцій 1945 року керівники держав антигітлерівської коаліції — Великої Британії, США і СРСР за підсумками Другої Світової війни домовились про встановлення нинішніх кордонів у Європі.

Причому, *«мудрість великого вождя»* **Сталіна** полягала в тому, що йому вдалося фактично залякати і надурити **Черчілля**, **Рузвельта** і **Трумєна**, внаслідок чого до території СРСР було включено Східну Прусію, країни Балтії та східні воєводства Польщі, окуповані російсько-сталінською Червоною Армією спільно з німецько-гітлерівським Вермахтом у вересні 1939 року.

Натомість для Польщі у 1945 році *«прирізано»* східні землі довоєнної Німеччини. Водночас Росія *«прирізала»* собі також ряд японських островів — Кунашир, Ітуруп та ін. Ці російські *«кравецькі»* маніпуляції ще й досі глибоким боєм відгукуються у серцях багатьох народів.

Втамувати біль мала на меті міжнародна Організація з Безпеки і Співробітництва в Європі — ОБСЄ, яка у Гельсінському (1975), Стокгольмському (1986), Віденському (1992) актах остаточно узгодила не лише непорушність кордонів, а й цивілізовані правила мирного співжиття і міждержавного співробітництва.

Нині до складу учасників ОБСЄ входить 56 країн, включно з Україною, Росією, Казахстаном, Канадою і Сполученими Штатами. Цивілізований демократичний світ сподівався власним прикладом миролюбства, компромісів, угод і правил співіснування дати Росіянам приклад сучасної організації міждержавних та міжлюдських стосунків на основі здорового глузду, взаємної довіри і шанобливого ставлення до людської гідності.

Марна справа! Історичні гасла Росіян залишаються незмінними: *«Ложь во спасение — не есть ложь!»*, *«Сила і хитрость важнее ума, а цель важнее морали!»* і *«Там где я, — там Расия!»* Совецько-більшовицький період розвитку Росії збагатив її символіку головним гаслом НКВД–КГБ–ФСБ: *«Побольше нахальства!»* Це гасло стало дороговказом, правилом і практичною інструкцією для російської агентури, дипломатії, засобів інформації, військових і цивільних функціонерів Росії.

І треба визнати, що ці антилюдські гасла спрацьовують навіть у

XXI столітті. Тим паче, що у сучасному співтоваристві країн ліберальної демократії немає єдності в ряді ключових питань.

Зокрема лідери Німеччини і Франції доволі пасивно реагують на агресивні дії Росії, а масмедіа цих провідних західних країн так завуальовано відображають війну на Донбасі, що часом незрозуміло: яка така «криза» та який такий «конфлікт» там відбувається й про що власне Україні йдеться.

ЄС і США збентежені, тримають дистанцію щодо Росії, але шукають рішень для себе. Бо коли агресор упевнений, що «цель важнее моралі» і тримає руку на кнопці запуску ракети з ядерною боеголовкою, — тут вже не до жартів.

Щоб домогтися єдності перед лицем реальної загрози з боку Росії, представницькі делегації країн-членів НАТО провели 4–5 вересня 2014 року у Великій Британії саміт, на якому узгодили заходи посилення своєї обороноздатності.

Братня Польща адекватно відреагувала на агресію Росії в Україні й почала спішно зміцнювати свої збройні сили та формування територіальної оборони. Зокрема приступила до оновлення і модернізації військової техніки, озброєнь і новітнього оснащення всіх родів військ, суттєво збільшуючи бюджетні витрати на оборону, залучаючи до військового вишколу адміністрацію воеводств, керівників підприємств та кадровий резерв військовослужбовців.

Президент Республіки Польської **Броніслав Коморовскі** чітко висловився щодо агресії Росії в Україні, зазначивши, що Польська Нація і її військо мають бути готовими до відбиття нападу з боку РФ. Таку позицію поділяють країни Балтії, зокрема Латвія, в якій час од часу активізують свою діяльність проросійські організації сепаратистського спрямування.

У повітрі постійно висить одне питання: *Чого надалі слід очікувати від Росії, якими можуть бути наступні кроки цієї Імперії Злата якою є кінцева мета її божевільного керівництва?*

Відкиньмо ілюзії і припущення, натомість розгляньмо загальновідомі факти.

Росія має отримати у Франції два новітні кораблі типу «містраль», що рекламуються як сучасні плаваючі фортеці, призначені для проведення швидких військових операцій шляхом нападу і десантування спецпідрозділів, з метою захоплення великих плацдармів на суходолі й паралізування здатності противника до спротиву.

Слово *містраль* — це назва несподіваного, різкого, холодного вітру, що дме взимку й ранньою весною у французькій провінції Про-

ванс. Нічого доброго не віщує й корабель такого типу, який розвиває швидкість 18 вузлів при водотонажності 21 000 тон.

Натомість назва класу цього корабля перекладається з французької як *ударно-штабний корабель*. Це вже «на перевиконання плану» на «містралі» базуються 16 вертольотів і батальйон морської піхоти з танками та бронемашинами. Головне — в іншому: на судні розміщується командний центр з робочими місцями для 150 операторів. А отже «містраль» — це сучасний мобільний штабний комплекс управління війною в конкретному районі світового океану.

Де Росія використовуватиме цей центр управління? Відповідь дав у травні 2014 року російський адмірал **Ненашев**: «*В Севастопалє!*» Чи можна цьому вірити? Ні, не можна. Бо у плани російського керівництва не входить замикати корабель такого класу у по суті внутрішньому морі. А після загарбання Криму взагалі не має сенсу — не той масштаб.

Інша справа — Далекий Схід. До речі, перший з двох замовлених «містралів» має назву «*Владівосток*». І не випадково. Адже традиційною базою Тихоокеанського флоту Росії є саме Владівосток, а ударною силою російського флоту в тому районі світового океану — 12 атомних підводних човнів з балістичними ракетами, оснащеними ядерними боеголовками.

От вже де є простір щоб розгулятися «містралям»! І це цілком відповідає методології залякування, яка останнім часом стала чи не головним елементом політики Кремля. До того ж, навряд чи Росія не використає нагоди продемонструвати світові свою потугу під час показово-тріумфального «*туру містраля*» (у супроводі ескадри) з Європи навколо Африки і Азії до Владівостока.

Для нинішньої Росії вже замало влаштувати демонстрації сили під час помпезних парадів у Москві на Красній площі. Кремль переніс технологію залякування на світову арену. Тим паче, що Росія починає агресію не з прямого військового вторгнення на територію, а з інформаційного вторгнення у свідомість людей, зокрема тих, котрі можуть або потенційно здатні підтримати агресію.

Російська технологія випередження і супроводження агресії брехнею виявилась доволі ефективним засобом ведення сучасної війни, особливо там, де присутній «*руській дух*» і є якісь, хоча б мінімальні, підстави для підтримки ідеології так званого «*руської міра*».

Причому, з огляду на заповітну мрію Росіян («*я б в берьзовис*

сітци наряділ весь бєлий свет»), що нині реалізується згідно з путінськими планами, бажано мати цей «русскій дух» якось так ближче до ненависного ворога, тобто до Сполучених Штатів.

Москва упродовж десяти останніх років активно і послідовно готується до війни (причому, до війни не оборонної, а наступальної) саме з позиції офіційної військової доктрини РФ, в якій вірогідним ворогом зазначено НАТО, тобто країни ЄС і США. Щоправда, військова потуга країн ЄС не дуже хвилює Росію. Інша справа — Америка. От хто не дає спати ночами російським генералам, а особливо — адміралам.

Кажу це спираючись на факти. Кілька років тому запросили мене до бібліотеки по вул. Прорізній, щоб розповів бібліотекарям Києва про НАТО. Бо я вивчав це питання не по книжках, а як журналіст, перебуваючи упродовж двох тижнів у військових частинах НАТО: у різних підрозділах сухопутних військ, під час стрільб і навчань на полігонах, в авіаційному полку, на кораблі, на тренажерах та у штабах різного рівня.

Зокрема було дуже повчальним перебування у штабі польсько-німецько-данської бригади, що складається з трьох дивізій відповідних країн, а посада командувача бригади щороку змінюється за рахунок ротації в особах командирів цих дивізій. Військове братерство у багатонаціональному НАТО спирається на чіткий організаційно-технологічний фундамент військової готовності.

Отож, прийшовши до бібліотеки, мав що сказати. Але на моє здивування, на виступ перед зібранням було запрошено також огрядного чоловіка у формі віце-адмірала. Йому й надали слово першому.

Виявилося, що він командував загоном атомних підводних човнів, що періодично, по кілька місяців, лежали на дні Атлантики біля східного узбережжя США, з ракетами націленими на Нью-Йорк, Чикаго та інші великі міста Америки. Про НАТО розповідав злобно, бризкаючи слиною ненависті, у кращому стилі комуністичної пропаганди часів холодної війни.

Я був ошелешений брехнею з вуст чоловіка, який майже нічого по суті не знав що воно таке — організація Північно-Атлантичного Пакту: коли, ким і чому заснована, на що спирається у своїй діяльності, яке має значення у сучасному світі, зокрема й для нас в Україні.

Після його полум'яного звинувачувально-прокурорського виступу, мене вже мало хто сприймав з довірою. І хоча я на підставі доку-

ментів, фактів і власного досвіду намагався пояснити головне — що це зовсім не агресивна, а суто оборонна структура, мабуть мені це не дуже вдалося. Бачив це по очах присутніх і чув у їх запитаннях, що більше нагадували виступи опонентів.

Можете собі уявити, якщо таких адміралів збирається кілька десятків, і не в київській бібліотеці, а в Кремлі, за столом у залі засідань поряд з кабінетом Путіна і під його керівництвом...

І тому зовсім не фантастичним, а фактичним був виступ **Жиріновського**, коли цей кремлівський речник відкрито і радісно наголосив про можливість Третьої Світової війни із застосуванням російської ракетно-ядерної зброї.

Як ви розумієте, такі засоби війни вимагають її ведення в глобальних масштабах, причому, з максимальним використанням проривів світового океану.

Але знову-таки, агресор хоче мати «зачіпку», яка хоча б в очах власного народу здатна виправдати початок агресії. А яку зачіпку має Росія по відношенню до ненависних для неї Сполучених Штатів? Та таку саму, як до нас з приводу Криму, що його, за версією офіційної Росії, — «Україні віддав Хрущов проти волі Росіян».

Тільки тепер йдеться не про Крим, а про Аляску, яку за договором 1867 року Росія продала Сполученим Штатам за 7 200 000 доларів (11 млн царських рублів). Проте, як нині пише *pravda.ru*, яка досить чітко відбиває настрої в російському істеблшменті, — «Зусібіч говорять про те, що Росія припустилася величезної глупоти, коли продала 1 519 000 квадратних кілометрів територіальних володінь Російської колонії на Північноамериканському континенті. Дехто навіть вважає, що Аляску не було продано, а лише здано в оренду.

...1957 року США з боєм у серці збирались віддати ці землі назад або продовжити термін оренди за величезну суму, але Микита Сергійович Хрущов фактично подарував землі Америці».

Отака вона правдо-напівправда. Російські публіцисти останнім часом активно розкручують тему Аляски. Багато хто з них наголошують на тому, що договір про передачу Аляски у власність США ніколи не був підписаний ССРСР, так само, як і Російською Імперією. А відтак, як пише одне з видань, «возможно Аляска безвозмездно заїмствована у Росії (...) но СССР по каким-то причинам не потребовал ей обратно».

Отож, як бачимо, ця зовсім не невинна гра словами з прозорим

натяком на територіальні претензії Росії до США, дуже нагадує нам до болю знайому словесну еквілібристику **Гітлера** перед анексією Австрії, **Сталіна** перед окупацією Польщі та **Путіна** перед захопленням Криму.

У кожному разі, інформаційна підготовка до серйозніших кроків почалася.

Не випадково у ці дні ми почули про можливість Третьої Світової війни з уст головного російського дипломата. Це прозвучало як акомпанемент до виступу *самого імператора*, котрий із самовдоволеною радістю повідомив масмедіям про створення в Росії принципово нової зброї.

А що робити нам? Не лише нам, а й всім чесним людям у світі треба зняти з очей рожеві окуляри і серйозно оцінити реальні факти, не поспішати їх сприймати як фантастику і недоречність.

Бо інерцію, що її набрала російська військова машина, не можна зупинити жодними переговорами, а щоденний обстріл наших військ з території Росії за допомогою ракетних систем залпового вогню та щоденне збільшення російських військ на донбаському фронті несила далі терпіти.

Настає гостріша і жорстокіша фаза війни. Цього не уникнути, бо агресор певен перемоги в Україні, а головне — має подальші плани. Отож, пора вже й Сполученим Штатам скинути рожеві окуляри...

«Слово Просвіти», № 35, 4–10 вересня 2014 р.

Ескалація війни вимагає мобілізації ВСІХ громадян!

Невже досі не зрозуміло, що війна, яку розв'язала Росія проти України, триватиме роками? Отож не треба тішитись ілюзіями. Натомість треба переставити всю організацію життя в Україні на рейки боротьби проти російських загарбників.

Давайте чесно й відверто визнаймо одну очевидну істину з обох її протилежних сторін.

З одного боку — Росія, яка має чітку стратегічну мету: створити (і вже впродовж п'ятнадцяти років створює) тоталітарно-мілітарну Імперію. Нині, для досягнення поставленої мети, Москва виконує шість взаємопов'язаних програм:

— відпрацьовує на практиці моделі і методи ведення такої собі

«нібито війни, нібито не війни» шляхом послідовної ескалації й збільшення військового тиску на Україну, з одночасним балансуванням на межі *нібито перемир'я*;

— використовує методи інформаційного забезпечення свого агресивного тиску у двох напрямках поширення брехливої пропаганди — внутрішньо-російському та міжнародному;

— поступово розширює межі Імперії, збільшує її матеріальні й трудові ресурси за рахунок створення проросійських анклавів на територіях інших держав;

— ініціює і підтримує терористичну діяльність екстремістських організацій (зокрема ісламських), спрямовуючи їх діяльність проти країн стабільного демократичного розвитку;

— активно розробляє нові види наступальної зброї, військової техніки і оснащення;

— збільшує присутність і вплив своєї агентури у всіх країнах світу, зокрема у сферах державного управління, оборони і кадрової політики.

З другого боку — Україна, керівництво якої впродовж 2014 року крутиться на місці у пошуках розв'язання воєнної ситуації мирними засобами. При цьому, не має чіткої стратегічної мети, вочевидь наївно сподіваючись, що *«ситуація, яка склалася»*, якимось розсоється і, як співаємо Гімн України, — *«згинуть наші воріженьки, як роса на сонці»*, тобто випаруються самі собою.

Керманичі України виявляють дивовижну нерішучість (якщо це не злочинна недбалість) перед лицем відвертої російської військової агресії, всіма силами прагнучи продовжити мирне життя країни у давно немирних обставинах і намагаючись вирішувати принципово нові гарячі проблеми за допомогою заялжених адміністративно-бюрократичних методів.

Внаслідок непевної політики держави, суспільство України розділилось на п'ять чітко виражених груп:

— керівництво і його апарат, котрі намагаються дати раду щоразу складнішим внутрішнім проблемам, апелюючи до світової спільноти, яка наразі заклопотана своїми негараздами;

— патріотичні громадяни, переважно молодь, котрі — хто зі зброєю в руках, а хто несучи волонтерську допомогу — самовіддано воюють проти російських загарбників за покликом серця;

— свідомі громадяни, які готові підставити своє плече і стати на захист Батьківщини, але чекають на організаційні можливості й відповідні дії керівництва держави;

— байдужі, хитрі й вигадливі пристосуванці з дуже поверховим уявленням про совість;

— злочинці, відверті зрадники й проросійські дворушники та ті, що принишкли й сховалися на час, які ненавидять Україну і при нагоді ладні стріляти у спину.

Таке розхристане суспільство — це ласий шматочок для російських окупантів. Вони вбачають загрозу для себе лише в лавах патріотичних і національно свідомих громадян, а не в середовищі заможного корумпованого чиновництва, з яким вочевидь можна домовлятися.

Тим паче, що патріотичні громадяни несуть загрозу й корумпованим бюрократам, для яких доля України завжди мала менше значення ніж власний добробут і майно, яке вони бояться втратити.

Власне цьому бюрократичному адмінресурсу знадобилося півроку (причому, в умовах війни!), щоб нарешті визнати легітимність українських добровольчих батальйонів, які, маючи лише стрілецьку зброю, прийняли на себе перші удари агресора і досягли очевидних воєнних успіхів.

Щоправда, це визнання було дуже відносним. Бо як продемонстрували подальші події у «котлі» під Іловайськом, де упродовж тижня батальйони тримали оборону на голому ентузіазмі, а їх щоденні звернення до військового керівництва по допомогу були проігноровані. Злочинне зволікання і ненадання танків і артилерії призвело до ганебної поразки і величезних втрат серед українських добровольців.

Ця та подібні події на українсько-російському фронті наводять на думку, що дехто у керівному адмінресурсі має певну зацікавленість до створення «котлових» ситуацій.

Як бачимо, од 24 серпня 2014 року почався наступний акт у драмі війни на південному сході України, з піднесенням російської агресії на ще одну ступінь по сходах ескалації. Танкові колони російського війська захопили плацдарм перед Маріуполем і опанували ряд ключових пунктів на центральному Донбасі...

Загалом виходить так, що українська війна проти російських загартників поки що є переважно добровільним вибором кількох десятків тисяч патріотів. Тоді як кілька десятків мільйонів громадян України продовжують намагатись жити без війни й поза війною. Багатьом це насправді вдається.

Для майже половини наших громадян війна ще не стала їх особистою проблемою, а отже й не поклала на них виконання відповідних обов'язків на передньому краю і в тилу. Бо наше керівництво надалі

вірить, що війну можна зупинити мирними перемовинами з агресором і підписанням протоколів.

Живемо як на стадіоні, де двадцять гравців ганяють м'яч по полю, а сто тисяч вболівальників на трибунах гаряче переживають і кричать «*Давай, давай!*»

Ситуація небезпечна не тим, що така вона вже «*склалася*», а тим, що її продовжують «*складати*». Кролик перед удавом — вічна-віч. Удав наповзає і знає чого хоче, а кролик сподівається, що удав передумає...

Просте, одне з тисячі подібних запитань на обрану тему: *Як ми могли, можемо, повинні та як будемо реагувати на регулярні артилерійсько-ракетні обстріли території нашої країни з території Росії?*

Питання ключове. Від відповіді на нього багато що залежить, зокрема з погляду на подальший розвиток ескалації.

Загалом, як на мене, є лише один вихід — оголошення воєнного стану на всій території України, з повною мобілізацією населення і переведенням національного господарства на воєнний лад. Цей крок треба було давно і дуже досконало підготувати:

- створити комендатури у кожному населеному пункті;
- активізувати і розширити сферу діяльності контррозвідки, провести перевірку надійності кадрів на всіх рівнях;
- спланувати чітку роботу підприємств військово-промислового комплексу та інфраструктури під гаслом «*Все для фронту, все для перемоги!*»;
- організувати загальноукраїнський призов громадян і формування військових частин другого ешелону та резерву;
- створити широку мережу партизанських загонів, підготувати бази, сховища, основні й запасні явки та схрони;
- провести необхідну переорієнтацію роботи ЗМІ на основі єдиного інформцентру;
- створити резервні фонди продовольства;
- вивести молодих жінок і дітей на територію Прикарпаття і Закарпаття, створивши там мережу фабрик для фронту, а водночас, зберігаючи наш генофонд;
- особливим чином захистити столицю України, позаяк саме Київ — як центр управління — є найбільш важливим пунктом загарбницьких інтересів Москви.

Чим скоріше все це буде зроблено з залученням ВСІХ громадян України, тим надійніше і спокійніше почуватимемося, тим успіш-

нішими будуть наші дії на фронті, тим небезпечнішими ми станемо для агресора.

Треба визнати і самим собі чесно сказати: *Росіяни ненавидять Українців.*

І не лише Українців. Саме ця національна особливість Росіян, а не Пугін (чи Іван Грозний, Петро I, Катерина II, Ленін, Сталін, ін.) була, є і буде підґрунтям російської агресії. *«Ти віноват у ж тєм, что хочєтся мнє кушать...»*

Російська агресія триває упродовж історії й наразі ніщо не вказує на зміни в цій тенденції та зазначеної риси національного характеру Росіян, котрі розуміють лише силу й тільки силу шанують. Маємо налаштуватись на тривалу війну проти нахабних російських загарбників і на великі жертви з нашого боку. Така вона є — гола правда.

*«Слово Просвіти»,
ч. 37, 18–24 вересня 2014 р.*

Звинувачую російськомовних!

Пані й Панове російськомовні, прочитавши цей заголовок, не поспішайте ображатися. Не треба нервувати, а спокійно поміркуймо. Поміркуймо з позиції українських національних інтересів, тобто в інтересах нашої рідної Батьківщини, в *інтересах, потреб та переконань* всіх патріотів України.

Щороку восени починаючи викладати мій курс у новій групі дуже дорослих студентів, уже на першій ввідній лекції чую, як хтось в аудиторії запитує тоном претензії і невдоволення: *«А нєльзя лі порускі?»* Відповідаю миттєво: *«Льзя! Обов'язково льзя — у Росії!»*

І тут-таки додаю запитання: *«Чи уявляєте собі, щоб у подібній ситуації в Росії, хтось запитав у викладача на першій лекції: А чи не можна по-українськи?» Можна собі уявити, яким був би наслідок такого запитання».*

У кожному разі, автор запитання мусив би давати відповіді на багато запитань ФСБ з приводу його *українськомовності* і тих *інтересів, потреб та переконань*, що стоять за ним. Бо питання *мовності* (повсякденного використання конкретної мови) стосується не стільки філології, скільки відповідних *інтересів, потреб і переконань* даної особи, а передусім — її *ментальності*, тобто способу мислення.

Адже мова — це акустичне відображення глибинних процесів у

мозку людини. Процесів, що визначають існування і функціонування кожної особи, суспільства, світу.

Ментальність — це велике багатство, яке подарував людям Творець. Ментальність кожної Нації формує і динамічно розвиває її культуру, зокрема національну літературу, живопис, архітектуру тощо.

Ментальність Китайців є невід’ємною від мови ієрогліфів. За кожним з ієрогліфів стоїть певна думка і уява, що має своє місце в асоціативному ряду, а водночас, є *національним елементом світоглядних можливостей* конкретного мешканця Пекіну чи Шанхаю.

Щоб досконало освоїти йогу або індуські танці, не вистачить добре знати відповідні вправи і рухи та щоденно тренувати тіло. Бо передусім треба мати в голові відповідні *національні елементи світоглядних можливостей*, що змалечку закладаються батьками у голову маленького мешканця Нью Делі чи Нагпура.

Всесвітньо відомим і шанованим елементом японської культури, зокрема *образотворчого мистецтва* є каліграфія, освоїти яку можна лише навчившись відповідно *мислити*, тобто виховати з дитинства японську *ментальність*, а отже освоїти суто японські *елементи світоглядних можливостей*.

До речі, шановні Пані й Панове російськомовні, як ви перекладаєте на російську словосполучення *образотворче мистецтво*? Перекладіть, порівняйте і знайдіть різниці. Як бачите, різниці між значенням українським поняттям і російським *ізообразительним искусством* кардинальні, принципові й несиметричні.

Уже у першому слові в російському варіанті йдеться про *ізоображеніє* (відображення *із-образа*, копіювання образу, що серед іншого може викликати асоціацію з дзеркалом), тоді як в українському на першому місці ми бачимо *творчість* і саме на *творчості*, тобто на творчому сприйнятті *образу* (а не на *ізоображенії образу*) формується український ментальний елемент.

А візьміть друге слово — російське *искусство* і українське *мистецтво*. Можна порівняти, але не має сенсу, бо по суті це дуже різні поняття. За російським словом *искусство* стоїть відповідний ряд: *искусственный* (штучний, неприродний), *искушать* (спокуювати, тобто *соблазнять*, а отже й обманювати).

За українським словом *мистецтво* (досконале вміння у конкретній справі) стоять відповідно: *мистець* (митець, майстер), *майстерний* (тобто виконаний на високому рівні), *містеріум* (таємниця).

Російська ментальність упродовж багатьох століть базується на

праві сильного і підтверджується постійним прагненням Росіян збагачуватися за рахунок інших народів, зокрема шляхом загарбання територій. Ідеологія Росіян завжди була і є імперською.

А тому в російській ментальності немає місця для шанобливого ставлення до людської гідності й взагалі до життя людини. Там панують так звані «*государственные интересы*», які для Росіян є важливішими ніж право людей на життя. Саме в «*государственных интересах*» у вересні 1999 року було підірвано багатоквартирний житловий будинок у Волгодонську, щоб звинуватити Чеченців і розпочати Другу Чеченську війну.

У цих самих інтересах було підготовлено і здійснено теракт з метою збити російський пасажирський літак над Донбасом у липні 2014 року, щоб використати як привід для широкомасштабного вторгнення російських загарбників на Україну. Натомість збитим виявився літак малазійських авіаліній. З цією самою метою російська артилерія щодня провокаційно обстрілює нашу територію з важких гармат та «градів».

Російський спосіб мислення, тобто ментальність яка допускає необмежену жорстокість (*безпредел*), несе величезну загрозу не лише громадянам України, а й всьому світові. Невід'ємним елементом такого мислення є *російська мова*.

А кожна мова, як відомо, це ключовий, найпереконливіший і найдосконаліший *засіб ідентифікації людини* у світовій, вітчизняній і місцевій спільноті, важливий елемент суверенності особи, Нації, країни і головний чинник її культури.

Отож за російською мовою, яка переповнена бруднослів'ям, ми ідентифікуємо людину і визначаємо, чого нам слід від цієї людини очікувати. Особливо після всього того, що Росія накоїла в Україні упродовж історії, а надто в нинішніх реаліях Російсько-Української «гібридної» війни.

До речі, нинішній улюблений лідер Росіян також вважає, що мова це ключовий, найпереконливіший і найдосконаліший *засіб ідентифікації людини*. Власне з його подачі Держдума Росії ухвалила рішення про захист *російськомовних* осіб за кордоном, зокрема із застосуванням військової сили.

Причому, спочатку йшлося про так званих *соотечественников за рубежом*, а потім (коли зрозуміли, що Росіяни народжені в Україні ніяк не можуть бути співвітчизниками Росіян народжених в Росії) кремлівські верховоди (а за ними й вся російська пропаганда) почали вживати визначення *рускоязычные*.

Отже, згідно з офіційною позицією і законодавством Росії, російськомовні громадяни України потребують захисту з боку російського війська. Що й відбувається нині з того моменту, коли кілька десятків російськомовних провокаторів вийшли на вулиці українських міст з гаслами «Крим — Расія!», «Донбасс — Расія!» тощо...

Факт неприємний, але факт — саме російськомовні громадяни України дали імперській команді Путіна привід для агресії. Тому постає логічне запитання: Яку (чию?!) ментальність виховують російськомовні громадяни України, коли закладають у свідомість своїх дітей *російські елементи світоглядних можливостей*, зокрема — російську мову?

І хоча діти не все і не одразу усвідомлюють, проте дуже скоро між ними назріває розподіл на «ми» і «вони». Як правило, цей розподіл не носить антагоністичного характеру, бо спрацьовує конвергенція. Але час іде і невидима стіна недовіри і прихованої антипатії стає чимдалі міцнішою. Особливо, коли не лише російськомовні вчителі в Україні, а й гастролери-хитруни з Москви активно цю стіну будують.

Наприклад, коли у київській російськомовній школі, що на Повітрофлотському проспекті, початок нового навчального року традиційно відкриває Посол Росії в Україні чи інший високопоставлений російськомовний діяч ворожої держави.

Або коли на столичному книжковому ринку школярам пропонують зошити з біографіями і захоплюючим описом діяльності комуністичних лідерів (В. Леніна, Й. Сталіна, Ф. Кастро, Мао Цзе Дуна...). Виробник цієї продукції — дніпропетровська компанія «Полісвіт», яка виконувала замовлення московської торгової компанії «Альт». Між іншим, в зошитах зазначено: *«Ми раді, що ви поділяєте наші ідеали»*.

Все вірно — багато хто поділяє такі ідеали, отож і купує.

У мене немає переконливої статистики, але на підставі мого шкільного, студентського і подальшого досвіду стверджую, що українськомовні дівчата, як правило, не виходили заміж за російськомовних хлопців. Одним із типових жартів на вечірках у нашому технікумі було шевченкове:

*«Кохайтесь чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люде,
Роблять лихо з вами».*

Тоді воно сприймалося у контексті розмаїтого студентського гумору, але у підтексті розумілося як таке, що має серйозні підстави.

Нині, в умовах реальної загрози для кожного з нас, вимоги до майбутнього подружжя об'єктивно висувуються жорсткіші — вже не достатньо бути *співвітчизниками*, бо ще краще бути *одноплемінниками*. Адже потім з'являються діти і проблеми виховання...

Нинішній ефір вже переповнений піклуванням про втікачів з півдня і сходу України. Майже постійно повторюються мантри: «*Україна — хвиля єдності!*», «*Збережемо Україну!*», «*Україна — велика країна!*», «*Любть Україну!*» Тисячі волонтерів і десятки тисяч чиновників терміново вирішують проблеми житла, працевлаштування, оформлення документів втікачів, влаштування їх дітей тощо.

І все це — з позицій забезпечення їх прав, а не обов'язків. Адже першочерговим обов'язком кожного громадянина України незалежно від національності — є досконале знання, використання і навчання своїх дітей української мови.

Бо саме мова і тільки мова є практичним і найпотужнішим засобом єднання не лише одноплемінників і всіх патріотів суспільства, а всіх без винятку громадян країни, якщо вона насправді хоче бути єдиною, неподільною і великою.

Тому в новій Конституції Української Республіки («*Слово Провісти*», ч. 19, 15–21 травня 2014 р.) запропоновано однозначно:

«Українська державна Нація — це патріотичні громадяни всіх національностей. Тому фактом свого існування й повсякденної діяльності громадяни Української Республіки повинні постійно утверджувати свою Батьківщину-Україну незалежною, суверенною, унітарною, демократичною, соціальною, правовою державою.

...Основою культури та патріотичної солідарності всіх громадян Української Республіки є **мова Титульної Нації** — українська мова, що є державною мовою і мовою міжнаціонального спілкування на всій території України».

Бо питання мови, зокрема *українськомовності* — це цілий комплекс *інтересів, потреб та переконань*, що стоять за ним.

Отож, шановні Пані й Панове російськомовні! Пора вже вам припинити гратися у російське «*между здесь*» і визначитися для якої Вітчизни ви є співвітчизниками.

Бо піти в Росію разом зі шматком української території вам все одне не вдасться! Тому починайте вчитися жити в Україні по-українськи.

«*Слово Провісти*»,
ч. 37, 18–24 вересня 2014 р.

Хроніка агресії і окупації (10.10– 20.11)

10.10.2014. Триває «ніби перемир'я»: упродовж доби проросійські бойовики 35 разів обстрілювали українські блокпости. У Шахтарську знайдено тіла сімох українських десантників. Терористи знову намагались взяти штурмом Донецький аеропорт. Всі атаки успішно відбито. На Луганщині проросійські бойовики обстріляли автомобіль спостерігачів ОБСЄ.

За даними російських активістів групи «Вантаж-200», у боях на Україні вже загинули понад 4000 Росіян. **Меркель** просить свого китайського колегу натиснути на Росію для припинення війни.

Президент **Порошенко** в зоні АТО під Донецьком перевіряв боеготовність українських військових. В окупованому Криму Росіяни ліквідували всі школи з українською мовою викладання.

20.10.2014. Статистика АТО: російсько-проросійські бойовики впродовж доби завдали 60 обстрілів наших позицій. До Дебальцево-го стягується додатково близько 3000 бойовиків та багато артилерії

з метою оточення українських військ. Російські розвідувальні безпілотники 6 разів порушували український кордон.

Українські підрозділи відбили атаку російських диверсантів і проросійських бойовиків на м. Щастя та на ділянці кордону поблизу п. Красна Талівка. Од початку війни на Сході України вже загинуло понад 60 неозброєних українських прикордонників.

Устами **Лаврова** Росія відмовилась виконувати умови та критерії держав Заходу спрямовані на припинення війни в Україні.

Радослав Сікорський повідомив, що під час переговорів віч-на-віч **Путін** пропонував польському прем'єрові **Туску** разом поділити Україну. Водночас ФСБ Росії намагалась організувати бунт військовослужбовців Національної Гвардії України.

Внаслідок обстрілів з боку проросійських бойовиків у Донецьку загинуло 6 мирних мешканців.

Комісія Верховної Ради встановила, що у трагедії під Іловайськом, де загинуло кілька сот українських воїнів, винні **Валерій Гелетей** та **Віктор Муженко**. «Укрпошта» припинила обслуговувати грошовими переказами на окупованих територіях.

10.11.2014. Упродовж минулої доби проросійські бойовики 65 разів обстріляли позиції українських військ. Місія ОБСЄ зафіксувала ще дві колони російських військ на схід від Донецька. Російські військові вже не приховують маркування і знаків РФ на одязі й військовій техніці. Проросійські бойовики припинили обмін полоненими.

Сепаратисти на Луганщині наказали вчителям перейти на 5-тибальну систему оцінок, а на Донеччині створюють свою «спілку письменників».

У той час як проросійські сепаратисти бокують доступ для міжнародних експертів до місця падіння малайзійського Боїнга, **Путін** намагається переконати світ, що це місце обстрілюють українські військові.

Головна військова прокуратура РФ заявила, що інформація про загибель псковських десантників в Україні є державною таємницею. Тим не менше, 13% відсотків Росіян вважають, що підтримують бажання своїх синів воювати в Україні у війську РФ.

Не зважаючи на своєчасне офіційне попередження, внаслідок «службового недбальства» певних осіб Кабміну України, було вивезено до Росії стратегічно важливе устаткування Сніжнянського заводу «Мотор-Січ» та компанії «Топаз».

У Харкові під час теракту зруйновано паб «Стіна». Другий вибух стався на залізничній колії біля Харкова. Контррозвідка СБУ за-

тримала 10 диверсантів. Черговий терористичний вибух пролунав у Харкові біля військового шпиталю.

США закликають РФ припинити підтримувати сепаратистів і вивести війська з України. Міноборони Британії попередило офіцерів про небезпеку контактів з Росіянками. Прем'єр Румунії заявив, що Росія становить найбільшу загрозу для його країни і всього регіону. Польща готується до можливої агресії з боку Росії — купує безпілотники і зміцнює кордон.

20.11.2014. Опитування: 64% Українців хочуть до ЄС і 51% — до НАТО. Президент Литви Д. Грибаускайте: «Україна зараз бореться за весь цивілізований світ». Д. Туск: «Росія — це не наш стратегічний партнер, а наша стратегічна проблема».

Загін бойових кораблів ВМС Росії взяв курс на Північну Атлантику «для забезпечення господарчої діяльності» у тому районі світового океану в інтересах Росії. Водночас військовий корабель РФ з очевидною провокаційною метою зайшов у виключну економічну зону Латвії. Генсек НАТО повідомив, що цього року військові літа-

ки РФ понад 400 разів провокували повітряну оборону країн Альянсу, порушуючи їх кордони або небезпечно наближаючись до них.

Голова Комітету Держдуми Росії прозоро натякнув і попередив, що в разі проведення Україною демаркації своїх кордонів, *«вона матиме багато проблем»*. На разі, проблеми має Росія: 8 млн наркоманів у РФ витрачають на наркотики 1,5 трильйона рублів, тобто у півтора рази більше ніж витрачається на утримання війська.

Путін пообіцяв не допустити «кольорової» революції в Росії. Тим часом керівники Чехії і Угорщини фактично підтримують політику **Путіна** щодо України.

Російські хакери здійснили серію атак на сервери української влади. РФ продовжує блокувати діяльність місії ОБСЄ на українсько-російському кордоні.

Не зважаючи на очевидну військову ситуацію, українська компанія «Мотор-Січ» продовжує поставляти в Росію авіаційні двигуни та інше обладнання.

Од середини квітня до 18 листопада в зоні АТО було вбито не менше 4317 осіб, не менше 9921 — поранено. Донецькі бойовики заснували військові суди з правом розстрілу.

За уточненими даними, у полоні сепаратистів перебуває близько 650 українських військових, незначна частина з яких перейшла на бік сепаратистів.

Антимонопольний Комітет України заблокував постачання важливого устаткування для українських АЕС від вітчизняного виробника на користь постачальника з Росії.

Частина вулиці Інститутської в Києві перейменовано на вул. Невесної Сотні.

За даними інформагенцій та «Української Правди».

«Донбаський синдром» ставить вимоги суспільству

Цей комплекс психічних розладів називають по-різному. У 1960–1970-х роках він з'явився не лише у медичному, а й в суспільному, політичному і, навіть, побутовому лексиконі, як *«в'єтнамський синдром»*, а в 1980-х роках він став відомий як *«афганський синдром»*. Нині частіше чути про нього, як про *посттравматичний стресовий розлад*.

Сучасні масмедіа (переважно комерціалізовані, а тому постійно задіяні у безкінечних перегонах за увагу читачів) далеко не завжди обережні у виборі тем. А тим паче не дуже переймаються моральними і причино-наслідковими аспектами фактів і подій, які вони виносять на шпальти чи в ефір.

«*Її величність сенсація*» є головною (і подекуди постійною) героїнею відповідних публікацій, що з'являються згідно моди. Моди на попит з боку громадян, не дуже обтяжених інтелектуально, а тому потребуючих якнайбільше емоційного струсу без напруження й без зайвого заглиблення у суть проблеми.

Це особливо стосується надто болісних тем, зокрема й актуальної теми ПТСРП — *посттравматичного стресового розладу психіки*. У мирних умовах ці розлади з'являються як наслідок важкої фізичної травми, душевного потрясіння, насильства, загрози смерті, втрати близької людини, глибокого переживання несправедливості, розлучення.

Але тепер нас більше цікавить, як з приводу ПТСРП можна допомогти бійцям, котрі героїчно відбивають атаки ворога на південно-східному фронті нинішньої українсько-російської війни.

Бо нинішнім особливим чинником ПТСРП є та обставина, що війна відбувається з ініціативи російського агресора і окупанта, який надалі називає себе миротворцем, нахабно бреше на весь світ, формує і по-хамськи надсилає на нашу територію війська і «гуманітарні» конвої та вчиняє інші паскудства, які псуєть нерви не лише Українцям, а й всім небайдужим людям на планеті.

«*Донбаський синдром*» — це принципово нове явище в галузі психіатрії. Всі попередні ПТСРП військового профілю виникали внаслідок психотравмуючих ситуацій в умовах, коли був фронт і був тил, а головне — було чітке й для всіх однозначне визнання, що це війна. Тоді для кожного бійця було зрозуміло: ось він ворог і тут не може бути сумнівів. Бо я і мої побратими впевнені, що ми захищаємо свободу і незалежність нашої Батьківщини. Бо за нашими спинами — наші рідні й близькі, а вся наша країна в єдиному пориві допомагає нам і щоденно живе під гаслом «*Все — для фронту, все — для перемоги!*».

Інша справа, коли бійці, повсякчас свідомо ризикуючи власним життям, беруть участь у справжнісінькій смертельній війні, в якій ворог не для всіх ще є ворогом, бо ще донедавно був так званим «старшим братом», причому, цей «брат» не визнає своєї участі у цій війні.

Цю війну також не визнають юридично в керівництві України (значна частина якої окупована цим самим «ворогом-братом»), на- томість називають фронт війни зоною антитерористичної операції.

Ніби війна й ніби не війна. Гасло «*Все — для фронту, все — для перемоги!*» не стало засадою мобілізації Нації, не стало дороговказом на шляху до перемоги. Ворог бомбує наших бійців з «градів» і важкої артилерії, вбиває і травмує героїв, знущається над полоненими, а наші бійці не можуть відповісти, бо у зоні *ніби війни* перебуває мирний люд, зокрема й на боці ворога, намагаючись якось жити.

Особливо мирно і комфортно вдається жити у столиці, де про війну дізнаються переважно по телевізору. Ця *ніби війна*, яка од березня 2014 року тримається, значною мірою, на ентузіазмі воїнів-добровольців та добровольців-волонтерів, зазначилась не лише фактом *ПТСРП* військового, а й суспільно-психологічного профілю.

Бо ця *ніби війна* вже сама по собі є реальною *психотравмуючою ситуацією* саме через небезпечну невизначеність, двозначність, конформічність, сумнівну компромісність цієї *ніби війни*. До неї, мабуть, ще якось можна умовно призвичаїтись у столиці, ближче до заспокійливих джерел інформації від керівництва держави.

А як можна призвичаїтись до цієї *ніби війни* перебуваючи під обстрілом професійних російських снайперів чи під смертельним «*дощем*» осколків від ворожого залпового вогню? Не можуть призвичаїтись до *ніби війни* побратими, батьки, рідні й близькі героїв Небесної Сотні, чекаючи на вимір справедливості й покарання вбивць-беркутівців...

Медіа представляють *ПТСРП* читачам і слухачам, як такі собі аномальні відхилення у психіці окремих осіб. Зрештою, й сучасна медицина вважає, що у більшості людей *ПТСРП* не розвивається.

Характерні симптоми *ПТСРП* проявляють себе як дуже болісні душевні переживання про події, які травмували психіку та які знову і знову виринають з пам'яті й повторюються з нав'язливістю злісного впливу іззовні, як заїжджена грамофонна платівка.

Так дійсно, у більшості людей цей хворобливий комплекс з часом проходить і далі не розвивається. Холоднокровна статистика стверджує, що «*в'єтнамський синдром*», як форма психічних розладів у американських військових, котрі пережили В'єтнамську війну, за різними класифікаціями і показниками психозів виявився у 4–7% військовослужбовців.

Тобто тоді психічні розлади були характерними для кожного

двадцять п'ятого або чотирнадцятого військового. Причому, через рік після повернення до мирного життя цей показник зменшився у чотири рази, натомість збільшилась кількість самогубств серед колишніх учасників війни.

Так, психічні розлади розвиваються у явної меншості, коли йдеться про *війну*, а не про *ніби війну*. За даними чернігівського волонтерського об'єднання психіатрів, котрі нині надають практичну психіатричну допомогу нашим воїнам, що повернулись з південно-східного фронту, на *ПТСРП* страждає кожен четвертий український учасник війни.

І тут доречно згадати про фактор мирного часу. Не хочу зловжити увагою читачів до особи автора цієї публікації, але дещо знаю про предмет нашої розмови з власного досвіду.

Повернувшись до Києва після понад трьох років строкової служби, мучився немилосердно тривалий час, і тільки складна ситуація в родині утримала мене від повернення до військової частини, де на мене чекали.

Мучився, бо все пізнається у порівнянні. У війську було все чітко. Чіткий розпорядок дня, чіткі й зрозумілі командири, наперед відомі, розплановані, опрацьовані й одтреновані ситуації, своєчасне регламентоване харчування, одяг, тренування, стрільби, полігони, техніка, чистота, можливість вдосконалюватись індивідуально тощо.

Ну й дружний колектив побратимів, в якому всі були як рідні, не зважаючи на багатонаціональність полку. У війську ти повсякчас почував себе потрібним, важливим, гідним, здібним, шанованим.

А що я отримав на *«гражданке»*? Суцільні проблеми породжені совєцьким номенклатурним чиновництвом. На роботу не приймають, бо давай прописку, а прописку не дають, бо давай довідку з місця роботи і т. д і т. п. І так на кожному кроці. Принизливі черги під кабінетами і відверта зневага з боку кожного клерка, до якого звертаєшся відповідно до його службових обов'язків.

Бюрократія, її безглуздя і абсурдність в очевидних ситуаціях мене доводила до божевілля, так само як недовіра, підозра, страх, що був присутній і відчутний у спілкуванні між людьми. Хворів упродовж місяців кілька, аж поки не почав готуватися до вступу в інститут.

Все це було ще за часів СРСР. Відтоді багато що змінилось кардинально, принципово, не до порівняння. Але залишилась величезна прірва між свідомістю патріотів на фронті й переконаннями хитрих пристосуванців на посадах, котрі не лише слова *війна*, а й навіть слова *тил* не хочуть усвідомити.

Отож з цією безвідповідальною бюрократією стикаються реальні герої наших днів. Герої, котрі справедливо вважають, що віддаючи життя за Батьківщину *на справжній війні*, вони виконують свій патріотичний обов'язок, а тому мають право вимагати аналогічного патріотичного, відповідального служіння від посадовців, котрі працюють в тилу.

Але багато хто з посадовців працюють так, неначе це якась гра у ніби війну. Отож, нерідко у бійців виникає запитання: «*За що воювали й воюємо?*» Здавалося б, вже очевидно не лише для Українців, а й для всього світу: наше керівництво, зокрема військове, упродовж цієї війни відзначилось тим, що постійно приймає чергові рішення із запізненням на кілька місяців. Тут бачимо не лише нерішучість, а й саботаж.

Адже лише у серпні–вересні почато розміщення військових замовлень на підприємствах ВПК, досі чуємо заклики активістів про необхідність зняти з консервації і відправити на фронт готову військову техніку, аж тільки тепер закрито пункти пропуску через українсько-російський кордон та взялися його облаштувати.

Здавалося б, ганебна ситуація в Іловайську, де загинули кілька сот українських бійців, відверта антиукраїнська робота комуністів і регіоналів, підозріла (якщо не сказати злочинна) «*нерішучість*» служителів Феміди та ризикозна гра в демократію там, де треба виявити чіткість закону, вимогливість й обов'язковість виконання наказу, мали б спонукати відповідних керівників до рішень і дій, яких вимагає *війна*.

Але немало посадовців надалі грають у *ніби війну*, на якій не *ніби*, а насправді гинуть найкращі Українці.

Саме факти прірви між *справжньою* і *ніби війною* викликають обурення українських бійців. Це обурення є реальним чинником ПТСРП, причому не лише бійців, а й всіх патріотичних громадян. Тому, коли кажуть про можливість Третього Майдану силами бійців з українсько-російського фронту, така перспектива вже не видається цілком фантастичною.

«*Донбаський синдром*» ставить перед всім українським суспільством дві чіткі вимоги: перестати кокетувати з агресором, а головне — перевести всі сфери життя і діяльності громадян України на воєнний стан.

Для цього зовсім не обов'язково його оголошувати. Бо війна й так продовжується. І буде продовжуватись, позаяк агресор не збирається цю війну припиняти.

Про це свідчить чергове посилення доведеної до абсурду брехливої антиукраїнської пропаганди, нагромадження і концентрація російських військ біля наших південних і східних рубежів (чи не для того, щоб напасти з півночі?) та *безпредельне* нахабство російських представників у міжнародних організаціях і медіях на Заході, де виявилось немало *друзей* Росії.

«Слово Просвіти»,
ч. 40, 9–15 жовтня 2014 р.

Хроніка агресії і окупації (22.01.2015)

...22.01.2015. День соборності України. Сумна річниця початку розстрілу Небесної Сотні. Наростає обурення громадян з приводу впродовж року зволікання влади у справі відновлення справедливості щодо жертв загиблих на Майдані під час Революції Гідності.

З'являється багато фактів саботажу з боку державних чиновників і навіть деяких народних депутатів України, пов'язаних зі злочинною діяльністю попередньої влади на чолі з **В. Януковичем**.

Вчора в Україні розпочалась заздалегідь оголошена чергова хвиля мобілізації військовослужбовців запасу, які мають військові спеціальності, необхідні сьогодні на фронті.

На Донбасі — третій день тривають важкі бої. Після масованих обстрілів наших позицій за допомогою важкої артилерії та ракетних систем, Росіяни пішли у наступ по всій лінії фронту.

У штабі АТО прийнято рішення про відведення наших підрозділів з території донецького аеропорту, що перебуває під зливою ракетно-артилерійського вогню Росіян і фактично повністю знищений. Але «кіборги» (так давно називають незламних захисників лєтовища), котрі вже 243-й день обороняють цей об'єкт, продовжують битися за кожний клаптик землі.

Тим часом Росіяни продовжують надсилати військову техніку і особовий склад в зону бойових дій на Донбасі. Особливо великі колони танків і величезну кількість установок залпового вогню «Град» та «Ураган» пересувається у напрямках на Донецьк, Ясинувату і Луганськ. Чисельність особового складу російсько-терористичних формувань на фронті становить до 35 000 осіб, у тому числі близько 9 500 військовиків російської армії.

На півдні російські регулярні війська ведуть обстріл наших по-

зицій з важкої артилерії і реактивних систем, намагаючись просунутись у бік Маріуполя.

Народний депутат України, командир батальйону «Донбас» **Семен Семенченко**, який перебуває на передовій, повідомляє:

«Селище Жолобок біля 29 блокпоста — помічені 4 танки, 6 БМП, розквартирована російська армія. Селище Голубовське — скупчення техніки противника, звідти ведеться вогонь по 29 блокпосту. Селище Новотошківське — аналогічна картина. На захід від Золотого працюють «Гради» ворога», — написав Семенченко. За його словами, до Стаханова підтягуються БМП, танки, в тому числі Т-80, а також «Урали» з російською піхотою.

«Ми окопалися в землю, підготували всі сили і засоби. Пересування терористів на тимчасово окупованих територіях нам повністю відомі, завдяки допомозі місцевих жителів. Всі готові виконати свій обов'язок до кінця. Спалимо все, що рухається. Відступати ніхто не збирається. Слава Україні!» — наголосив Семенченко.

«Довів ситуацію і всі нюанси до штабу АТО, повідомив міністру оборони. Думаю на ці нюанси буде звернено пильну увагу. Другого Гловайська створити не дамо», — додав він.

Упродовж доби українські війська втратили на фронті не менше 16 вбитими і 18 пораненими. Впродовж тижня лише з позицій у до-нецькому аеропорті евакуйовано 159 поранених бійців.

Геннадій Москаль: *«Росіяни ведуть обстріл наших позицій і житлових кварталів з застосуванням снарядів нового зразка, від вибухів яких залишаються величезні вирви»...*

Вчорашнє засідання Ради Безпеки ООН закінчилося нічим. Росія не визнає своєї участі у війні проти України, демонструючи дивовижне нахабство і унікальну брехню. **Путін** передав **Порошенку** план «врегулювання», який фактично є планом окупації України за зразком Абхазії.

За даними інформагенції та «Української Правди».

Початок року 2015-го. Війна і спроби умиротворення

Відкиньте ілюзії. Експансія Росії набирає нових обертів і форм

«Як Путін може так нахабно брехати?», «Скоріше б вже ця війна скінчилася», «Хто б міг подумати ще кілька років тому, що Росія кине на нас війська і важку артилерію?», «Все буде добре, коли не стане Путіна», «Понад 80% Росіян підтримують окупацію України, бо зазомбовані», «Цей конфлікт неможливо розв'язати воєнним шляхом», «У ситуації, що склалася, порушень припускаються з обох боків, а отже треба враховувати інтереси сторін», «Мінські угоди відкривають шлях для мирного врегулювання», «Треба шукати компроміс з православними братами-слов'янами» і т. д. і т. п.

І таке доводиться чути не лише від «компетентних» бабусь у хутряних пальто, котрі вигріваються під лютневим сонечком у затишному закутку подвір'я, а й від начебто обізнаних колег-журналістів та запрошених ними «експертів» перед мікрофоном.

Якби ж ви вчилися так як треба... Проте навіщо мати мудрість кандидатом і докторам політично-політологічних наук? Тим паче, коли вони ні за що не несуть відповідальності. Питання: Чи є така наука? — тут розглядати не будемо, а краще спробуємо відповісти на запитання зазначені на початку.

По-перше, «нахабно брехати» може і буде кожен, для кого брехня є засобом досягнення мети, а надто зброєю. Зброєю зла. Брехня — це зброя злочинців. Отож не треба все валити на **Путіна**. Він діє не один. Зокрема й за допомогою деяких громадян України.

І взагалі, чи не забагато уваги приділяють **Путіну** наші медіа і публічні особи, вибудовуючи йому культовий постамент та створюючи враження і надію, що «*все буде добре, коли не стане Путіна*». Наївність, але не свята. Бо хто б сів на троні Імперії та як би назива-

лась його посада (не будемо тут перераховувати відомий ряд від **Івана Калити**, через **Петра I** до комуністичних «вождів»), його головна функція завжди буде незмінна — **«Прірастать!»**

Прірастать Сибірю, Кавказом, Середньою Азією, Далеким Сходом (включно з японськими островами), східними воєводствами суверенної Польщі, Бесарабією, країнами Балтії (включно зі східною областю Фінляндії), відпанаханням Абхазії, Південної Осетії, частини Молдови...

Можете самостійно уточнити цей ряд *«прірастань»*, здійснених шляхом війн та окупації і розставити відповідні дати. У всіх цих випадках попереду йде російська брехня і провокації. Не важко й висновок зробити та запитати себе: Чи Україна може бути винятком у ряду зазіхань історично патологічного агресора?

Чи Росія здатна на правду? Питання риторичне. Отож і бреше, що *«порушень припускаються обидві сторони»*.

По-друге, брехня завжди відкриває ворота для військ агресора, зокрема й для його важкої артилерії. Тому дитячі емоції дорослих людей на кшталт *«хто б міг подумати»* (про минуле) і *«все буде добре»* (про найближчі 3–5 років) відгонять примітивним невіглаством, безпідставним самозаспокоєнням і не наближають нас до позитивного розв'язання проблеми.

Твердження *«Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці»* — це зі сфери ірраціонального і не може бути дієвим дороговказом для Нації.

По-третє, *«зазомбовані Росіяни»* — це витвір недолугих *«експертів від психології»*, що нині успішно конкурують з астрологами. Натомість вся історія Росії свідчить про те, що Росіянам не потрібна правда, не потрібен спокій і чисте сумління, а потрібні факти, події і особи, котрі *«любой ценой»* підтверджують і зміцнюють російський міф про власну велич, винятковість і право панування над іншими Націями.

Шовінізм і ненависть до інших Націй закладено в Росіянах на генетичному рівні, а тому вони *«прославились»* на весь світ унікальною жорстокістю Голодоморів, політичними вбивствами, масовими розстрілами невинних людей, катівнями, *«чистками»* і *«зачістками»*...

Голодомор був класичною етнічною, по суті фашисткою *«чистою»*, досвід якої потім використали гітлерівці для проведення Голокосту.

Тому справа зовсім не в *зомбуванні*. Людям з нормальною психі-

кою важко повірити, що більшість Росіян радіють і отримують задоволення, коли знущаються над своїми жертвами. Саме тому 80% Росіян (а якщо навіть 50% — вам мало?) радо підтримують агресію РФ проти ні в чому не винної, тихої та лагідної України. Бо вони сповідують «*філософію*» гвалтівників, сприймаючи тихість та лагідність, як легкодоступність для нападу.

Доречно нагадати, що Росіяни воюють не проти України, яку вони досі бачать як Малоросію і яка їм дуже потрібна як територія з ресурсами, а проти Українців. Росіяни вважають, що Українці не здатні раціонально використати територію і ресурси України. Українці заважають Росіянам.

Але чи це для нас новина? Росіяни завжди вважали Українців ворогами, а тому, за кожної нагоди, навіть не маючи жодних підстав, намагались помститися на Українцях. Згадайте хоча б російський терор 1939–1941 та 1944–1949 років у Західній Україні.

По-четверте, в нашій Батьківщині відбувається не внутрішній «*конфлікт*» і не «*ситуація, що склалася*», а справжня війна, яку впродовж двадцяти років послідовно «*складали*» згідно з чітким планом у Москві, за участі високих осіб у Києві. Склали і на нас напали.

Тепер мусимо воювати з російськими окупантами, з ворогом, якого деякі наші дуже делікатні медіа сором'язливо називають не ворогом, що має ім'я, а «*східним сусідом*».

Отже, воюючи і вдосконалюючись у військовій справі, ми повинні не піддаватись ілюзіям — війна сама собою не скінчиться. І не треба вірити гаслам провокаторів, що «*цей конфлікт неможливо розв'язати воєнним шляхом*». Історія всіх воєн, починаючи з часів Старого Заповіту, вчить, що будь-яка агресія, якщо не перемогти агресора, закінчується загарбанням слабого Народу і перетворенням його на рабів.

Тому «*шукання компромісів*», в даному разі, є недоречним, що й підтверджується наслідками дев'ятимісячних «*шукань*».

В нашому випадку, «*кремлівські мудреці*» заздалегідь запланували і підготували напад на практично беззахисну Україну, а нині, набравши темп анексією Криму та значної частини Донбасу, зовсім не збираються зупинитись на півдорозі та вдаватись до якихось «*компромісів*», коли вже сплять і бачать себе володарями чергового «*прірасчення*» од Дону до Бугу...

Звичайно, ви можете мені не повірити, адже щойно підписано нові Мінські домовленості, а отже отримано чергові підстави для

позитивних очікувань. Але я надалі вперто пропоную подивитись на *«ситуацію, що склалась»* не з військової, а з етнонаціональної точки зору.

Війна, жертви, ракети, залповий вогонь, руйнування житла, підприємств, інфраструктури, переселенці, фінансові й господарчі проблеми — це лише деякі з можливих засобів і методів досягнення мети агресора, лише зовнішній бік явища на даний момент.

Тому, щоб реально оцінити наше майбутнє, не слід випускати з нашого поля зору **мету** Росії, зокрема враховуючи Мінські домовленості.

17 годин, упродовж яких глави чотирьох великих європейських держав (**Меркель, Оланд, Лукашенка і Порошенко**) намагались переконати **Путіна** в перевагах припинення вогню, не пройшли для керівництва Росії марно. **Путін** таки побачив для Росії нові можливості *«прірасчєнія»* навіть без використання *«градів»*, танків, авіації і артилерії великого калібру.

Зрештою, як часом чуємо, *«нове — це забуте старе»*. Нагадаю тим, хто забув: так званий *«народ Донбаса»* масово почався у 1933–1934 роках, коли близько 360 ешелонів з мешканцями центральних областей Росії було завезено на території Донецької і Луганської областей, *«звільнені»* від Українців під час Голодомору.

Хто був фундаментом анексії Криму? Росіяни-кримчани, після відповідної, тривалої понад 20 років підтримки з боку високопосадових Росіян-московитів. 87% Росіян-кримчан проголосували на виборах за **В. Януковича**, бо було поширено поголос, що в разі його обрання, він віддасть Крим Росії.

До цього *«віддання»* у Криму і в Москві готувались давно. У Севастополі легально працювало відділення ФСБ, Росія побудувала цілий район багатоповерхівок для Росіян, відверту антиукраїнську пропаганду вели російські медіа, на весь Крим було дві українські школи і... філіали п'яти університетів Росії.

На цьому антиукраїнському етнічному тлі цілком логічно виникло політичне гасло *«Крим — с Расіей!»*, яке вже тоді було не лише заклик, а констатацією доконаного факту.

Російська етнічна війна за Україну чимдалі набирає обертів. Це починають розуміти щоразу більше Росіян України, тобто патріотичних Українців російського походження. Бо заколисуючі мантри типу *«два язика — одін народ»* — це витвір російської пропаганди.

Не може бути *«Єдина країна»* і водночас *«Єдіная страна»*. Бо це не єднання, а роз'єднання. Можете не сумніватися, — якщо б з яко-

гось дива у США пристали на двомовність, то на цьому й закінчилася багатоетнічна єдність, потуга і цілісність країни. Бо одна мова — один спосіб мислення, спільний засіб єднання.

По-н'яте, Мінські угоди-домовленості можете одразу повісити на гвіздок... Мало хто звертає увагу на прийнятий Верховною Радою у вересні 2014 року *Закон про особливий статус Донбасу*.

Не берусь аналізувати, наскільки цей закон є наслідком переляку, нерозуміння ситуації, захмарної дипломатії нашого Президента або його особистих переговорів з **Путіним**. Але чітко стверджую: цей закон (прийнятий з другого заходу, в закритому режимі й під тиском **П. Порошенка**) є поступкою сепаратистам і закладає передумови для повторення кримського сценарію подій.

На жаль, лютневі Мінські угоди підтверджують факт просування у напрямку реалізації кримського сценарію на Донбасі.

А щоб завдяки Мінським угодам довести антиукраїнську етнічну війну до логічного кінця на Донбасі, **Путін** «*со товарищи*» таки завезуть на Донбас пару сотень ешелонів із сім'ями з Росії, інвестують у будівництво та відновлення діяльності підприємств, створять на окупованих територіях України «*руській мір*» у повному обсязі (технологія нині вже відпрацьовується в Криму), а отже отримає необхідні підстави для збройного захисту «*соотечественніков за рубезом*». І це вже небезпечно. Чи наше керівництво бачить цю перспективу?

Наприкінці хочу звернути увагу на дуже важливий, але майже не згадуваний у ЗМІ момент. Росія почала війну на Донбасі проти України з обстрілів нашої території з «*градів*» і важкої артилерії на глибину до 80 кілометрів зі своєї російської території. Українським військам заборонялося стріляти у відповідь.

Потім цю тактику просування в Україні Росіяни вдосконалили фактом розміщення своїх артилерійських систем у житлових кварталах захоплених міст і застосовують цей прийом до сьогоднішнього дня. А разом з тим, обіцяють у Мінських угодах відновити українсько-російський кордон у грудні 2015 року.

Обіцянка — цяцянка. А поки що «*гуманітарні конвої*» на весь світ демонструють показове приниження (в бандитській термінології Росіян — «*опусканіє*») України і Українців, котрі знову повторюють заявлений рефрен — «*Захід нам допоможе*». Допоможе, певною мірою. Але не буде замість нас воювати на українському фронті.

У кожному разі, можливість обстрілів України з території Росії і прийнята нами (на озброєння?) неможливість адекватної відповіді — це проблема, яка не знайшла місця в жодних перемовинах, а тим па-

че — в угодах. Вони можуть, а ми — ні? А нерозв'язана проблема має тенденцію до розвитку у перспективі. І не лише на південно-східному фронті.

Ця проблема додатково ускладнюється небезпекою нанесення Росією превентивних ядерних ударів по Україні, що закріплено у військовій доктрині РФ. Про це треба знати, до цього готуватися. Війна щойно розпочинається.

Тому треба закінчувати гратися в АТО, а запровадити в Україні стан війни. Нехай ті, котрі нині тікають від служби в українському війську, а отже наближають прихід війська російського, будуть поставлені на конвейєри з виробництва боєприпасів. Робота знайдесться всім.

Перемога над ворогом — це завжди результат усвідомленої гідності й самопожертви мільйонів громадян, а не сумнівних калькуляцій у сфері дипломатії.

*«Слово Просвіти»,
ч. 7, 19–25 лютого 2015 року.*

Хроніка агресії і окупації (13.02–19.02)

13.02.2015. Порошенко: «Впевненості у виконанні щойно підписаних Мінських угод немає. Згідно з Мінськими домовленостями, Дебальцеве має залишатися під контролем українських військових». Тим часом, до Дебальцевого стягується величезна кількість російсько-бандитського війська, у місті точаться жорстокі бої.

В українському Генштабі запевняють, що «Дебальцівського котла» немає.

В районі Маріуполя війська РФ нагромаджують наступальну військову техніку і особовий склад.

За добу в зоні АТО загинули 11 українських бійців, поранено — 40.

Клімкін: «Самоврядування на Донбасі базуватиметься на законі про особливий статус Донбасу».

За даними опитування, президенту Путіну довіряють 85% Росіян. Росія перекинула на окуповану територію Донбасу дві великі колони важкої бронетехніки і особового складу.

Олланд: «Умови для передачі Росії «Містралів» не виконано».

14.02.2015. У ніч на 15 лютого, згідно з Мінськими домовленостями, має бути припинено вогонь на всьому фронті, але російські та проросійські війська штурмують Дебальцеве з особливою жорсто-

кістю, знаючи, що в українських бійців, котрі обороняються майже в повному оточенні, закінчуються боеприпаси.

Через Новоазовськ з території Росії в Україну прибула велика колона військової техніки і боеприпасів. Під Маріуполем — запеклі бої; Росіяни кинули у бій багато танків.

Порошенко: «Росіяни і проросійські найманці атакують Дебальцеве і Маріуполь з потривним озвірінням».

16.02.2015. Ніякого перемир'я від 15 лютого, якого чекали згідно з Мінськими угодами, не існує. Російські війська надалі атакують наші позиції. Упродовж минулої так званої «доби тиші» російсько-бандитські війська завдали по позиціях українських бійців 112 ударів, зокрема 88 разів били по Дебальцевому.

Ватажок так званої «ДНР» вимагає від українських військових в Дебальцевому скласти зброю. В українському Генштабі заявляють, що наше військо не здаватиме Дебальцевого. Таке враження, що високе військове керівництво в оборонному відомстві не володіє повною інформацією. Повторюється ситуація, яка була під Іловайськом.

У боях під Маріуполем загинули 7 і дістали поранення 50 бійців батальону «Азов».

Бюро національної безпеки Польщі: «Політично у Мінську виграла Росія».

Меркель, Олланд і Порошенко обговорили ситуацію щодо ситуації в Дебальцевому. **Меркель:** «Досягти миру на сході України буде вкрай складно».

17.02.2015. Держдепартамент США звинуватив Росію у продовженні бойових дій всупереч Мінським угодам. Британія відмовила Росії в участі у міжнародній виставці військової техніки в Лондоні.

Порошенко у присутності **Меркель** закликав **Путіна** припинити вогонь.

Російсько-терористичні війська взяли Дебальцеве у суцільне кільце артилерійських ударів, тривають важкі бої за вокзал, який утримують наші бійці.

Росія щойно перекинула на терени окупованого Донбасу 12 БМП і 54 камази боеприпасів. Упродовж двох діб од початку «перемир'я» російсько-терористичні війська 164 рази обстрілювали позиції українських бійців.

Через війну на Донбасі, військові виші України цього року достроково випустять курсантів.

Кабмін презентував «Чорну книгу Кремля» — про злочини Росії в Україні.

Мер Харкова **Геннадій Кернес** не вважає Росію агресором.

18.02.2015. На Дебальцеве Росія кинула силену потугу війська. Українські військові почали відхід з Дебальцевого на Артемівськ. При цьому загинули кілька десятків Українців і 176 поранено.

Україна не контролює 493 кілометри державного кордону з Росією.

Порошенко хоче введення миротворців ООН на Донбас.

Генсек НАТО закликав Росію вивести свої війська з України.

19.02.2015. У російсько-терористичний полон під Дебальцевим потрапили 90 українських бійців і 82 пропали безвісті. Всупереч Мінським домовленостям, російсько-терористичні формування відмовляються обмінювати полонених «всіх на всіх».

Семен Семенченко: «17 українських добровольчих батальйонів створили свій штаб».

За даними інформагенції та «Української Правди».

Кілька принципових міркувань

Головним і вирішальним фактом для оцінки майбутнього України і Української Нації є поки що недостатня маса патріотизму і любові до Правди, боягузтво й особиста безвідповідальність значної частини громадян України за долю власної Батьківщини.

На жаль, серед цих безвідповідальних громадян не бракує осіб на високих державних посадах. Як можна було впевнитись впродовж 2014 року, значна частина рішень, що мали життєво важливе значення для України в умовах російської агресії, були ухвалені на високому державному рівні із значним запізненням, нерідко на кілька місяців.

Також мали місце факти саботажу і відвертої зради з боку державних посадовців, які відповідали за управління військами, за матеріально-технічне забезпечення військ, закупівлю військового спорядження, виготовлення і ремонт військової техніки тощо.

Генеральна прокуратура України не квапилась з розслідуванням справ розстрілу Небесної Сотні, притягненням до відповідальності винних у злочинах проти Нації і Держави. Наприклад, рішення про екстрадицію **В. Януковича**, **М. Азарова** та інших високопосадовців, котрі спричинились до ліквідації незалежності України, зокрема й до підготовки російської агресії, а нині сховались від правосуддя на теренах Росії, було ухвалено лише 19 січня 2015 року.

Якби не самовідданість патріотів-добровольців, котрі за покликом серця масово пішли на фронт не чекаючи мобілізації, самостійно організувались у бойові батальйони і почали боронити Україну, якби не добровольці-волонтери, котрі взяли на себе справу забезпечення добровольців та інших військовиків на передньому краї боротьби проти російського війська, Української Держави вже не існувало б.

Добровольчі батальйони «Донбас», «Айдар», формування «Правого сектору», багато інших самодіяльних військових формувань вже вели бої проти російських окупантів на Донбасі, коли *«великі начальники»* у Києві ще *«засідали в обговореннях»*, наївно сподівачись на можливості якось домовитись з **Путіним**.

Зрештою й нині, через рік після початку цієї війни, у Києві все

ще сподіваються на те, що «вагітність якомось розсосеться» і Росія відведе війська з території України. На цьому будується як зовнішня, так і внутрішня політика керівництва України. У «верхах» продовжують гратися у так зване АТО (*антитерористичну операцію*), замість того, щоб оголосити військовий стан і мобілізувати всю країну на боротьбу з агресором.

Багато запитань викликає поведінка президента **П. Порошенка**, зокрема його кадрова політика. Як приклад, варто нагадати що новий виконуючий обов'язки Голови НКРЕКУ **Дмитро Вовк** був призначений на цю посаду 30 грудня 2014 року указом президента №969/2014. Судячи з біографії новопризначеного 24-річного чиновника, він ніколи не мав відношення до сфери енергетики.

Його останнім місцем роботи вказана Російська Федерація, місто Москва, посада — національний менеджер Кондитерської корпорації Roshen, кілька підприємств якої розміщених в Росії, на даний момент належать президенту України **П. Порошенку**.

Експерти відзначили, що вперше в історії України на посаду керівника державного регулятора енергетичного ринку призначено особу, яка жодного дня не працювала у галузі, а до того ще не є членом Національної комісії.

Тоді як згідно з пропозиціями Енергетичного співтовариства, голову Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері енергетики, необхідно обирати на основі публічного конкурсу.

Звичайно, що все це не дає підстав до оптимізму. Перебування історичного маятника у лівій частині його відхилення впродовж наступних десяти років (**2015–2025**) не обіцяє доброго життя для українців. Головним чинником подій буде залишатися тиск з боку Росії згідно з кремлівським сценарієм.

З огляду на нинішній обсяг російської присутності в Україні (розвідувальної, фінансово-банківської, майнової, виробничої, торговельної, інформаційної, пропагандистської, концертно-розважальної, військової, не кажучи вже про мовно-лексичну і дипломатичну), а також враховуючи прийняті в РФ закони, що дозволяють здійснення військової агресії в Україну і, навіть, нанесення превентивних ракетно-ядерних ударів, боротьба за незалежність Української Нації і Держави вірогідно триватиме ще шість–сім років, упродовж яких цілком можливо, що війна перейде у повномасштабну форму.

У кожному разі, така є логіка історичного маятника.

Зрештою, можемо не вірити у такий розвиток подій, але давайте відповімо собі на кілька *принципових запитань*:

● Чи правда що Росія (зокрема в особі її провідних політиків) не хоче відмовитись від своїх намірів загарбати Україну? Правда. Не хоче і не збирається відмовлятись.

● Чи правда, що Росіяни у своїй більшості підтримують агресивну політику керівництва РФ щодо України? Правда. Більшість Росіян підтримують.

● Чи правда, що витрати на військо в державному бюджеті РФ становлять близько 60 млрд доларів на рік, що становить близько 4% від ВВП, тоді як в державному бюджеті України — значно менше? Правда.

Причому, правда полягає в тому, що Росія упродовж **2007–2013 років** активно готувалася до війни, нарощуючи військовий потенціал, розробляючи новітні види військової техніки та озброєння, ведучи відповідну ідейно-психологічну підготовку свого війська і населення.

Нехай ні в кого не буде ілюзій. Агресивний імперський характер Росії залишається незмінним **упродовж віків** і ніщо не вказує на його можливі зміни у найближчі кілька років.

Як би нам не хотілося миру, але *«мирна» війна*, що її вела Росія в Україні **впродовж 2014 року**, має чітку тенденцію переростання у *повномасштабну війну*, яка вже ні в кого не викликатиме сумнівів. Росія не зупиниться ні перед чим, й навіть готова застосувати хімічну і ядерну зброю.

Бо одвічна мета Московії — не лише загарбати Україну та показати всьому світові хто тут хазяїн, а й посісти панівне становище у всьому світі.

Однією з критичних точок затяжної війни проти України, має бути ювілейний для Росії **рік 2017** — їхнє свято 100-річчя з дня терористичного більшовицького перевороту, що поклав початок створенню комуністичної імперії зла.

Кремлівські верховоди постараються відсвяткувати той ювілей спробою цілковитого захоплення України й відновленням пам'ятника їхньому вождю у центрі Києва...

Отож часовий маятник, надалі перебуваючи в секторі негативних подій аж до **2029 року**, спочатку має зазначити точку негативного максимуму в **2022 році**, після чого почне зворотній рух у позитивному напрямку.

У той період можна очікувати краху Московської Імперії, але це не буде просто і спокійно. Багато хто у світі відчує на собі небезпечні *конвульсії* злочинного *«старшого брата»*.

Якщо звертатися до біблійних аналогій, **40 років** мандрівки по українській «пустелі» (од 1991 року) має закінчитись **2031 року**, якраз на другому році перебування маятника в секторі позитивних змін.

Але маятник — це не електронний мікроскоп. Він не розглядає події із їх деталізацією до розміру атомів і змін у долях окремих людей, а отже не дає відповіді із точністю хронометра.

Тому остаточне закінчення брехливої «комуністичної» епохи, разом із її символами, слід очікувати після останнього серйозного протистояння між Росією і Україною, тобто після **2022 року**, або **через 175 років** після опублікування «Комуністичного маніфесту».

Отже в **2029–2031 роках**, коли маятник під час руху праворуч перебуватиме у середньому положенні, має нарешті відбутися ствердження України як цивілізованої, демократичної держави, рівноправного члена європейської й світової спільноти.

Але щоб побудувати саме таке прекрасне майбутнє України, треба не очікувати манни з неба, а будувати. Будувати на основі **патріотичної свідомості**, тобто **нового мислення і нової високої відповідальності громадян**. Бог, у цій конкретній ситуації, також ще не сказав свого слова.

Проте це проблема не Бога, а людей. Проблема полягає в нас самих, а точніше — у тому, наскільки громадяни України візьмуть на себе відповідальність за свою країну, за її долю.

Про що ми думаємо, на що сподіваємося, коли навіть **головний символ** нашої держави — **Гімн України** несе в собі безвідповідальну дитячо-фантастичну символіку: *«Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці»*?! Тобто випаруються самі собою?!

Якщо громадяни України сильно образяться не лише на автора цієї хроніки, а й на себе, то може також почнуть думати і брати на себе відповідальність.

Якщо Українці перестануть бути боягузами у себе вдома, якщо качавши рукави та відкинувши брехню, гуртом, весело візьмуться за добру справу позитивних перетворень на основі **загальнонаціональної патріотичної стратегії розвитку і нової Конституції Громадянського Суспільства**, тоді, як кажуть наші брати-Поляки, — *«До ясней холери нам той маятник!»*.

Замість післяслова

Дивовижний народ — Українці! Над ними знущаються, їх пригнічують, принижують, експлуатують, тортурують і гроблять, причому не одиницями, не в поодиноких випадках, а гуртово, оптом, мільйонами, поколіннями, впродовж історично тривалого часу.

А їм — хоч би хни. Люб'язні й ласкаві. Щоправда, переважно до чужих, не до своїх. Вип'ють чарку і козацьким минулим хваляться. Співають і танцюють, як цигани на ярмарку.

І що цікаво: незважаючи на те, що 90% нещастя зовнішнього походження надходить в Україну з одного джерела — від так званого «старшого брата» — Українці роблять вигляд, що це не їм плюють в очі, а просто дощ падає. Такі, мовляв, метеорологічні умови.

Цей так званий «старший брат» упродовж всіх років незалежності України продовжував і продовжує на нас плювати, не визнаючи жодних меж, кордонів, правових і моральних норм. Ба-більше, — на свій розсуд, ігноруючи закони нашої держави і міжнародні договори, давно поводить себе, як агресор і окупант.

А як на це реагували ми, а особливо наше керівництво? Як реагували ще десять років тому, коли цей «брат-окупант» захопив на території України наші державні об'єкти і де йому заманеться встановив власні кордонні огорожі та власні військові підрозділи, як от, наприклад, у лютому 2006 року навколо нашого українського маяка на мисі Сарич у Криму?

Ось як цю ситуацію змалював начальник маяка «Сарич» **Ю. Леценко** у своєму листі до Президента України **В. Ющенка**:

«Шановний пане Президенте! Звертаюся до Вас як державний службовець — начальник маяка «Сарич», і як громадянин суверенної України, який потерпає від свавілля військовослужбовців іноземної держави.

Як службовець, я не виконую покладених на мене обов'язків, тому що не маю доступу до стратегічної навігаційно-гідрографічної споруди, яку повинен обслуговувати. Разом зі мною не виконують своїх обов'язків перед державою Міністерство транспорту й зв'язку та Держава Україна — перед світовою спільнотою у справі безпеки мореплавства в своїх територіальних водах від мису Тарханкут до мису Аюдаг.

Цьому перешкоджають військові підрозділи морської піхоти Чорноморського флоту Російської Федерації. Такі дії ЧФ РФ відповідно до норм міжнародного права кваліфікуються як злочин. Також злочином і окупацією є перебування військових підрозділів ЧФ РФ на території суверенної України без договорів оренди.

Як громадянин незалежної держави, я у своєму помешканні також потерпаю від свавілля іноземних військовослужбовців. Із серпня минулого року вони окупувають маяк, встановили для мене пропускний режим, до мене не пускають моїх родичів і знайомих, вимагають, щоб я звертався за дозволом до окупантів. Із січня цього року на паркані навколо мого й інших маяків вони встановили колючий дріт і свій прапор Росії над територією моєї держави й моїм помешканням.

У серпні минулого року своє перебування на маяку командир підрозділу морської піхоти **Орлов** почав із погрози позбавити життя мене та мого сусіда **А. Салая**. Наші неоднаразові звернення до прократури міста Севастополя залишаються без уваги...».

*«Слово Просвіти», ч. 9 (334),
2–8 березня 2006 року.*

Оце вам і факт, і коментар. Як на це зреагував наш «народний» президент **В. Ющенко**?

А він підозріло мовчав. Так само він мовчав і потім, коли почалися перші, спочатку непевні, повзучі спроби сепаратистів щодо надання російській мові в Україні особливого статусу і використання мовного питання як антиукраїнської ідеологічної зброї.

Мовчання, як відомо, дуже часто сприймається як знак згоди. Особливо після фактичної амністії організаторів сепаратистського збіговиська у Севєродонецьку. Чи **В. Ющенко** не знав, що мовне питання — це зовсім не мовне питання, бо воно, в даному випадку, зовсім не філологічне, а політичне! Бо це ж питання відокремлення від України так званого *Донецького регіону*!

Нинішня політична позиція і стиль поведінки **П. Порошенка** подекуди нагадують позицію і стиль поведінки його кума — **В. Ющенка**. Проглядається деяка схожість між цими лідерами у невиразних, нерішучих, часом незрозумілих (якщо б не сказати дивних) реакціях цих осіб на певні факти, події і явища, зокрема підозрілі зволікання з прийняттям рішень у відповідальних ситуаціях.

У кожному разі, громадяни України не сподівались, що слова і

дії нового Президента так близько нагадуватимуть риси поведінки його попередників у стосунках з Росією.

Щоправда, часом українське керівництво намагалось на тлі своєї багатовекторності щось добре і слухне зробити, але тут таки обов'язково поспішало сказати превентивно із самопринизливим виправданням: *«Це зовсім не спрямовано проти Росії й не ушкоджує її інтересів!»*

Чи йшлося про вступ України до НАТО, чи до ЄС, чи до Світової організації торгівлі, чи про активізацію співпраці у складі ГУАМ, обов'язково чули наприкінці знайомий рефрен: *«Все це, жодним чином, не спрямовано проти інтересів Москви».*

А в «неофіційному форматі» можна почути ще й таке: *«Не треба дратувати російського ведмедя».* Таке враження, що інтереси Кремля бентежать наших поводитирів на Печерську (а також деяких політиків у Західній Європі та США) більше, ніж вітчизняні проблеми. Люди добрі, та щодо Москви все давно зрозуміле!

«Чому в Москві так злостиво сприймають українську незалежність? Бо без України, без Києва уся їхня маячня про «Третій Рим», про збереження та наслідування Росією слов'янських традицій розбивається на друзки.

Нема без Києва «Святої Русі», нема руського архетипу. «Мать Городов Русских» — у Києві, як би Москва не надувала щоки. Християнство прийшло у Росію через Київ, а Севастополь — це місто не російської, а київської слави, бо там хрестився князь Володимир.

І таких прикладів — безліч. Переважна більшість нинішніх «росіян» не мають до слов'ян жодного відношення; їхні землі, навіть у європейській частині — то неслов'янські землі».

Олександр Карпець.

«Свобода», № 19, 2006 р.

Панове керівники! Якого біса ви постійно чіпляєтеся до тієї Москви, якщо насправді хочете від неї відчепитися? Дайте їй спокій і врешті серйозно займіться розкруткою ідеї самодостатності України!!!

Адже у нас є ВСЕ! ВСІ РЕСУРСИ, ЯКІ ПОТРІБНІ для цивілізованого розвитку держави і щастя її громадян. В тому числі й поклади енергоносіїв у достатніх обсягах. Залишилося лише раціонально організувати працю Нації.

Нації, яка є цілком самодостатньою з огляду на реальні природ-

ні, геополітичні та інтелектуальні можливості. Так, дійсно, сусідів не обирають. Вони вже є такими, якими є. Але ж треба обирати відповідні стосунки з відповідними (і відповідальними!) сусідами. Внаслідок невідповідних, нерівноправних відносин України з Росією рука Москви в нашій Батьківщині ставала (у всіх на очах!) щоразу нахабнішою і цілком логічно призвела до війни.

Підступне лицемірство і брехливість москалів вже нікого не дивує. Натомість дивує майже незмінна (упродовж понад двох десятиліть!) позиція офіційного Києва, який не виявляв жодного занепокоєння з приводу прямого втручання можновладців РФ у внутрішні справи суверенної України.

Раптом приїздили до України громадяни іншої держави; приїздили коли хотіли, куди хотіли і робили собі що їм заманеться в інтересах їхньої держави на нашій території!! І — тихо. Мовчали президенти України, мовчало МЗС, не було чути РНБО, сопіло собі у дві дірочки СБУ...

Москва давно вела війну проти України найсучаснішими методами інформаційно-пропагандистської, економічної і політичної експансії, а нині веде військовими. Чи готова Українська Нація, а особливо її високі державні особи до перемоги у цій війні?

«...Да, война, да, объявлена! И у этой войны совершенно определенные экономические и политические цели. Да и кто вообще сказал, что Россия этой войны не хочет? Конечно, радоваться этому факту мы не должны, но считается обязаны».

...главная цель «газовой войны» состояла в том, чтобы «раз и навсегда» отбить у действующих украинских властей (любых — «оранжево-апельсиновых», «бело-голубых», «серо-буро-малиновых») желание любого сопротивления требованиям Москвы. При этом дополнительные доходы от роста цен рассматривались как очень важный, но все же второстепенный результат.

...Проблема Киева в том, что наши аргументы в газовом споре уходят в пустоту. **Украине пора понять: мы имеем дело со страной, в которой откровенный, вплоть до цинизма, эгоизм по отношению к более слабым государствам стал официальной парадигмой государственной политики.**

...И для того, чтобы удержать Москву от такого поведения в отношении Киева, нужны другие аргументы. И другие рецепты».

Діана Кершенбаум.
«Свобода», № 18, 2006 р.

Це було лише одне з багатьох попереджень, що їх заздалегідь висловлювали громадяни України для керівників держави.

Нині, коли слово **ВІЙНА** набуло прямого і безпосереднього значення, чи буде ліквідовано розрив між рішучими словами і нерішучими діями українського керівництва? Чи спроможеться це керівництво у найближчому майбутньому організувати всю Націю на захист Української Держави і дати рішучу відсіч іноземному агресору та внутрішнім зрадникам?

Політика так званого «збереження стабільності», яка впродовж багатьох років була прикриттям для повзучої агресії Росії в Україні, скомпрометувала себе остаточно. Абсурдність нерівноправних українсько-російських відносин, в яких впродовж історично тривалого часу переважав і досі переважає негатив, давно не викликала жодних сумнівів, а викликала лише подив: чому досі з цього не було зроблено належних висновків!?

Водночас, ще більший подив викликало досить упереджене ставлення до спроб поглиблення відносин із нашою найближчою сусідкою на заході — Польщею, яка, на відміну від Росії, докладає багато зусиль для незалежнення України, намагається передати нам свій досвід реформування економіки і трансформації суспільства, надає нам практичну підтримку в міжнародних організаціях, сприяє розвитку спільних проектів та ініціатив у багатьох сферах і галузях діяльності.

Польща не має до України жодних територіальних претензій і од першого дня нашої незалежності постійно, практичними справами підкреслює свою лояльність до України, дружне, братерське ставлення до Українського Народу.

І що? А нічого. Україна на цю руку справжньої братньої допомоги не дуже реагувала.

В Україні практично неможливо купити жодної польської газети, жодної книжки, платівки з польськими піснями чи касети з польським фільмом. Зрідка до Києва приїздила на пару днів якась творча група митців з Кракова чи Вроцлава, яка буквально розчинялась у морі попсових російських гастролерів, котрі постійно паслись на українських сценах, демонструючи далеко не кращі (а нерідко й відверто вульгарні) зразки продукції.

Набагато кращим могло б бути й економічне співробітництво між Україною і Польщею, але...

Донедавна далеко не у кожному пункті обміну валют було неможливо обміняти польські злоті на гривні. Бо й навіщо!? Адже створе-

но таку ситуацію в українсько-польських стосунках, ніби Польщі якби й не існує. Ніби не існує українсько-польського нафтопроводу «Одеса–Броди», десятилітня сумна історія якого є яскравою ілюстрацією антиукраїнського саботажу Печерська на користь Кремля.

А якщо вже українські ЗМІ час од часу й згадували Польщу з якогось приводу, то обов'язково з присмаком невдоволення, ображеності за несправедливість сивої давнини або за події невизначеного, суперечливого змісту. Причому, якщо вірити деяким українським ЗМІ, то виходить, що у теперішніх невідповідних відносинах Києва з Варшавою винна остання.

Натомість відносини Києва з Москвою — мало не щодня — на перших шпальтах газет. Переважно російських. Як тих, що видаються в Росії, так і українського вітчизняного виготовлення російською мовою з відповідним проросійським духом. І тут вже бачимо, що мало не всі негаразди в цих відносинах та їх негативні наслідки бере на себе... Київ!

Самопринизлива звичка наших високопосадовців постійно оглядатися на Москву є дієвою підтримкою російського фактора, а точніше — руки Москви в Україні. Ця звичка, яка в період незалежності набула ваги і значення небезпечної традиції, може посередньо свідчити про існування міцного ланцюга (наприклад, компромату), на якому Москва тримає багатьох осіб українського політикуму.

А звідси — й відповідна політика України — *«Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці»*. Ніколи (ніколи!) *воріженьки* не випаруються самі собою!

«Коли ГУ МВС у Криму 5 червня 2006 року відкрило кримінальну справу за фактом групового порушення прийжджими громадянами Росії, активістами ЛДПР (партії відомого шовініста **Жіріновско-го**), котрі провокували акції протесту проти розвантаження в торговельному порту Феодосії американського вантажного судна, міський суд виправдав їх.

При цьому судом не бралися до уваги навіть норми українського законодавства (ст. 293 КК України), не кажучи вже про рішення РНБО, яке судді визнали... нелегітимним(!).

Як пише з цього приводу **Георгій Степанов** у російській газеті «Известия»: *«Власти в Симферополі в очередной раз напомнили президенту Украины Виктору Ющенко, что его политическая воля на Крым не распространяется»*. Додам — державна влада, на разі, також...

Тепер, після того, як «федералізм» спущено з повідка (...), може виникнути така ситуація, в якій доведеться оголошувати надзвичайний стан в Україні. І Кремль, скоріш за все, давно має вигідний план на випадок такого розвитку подій».

Юрій Шеляженко.

«Свобода», № 21, червень 2006 р.

«Крымские события показали, что против Украины ведется кампания провокаций. Наша держава оказалась безпомощной и беззащитной; суды не усматривают кримінала в подрывной деятельности иностранных граждан на территории Украины, в Крыму бесчинствуют парамилитарные формирования российских «казаков» и прочих «ряженых».

Москва с помощью своей агентуры продемонстрировала Западу, что нынешняя украинская власть не контролирует страну».

Олег Селюк.

«Свобода», № 22, 20–26 червня 2006 р.

Ці два з багатьох попереджень для українського суспільства, тоді також не були сприйняті з необхідною серйозністю...

Та й нині, коли все стало очевидним, деякі люб'язні, ласкаві, добрі, наївні, боязкі хитруни-Українці чекають, що якимось дивом станеться само собою так, що Москва раптом припинить агресію проти України, а в самій Україні епідемія чуми і холери нападе виключно на олігархів, політичних злочинців, правоохоронних перевертнів та судових брехунів з їх прокурорськими колегами; депутати і держслужбовці раптом перестануть займатися бізнесом та брати хабарі; активісти п'ятої колони перейдуть на українську мову спілкування навіть на кухні; російське окупаційне військо і флот вже завтра вийдуть з України, перед тим повністю відновивши сплюндроване ними довкілля у Криму та на Донбасі...

Скажете: фантастика, адже само собою нічого не робиться.

Слушно, маєте рацію. І добрі справи, і злі робляться-чиняться конкретними людьми — відповідно: доброчинцями і злочинцями.

Отже, не зважаючи на всілякі перешкоди, треба робити свою добру справу. Бо інакше ніколи НЕ *«запануєм (і) ми, браття, у своїй сторонці»*.

До речі, було б цілком слушно, якби ми, серед інших важливих першочергових справ, почали також **роботу** зі створення сучасного, закличного, мобілізуючого Гімну України.

Гімну, який спонукає до цієї самої **роботи**, не чекаючи, коли оті «вороженьки» випаруються самі собою. Гімну, який має бути бойовим, закличним, радісною і оптимістичною піснею піднесення Гідності Нації, а не дотеперішнім набором двозначних схлипувань, прокламацією марних очікувань і невизначених обіцянок...

Поки що, принципово незмінною залишається СИСТЕМА, в якій панує НЕПРАВДА і в якій громадянам переважно залишено право бути пасивними спостерігачами за іграми політиків, а порада звертатися до суду, з огляду на повну продажність суддів вже давно є відвертим знущанням.

Рука Москви в Україні — це потуга, яку рано чи пізно прийдесться подолати.

Перед усім, подолати ту частину московської потуги, яка сидить у самих нас. Збунтуватися проти власної нікчемності, проти свого байдужого ставлення до долі власної Батьківщини. Подолати архаїчне совєцько-хохляцьке самоприниження.

Над морем облуди, лукавства, брехні мусимо гонорово підняти власну шляхетність і національну гідність громадян України. У власне мислення, у власну поведінку, спілкування, мрії, наміри, прагнення, у щодені функції втілити Гідність Нації. А отже також усвідомити собі суть і необхідність незалежності од Росії.

Це обов'язково, конче необхідно зробити. Якщо, звичайно, ми хочемо жити щасливо, у своїй Українській Державі, у достатку, **між своїми!**

*Піднімаймо Україну,
Її славу й волю,
Щоб нам жодна вража сила
Не зламала долю.
Нумо, браття, до роботи
Дружно маєм стати,
Разом з Богом, зла супроти
Щастя добувати!*

Особи згадані в тексті

Абрамович Р.	124	Вариньські Людвік	215
Аваков Арсен	295	Варфоломій, патріарх	230
Агузарова Жанна	120	Васечко Василь	207
Адамеску А.	35	Вінниченко	244, 320
Азаров Микола	145, 247, 265, 282, 389	Вовк Дмитро	390
Алекперов В.	193	Волков Владімір	70
Александр II	13, 215	Волков Алексей	105
Александр III	13, 17, 113	Володимир (Сабодан)	156
Алексій II	133, 146, 147, 229	В'яземський, князь	13
Амін Х.	220	Вяхірев Рем	20, 89, 90, 91, 111, 144
Андрухович Юрій	284	Гай Г.	254, 258
Арафат Ясир	150	Гайдук Сергій	299
Бабурін Сергей	69, 70, 115	Галич Андрій	204
Бадрак Валентин	171	Гелетей	254, 371
Базилевський Володимир	284	Герасименко Василь	82, 85
Балтін Едуард	69, 70	Герашенко Валентина	79
Бандера Степан		Геремек Броніслав	80, 101
Бар Єжи	137	Герман-Стеців Ганна	211
Баррозу	353	Гетьман Вадим	149
Бахтеев Б.	264, 268	Гітлер Адольф	101, 128, 217, 218, 237, 256, 361
Башкатов Н.	179	Глазьев Сергей	316
Безручко Марко	255	Говорухін С.	33
Бен Ладен	149	Головенко Ніна	82
Березовський Борис	111, 124, 126	Гонгадзе Георгій	149, 271
Белодед Олесь	53	Горбачов Міхаїл	62, 220
Бжезіньські Збігнев	125, 126	Горбулін В.	271
Білозір Адам	332	Гордієвський Олег	102
Білоконь Микола	181	Горинь Богдан	68–71, 284
Біндюков Ніколай	59	Горький Максим	75
Бічуня Ніна	284	Горячева Светлана	55, 60, 69, 71
Богатирьова Раїса		Грабовський Сергій	284
Бойченко Олександр		Грачов	18
Болашенко С.	267	Гречанинов В. О.	270
Бондар Юрій	124	Грибаускайте Д.	372
Бондарчук Наталья	120	Гриценко Анатолій	208
Бродський Михайло	144, 145	Грушевський Михайло	217, 244, 320
Будьонний Семьон	8, 27, 108, 254, 255, 258,	Грушко Ігор	142
Валенса Лех	197, 220,	Губерський Леонід	284
Ван Дайк Джин	233	Губський	145
Варакін А. Н.	122		

Гудима Олександр	139	Карпець Олександр	235, 395
Гуцал Віктор	284	Каспрук Віктор	200
Делягін М.	193	Кастро Фідель	368
Денисенко Лариса	284	Катерина II	13, 62
Деркач А.	145	Квашеньєвські Олександр	62, 101, 197, 301
Джемільов Мустафа	295	Квіт Сергій	284
Джигарханян Армен	120	Кернес Геннадій	288
Дзержинський Фелікс	255	Кершенбаум Діана	396
Дзюба Іван	284	Кірічук Олександр	74
Дідро	134	Кістанов В.	35
Дімаров Анатолій	284	Ківалов	181
Довгорукий Юрій	203	Кінах Анатолій	116
Дубина О.	279–281	Кірюшин Ігор	90
Дьомін Олег	127	Кликов А. П.	164
Єгоров П.	29	Клюєв Андрій	233
Єльцин Борис	16, 18, 44, 61, 109, 112, 267	Ключковські Яцек	239
Єрьомін В. І.	122	Княжицький Микола	284
Єхануров Юрій	132, 194, 196, 198, 200, 211	Кобзон Йосип	129
Жадан Сергій	284	Козирев А.	18
Жебровський Борис	82	Коморовські Броніслав	357
Жіріновський Владімір	71, 126, 150, 311, 356, 360, 398	Кондратюк Юрій	157
Жулинський Микола	147	Коновалець Євген	191
Затулін Констатін	230	Кононенко Петро	74, 284
Згурський	145	Константинов Володимир	294
Здановіч Л. І.	122	Корж Віталій	236
Зінченко	145	Корнеєнко Агнешка	206
Зленко Анатолій	140	Корольєвська Наталія	336
Злотник Олександр	284	Корольєв Сергій	157
Золотухін В.	121	Коротич Віталій	284
Золотухіна Інна	134	Костенко Юрій	145
Зюганов Геннадій	33	Костицький Василь	23
Іван IV Грозний	365	Кравченко Віктор	92
Іван Павло II, папа	109, 110, 147, 148, 221	Кравченко Юрій	145
Івченко Олексій	196	Кравчук Леонід	65, 154, 199, 274, 294, 303
Ілларіонов Андрій	296	Крижанівська Валентина	82
Калита Іван	382	Кузнецов Юрій	59
Калугін Олег	102, 103	Кузьмук	130
Карасін Григорій	209	Кунцін Сергій	296
Карпа Ірена	284	Купчинський Роман	195
		Кураєв Андрей	230
		Кучеренко В. М.	39

Кучма Леонід	3, 16, 17, 28, 32, 45, 52, 61, 80, 84, 87, 88, 95, 98, 104, 111, 128–131, 133, 139–141, 144, 145, 162, 163, 179–181, 182, 183, 188, 198–200, 210, 211, 220, 363, 270, 273–275, 277, 294, 303, 334	Медведчук Віктор	145
		Мельгунов С. П.	177
		Ментальнікова Н. Б.	164
		Мельніченко Микола	271
		Меркель Ангела	311, 353, 370, 384, 387
		Медведев Дмитрій	236
		Микитенко Олег	284
		Міллер	279
		Мітрофанов Алексей	66
		Мітюков Ігор	20
		Міхалков Нікіта	121
		Мовчан Павло («Мовчане Пабло»)	24, 155
Кушнар'ов Євген	181	Могілевіч Семьон	105
Лавров Сергей	236, 355, 371,	Мойсей	272
Лазаренко Павло	171	Молотов Вячеслав	14, 99, 101, 173, 184, 218, 219, 237, 256, 260, 356
Ленін В. (Ульянов)	8, 62, 83, 107, 175–177, 215, 217, 254, 255, 257, 365, 368	Мороз Олександр	62
Леон III, папа	217	Москаль Геннадій	380
Лещенко Юрій	393	Муженко Віктор	371
Лебедев Павло	305	Муравйов Н., генерал	8
Лебедь Александр	33	Мушкетик Юрій	284
Лермонтов Міхаїл	75, 157	Нанівська Віра	284
Литвин Володимир	145, 241, 318	Насреддін Ходжа	26
Ліфшиц О.	106	Ненашев Міхаїл	62, 358
Лосев Ігор	284	Нікіфоренко Юрій	59
Лужков Юрій	48, 130, 181	Ніколай I (Микола I), цар	215
Лукашенка Александр	62, 384	Ніколай II (Микола II)	14, 133
Лук'яненко Левко	284	Новаковські М.	113
Луценко Юрій	289	Новодворская Валерія	175
Лях	145	Олланд	384, 386, 387
Ляшко Олег	266	Омельченко Олександр	81, 82, 139
Мазепа Іван	10, 178, 179	Орлов	394
Манілов Александр	165	Осика Сергій	20
Мао Дзе Дун	368	Павел I, цар	13
Марков С.	204	Павличко Дмитро	284
Марс Карл	215	Палкіна А.	40, 41
Мармазов Є.	29	Пастухов Борис	58
Марчук Євген	20, 130, 138	Патон Борис	284
Матвієнко Валентина	294	Петлюра Симон	10, 33, 147, 240, 254
Маслюков Юрій	79		
Масхадов Аслан	46		

Петро святий	110	Рижков Ніколай	33
Пілсудскі Юзеф	240, 254	Ріббентроп Йоахім	14, 99, 101, 173, 184, 218, 219, 237, 256, 260, 356
Пінчук В.	145	Роздобудько Ірен	284
Плісецькая Майя	120	Розенбаум Александр	129
Поддубная Марія	64	Рузвельт	356
Поляков О. А.	165	Румянцев Олег	61
Попов Вячеслав	138	Рюриковичі	203
Попова О. А.	164	Рябчук Микола	284
Попович Мирослав	284	Савельєв Андрей	192
Порошенко Петро	144, 296, 316, 317, 226, 334, 337, 370, 380, 384–387, 390, 394	Савченко Александра	53
Прімаков Євгеній	33, 78, 79, 130, 131	Сазоненко Ганна	284
Пустовойтенко Валерій	80, 89	Салай А.	394
Путін Владімір	3, 95, 106, 113, 123, 125, 131, 137, 140, 141, 152, 155, 160, 170, 180, 181, 186, 188, 190, 193, 194, 197, 206, 208, 232, 236, 267, 274, 277, 278, 289, 291, 294, 296, 297–302, 395, 311, 314, 316, 317, 325, 326, 353, 355, 356, 360, 361, 365, 368, 371, 373, 380, 381, 384–387, 389	Самодуров О.	44
		Самойленко Ю. П.	165
		Свістунов Александр	117
		Селюк Олег	399
		Семенченко Семен	379, 388
		Сергійчук Володимир	284
		Сергєєв Юрій	298
		Сімоненко Пьотр	241, 318
		Сікора Богдан	277
		Сікорські Радослав	371
		Скоропадський Павло	147, 244, 320
		Слабошпицький Михайло	284
		Смілянський Олекса	193
		Сокуров Сергій	65
		Солженіцин Александр	129
		Соскін Олег	87
		Сталін Іосіф	128, 187, 218, 219, 237, 238, 356, 361, 365, 368
Пушкін Александр	43	Степанов Георгій	398
Пшонка В. Л.	163, 164	Стешенко Г. К.	163, 164
Пьотр (Петро) І, цар	12, 13, 365, 382	Стешенко Р. Г.	163, 164
Радик Олег	348, 349	Столипін	14
Расмуссен Андерс Фог	294, 299, 353	Столярова Насіма	67, 115
Ратушний Михайло	284	Суркіс	145
Рембогін В.	106	Табачник Дмитрій	307
		Тагуші Лаша	153
		Танюк Лесь	284

Тарасюк Борис	145	Чубайс Анатолій	111
Тейлор Уїльям	233	Чупахін Олександр	60
Терьохін Сергій	92, 93	Шеварднадзе Едуард	153
Тигіпко Сергій	43, 92	Шевченко Андрій	291
Тимошенко Юлія	130–132, 158, 182, 184, 194, 195, 197, 198, 210, 211, 232–234, 246–248, 279, 280, 283, 282–284, 287, 288, 321	Шевченко Тарас	14
Тіхонов Георгій	70, 71, 114	Шевчук Валерій	284
Троцький	255	Шейлер Д.	138
Трумен	356	Шеляженко Юрій	399
Турчинов Олександр	186, 296	Шкляр Василь	284
Туск Дональд	353, 371, 372	Шуров Константін	139
Тухачевський	255, 258	Шустер Савік	336
Тягнибок Олег	183, 190, 192	Шушкевіч	62
Удовенко Геннадій	33	Шченковска Йоанна	238
Філарет, патріарх	229	Щербак Юрій	284
Фірташ Дмитро	247	Щербицький Володимир	239
Фомін Д. П.	24	Щотка С.	46
Франко Іван	217	Ющенко Віктор	128, 131–133, 143, 158, 182, 184, 186–188, 194–200, 205, 207, 210–212, 224, 231, 234, 241, 242, 252, 273, 274, 278–281, 283, 285, 287, 288, 294, 303, 304, 318, 320, 335
Фролов С.	26	Ющенко Петро	196
Фьодоров Є. О.	250, 253, 306	Яворська Галина	205
Хмельницький Богдан	12, 21, 59, 63	Янгель Михайло	157
Христос Ісус	176, 245, 321, 324	Янукович Віктор	181, 182, 184, 188, 198, 210, 211, 232, 234, 241, 245–249, 259, 260, 263, 266, 267, 273, 274, 278, 279, 281, 283–290, 293, 302, 304–306, 311, 317, 318, 320, 324, 325, 329, 335, 378, 384, 389
Хрущов Н. С.	360	Яценко Володимир	70, 72
Хусейн Саддам	150	Яценюк Арсеній	296
Цеков Сергей	295		
Целіна, с. кармелітанка	136		
Цибулько Володимир	284		
Чаадаєв Петро	193		
Чалий Олександр	196		
Чехоєв Анатолій	56, 273		
Черчілль Вінстон	356		
Чиж Іван	175		
Чорний Л.	124		
Чорновіл Вячеслав	149		
Чорногуз Олег	284		
Черномірдин Віктор	33, 111, 130, 154, 183, 236		

Зміст

Замість передмови	3
Рік 1994-й. Чи можлива вільна Україна?	8
Мета і реальність	8
Хроніка манкуртизації	12
Рік 1995-й. Москва продовжує дурити	16
Хто кому підіграє?	16
Росії потрібен невеличкий папірець	18
Скільки ще Севастополь Україна віддасть Росії?	19
МММ: методика московських махінацій	22
Нам пропонують хвіст від співробітництва	24
Як їхня газета відзначила наше свято	26
Тенета проросійської підступності та комуністичної зради	28
Рік 1996-й. Примітивне хитрування російських «миротворців»	31
Привчають до зради Батьківщини?	31
Колишній «соціалістичний табір» тепер називають «зоною»	32
На що розраховує Кремль	35
Рік 1997-й. Політичне підґрунтя економічних перспектив	38
Змінити вектор інтересів	38
Захисники «отечества» чи свої Батьківщини?	40
Москва знову шантажує газом	42
Росія накладає мито на український цукор	44
Хіба не було відомо нашому Президенту?	45
Московський стиль не варто запозичувати	45
еСеНДе — це де?	47
Українці дозволяють себе ображати	48
До теплої весни ще далеко	50
Кого виховуємо: патріотів чи колаборантів?	51
Рік 1998-й. Московські верховоди тягнуть ковдру на себе	55
Чого насправді хоче «друг» московський?	55
<i>«Невзіряя на національну...»</i>	73
Спекуляції навколо демаркації	75
Обережно: розвідник очолив уряд Росії!	78
Світ підраховує збитки від кризи в Росії	79
<i>«Русская община»</i> не визнає права Українців	81
Л. Кучма боїться втратити російський ринок?	87
Рік 1999-й. Шулери з Москви і Києва грають на одну руку	89
Р. Вяхірев: <i>«Україна краде російський газ»</i>	89
На які труби претендує «Газпром»?	90
Здавалася б, навіщо нам їхній бюджет?	91

Ядерні боеголовки Росії в нашому Севастополі?	92
Державотворення прохідного двору	93
Релігійний фарс, як факт російської окупації	97
Цукор — за газ, і ми знову в боргах	100
Щоб вчорашнє не повторилося завтра	101
На кого працює СБУ?	102
Східне <i>«стратегічне партнерство»</i> вилазить нам боком	103
Росія бомбардуватиме Кавказ використовуючи українські гроші?	105
Що святкуєте, панове Українці?	107
Чому не хоче Москва — зрозуміло. Але чого вичікує Київ?	108
Зима. Росія. Енергоносії	110
На шляху відновлення імперії	112
Рік 2000-й. П'ята колона і влада діють синхронно	114
Будь-що заімперити Україну	114
Маневри довкола газової труби	116
<i>«Коренная»</i> меншина ставить вимоги	117
<i>«Культурно»</i> переконують, що Українці — не Українці?	119
Черговий успіх розпродажу України	124
Чи доживе Укрена до членства в НАТО?	125
Оксамитова РОСкапіталізація України	127
У полоні московських штампів	128
Колонізація відбувається успішно	130
В. Ющенко: <i>«Україна не буде ігнорувати інтереси Росії»</i>	131
Російська Церква піднімає царя	133
Не правда, а <i>«комсомольська»</i> правда	134
Ціна життя залежить від політичної кон'юнктури	137
Готуйте труби — Росія чекає	138
Чергова антиукраїнська акція <i>«русской общини»</i>	139
Ціною, <i>«нижчою раніше пропонованій»</i>	140
Якщо б Україна і Польща...	142
Росія не визнає кордонів України	144
Рік 2001-й. Москва ніколи не визнає нашої незалежності!	146
Алексій Другий з Москви хоче бути Першим у Києві	146
Свято великої абстракції	148
Дивні випадковості й брудні тенденції	149
<i>«Снігпраця»</i> мухи з павуком	151
Український <i>«віл»</i> зникає до нового ярма?	153
Передвиборчі ремінісценції Російської Церкви в Україні	155
Рік 2002-й. Москва сльозам не вірить	157
<i>«Русский мир»</i> не обіцяє миру	157
Українці — nereпресована Нація?	160

Росія вкрала гроші Українців	161
Рік 2003-й. До питання про національну велич	162
Офіційно російською в Україні	162
Російський генерал загрожує «конфліктними ситуаціями»	165
Росія хоче заСЕПнути Україну	170
Росії не потрібен наш Ан-70	170
Коли, нарешті, образимось на себе?	171
Рік 2004-й. Лихо не спить	175
Вивчайте, але не брешіть	175
Тамбовський вовк — і нам товариш?	177
Росіяни вважають Івана Мазепу зрадником	178
<i>пРезидент</i> Кучма здає Україну	179
Рік 2005-й. Московське уявлення про дружбу	185
Російська повзуча агресія	185
Тест Олега Тягнибока	189
Підготовка нафтогазової війни	193
Рік 2006-й. Накручується клубок великої брехні	194
Хто і що стоїть за зрадою національних інтересів України?	194
«Добросусідство» по-російськи	200
Співставлення і протиставлення	203
Плювали вони на наш суверенітет	208
Чи не пора вже нарешті означити правду?	209
Рік 2007-й. Попередження лишилося непоміченим	214
Куди коливається маятник	214
Рік 2008-й. Куди веде Україну громадянин Ющенко?	224
Захист російських інтересів в Україні	224
Нахабне пограбування народу корумпованим урядом	231
Структура «стратегічної любові»	235
Рік 2009-й. Польща — ТАК! Росія — НІ!	237
Польські ювілеї — виразний приклад державотворення	237
Рік 2010-й. Повзуча експансія Росії триває...	241
Народ принишк і скаржитись нема куди	241
Полундра! Насуваються «проФесіонали»!	246
Росія зі столицею в... Києві	248
Героїзм Українців і Поляків у спільній боротьбі проти більшовизму ..	254
Що і хто стоїть за святом Перемоги	256
Рік 2011-й. Брехня стає нормою	263
Що робити з Донбасом?	263
Україна продовжує рухатись до боргової ями	265
Влада, небезпечна для України	266
Україна — 20 років після СССР. Підсумки	269

Навіщо нам (вам) військо?	269
Рука Москви	272
Український феномен	276
Нагадування про «дружбу» і «співробітництво»	278
На зрізі «волевиявлення»	281
Рік 2013-й. Цього слід було чекати	285
Логіка маятника і «маятникові» оцінки	285
Початок Євромайдану-2013/2014	291
Рік 2014-й. Війна під назвою АТО	294
Хроніка агресії і окупації (26.02–20.03)	294
Громадяни України, йдемо у партизани!	299
Хроніка агресії і окупації (10.04–20.04)	301
Етнічна війна за Україну	302
Хроніка агресії і окупації (10.05–20.06)	315
Про волю, сумління і розум	317
Хроніка агресії і окупації (20.07)	326
Щоб виграти війну з Росією, треба мати 100% України в голові! ...	326
<i>Внутрішньо переміщені особи...</i>	330
Хроніка агресії і окупації (10.08–20.08)	337
Виховання чергою	338
Готуватися до тотальної, народної війни	344
Бойкот — справа патріотична, спільна і особиста!	347
Хроніка агресії і окупації (01.09–20.09)	353
Надійде черга Аляски?	355
Ескалація війни вимагає мобілізації ВСІХ громадян!	361
Звинувачую російськомовних!	365
Хроніка агресії і окупації (10.10–20.11)	370
«Донбаський синдром» ставить вимоги суспільству	373
Хроніка агресії і окупації (22.01.2015)	378
Початок року 2015-го. Війна і спроби умиротворення	381
Відкиньте ілюзії. Експансія Росії набирає нових обертів і форм ...	381
Хроніка агресії і окупації (13.02–19.02)	386
Кілька принципових міркувань	389
Замість післяслова	393
Особи зазначені в тексті	401

Суспільно-політичне видання

ГОЛИБАРД
Євген Іванович

ЗЛОЧИННА РУКА РОСІЇ В УКРАЇНІ

Фрагмент сучасного літопису
(1994 — початок 2015 рр.)
Події, особи, коментарі

Книга видається в авторській редакції

Художнє оформлення і верстка – *Олександр Приходько*.

Надруковано з готового оригінал-макета автора
в друкарні «Видавництво «Фенікс».
03680, Київ, вул. Шутова, 13-б. Свідоцтво ДК № 271 від 07.12.2000 р.

Підписано до друку 25.12.2015.
Формат 60*84/16. Облік. вид. арк. 00,00. Умовно-друк. арк. 00,00.
Пробний наклад 00 прим. Зам. 000.

ISBN 978-966-136-137-8

Росія, перед усім її політичне керівництво, та й — що гріха таїти — значна частина її населення, не визнають української державності, не хочуть визнати незалежної суверенної України.

Російська присутність, а по суті — втручання Росії в усі сфери життя в Україні: в інформаційну, культурну, економічну тощо вже стало настільки звичним, що часом навіть не викликає здивування.

Росія не лише хоче, а й робить все для того, аби знову зробити Україну своєю колонією у власних російських, імперських інтересах. У цьому Росії допомагають певні сили в Україні.

Навіть під час нинішньої «гібридної» війни...

УДК
ББК